

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

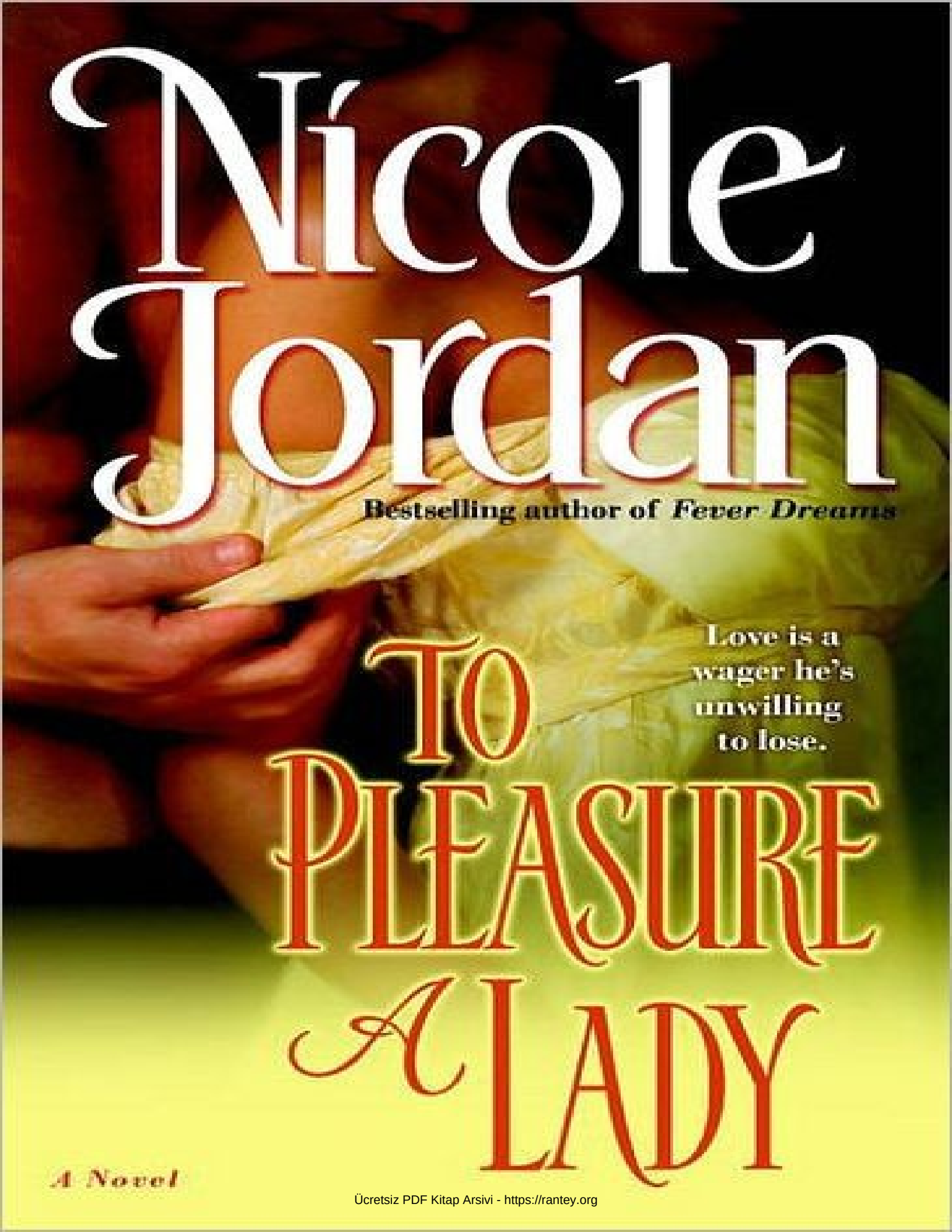
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nicole Jordan

Bestselling author of *Fever Dreams*

Love is a
wager he's
unwilling
to lose.

TO PLEASURE A LADY

A Novel

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Nicole
Jordan

TO
PLEASURE
A LADY
A Novel

İçindekiler

Başlık

Sayfası

İthafı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm Yedinci

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Sekizinci

Dokuzuncu

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Onikinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

[Bölüm On Dört Bölüm](#)

[On Yedi On Beş Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm On](#)

[SekizOn Altı](#)

[Sonsöz](#)

[Bir Güzeli Yatağa Alıntı Atmak](#)

[için Bir Kadını Zevklendirmek için](#)

[Alıntı Ayrıca Yazan: Nicole](#)

[Jordan Telif Hakkı](#)

Jay için:
arkadaş, koca,
kahraman,
tüm sevgimle.

Birinci Bölüm

Yeni kontun bizi damızlık hayvan gibi evlendirmeyi düşünerek beni çıldırtacağına yemin ederim.

-Bayan Arabella Loring'den Fanny Irwin'e mektup

Londra, Mayıs 1817

Evlilik. Bu kelime bile tehditkârdı. Yine de Danvers'ın yeni Kontu bu konuyu daha fazla görmezden gelemezdi, çok üzgündü.

Lord Danvers, "Merhum Kont'un sonunu çoktan getirmiş olması ne yazık," diye itiraf etti ve sözlerini çelik bir mızrak darbesiyle noktaladı. "Aksi takdirde bana oynadığı oyundan dolayı kalbini şişlere geçirirdim ve beni hiç istemediğim üç koğuşun tedarikçiliğini yapmak zorunda bırakırdı."

Kılıç sesleri arasında dile getirdiği şikâyeti, arkadaşları tarafından hem sempatik kahkahalar hem de şüpheyile karşılandı.

"Tedarikçi mi, Marcus? Bu biraz abartılı değil mi?" "Benim

sorumluluğumu mükemmel bir şekilde tanımlıyor."

"Çöpçatan daha zevkli bir tanımlama."

Çöpçatan. Ne alçaltıcı bir düşünce.

Eskiden Baron Pierce olarak hitap edilen ve şimdi sekizinci Lord Danvers Marcus Pierce isteksiz bir mizahla yüzünü buruşturdu. Her ne kadar

Normalde meydan okumayı severdi, üç meteliksiz güzelle ve daha da kötüsü onlara saygın kocalar bulma yüküyle baş başa kalmaktan memnuniyetle vazgeçerdi.

Yine de yeni unvanıyla birlikte Loring kardeşler ona miras kalmıştı, bu yüzden er ya da geç görevini yerine getirmeye kararlıydı.

Tercihen daha sonra.

Marcus son on yılı İngiltere'nin en gözde ve en zor evlenenlerinden biri olarak olmak üzere otuz iki yıl boyunca bekârlığın tadını çıkarmıştı. Evlilik en sevmediği konular listesinde üst sıralarda yer aldığından, haftalardır istenmeyen koşullarına karşı olan yükümlülüğüyle yüzleşmeyi erteliyordu.

Ancak bu güzel bahar sabahı, en yakın iki arkadaşı ve Marriage Mart'tan kaçan diğer arkadaşlarıyla Mayfair'deki malikanesinde eskrim antrenmanı yaparken nihayet bu konuyu açmaya kendini zorlamıştı.

"Ama ikilemimi anlıyorsun değil mi?" Marcus, aynı derecede yetenekli rakibi Arden Dükü Andrew Moncrief'e karşı hızlı bir savuşturma uygulayarak sordu.

"Ah, evet," diye cevap verdi Drew kılıç şakırtılarının arasından. "Üç koşuşunu evlendirmeyi umuyorsun ama ailelerindeki skandal göz önüne alındığında çok az talip bulmayı bekliyorsun."

"Kesinlikle." Marcus ilgi çekici bir sırıtışla parladı. "Sanırım onlardan biri için gönüllü olmazsınız?"

Dük, ustaca bir hamleyi savuşturmak için geriye sıçrarken ona anlamlı bir bakış fırlattı. "Sana yardım etmeyi ne kadar de, eski dostum, özgürlüğüme senin için bile böylesine yıkıcı bir fedakârlık yapamayacak kadar değer veriyorum."

"Sakal bırak, Marcus." Marcus'un eskrim salonu olarak kullandığı salonun kenarından neşeli bir ses geliyordu. Heath Griffin, Marki

Claybourne'un oğlu, antrenman sırasını beklerken bir kanepeye uzanmış, folyosuyla havada boş desenler çiziyordu. "Eğer bizi koğuşlarına teklifte bulunmaya ikna etmeyi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Marcus, "Çok güzel oldukları söylenir," diye ikna etti.

Heath kahkahalarla güldü. "Ve her biri evlenmemiş. En büyükleri Bayan Loring kaç yaşında? Dört yirmi mi?"

"Tam olarak öyle değil."

"Ama çok olduğu söyleniyor."

"Bana öyle söylendi," diye gönülsüzce kabul etti Marcus. Avukatları Arabella Loring'i çekici ama vesayetinden kurtulma arzusunda son derece inatçı biri olarak tanımlamışlardı.

"Onunla henüz tanışmadın mı?" Heath sordu.

"Hayır, şimdiye kadar ondan uzak durmayı başardım. Üç ay önce üvey amcalarının ölümü üzerine başsağlığı dilemek için aradığımda Bayan Loring evde değildi. Ve o zamandan beri, sonraki tüm yazışmaları avukatlarıma bıraktım. Ama eninde sonunda onlarla uğraşmak zorunda kalacağım." İçini çekti. "Muhtemelen önümüzdeki hafta Chiswick'e gideceğim."

Danvers malikânesi, Londra'nın zengin aristokrasisinin birçoğunun ikamet ettiği gözde Mayfair bölgesinin yaklaşık yarım düzine mil batısındaki küçük Chiswick köyü yakınlarındaki kırsal alandaydı. Bu mesafe hızlı bir arabayla kolaylıkla kat edilebilecek bir mesafeydi ama Marcus görevinin çabucak yerine getirilebileceği yanılsamasına kapılmamıştı.

"Duyduklarıma göre," dedi Drew yavaşça ilerlerken, "koğuşlarınız gerçekten de ele avuca sığmaz olacak. Onları evlendirmek kolay olmayacak, özellikle de en büyüklerini."

Marcus başını sallayarak yüzünü buruşturdu. "Evliliğe bu kadar şiddetle karşı çıktıkları halde kesinlikle olmaz. Saygıdeğer taliplerini evlenmeye ikna etmek için onlara yüklü miktarda çeyiz vermeyi teklif ettim ama teklifimi ellerinin tersiyle ittiler."

"Bağımsızlık gibi mavi çoraplı kavramları , değil mi?"

"Öyle görünüyor. Ne yazık ki ikinizi de beni kurtarmaya ikna edemiyorum."

Marcus, Drew'un kararlı saldırısını savuştururken, bu ikilemine güzel bir çözüm olabilirdi, diye düşündü. Uzun süredir sahip olduğu baronluğa ek olarak kontluk unvanını miras almanın yanı sıra, Danvers'ın yoksul malikânesini ve bu malikâneye bağlı üç yoksul kız kardeşin sorumluluğunu da üstlenmişti. Üçü de kusursuz bir soy, üstün bir üslup ve kıskanılacak bir güzellikle kutsanmıştı, ancak üçü de evlenmemişti ve yaşlanmaya başlamışlardı.

Bekâr olmalarının nedeni servetlerinin olmayışından ziyade ailelerindeki korkunç skandaldı. Dört yıl önce anneleri Fransız sevgilisiyle birlikte Kıta'ya kaçmıştı. İki hafta kadar sonra da babaları, son metresi yüzünden bir düelloda öldürülmüştü; bu da kızlarının iyi bir evlilik yapma şansını aniden sona erdirmişti.

İstemediği koşullarını daha istekli ellere teslim etmeye karar veren Marcus, onlara büyük çeyizler vererek evlendirmeyi düşünmüştü. Ama bu, üç güzelin ne kadar bağımsız olduklarını keşfetmeden önceydi. En büyük kız kardeşin mektupları, kendi kendini yönetmek için yaptığı çağrılarda düpedüz tutkulu hale gelmişti.

"Yirmi beş yaşına gelene kadar yasal olarak benim vesayetim altındalar," diye açıkladı Marcus, "ama en büyükleri Arabella şimdiden bu kısıtlamalardan dolayı endişelenmeye başladı. Geçtiğimiz ay içinde bana dört mektup yazarak kendisinin ve kız kardeşlerinin bir vasiye ihtiyacı olmadığını ilan etti."

ilerlemiş yaşları. Ne yazık ki hepimiz için vasiyetnamenin şartları beni bağlıyor."

Rakibinin etrafında dönmek için duraklayan Marcus, bir elini kabaca kuzguni saçlarında gezdirdi. "Doğrusu," diye mırıldandı, "Loring kardeşleri hiç duymamış olsaydım bana daha uygun olurdu. Hiçbir zaman ek bir unvan istemedim. Bir baron olarak gayet memnundum."

Arkadaşları ona sempatik ama eğlenen bakışlar atınca Marcus sert bir ifadeyle ekledi: "İkilemimi çözmek için yardımınızı bekliyorum, sizi omurgasızlar. Eminim onların önüne atabileceğim uygun adaylar düşünebilirsiniz."

Heath, gözlerinde hınzır bir parıltıyla, "Onlardan birini her zaman kendin teklif edebilirsin," diye önerdi.

"Tanrı korusun." Marcus ürpermek için durakladı ve Drew folyosuyla saldırdığında neredeyse şişleniyordu.

Üçü de -Marcus, Drew ve Heath- çocuklukları ve yetişkinlikleri boyunca birbirlerinden ayrılmamış, Eton ve Oxford'a birlikte gitmiş ve aynı yıl büyük servetlerine ve şanlı unvanlarına kavuşmuşlardı. Evliliğe hevesli sosyete kızları tarafından acımasızca kovalandıktan ve sayısız çöpçatan annenin tuzaklarından zar zor kurtulduktan sonra, üçü de evlilik kurumu hakkında ciddi çekinceler paylaşıyordu. Özellikle de aristokrasiye özgü soğuk ve rahat birliktelikler konusunda.

Marcus, karısı olarak almak isteyebileceği tek bir kadınla bile karşılaşmamıştı. Bırakın sevmeyi, neredeyse hiç hoşlanmadığı bir kadına ömür boyu zincirlenme düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu. Yine de soyunu devam ettirmek için hem yeni hem de eski unvanlarına borçluydu, bu yüzden eninde sonunda evlenmek zorunda kalacaktı.

Ancak Marcus, bekârlığının sona ermesinin uzun zaman alacağına yemin etti.

Tüm bu tatsız evlilik konuşmaları yüzünden konsantrasyonunun bozulduğunu fark ederek geri çekildi ve Drew'a alaycı bir selam verdi. "Beni dilim dilim doğramadan önce geri çekilsem iyi olacak, majesteleri. Heath, dua et de antrenman sırası sende olsun."

Marki onu yere , Marcus salonun yan tarafındaki masaya geçti, burada meçini bıraktı ve nemli alnını silmek için bir havlu aldı.

Çeliklerin çarpışması henüz yeni başlamıştı ki koridorda, giriş holü civarından gelen bir kargaşa duydu. Her üç kelimeden birini ancak seçebiliyordu ama bir kadının aradığı belliydi... ve uşağı onun varlığını inkâr ediyordu.

Merakı artan Marcus, daha iyi duyabilmek için salonun kapısına yaklaştı.

"Tekrar ediyorum, Lord Danvers evde değil, hanımefendi."

"Evde değil misiniz yoksa telefonlara cevap vermiyor musunuz?" diye sordu kadın sesi hoş bir şekilde. "Onunla konuşmak için uzun bir yoldan geldim. Gerekirse binayı aramaya hazırım." Sesi alçak ve melodikti ama kesinlikle kararlıydı. "Onu nerede bulabilirim?"

Ardından bir itiş kakış sesi duyuldu. Anlaşılan Hobbs onun eve girmesini engellemeye çalışıyor ama savaşı kaybediyordu. Bir an sonra, büyük hizmetkârı gerçekten de bağırdı. "Madam, yukarı çıkamazsınız!"

Kâhyanın malikânenin geniş merdivenlerini kapattığını hayal eden Marcus kendini bir sırtışı bastırırken buldu.

"Neden olmasın?" diye sordu. "Lord hazretlerini yatar vaziyette mi yoksa soyunmuş halde mi bulacağım?"

Hobbs şok olmuş bir şekilde haykırdıktan sonra mırıldandı: "Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun. Lord hazretlerinin kabul edip etmediğini soracağım."

"Dua et, zahmet etme. Sadece bana nerede bulunduğunu söyleyin, ben de kendimi tanıtayım." Tatlı ses durakladı. "Boş ver. Kılıç sesleri duyuyorum, sanırım sesleri takip etmem yeterli olacak."

Koridor boyunca hafif ayak sesleri yaklaşırken Marcus kendini hazırladı.

Bir dakika sonra kapıda beliren kadın sevimliliğiyle dikkat çekiciydi. Uzun boylu, zarif vücudu mavi krep bir araba elbisesiyle mütevazı bir şekilde süslenmiş olsa da, dikkatleri üzerine çeken kusursuz bir özgüvene, zarif bir duruşa sahipti.

Marcus'un hemen fark ettiği gibi, bu güzellik karşısında büyülenmişti.

Alışılmadık boyuna ve zayıflığına rağmen, onun gibi tecrübeli bir erkeği bile baştan çıkaracak kadar kıvrımlıydı. Soluk kızıl altın rengi saçları bir bonenin altında toplanmıştı ve kıvrık dalları ince kemikli yüzünün etrafına dökülüyordu. Yine de asıl dikkatini çeken, odayı inceleyen bir çift keskin gri gözdü; şimdiye kadar gördükleri arasında en ilgi çekici olanıydı bu gözler. Gümüş duman rengindeydiler ve anında duyularını harekete geçiren bir zekâ ve sıcaklık taşıyorlardı.

Çenesi kararlılıkla dikilmişti ama onu görünce birden duraksadı. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi, sanki hepsi de gömlek kollu, pantolonlu ve çizmeli, kravatsız, yeleksiz ya da paltosuz, eskrim maçı yapan üç asilzadenin arasına dalmanın uygunsuzluğunu fark etmişti.

Gözleri Marcus'un çıplak boğazından, göğsünü açıkta bırakan keten gömleğine doğru kaydı. Sonra aniden, sanki yasak bir incelemeye yakalandığını biliyormuş gibi bakışlarını tekrar yüzüne dikti. Adam onunla bakışlarını kilitlediğinde yanaklarının rengi açıldı.

Marcus kendini büyülenmiş buldu.

Bir an sonra aklını başına toplayıp görevine devam eder gibi göründü. "Lord Danvers hanginiz beyler?" diye sordu tatlı bir sesle.

Ona doğru kibar bir adım attı. "Hizmetinizdeyim, Bayan...?"

Arkasından sinirli bir Hobbs cevap verdi: "Bayan Arabella Loring sizi görmek istiyor, Lordum."

"Anladığım kadarıyla sen benim en büyük vesayetim altındasın," diye gözlemledi Marcus eğlencesini gizleyerek.

Güzel ağzı hafifçe gerildi, ama sonra ona büyüleyici bir gülümseme sundu. "Ne yazık ki, evet, ben sizin altındayım."

"Hobbs, Bayan Loring'in pelerinini ve bonesini al-"

"Teşekkür ederim lordum ama uzun süre kalmaya niyetim yok. Sadece kısa bir görüşme yapmak istiyorum... özel olarak, eğer ."

O sırada iki arkadaşı eskrim maçlarına ara vermiş ve beklenmedik ziyaretçiyi merakla izliyorlardı. Kadın odaya girdiğinde Marcus, Drew'un onun çarpıcı görünüşü karşısında şaşkınlığını ifade eden bir kaşını kaldırdığını gördü.

Marcus'un kendisi de çok şaşırmıştı. Avukatının yorumlarına bakılırsa, en büyük kızının şirret bir kız olmasını bekliyordu ama güzelliğiyle ilgili anlatılanlar onun hakkını vermiyordu. Basitçe söylemek gerekirse, muhteşemdi.

Drew ve Heath'e özür dileyen bir bakış attı. "Bize izin verir misiniz?"

Her iki asilzade de ellerinde kılıçlarıyla salondan geçerken Heath, Marcus'a yavaşça sırttı ve her zamanki yemleme sözlerinden birini söyledi. "Savunmaya ihtiyacınız olursa sizi salonda bekleyeceğiz."

Arabella'nın bu espri karşısında kaskatı kesildiğini gördü, ama sonra güldü, alçak melodili bir ses duyularını bir kez daha ateşledi. "Ona bedensel zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Marcus'un ilk düşüncesi *yazık* oldu; onun vücuduna neler yapabileceğini görmek hoşuna gidebilirdi.

Ancak baş başa kaldıklarında Marcus gözlerini dikip ona baktı. Buraya gelme cesaretini takdir ediyordu ama ona karşı üstünlük sağlamak istiyorsa onaylamadığını belli etmesi gerektiğini de biliyordu. "Avukatlarım beni kararlılığınız konusunda uyardı Bayan Loring, ama beni evimde ziyaret ederek adabı çiğneyeceğinizi beklemiyordum."

Zarif omuzlarını silkti. "Mektuplarıma cevap vermeyi reddettiğiniz için bana pek seçenek bırakmadınız lordum. Konuşmamız gereken önemli bir mesele var."

"Katılıyorum, senin ve kız kardeşlerinin geleceği konusunu çözmemiz gerekiyor."

Kadının tereddütünü başka bir gülümseme takip etti. "Mantıklı bir adam olduğunuza eminim Lord Danvers..."

Marcus'un kaşları, kadının onu etkilemeye yönelik bariz girişimi karşısında havaya kalktı. Kadın şüphesiz erkekleri parmağında oynatmaya alışkındı ve Marcus bunun etkisini beline kadar hissetti; içgüdüsel olarak karşı koyduğu bir etkiydi bu. "Oh, normalde oldukça makul biriyimdir."

"O zaman sizi koruyucumuz olarak kabul etme konusundaki isteksizliğimizi anlayacaksınız. İyi niyetli olduğunuzu biliyorum ama yardımınıza ihtiyacımız yok."

"Elbette iyi niyetliyim," dedi nazikçe. "Sen ve kız kardeşlerin artık benim sorumluluğumdasınız."

Gri gözlerinde bir sabırsızlık parıltısı belirdi. "Bu son derece saçma. Hepimiz normal yasal bağımlılık yaşını geçtik. Çoğu vesayet yirmi bir yaşında sona erer. Ve denetleyecek bir servetimiz yok, bu yüzden sizin yönetiminiz için hiçbir mali gerekçe olamaz."

"Hayır," diye onayladı Marcus. "Üvey amcanız sizi beş kuruşsuz bıraktı."

Derin bir nefes alarak, bariz bir nezaket çabası gösterdi. "Hayırseverliğinizi istemiyoruz lordum."

"Bu sadaka değil, Bayan Loring. Bu benim yasal yükümlülüğüm. Sizler bir erkeğin korumasına ihtiyaç duyan üç savunmasız kadınsınız."

"Bizim korunmaya ihtiyacımız *yok*," diye kesin bir dille cevap verdi.

"Hayır mı?" Marcus ona delici bir bakış attı. "Avukatlarım, birinin sizi ve kız kardeşlerinizi ele alması gerektiği görüşünde."

Gözleri parladı. "Öyle mi? Sizin *deyiminizle* 'bizi idare edecek' nitelikte olduğunuzu pek sanmıyorum. Gardiyanlık konusunda hiç tecrüben yok."

Marcus onun iddiasını çürütebildiği için memnundu. "Aksine, oldukça fazla tecrübem var. Son on yıldır kız kardeşimin vasiliğini yapıyorum. Şu anda yirmi bir yaşında, en küçük kız kardeşiniz Lilian'la aynı yaşta - bana söylenene göre o da asi bir hoyratmış."

Bu Arabella'nın duraksamasına neden oldu. "Belki de bu doğru, ama annemiz bizi terk ettiğinde Lily çok küçük yaştaydı."

"Peki ya kız kardeşin Roslyn? Tüm raporlara göre, sıra dışı güzelliği onu çok sayıda çapkın ve alçağın hedefi haline getirmiş. Bir vasinin korumasından faydalanabileceğinden şüpheleniyorum."

"Roslyn kendi başının çaresine bakabilir. Hepimiz bakabiliriz. Küçüklüğümüzden beri öyleyiz."

"Ama nasıl bir gelecek bekliyorsun?" Marcus karşı çıktı. "İyi bir evlilik yapma şansınız, ebeveynleriniz son bariz skandallarını yaratmayı seçtiğinde mahvoldu."

Arabella'nın yüz hatlarını kısa bir an için kaplayan acıyı gördü, sonra bir kez daha gülümsemek zorunda kaldı. "Ne kadar iyi biliyorum," diye mırıldandı. "Ama öyle bile olsa, bu senin meselen değil."

Marcus başını salladı. "Bana neden kızdığınızı anlıyorum Bayan Loring, tamamen yabancı biri evinizin kontrolünü ele geçiriyor."

"Sana unvanını ya da mülkünü çok görmüyorum. Kızdığım şey, evlenmek istediğimizi düşünerek yaptığınız duygusuz varsayım."

Bu onu gülümsetti. "Size koca bulmayı teklif etmek hiç de duygusuzca değil. Kaliteli genç hanımlar için olağan yol evliliktir. Sanki sizi ağır bir şekilde rencide etmişim gibi davranıyorsunuz."

Arabella artık açıkça dilini ısıırıyordu. "Size böyle bir izlenim verdimsem beni bağışlayın lordum. Bunu bir hakaret olarak söylemediğinizi biliyorum-"

"Adam başı beş bin poundu geri çevirecek kadar aptal olamazsınız."

"Aslında yapabilirim-" Birden sözünü kesti ve alaycı bir kahkaha attı. Boğuk, boğucu ses sinir uçlarını zevkle taradı. "Hayır, beni kışkırtmanıza izin vermeyeceğim lordum. Bu sabah buraya hoş olmaya kararlı bir şekilde geldim."

Marcus kendini onun olgun, baştan çıkarıcı ağzına buldu. Arabella'nın yine konuştuğunu fark etti.

"Belki kararımızı açıklanamaz olarak görüyorsunuz Lord Danvers, ama kız kardeşlerim ve ben evlenmeyi tercih etmiyoruz."

"Neden olmasın?" Kız cevap vermeyince Marcus bir tahminde bulundu. "Sanırım bunun ailenizin verdiği örnekle bir ilgisi var."

"Öyle," diye isteksizce itiraf etti Arabella. "Ebeveynlerimiz birbirlerinin hayatını zindan etmeye kararlıydı ve her fırsatta kavga ederlerdi. tanık olduğumuz hırçınlıklardan sonra, görücü usulü evliliklerden hoşlanmamamız şaşırtıcı mı?"

Marcus bir dereceye kadar sempati duydu. "Bu duyguya aşinayım. Benim ailem de pek cana yakın sayılmazdı."

Onun yumuşak ses tonuyla uzun bir süre yüzünü inceledi. Ama sonra bakışlarını uzaklaştırarak en yakındaki pencereden süzülen güneş ışığına odaklandı. "Her halükarda evlenmemize gerek yok. Artık kendimizi geçindirecek kadar gelirimiz var."

"Gelirler mi?"

"Mektuplarımı okuma zahmetine katlansaydınız akademimiz hakkında bilgi sahibi olurdunuz."

"Mektuplarını okudum."

Ona dikkatle baktı. "Ama cevap verecek kadar nazik değildiniz. Sadece avukatlarınıza benimle ilgilenmeleri talimatını verdiniz."

"Suçluyum. Ama hakkımı yemeyeyim, gelecek hafta sizi ziyaret etmek niyetindeydim."

Adam gülümseyince Arabella keskin bir nefes aldı. Bir süre sonra başka bir yol denedi. "Hadi ama Lord Danvers. Bizim için sorumluluk almak istemiyorsun, itiraf et."

Marcus yalan söylemeye cesaret edemedi. "Pekala, bu doğru, istemiyorum."

"O zaman neden bizi unutmuyorsun?"

"Sizinle tanışan herhangi birinin sizi unutabileceğinden şüpheliyim," dedi Marcus kuru bir sesle, "Bayan Loring." Kız ona delici bir bakış attığında, içini çekti. "İkimizin de hoşuna gitse de artık benim sorumluluğumdasın ve senin refahını sağlama görevimden vazgeçmeyeceğim. O kadar da gaddar olmadığımı göreceksin. Ve çeyizlerinizi finanse edecek kadar zenginim."

Bu onun çenesini kaldırmasına neden oldu. "Size söylüyorum, hayırseverliğinizi kabul etmeyeceğiz. Akademimiz bize yeterli mali bağımsızlık sağlıyor."

Kuşkusuz, onun akademisini öğrenmek Marcus'un merakını uyandırmıştı. "Anladığım kadarıyla bu akademiniz bir bitirme okulu mu?"

"Bir çeşit. Doğuştan kaliteli olmayan varlıklı genç kadınlara edep, terbiye ve doğru konuşmayı öğretiyoruz."

"Başka bir deyişle, işçi sınıfının kızları. Ne kadar da eşsizsiniz Bayan Loring."

Bakışları daraldı. "Benimle alay ediyorsun."

"Belki de." Aslında değildi. Arabella ve kız kardeşlerinin, kendi konumlarındaki neredeyse tüm diğer hanımların aksine, geçimlerini sağlayacak bir iş bulmuş olmalarını gerçekten takdire şayan buluyordu. Ama sırf o güzel gri gözlerin yeniden parladığını görmek için bile olsa onu kıskırtmak istemedi edemiyordu.

"Kız kardeşleriniz de orada öğretmenlik yapıyor mu?" Marcus öncü bir tavırla sordu.

"Evet, arkadaşlarım olan diğer iki hanımefendi gibi. Hamimiz Leydi Freemantle. Onun isteği üzerine açtık.

Üç yıl önce okuldan ayrıldı. Onu tanıyor musunuz? Merhum kocası bir baronetti, Sir Rupert Freemantle."

Marcus başını salladı. "Onu tanıyorum. Ama ne kadar rafine olursa olsun, koğuşlarımdan bir okulda çalışmasının uygun olacağından emin değilim. Vasiniz olarak katılımınızı onaylamam gerektiğinin farkındasınız değil mi?"

Arabella ona ihtiyatla baktı. "Sizi temin ederim, bu son derece saygıdeğer bir çaba."

"Bazıları görüşlerinize mavi çorap saçmalığı diyebilir."

Onu bu şekilde kışkırtması çok kötüydü, ama onun coşkulu tepkisini görmenin zevki karşı konulamayacak kadar büyüktü.

Yine de onun amacını anlamış görünüyordu. "Beni sinirlerime hakim olamamam için kışkırtmayacaksınız lordum."

"Hayır mı?"

Adam bir adım daha yaklaştığında dondu kaldı, sanki onu büyüleyici bulmuş gibi ona bakıyordu. Ama sonra omurgasını dikleştirdi ve bakışları doğrudan ve meydan okurcasına . Marcus aniden onu kollarına alıp en yakındaki yatağa götürmek için vahşi dürtü duydu.

Daha önce bir kadına karşı hiç bu kadar ilkel bir tepki vermemişti - onun vasisi olduğu düşünülürse, bu çok uygunsuzdu.

Arabella daha yavaş bir nefes aldı, belli ki onun gibi soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. "Zihinsel zekânızın zayıfladığına inanmıyorum lordum. Sizin kontrolünüz altında olmak istemediğimizi kabul etmek sizin için neden bu kadar zor? Maddi yardımınızı istemediğimizi? Bizi desteklemek gibi bir yükümlülüğünüz yok."

"Vasiyet farklı söylüyor."

"O zaman vasiyete itiraz etmek için kendi avukatlarımı tutacağım."

"Bunu nasıl karşılayabilirsin? Mahkemede vasiliğime itiraz edecek paran yok."

"Hamimiz bize yardım edecektir. Leydi Freemantle kadınların evlenmeye zorlanması gerektiğine inanmıyor ve bize destek sözü verdi. Elbette sizin kadar varlıklı değil ama babası ona imalat ve maden işletmelerinden bir servet bıraktı."

"İlginç bir yarışma olacak," dedi Marcus dostça, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Baygın gülümsemesi sonunda onun öfkesini ateşlemeyi başardı. "Bizi anlaşmalarınızı kabul etmeye zorlayamazsınız!"

"Hayır, sanmıyorum. Ama çeyizlerinizin büyüklüğü duyulduğunda, talipleriniz ayaklarınıza kapanacak ve size teklifte bulunmak için kapımı aşındıracaklar."

Eldivenli yumruklarını sıkarak ona doğru ilerlerken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Bizi satmayı başaramayacaksınız lordum! Yetişkin kadınlara sadece bir mal, çiftlik hayvanından farksız muamele edilmesi çok çirkin. Bizler en yüksek teklifi verene satılacak damızlıklar değiliz!"

Kızın ateşli konuşmasına bakılırsa, adam sinirlerine dokunmuştu. Kadının gözlerinde ateş vardı; içini hayranlık ve çekicilikle dolduran bir ateş.

"Her rağmen doğru gibi görünüyor," diye mırıldandı, Arabella'nın ona hançer gibi bakması tamamen ilgisini çekmişti.

"Doğru olan *ne*?"

"O gözler aslında kıvılcım saçabilir. Seninkiler havai fişek kadar parlak."

Bu kışkırtıcı söz onun öfkesinin sınırlarını aşmasına neden oldu. Boğazının derinliklerinden çıkardığı hırıltılı ses, alay edilen bir aslaninkiydi; alçak, tehlikeli bir gümbürtü. "Sabırlı olmak için elimden geleni yaptım," diye söze başladı. Arabella onun yanından geçerek masaya doğru yürüdü, mızrağını aldı ve yüzünü ona dönerek ucunu doğrudan göğsüne dayadı.

"Sizi ikna etmek için mantığımı kullanmaya kararlıydım ve bu başarısız olursa, daha iyi bir doğaya sahip olmanızı sağlamayı umuyordum. Belli ki öyle bir doğanız yok!"

Artık tamamen büyülenmiş olan Marcus ellerini teslim olmak için yavaşça kaldırdı. "Silahlı bir kadınla asla tartışmamaya özen gösteririm."

"Güzel! O halde bizi evlendirmek gibi saçma bir fikirden vazgeçeceğine dair bana söz vereceksin."

"Korkarım baskı altında böyle bir söz veremem, tatlım."

"Yapabilirsin ve yapacaksın!"

"Hayır." Büyülenmiş olmasına rağmen, kimsenin emrini yerine getirmesi için tehdit edilmek üzere değildi. Ama sonra bakışları Arabella'nın yüzünde sabitlendi... teninin pürüzsüz fildişi dokusu, olgun ağzı.... Onu öpmek için şiddetli bir istek duydu, normalde aceleci bir adam olmadığı için bu şaşırtıcıydı. "Devam et, en kötüsünü yap, aşkım."

Dişlerini sıkarak, hayal kırıklığı yayarak, folyonun ucunu adamın boğazının savunmasız çukuruna doğru kaldırdı, ama orada durdu.

Bu, Marcus'un daha fazla dayanmaya hazır olmadığı bir açmazdı. Kadın tereddüt etmeye devam edince parmakları eldivenli parmaklarının etrafına dolandı ve yavaşça, amansızca ucu boğazından uzaklaştırdı.

Acil tehlike sona ermiş olmasına rağmen, elini tutmaya devam etti ve yaklaşırken bileğini zincirledi. Bakışları düştü

tekrar dudaklarının baştan çıkarıcı çizgisine.

Güzel yüzü ona dönüktü ve kız endişeyle dudaklarını ıslattığında, onları kendi dudaklarıyla yakalamak için duyduğu şiddetli arzuyla savaştı.

Kafasının içinde bağıran uyarı sesine rağmen, Marcus kendini Arabella'yı daha da yakınına çekerken buldu, vücutları birbirine değene kadar onu kendine doğru çekti. Arabella'nın göğüslerinin tatlı baskısını hissettiğinde aralarında kıvılcımlanan duygu onu yakacak kadar sıcaktı.

Gözleri o anda farklı bir duyguyla parlarken, duyuları ona dokunmanın heyecanını hevesle aktarıyordu.

Sıcak ve yoğun bir şekilde canlı hissediyordu. Son derece canlı. Onun kadınsı yumuşaklığı erkeğin sahip olduğu tüm ilkel iğdleri harekete geçirdi.

Kendini kontrol etmek için yapabileceği tek şey buydu. "Bir dahaki sefere bir adamı tehdit ettiğinizde, Bayan Loring," diye öğüt verdi aniden boğuklaşan bir sesle, "bunu yerine getirmeye hazır olduğunuzdan emin olun."

Küçük bir hayal kırıklığı çığlığı daha atarak elini adamın elinden çekti ve geri çekildi. "Bir dahaki sefere not alacağım lordum."

Marcus bir dahaki sefere olmasını ne kadar çok istediğini görünce irkildi. Arabella'nın rapierini yere atmasını ve yerde takırdamasını izledi.

"Sizi ezip geçemeyecek kadar hanımefendi olduğuma sevinmelisiniz," dedi. Bununla birlikte topuğunun üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü. Ama sonra omzunun üzerinden karanlık bir bakış atmak için durakladı. "Eğer bir savaş istiyorsanız Lord Danvers, söz veriyorum size bir tane vereceğim."

İkinci Bölüm

Sonunda Kont'la tanıştım ve beklediğimden daha da can sıkıcı biri.

-Arabella Loring'den Fanny Irwin'e

Bakışları meydan okumanın vücut bulmuş haliydi, Marcus'un karşı koyamayacağı bir meydan okumaydı. Ancak bir adım daha yaklaştığında Bayan Loring hemen odadan çıktı. Marcus onu koridora kadar takip etti ve tamamen şaşkın bir halde arkasından bakakaldı.

Koridorda beklemekte olan iki arkadaşının yanından geçerek giriş holüne gitti ve uşak ona aceleyle ön kapıyı açtı.

Kız dışarı fırladığında Marcus kovalama isteğini bastırdı. Yine de bu kışkırtıcı karşılaşma onu daha fazlası için aç bırakmıştı.

Heath açıkça eğlenerek, "Ağzın açık kalmış, ihtiyar delikanlı," dedi.

Marcus ağzını kapattı ama yine de suçlamanın doğruluğunu inkâr edemedi. Arabella Loring onu tüm ilkel erkeklik içgüdülerini uyandırmış bir halde bırakmıştı.

Şaşkınlıkla başını sallayarak salona döndü ve kendine bolca bira doldurduktan sonra dalgın bir şekilde deri koltuğa çöktü ve en büyük oğluna verdiği yoğun tepkiyi düşünmeye başladı.

Arkadaşları da onu izledi ve yakındaki sandalyelere yerleşti. İlk konuşan Heath oldu. "Bayan Loring'in büyüleyici olduğunu bize s ylememiştin, Marcus."

"       bilmiyordum." Avukatları ona bir güzellik beklemesini tavsiye etmişlerdi ama onun canlılığı, içindeki ateş hakkında onu uyarmamışlardı, yoksa onunla yüzleşmeye daha hazırlıklı olabilirdi.

Drew, sesinin tonuna alaycı bir mizah katarak, "Seni kesinlikle topuklarından geri döndürdü," diye yorum yaptı. "Duyduğumuza göre seni erkekliğini kaybetmekle tehdit etmiş. Haklıymışsınız, elinizde bir virago varmış."

"Hayır," diye karşı  ıktı Heath. "Daha çok bir Amazon ya da Valkyrie gibi." Ses tonu oldukça hayranlık vericiydi.

Drew, "Bir kadında biraz daha sakin olmayı tercih ederim," dedi.

"Ben değil," diye cevap verdi Heath. "Bizi odadan dışarı g ndermen ne yazık, Marcus. Havai fişek gösterisine tanık olmak isterdim."

Havai fişekler tam da Arabella'ya karşı hissettiği şeydi, diye düşündü Marcus şaşkınlıkla.

Drew daha ciddi bir ifadeyle, "H    şaşkın görünüyorsun," diye ekledi.

Marcus başını sallayarak onayladı. Daha önce hiç böyle anlık, güçlü bir çekim duygusu yaşamamıştı. Arabella'nın yanında olmak bile içinde bir arzu kıvılcımını ateşlemişti.

Bu oldukça yeni bir şeydi. Daha önce sayısız güzel kadın tanımıştı. Hatta kendi payına düşen g zelli ten çok daha fazlasını tatmıştı. Peki en büyük kızını bu kadar farklı kılan neydi? Ona yaltaklanmamış olması mı? Diğer kadınlar gibi onu memnun etmeye ve tatmin etmeye hevesli olmaması mı?

"Belki de," diye mantık yürüttü, "çok beklenmedik biri olduğu için şaşırımıştım."

Heath gereksiz yere, "Zorlayıcı olacağına hiç şüphe yok," dedi.

Gerçekten de öyle, diye düşündü Marcus, Arabella'nın savaş ilanını hatırlayarak. Son derece zorlayıcı. Karşı konulmaz derecede ilgi çekici. Parıldayan gri gözleri ve kızıl altın rengi saçlarının görüntüsünü unutmak zor olacaktı.

Birasından uzun bir yudum aldı. Belki de Arabella gibi zarif bir kadının ilgisini çekmesi o kadar da şaşırtıcı değildi. Aylardır her zamanki uğraşları ona ölümcül derecede sıkıcı geliyordu. Ve peşinden koşan bütün kadınlardan, hem leydilerden hem de açık renk eteklilerden dayanılmaz derecede sıkılmıştı.

"Peki ateşli Bayan Arabella'yı nasıl idare etmeyi düşünüyorsunuz?" Drew sordu.

"Gerçekten mi? Henüz emin değilim. Danvers Hall'a yapacağım ziyareti Pazartesi gününe ertelemeyi düşünüyorum."

"Onu farkında olmayan bir enayi ile evlendirirken içinde bulunduğunuz ikilemi hafife aldığınızı söyleyebilirim."

Marcus içten içe güldü. "Hiç şüphesiz." Ona uygun bir eş bulma görevi tahmin ettiğinden daha zor olacaktı. Ve ona kur yapmaya kalkışan her kim olursa olsun, işi başından aşkın olacaktı. "Ona bir koca bulmak imkânsız olabilir."

"Ben o kadar emin değilim," diye karşı çıktı Heath. "Sanırım pek çok erkek onun ruhunu çekici bulacaktır. Yatakta bu tutkunun yarısını gösterse, bir erkeği muhteşem bir metres yapabilir."

Marcus arkadaşına kaşlarını çattı. "Diline dikkat et, dostum. Bahsettiğin kişi benim koğuşum."

Heath alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Doğru, kendi vasini baştan çıkaramazsın. Ne yazık ki çok iyi doğmuş. Onurlu bir davranış olmazdı. Yasak meyve falan."

Yasak, doğru, Marcus üzümlere kabul etti. Loring kardeşlerle olan mevcut bağı tamamen yasal bir bağı ve hepsi de her hareketlerini denetleyecek bir vasiye ihtiyaç duymayacak yaşıyordu, ancak yine de onların refahından sorumluydu.

Yine , Arabella'yı metresi olarak almanın kesin bir çekiciliği inkâr edemezdi. Son zamanlarda hiçbir şey onu tatmin etmiyor gibi görüldüğü için şu anda metresleri arasında gidip geliyordu. Cinsel ihtiyaçlarını yemyeşil, parfümlü bir bedende gidermek son zamanlarda pek cazip gelmiyordu, ta ki şimdiye kadar.

Yatağındaki istekli Arabella'nın görüntüsü, belindeki arzusunun bir kez daha alevlenmesine neden oldu. Tüm bu ateşin altında olması, onu çevrelemesi düşüncesi Marcus'un koltuğunda rahatsız bir şekilde kaymasına neden oldu.

Heath kışkırtıcı bir ses tonuyla ekledi, "Dediğim gibi, ona her zaman kendin teklif edebilirsin. Onu fethetmeye çalışmanı izlemek eğlenceli olurdu."

Drew'un ağzı alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. "Değişiklik olsun diye bir kadının peşinden koşmak sana iyi gelebilir."

Marcus arkadaşlarına sinirli bir bakış gönderdi. "Dikkatli olun, iyi dostlarım. Evlilik konusunda benimle alay etmeye devam ederseniz, *sizi* koğuşlarımla evlendirmenin bir yolunu bulurum."

"Loring kardeşlerin senin vasiliğine neden karşı çıktıklarını anlayabiliyorum," diye yanıtladı Drew gözünü kırpmadan. Kadınlar tüm ipleri ellerinde tuttukları yanılsamasına kapılmaktan, erkekleri kendi emirleri doğrultusunda dans ettirmekten hoşlanırlar. Sizin gardiyanlarınızı düşündüğünüz gibi tatsız bir görev olarak muamele görmekten değil."

Heath, "Bu görevi hiç de tatsız bulmazdım," diye düşündü. "Bayan Arabella gibilerle tartışmaktan zevk alabilirim. Buna ne dersin, Marcus? Bir süredir can sıkıntısından şikayet ediyorsunuz. A

Onunla savaşmak kesinlikle hayatına renk katacaktır." Heath durakladı, kupasının kenarından Marcus'u inceledi. "Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa sen de öyle düşünüyorsun."

Marcus başını salladı. Arabella Loring'le savaşmak can sıkıntısına ilaç gibi gelecekti, buna şüphe yoktu. "şüphesiz ilginç olacak. Gelecek hafta Danvers Hall'a gidip evlilikleri konusunu çözdüğümde öğreneceğim."

Arabella'yla nasıl başa çıkacağını henüz tam olarak bilmiyordu. Ama bir sonraki karşılaşmalarını sabırsızlıkla bekliyordu.

Arabella, patroniçesinin pelüş seyahat koltuğuna tırmanırken, bir aslanı ininde sakallamakla ilgili sorunun, insanın yenme riskini göze alması olduğunu düşündü. Belki Danvers'ın yeni kontu Marcus Pierce için lezzetli bir yemek olmaktan kurtulmuştu ama gururu kesinlikle incinmişti.

Arabacılar Chiswick'e dönmek üzere ekibi hazırlarken Arabella kadife koltuklara yaslandı ve aklının dönmesinin durmasını bekledi. Lord Danvers onu bir an için öylesine sersemletmişti ki, buraya geliş amacını bile unutmuştu.

Bu sabah Londra'ya gitmişti, mantığını ve cazibesini kullanarak onu ikna etmeye ve istenmeyen vasiliğinden vazgeçmesini sağlamaya kararlıydı. Ama adam eskrim antrenmanını böldüğünde onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Onu ilk gördüğünde nabzının hızlanması içler acısıydı. Uzun boylu ve atletik yapılıydı, gür abanoz saçları, gece mavisi gözleri ve bir Yunan tanrısının kare şeklinde, yontulmuş yüz hatları vardı. Ama hiçbir mermer heykel onda dokunma isteğı uyandırmamış ya da zihninde onunki kadar küstah görüntüler uyandırmamıştı.

Arabella onun açık gömleğinin kaslı göğsünün bir kısmını nasıl ortaya çıkardığını ve aradaki boşlukta davetkâr bir şekilde kıvrılan koyu renk saçlarını hatırlayarak irkildi. Kont'un soyunmuş hali, kurnaz mavi gözlerindeki eğlence parıltısıyla birleşince, Arabella'yı tamamen rahatsız etmişti. Sonra da onun kendisini öfkelenmesi için kışkırtmasına izin vermişti.

Onu tatlı bir şekilde ikna etmek isterken neden böyle tehdit ettiğini anlayamıyordu. Belli ki ona meydan okumak bir hataydı, çünkü onun gibi bir adamın meydan okumalardan hoşlandığı aşikârdı.

Lord Danvers şok edici bir şekilde durumu tersine çevirmiş, onu neredeyse öperek nefessiz bırakmıştı. Daha da kötüsü, bunu onun yapmasını istemişti! Amacına ulaşmadan utanç verici ama mantıklı bir geri çekilme yapmış, daha fazla kalacağına güvenememişti.

Bu karşılaşma onu içten içe huzursuz etmiş ve sadece başarısızlığından dolayı değil, ona karşı duyduğu aptalca çekimden dolayı da kendisine fevkalade kızdırmıştı.

Arabella kendi kendine, "Aptal ördek," diye mırıldandı. "Onun üstünlük sağlamasına izin vermekle kalmadın, yakışıklı bir soylunun cazibesine kapılan diğer akılsız kadınlar gibi davrandın."

Lord Hazretleri'nin kendini beğenmişliği tam da beklediği şeydi. Kışkırtıcı bir şeytandı, kibirli ve ukalaydı, onlar için en iyisini bildiğini düşünüyordu. Yine de onun etkisinin güçlü olduğunu inkâr edemezdi. Bir irade savaşında birbirlerine kilitlendikleri o birkaç kısa an boyunca aralarındaki ateşi hissetmişti.

Arabella tiksinti dolu bir iç çekişle başını çevirip vagonun penceresinden geçen kırlara baktı.

Ona karşı daha hazırlıklı olmalıydı. Çocukluğundan beri tanıdığı ve şu anda Londra'nın en ünlü fahişesi olan yakın arkadaşı Fanny Irwin onu uyarmıştı

Marcus Pierce hakkında. Çarpıcı görünüşü, çapkın cazibesi, keskin zekası hakkında. Ülkenin en gözde aristokratlarından biri olarak, İngiltere'nin kadın nüfusunun yarısını büyülemiş ve birçoğuyla da yatmıştı.

Çoğu kadın onun bu hovarda cazibesini çekici bulurdu. Ama çoğu kadın Arabella gibi hayatları boyunca çapkın bir babaya katlanmak zorunda kalmamıştı.

Yeni vasisi kendi iyiliği için fazla yakışıklıydı. Bu düşünce Arabella'nın kendini suçlayarak dudaklarını birbirine bastırmasına neden oldu. Annesi yakışıklı bir yüz için her şeyini feda etmişti... kendi kızları da dahil. Annesinin onu terk edişinin acısı, dört yıl sonra bile hâlâ bir bıçak gibi kesiyordu.

Victoria Loring sevgilisiyle kaçtığında, ortaya çıkan aşağılanma ve utançla baş etmek kızlarına kalmıştı. İşleri daha da kötüleştirmek için babaları Sir Charles Loring, iki hafta sonra servetinin son kalanını da kumarda kaybetmiş ve metreslerinden biri yüzünden bir düelloda öldürülmüştü.

Loring kardeşler hem anne babalarını hem de aile evlerini bir anda kaybetmenin duygusal yıkımının ötesinde, skandalların bedelini başka şekillerde de ödemişlerdi. Arabella bu yüzden nişanlısını kaybetmişti. İçtenlikle sevdiği bir vikontla olan üç aylık nişanı, adam onun uğruna Beau Monde'un acımasız kınamalarına meydan okuyacak kadar cesur olmadığı için çabucak sona ermişti. Adamın aşk itirafları, bulut kadar geçici olmuş ve Arabella'nın, tıpkı şairlerin iddia ettiği gibi, kalbi kırılmış gibi hissetmesine neden olmuştu.

Ailenin gerçek güzeli Roslyn'in saygın bir geleceğe sahip olması engellenmişti. Sezonu aniden sona erdiğinde, uygun bir evlilik teklifi alma şansı da kalmamıştı. Daha da utanç verici olanı, üç farklı çapkın tarafından açık çek teklif edilmişti.

Üvey amcaları daha iyi bir vasi olsaydı asla gerçekleşmeyecek olan teklifler.

Lilian'ın da saygın bir eş bulma şansı yoktu, her ne kadar aldırmadığını iddia etse de. Acı ve keder duygularını bastıran en küçük Loring kız kardeşi, toplumun katı kurallarına ve kendisini ve kardeşlerini reddeden tonun kibirli hakemlerine karşı isyan ederek biraz çılgına dönmüştü.

Lily, Arabella'yı çok üzecek şekilde bir cehennem zebanisine dönüşmüştü. En büyükleri olduğu için kız kardeşlerini koruyamadığı için suçluluk duymaktan kendini alamıyordu. Anneleri onları terk ettiğinde sadece on dokuz yaşındaydı ama yine de kendini sorumlu hissediyordu. Özellikle de üvey amcaları onların iyiliğini hiç umursamayan bir huysuz olduğu için.

Yedinci Lord Danvers, Lionel Doddridge, Hampshire'daki aile evleri rahmetli babalarının borçlarını ödemek için satıldığında onları istemeyerek de olsa yanına almış, onlara yük ve sadaka nesnesi gibi davranmıştı.

"Yoluma çıkmayacaksınız," uyarmıştı kapısının önüne geldikleri anda. "Ve için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, uslu duracaksınız. Annen kendini bir skandal sözcüğü haline getirdi ve onun yaptığı gibi beni de rezil etmenize izin vermeyeceğim."

"Endişelenmene gerek yok Lionel Amca," diye cevap verdi Arabella, hepsi adına konuşarak. "Annemiz gibi davranmaya hiç niyetimiz yok."

"Bana amca deme! Sizinle kan bağı yok. Victoria sadece üvey kız kardeşimdi - babamın içler acısı ikinci evliliğinin sonucuydu - ve Loring'in vasiyetinde üçünüzü de bana yüklemeye hakkı yoktu, özellikle de bana sizin bakımınız için hiçbir ödeme bırakmadığı için. Ama artık hiçbir saygın beyefendi sizinle evlenmeyeceği için size mahkumum."

Onun bu açıklaması Arabella'da yakıcı bir öfke uyandırmış ve üvey amcalarından bağımsızlıklarını kazanmaları için şiddetli bir arzu uyandırmıştı. Ancak neredeyse beş parasız oldukları için, asilzade terbiyelerini ve eğitimlerini iyi bir şekilde kullanarak kendi hayatlarını kazanmaya karar vermişlerdi.

Zengin bir patroniçenin vazgeçilmez desteği, kız kardeşleri ve iki kibar arkadaşının yardımıyla Arabella, zengin tüccarların kibar olmayan kızlarına nasıl düzgün birer hanımefendi olacaklarını öğretmek için bir akademi kurmuş ve böylece ton balosunun ışıltılı dünyasında rekabet edebilmelerini sağlamıştı.

Nihayet, üç yıldan fazla süren sıkı bir çalışmanın ardından, okul son derece başarılı bir işletme haline gelmiş ve onlara tam bir mali bağımsızlık sağlamıştı. Sonra, dehşet verici bir şekilde, üvey amcaları öldü ve onlara hemen koca bulma niyetini beyan eden yeni bir vasi atandı.

Bu son derece sinir bozucuydu, endişe verici olduğundan bahsetmiyorum bile. Yeni Lord Danvers, keyfi bir kararla onları öğretmenliği bırakmaya zorlayacak yasal yetkiye sahip olabilirdi. Ve onlar için bulacağı herhangi bir koca, onların bu sıra dışı çabalarını neredeyse kesinlikle onaylamayacaktı.

Dahası, Arabella kendini başka bir kur yapmaya maruz bırakma düşüncesinden bile tiksiniyordu. Kendisini dört yıl önce yaşadığı kalp acısına karşı savunmasız bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Kız kardeşlerinin de gelecekleri için tamamen farklı fikirleri vardı ve bunlar arasında zor kazandıkları bağımsızlıklarını istenmeyen kocalara teslim etmek yoktu. Roslyn sadece aşk için evlenmeye kararlıyken, Lily evliliğe ve erkeklere tamamen tövbe etmişti.

Arabella içtenlikle, "Winifred'e şükürler olsun," diye mırıldandı.

Patroniçeleri Winifred, Leydi Freemantle, soylularla evlenmeden önce kendisi de işçi sınıfından geliyordu. Orta yaşlı dul kadın, sadece akademi için değil, kız kardeşlerin özel hayatları için de şaşmaz bir destek kaynağı olmuş, Arabella'nın üvey amcasının harap arabasını kullanmak zorunda kalmaması için yolculuğu için şezlongunu ve ekibini sunmuştu.

Şezlong Chiswick ulaştığında öğleden sonra erken saatlerdi. Daha batıdaki Richmond gibi, Chiswick de Londra'ya olan cazip yakınlığı nedeniyle geçtiğimiz yüzyılda aristokrasinin ikamet ettiği gözde bir yer haline gelmişti.

Araba, Danvers Hall'un çakıllı yoluna sapmadan önce nehir kenarındaki çok sayıda konak ve villanın önünden geçti. Yumuşak kırmızı tuğlalı güzel ve görkemli malikâne Thames Nehrinin ağaçlarla kaplı kıyısında duruyordu. Ortam gür ve yeşildi, ancak aşırı büyümüş çimler ve manzara daha çok bir ormanı andırıyordu. Evin iç döşemeleri ve mobilyaları da eski püskü ve yıpranmıştı; sanat eserleri ve gümüşler ise uzun zaman önce emlak faturalarını ödemek için satılmıştı.

Bir avuç hizmetli dışında herkes işten çıkarılmıştı. Geriye kalan personel, otuz yıldan fazla bir süredir orada yaşadıkları için kendilerini oraya adanmış yaşlı bir çift olan uşak ve kahya tarafından yönetiliyordu. Dört yıl önce Loring kardeşleri sıcak bir şekilde karşılamışlardı, üvey amcaları karşılamamış olsa bile.

Araba evin önünde durduğunda, Arabella'nın kız kardeşleri onu karşılamak için dışarı çıktılar.

Roslyn uzun boylu ve inceydi, soluk altın rengi saçları, gök mavisi gözleri ve ona yaldızlı kristal inceliği veren zarif bir güzelliği vardı - gülünç derecede yanlışı bir izlenimdi, çünkü hepsinin en zekisi ve çalışkanıydı, aynı zamanda en çekicisiydi. Roslyn erkek olarak doğmuş olsaydı çok daha mutlu olurdu, böylece

bilimsel bir kariyer peşindeydi. Bunun yerine, keskin zekası toy kız öğrencilere görgü kuralları ve davranış biçimleri öğretmek için harlandı.

Görgü kuralları ve davranışlar kesinlikle Lily'nin uzmanlık alanı değildi. Loring'in en küçük kız kardeşi canlı bir hoyrandı ve akademinin öğrencilerine sportif faaliyetlerde ve binicilik, sürücülük ve okçuluk gibi fiziksel becerilerde koçluk yapmakta çok daha başarılıydı. İlginç bir şekilde Lily'nin cesur ve canlı bir rengi vardı. Pırıl pırıl parlayan koyu renk gözleri ve zengin, koyu kestane rengi saçları onu sarı saçlı ailesinin içinde bir şekil değiştiren gibi gösterirken, tutkulu yüksek ruh hali onu düzenli olarak belaya sürüklüyordu.

Genelde gözleri sıcak ve güleç olurdu ama şimdi sadece endişeli görünüyordu.

"Peki, ne dedi Belle?" Lily, Arabella aşağı iner inmez, arabacı ve damadın konuşmalarına kulak misafiri olabileceği gerçeğine rağmen sordu.

Arabella, Lily'nin sabırsızlığını anlamış olsa da, "Biraz yalnız kaldığımızda sana anlatırım," diye cevap verdi.

En küçük kız kardeşi öfkeyle burnunu kırıştırdığında, Arabella ortanca kız kardeşinin gülümseyen gözleriyle karşılaştı.

"Bütün gün seni beklemenin, Lord Danvers'la yapacağın görüşmeyi hayal etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor olmalısın," diye açıkladı Roslyn.

"Gerçekte ne asla hayal edemezdin," diye mırıldandı Arabella duyulur duyulmaz.

Merdivenlerden çıkıp ön kapıdan girerlerken Lily, "Seninle gelmemize izin vermeliydin," dedi. "Huysuz konta karşı sana destek olabilirdik."

Arabella, eldivenlerini, bonesini ve pelerinini saygıdeğer uşakları Simpkin'e teslim etmeden önce, "Belki de etmeliydim," diye hüzünlü bir kahkahayla onayladı.

Kız kardeşleri, birinci katın arka tarafındaki küçük salona geçene kadar sabırsızlıklarını altında tutmayı başardılar; bu oda, rahmetli üvey amcalarının tutumlu davranışlarını devam ettiren bahar rutubetini önlemek için ızgarasında ateş yanan tek odaydı.

"Bu sabah fena halde başarısız olduğumu söylemekten üzüntü duyuyorum," diye itiraf etti Arabella, davasını bir mızrak ucuyla anlatmaya çalıştığını söylemeden. "Lord Danvers'la hiç de iyi başa çıkamadım ama yine de tamamen mantıksızdı."

"Bize çeyiz sağlama teklifini geri çekmeyecek mi?" Roslyn şaşkınlık içinde sordu.

Arabella karanlık bir gülümseme verdi. "Hayır. Hatta yakında taliplerimizin etrafımızı saracağını söyleyerek övünüyordu."

Lily dişlerini gıcırdatırken Roslyn dudaklarını hanımefendi bir kızgınlıkla birbirine bastırdı. "Peki onu engellemek için ne yapmalıyız?" diye sordu.

Yeni kontun onlara koca bulma planı en çok Lily'yi endişelendirmişti. Şu anki hayatında sahip olduğu sıra dışı özgürlükten son derece memnun olmakla kalmıyor, akademide çalışmaktan da büyük keyif alıyordu. Ve şimdi Lord Danvers onları evlendirmeye her şeyi mahvetmekle tehdit ediyordu.

Üçü, Arabella'nın bu sabah fikrini değiştirmemesi durumunda olası seçenekleri zaten tartışmışlardı. Kontun niyetini engellemenin tek bir yolu varmış gibi görünüyordu ve bu bile sadece geçici bir çözüm olacaktı.

"Bence," dedi Arabella yavaşça, "ikinizin de bir süreliğine Danvers Hall'dan kaybolmanız gerekecek. Eğer sizi bulamazsa, o zaman saldığı talipleri kabul etmeniz için sizi zorlayamaz."

Lilian mutsuz görünüyordu. "Hâlâ kalmamız ve ona karşı durmamız gerektiğini düşünüyorum. O, bir daha yapamayacağını kabul etmeli."

bizi hiçbir koşulda evlenmeye zorlayamaz."

Roslyn, "Seni onunla yüzleşmen için yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor, Arabella," diye ekledi.

Kendinden emin görünmeye çalışarak, "İyi olacağım," diye cevap verdi. "Ve eğer zarar görmeyeceğin bir olursan kendimi daha güvende hissedeceğim."

Roslyn sonunda isteksizce başını salladı. "Ne kadar süre saklanmak zorunda kalacağız?"

"Lord Danvers'ın mantıklı düşünmesi sağlanana kadar."

"Savaşlarımızla tek başına mücadele etmek zorunda kalmamalısın, Belle," diye ısrar etti Lily.

Arabella gülümsedi. "Biliyorum, ama bu durumda en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum. Birkaç günlüğüne gidip Tess'le yaşayabilirsin. Seni onun evinde düşünmeyecektir." Tess Blanchard en yakın arkadaşlarıydı ve adını hamilerinden alan Freemantle Genç Bayanlar Akademisi'nde .

Roslyn, "Winifred şüphesiz bizi eder," diye önerdi.

"Evet, ama Lord Danvers'ın sizi orada araması muhtemel, çünkü ona sponsorluğundan bahsettim."

Lily hâlâ sıkıntılı görüldüğünde, Arabella ona yalvaran bir gülümseme verdi. "Lily, şimdilik planıma uyacağına dair bana söz ver."

"Oh, çok iyi." Kollarını Arabella'nın boynuna dolayarak kısa bir süre sarıldı. "Ama bu hiç hoşuma gitmiyor. Burada seninle kalmayı ve can sıkıcı Kont'a meydan okumayı tercih ederim."

Arabella bu yorumu duymazdan geldi, çünkü yeni Lord Danvers'a meydan okumanın akıllıca olmadığını zor yoldan öğrenmişti. "Bence sen

bu gece Tess'le kalmalısın. Lord Danvers muhtemelen yakında bizi çağırarak ve o burada olmanı istemiyorum."

"Onunla nasıl başa çıkacaksın?" Roslyn sordu.

"Henüz emin değilim," diye mırıldandı Arabella. Vasileri olarak, kendisi ve kız kardeşleri için uygun evlilikler ayarlama hakkına sahipti, ancak bir şekilde onu planından vazgeçirmek zorunda kalacaktı. "Bize emir verebileceği yanılsaması içinde yaşıyor ama ona bu düşüncesinin yanlış olduğunu göstermem gerekecek."

Ancak tüm iyi niyetleri, dört gün sonra Lord Danvers'ın çimenli bir çayırdan geçerek kendisine doğru geldiğini gördüğünde ciddi bir gerileme yaşadı.

Arabella nefesinin altından, "Lanet olsun, asın onu," diye mırıldanarak aniden dizginleri çekti. Lord hazretlerinin kendisini beklemekten memnun olmayacağını bilmeliydi. İsteddiği görüşme için belirlenen saatte bilerek evden uzak durmuş, onun vasiliğini mümkün olduğunca zahmetli hale getirmeye karar vermişti. Onun peşinden gelmesini beklemiyordu; belli ki onun ısrarcılığını hafife almıştı.

Eldivenli elleriyle dizginleri sıkkan Arabella bir an tereddüt etti. Kuyruğunu kıstırıp kaçmak ona göre değildi ama yine de Lord Danvers'la yalnız kalacağına güvenmiyordu. Hizmetkârlar görüşme mesafesindeyken onunla karşılaşmak bir şeydi; تنها bir çayırdaki onunla tek başına yüzleşmek bambaşkaydı. İlk karşılaşmalarında onu kılıçla tehdit ettiği ya da bu öğleden sonra açık emirlerine karşı geldiği için intikam almaya kararlıysa kontla yüzleşmeye hiç niyeti yoktu.

Acı gerçek şu ki, yakışıklı şeytan, kıvrak, geniş omuzlu formu, delici mavi gözleri ve

bilmiş bir gülümseme. şu anda onunla başa çıkabileceğinden emin değildi.

Ya da belki de sadece korkaklaşmıştı.

Arabella karakterinin eksikliklerini daha fazla tartışmaya ara vermeden atını dört nala sürerek uzaktaki kayın ağaçlarına doğru ilerledi. Ancak Lord Danvers'ın onu görmediğine dair tüm umutları, omzunun üzerinden bir bakış atma riskini göze aldığında hızla yok oldu. Lord Danvers onu kovalıyordu.

Kalbi hızlanınca eyerinin üzerine eğildi ve bineğini ilerlemeye teşvik etti. Kısa bir süre sonra kayın ağacına ulaşp serin gölgelerin içine daldığında, kaputuna takılan alçak dalları aşmak için hızını yavaşlatmak zorunda kaldı.

Kont öyle değildi. Arkasından gelen toynak sesleri onun hâlâ peşinde olduğunu gösteriyordu. Tekrar güneşli bir çayıra çıktığında Arabella çabalarını iki katına çıkardı ama adamın hızla ona yaklaştığını biliyordu.

Adam onunla aynı hizaya geldiğinde nabzı toynakların gümbürtüsüyle birlikte atmaya başladı. Bir an için yan yana koştular, bu sırada kalbi beklenmedik bir heyecanla çarpıyordu.

Sonra aniden uzanıp güçlü bir kolla kızın beline sarıldı ve sanki deve tüyünden daha ağır değilmiş gibi onu eyerden indirdi.

Arabella'nın korku dolu soluğu, kendini adamın eyerinin önünde yanlamasına çekilmiş ve adamın güçlü kucağında bulduğunda öfkeye dönüştü. Dengesini sağlamak için umutsuzca ona tutunurken, "Bırak beni, seni şeytan!" şeklindeki nefessiz talebi adamın omzunda etkisiz bir şekilde boğuldu ve hiçbir cevap alamadı. Kont onu bırakmak yerine sadece daha sıkı sarıldı.

Sonunda bineğini hızla durma noktasına getirdiğinde Arabella nefes nefese kaldı ve başını kaldırarak ona baktı.

Bir hata olduğunu hemen fark etti, çünkü ağzı onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. İçinden lezzetli bir şok geçti. O sert ve şehvetli dudakların hayalini kurmuştu....

Sonra bakışları kilitlendi ve kadının nefesi tamamen kesildi.

Ani sessizlik sağır edici gibiydi. Arabella kalbinin neredeyse göğsünden fırlayacakmış gibi attığını hissetti ama bu kez tepkisini fiziksel efora bağlayamazdı. Aksine, kendini Lord Hazretleri'nin sert kaslı erkek bedenine yaslanmış, kabaran göğüslerini Lord Hazretleri'nin geniş göğsüne yaslanmış bulduğu içindi.

Adam kıpırdamadan oturmuş, gözlerini kıza dikmiş, kız da donmuş bir halde ona bakıyordu. Adamın bakışları çıplak boğazına, sonra daha da aşağıya, belirgin bir şekilde yukarıya doğru itilmiş göğüslerine indiğinde, bahar öğleden sonrasının sıcaklığına hürmeten düşük yakalı muslin bir elbiseden daha sağlam bir şey giymiş olmayı diledi. Meme uçlarının bu temas karşısında nasıl da arsızca sertleştiğinin farkındaydı.

Mavi gözleri şehvetli bir parıltıyla karardığı için o da kızın vücudunun verdiği ahlaksız tepkinin farkında gibiydi.

"Sizden bir dizi selam bekliyordum Bayan Loring, ama itiraf etmeliyim ki bu onlardan biri değildi."

Arabella onun boğuk ve eğlenen sesi karşısında kaskatı kesildi.

"Ben de öyle lordum.

Ne demek istiyorsun, bana bu şekilde kaba davranarak?"

Gözlerindeki parıltı derinleşti. "Seni kurtarıyordum tabii ki."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu!"

"Hayır mı? Atın kaçtı sanmıştım. Görüşme talebimi kasıtlı olarak görmezden gelecek kadar kaba olamazdınız. Bir saat önce salona geldiğimde sizi ve kız kardeşlerinizi görünürde bulamadım."

Bunun için meşru bir cevabı yoktu, çünkü yokluğu gerçekten de tamamen kasıtlıydı.

"Saati unutmuş olmalısınız," diye dürttü Kont, "çünkü sizi arama zahmetine beni sokmak istemediğinize eminim."

Arabella kızarma nezaketini gösterdi. "Talep ettiğiniz saatte önceden meşguldüm."

"Talep mi?" Kara bir kaşını kaldırdı. "Bu bir talep sayılmazdı."

"Bana bu konuda başka seçenek bırakmadığınız için öyle görünüyordu."

Bakışları tekrar kızın dudaklarına kaydı. "Görünüşe göre kaçışınız hiç istemediğiniz sonuçlar doğurmuş." Kadının şaşkın bakışları karşısında adam onun altında hafifçe kaydı. "Belki de fiziksel eforun bir erkeğin kanını harekete geçirdiğini fark etmediniz. Ve kovalamacanın heyecanıyla birleşince..."

Kadın, adamın belindeki sertliği kalçasında hissedene ve ne demek istediğini anlayana kadar sözcüklerin havada asılı kalmasına izin verdi. Onun kanından daha fazlasını uyandırmıştı, oldukça açıktı!

Aklını başına toplayan Arabella ellerini adamın göğsüne bastırarak kurtulmaya karar verdi. Ama artık çok geçti. Adamın ağzı aniden alçalarak onunkini bir öpücükle yakaladı.

Yavaş, yıkıcı, büyüleyici bir öpücük.

Saldırının beklenmedikliği onu sersemletti. Başının döndüğünü hissetti. Nefes alamıyordu. Yakıcı sıcaklığıyla panik, sinisi bir heyecanla birleşti ama onunla savaşıma arzusunu toplayamadı. Bunun yerine, dudakları enfes bir baskıyla onunkilerin üzerinde hareket ederken tüm vücudu içgüdüsel olarak ona karşı yumuşadı. Adamın dili ağzının derinliklerine inip onu keşfetmeye başladığında kadın çaresiz bir inilti çıkardı.

Marcus, Arabella'yla ilk karşılaşmasında hissettiği aynı sıcaklığın, aynı açlık hissinin içinden geçtiğini hissetti... sadece bu daha güçlüydü. Bu his onu sarstı. Onun da heyecanla titrediğini hissettiğinden hiç şüphesi yoktu.

Kucaklamasını sıkılaştırdı ve öpüşmelerini derinleştirdi, sahiplendi ve kur yaptı, ondan çok daha fazlasını istedi. Ereksiyonu zonkluyor, nabızı hızla atıyordu.

Sonunda Arabella'ya bakmak için ara verdiğinde, aralarında elle tutulur bir arzu parıldadı ve havayı doldurdu. Marcus onun derinden sarsıldığını biliyordu. Bakışlarına karşılık verirken onun kollarında titrediğini hissetti.

Sonunda boğuk bir fısıltıyla, "Bırak beni," dedi.

"Arabella..." diye mırıldandı, itaat etmek istemiyordu.

Omurgası aniden sertleşti, gözleri yeni bir ateşle parlayarak ona baktı. Adam hâlâ onu bırakmayınca, yumruğunu kasten geri çekti ve çenesine kelepçeledi.

Beklenmedik darbe Marcus'un başını geriye savurdu ve çenesini titreten bir acıya yol açarak alçak sesle yemin etmesine neden oldu. Vücudunun tepkisi daha da ilkeldi: Onu tekrar öpmek, onu fethetmek ve ustalığını kanıtlamak için vahşi bir dürtü hissetti.

Ancak Arabella onun bir anlık tereddütünden yararlanarak kucağından kurtuldu. Aşağı inmeye çalıştığında,

Bu sefer onu bırakmak için kendini zorladı ve sadece atından inmesine yardım etmek için kolunu kavradı.

Beceriksizce yere inerek, sanki ona daha fazla avantaj sağlamak istemiyormuş gibi yüzünü ona döndü. Marcus eyerde kalmış, alaycı bir güvensizlikle onu inceliyordu.

Bir kez daha onu tamamen şaşırtmıştı ama onu daha çok ürküten kendi beklenmedik tepkisiydi. Arabella'ya karşı duyduğu şiddetli çekimin bir sapma olduğuna kendini ikna etmeye çalışmıştı. Son dört gün boyunca onu aklından tamamen çıkarmaya çalışmıştı. Ne var ki, onu bir an bile unutamamıştı.

Bunun yerine, tek düşünebildiği onunla tekrar karşılaşmak ve onun hatırladığı kadar hayat ve ateş dolu olup olmadığını görmektir.

Artık cevabını almıştı. Arabella orada meydan okurcasına duruyordu, yanakları kızarmış, dudakları ıslak ve hafifçe tutkuyla morarmış, yumrukları savaşa hazırlanır gibi sıkılmıştı.

Son dört gecedir rüyalarını istila eden o güzel ateşin her santimi.

Şu anda onu kollarına almak niyetinde değildi. Kesinlikle onu öpmek istememişti. Ama onun baştan çıkarıcı ateşi tarafından baştan çıkarılmıştı. Alev alev yanan hoşgörü onu sıcak ve acı verici bir şekilde sert bırakmıştı. Vücudu, onu yumuşak bahar çimenlerine yatırmak ve çayırda ona sahip olmak, zonklayan sikini nefis etinin derinliklerine gömmek, onu zevkle yok etmek için duyduğu ilkel dürtüyle titredi.

Daha da kötüsü, fiziksel çatışmaları aralarındaki zihinsel mücadeleyi daha da artırmıştı. Oturmuş ona bakarken, Marcus aynı anda iki düşünceye kapıldı: Arabella Loring'i hayatındaki hiçbir kadını istemediği kadar çok istiyordu. Ve ona sahip olamazdı.

Kendi himayesindeki genç bir centilmeni ayartacak kadar çapkın değildi. Onu yatağına almanın tek onurlu yolu evlilikti.

Yansıma Marcus'un keskin bir nefes almasına neden oldu.

Evlilik.

Hayır, bilinçli zihni otomatik olarak isyan etti. Yakın zamanda evlenmeye hiç niyeti yoktu, hele ki sadece zorunlu bir varis yaratmak için hiç.

Ancak daha ısrarcı bir ses, onu istiyorsanız, ilişkinizi veli ve vasiden daha eşit bir zemine oturtmanız savundu.

Marcus başını iki yana salladı, düşündüğü şeye inanmakta güçlük çekiyordu. Arzusunun tüm sağduyusunun önüne geçtiğinin son derece farkındaydı.

Yoksa mıydı?

Duruma mantıklı bir şekilde bakarsa, Arabella'yla evlenmek o kadar da mantıksız değildi. Ona uygun bir koca bularak refahını sağlamak istemişti ve Arabella herkesten daha iyi bir adaydı. Ailesinin skandallarla dolu yakın geçmişine rağmen Arabella doğuştan ve soydan kontes olmaya uygundu.

Onunla evlenerek şanlı soyunu devam ettirme görevini de yerine getirebilirdi. Ve onu yatağına almak için duyduğu şiddetli arzuyu onurlu bir şekilde tatmin edebilirdi.

Ancak tek önemli tartışma, geri dönülmez bir birliktelikle kendini ömür boyu ona zincirleme konusunda ne hissettiği idi.

Peki ya cevap? İnkâr edilemez gerçek şuydu ki, Arabella Loring şimdiye kadar tanıştığı ve sahip olmaktan gerçekten zevk alabileceği tek

karısı olarak. İhtiyaçlarını karşılayacak daha iyi birini bulabileceğinden de oldukça şüpheliydi.

Marcus bir karara varırken nefesini bıraktı. Belki de aptallık etmişti ama en büyük oğluna evlenme teklif etmeye niyetliydi.

Hâlâ şaşkınlıkla ona bakan adam, çenesini hafifçe ovuştururken çarpık bir gülümseme sundu. İngiltere'nin en büyük boks şampiyonuna atıfta bulunarak, "Jackson Beyefendi sağ kroşenize hayran kalırdı, Bayan Loring," dedi.

Arabella'nın ağzı kızgınlıkla büzüldü. "Bana bu şekilde saldırdığında nasıl tepki vermemi bekliyordun? Ben sadece kendimi savunuyordum."

Marcus onun bu sözlerine anlayışla başını salladı. "Bunu takdire şayan bir şekilde yaptın. Kendimi kaptırdığım için daha kötüsünü hak ettiğime şüphe yok. İçtenlikle dilerim."

Kız özrüne cevap vermeyince, gözünü kızdan ayırmadan yavaşça attan indi.

Kendi atını bulmak için etrafına bakınan Arabella, atının yarım çayır ötede otladığını görünce dehşete düşmüş gibiydi. Belli ki ondan güvenli bir mesafede kalmayı tercih ederek bir adım geri çekildi.

Bu Marcus'un durmasına neden oldu. Onu korkutmak istemiyordu... kadının kolayca korkacağına bir an bile inanmamıştı.

Marcus, "Kadınların benden kaçmasına alışık değilim," diye laconca yorum yaptı.

"Öyle olmadığına eminim," dedi, ses tonu kuruydu.

"Yine de siz ve kız kardeşleriniz bunu alışkanlık haline getirmiş gibi görünüyorsunuz. Roslyn ve Lilian'ın birkaç gündür kayıp olduğunu öğrendim.

Bugün arama niyetimi ifade eden mektubumu aldığınızdan beri."

Arabella sertleşerek çenesini kaldırdı. "İ Hizmetçileriniz bizi gözetliyormuş!"

Marcus'a göre bu gerçekten de doğruydı. Geçtiğimiz birkaç gün içinde Danvers Malikânesi'ne, büyük malikâneyi yığıtçe ama nafîle bir şekilde ayakta tutmaya çalışan iki yaşlı hizmetkârı, oda hizmetçisini ve her işi yapan adamı tamamlamak için kendi personelini yerleştirmişti. Kendisine sadık, koğuşları hakkında düzenli raporlar vermeye istekli hizmetkârlar. Ona söylenene göre Arabella mümkün olduğunca onların yolundan uzak durmuş, kız kardeşleri ise hiçbir yerde bulunamamıştı.

Marcus dürüstçe, "Salon'u düzene sokmaya başlamak istedim," diye cevap verdi. "Ama lütfen konuyu değiştirmeyin, Bayan Loring. Kız kardeşlerinizin ortadan kaybolmasını beni engellemek için ayarladığınızdan hiç şüphem yok."

Arabella masum bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tuhaf bir leke vakası geliştirdiler."

"Şimdi mi?" Marcus söyledi.

"Evet. Ziyaretinize tepki olarak ortaya çıktığı belli olan bir kızarıklık. Bulaşıcı olmasından endişe ettim ve sağlığını korumak için onları gönderdim."

Marcus güldü. "Hadi ama Arabella. Bir kılıçlarımızı kınına sokma konusunda anlaşılamaz mıyız? Seninle savaşmak istemiyorum."

Kararlı ifadesi bir nebze yumuşadı. "Ben de sizinle savaşmak istemiyorum lordum, ama diktatör bir vasi tarafından evlendirilmeyeceğimizi anlamayı reddediyorsunuz."

"Seni kimseyle evlendirmeye niyetim yok, söz veriyorum. Aslında, seninle kendim evlenmek istiyorum."

Kadının nefesinin tıslamasından onu da en az kendisi kadar şoke ettiğini anlayabiliyordu. Marcus, onun değerli bekârlığını bir kenara bırakıp en büyük evlenmek gibi şaşırtıcı bir adımı gerçekten düşünmesinin inanılmaz olduğunu düşündü.

Ama kararı bir şekilde doğru geldi.

Ama şimdi Arabella'nın teklifinin mantığını anlamasını sağlamalı ve onu kabul etmenin kendi çıkarına olduğuna ikna etmeliydi.

"Benimle *evlenmeyi* mi kastediyorsun?" diye tekrarladı, duyduklarına güvenmediği belliydi.

"Evet, seninle evlenmek istiyorum," dedi Marcus nazikçe, düşündükçe bu olasılığa daha da alışıyordu. "Seni şaşırttığımı biliyorum tatlım, ama sana onurlu bir evlilik teklifinde bulunmak istiyorum."

Üçüncü Bölüm

Yeni kont muhtemelen hem deli hem de can sıkıcı!

-Arabella'dan Fanny'ye

Suskunluğu bir düzine kalp atışı sürdü. "Delirdin mi sen?" Arabella sonunda ses tonu temkinli bir şekilde konuştu.

Gözlerinde alaycı bir eğlence belirdi. "Sizi temin ederim ki aklım başımda," diye yanıtladı lord hazretleri. "Ben sadece size adreslerimi ödüyorum."

Gülmeye başladı; elinde değildi. İşte buradaydı, Kont'un duyularına yaptığı kötü saldırıdan dolayı hâlâ dizlerinin bağı çözülmüştü ve şimdi de şaşırtıcı evlilik bile bile başını döndürüyordu.

Lord Danvers, "Beni yaralıyorsun, sevgilim," diye söylendi. "Teklifimin beklenmedik olduğunu kabul ediyorum ama sizi temin ederim ki bu gülünecek bir konu değil."

Neşesi azalan Arabella elini şakağına götürdü. "Bu kadar ciddi olduğunuza inanamıyorum. Leydi Freemantle bana sizin bekâr olduğunuzu söylemişti."

"Öyleydim, iki dakika öncesine kadar. Ama sizi öpmek kararlarım üzerinde şaşırtıcı bir etki yarattı. Sizi kontesim olarak istediğimi fark etmemi sağladı."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bir öpücük seni nasıl böyle bir sonuca götürebilir?"

Kont güçlü omuzlarını silkti. "Mesele sadece öpücük değildi. Benim için iyi bir gelin seçimi olmanızın birkaç nedeni var. Ama en önemlisi... Bir noktada evlenmeliyim ve siz bu adımı atmayı düşünmemi sağlayacak kadar ilgimi çeken ilk kadınsınız."

"Ama benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun."

"Uyumlu olabileceğimizi düşünecek kadar çok şey biliyorum. İkimizin de asla sıkılmayacağı kesin."

Hâlâ sersemlemiş olan Arabella uzun bir daha ona baktı. "Londra'da sana evlilikten hoşlanmadığımı söylediğimi duymadın mı?"

"Gayet net duydum. Ama sizi tekrar düşünmeye ikna etmek niyetindeyim."

Adamın kendine güveni onu şaşırtmıştı. "Beni asla ikna edemezsiniz lordum."

"Hayır mı?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Belli ki beni çok iyi tanıyorsun, Arabella."

Artık onu kızdırmaya başlamıştı. "Gerçekten de istemiyorum ve bu tanışıklığı ilerletmek gibi bir arzum da yok. Hele karınız olarak hiç."

"Belki de size sağlayacağı avantajları düşünmediniz."

"Avantajlar mı?" diye yineledi.

"Kontesim olarak hiçbir eksisiniz olmayacak."

"Kendi hayatımı kontrol etme özgürlüğü dışında. Kocam olarak üzerimde şu anda sahip olduğundan çok daha büyük bir güce sahip olacaksın."

Koruyucu. Yasalara göre sen benim 'efendim ve efendimiz' olacaksın ve ben de yasal olarak sana ait olacağım. Hiçbir erkeğin beni bu şekilde yönetmesini istemiyorum."

Lord Danvers yüzünü buruşturdu. "Seni *yönetmek* gibi bir arzum yok, aşkım. Sadece uygun bir evlilikle ilgileniyorum."

Bu Arabella'nın içini acıtmıştı. Her zaman anne babasının acı birlikteliği gibi uygun bir evlilik yapmayacağına yemin etmişti. Aşk dışında hiçbir nedenle evlenmeyeceğine. "Siz böyle bir anlaşmaya razı olabilirsiniz lordum, ama benim için hiçbir cazibesi yok," diye açıkladı. "Annemle babam çıkar için evlendiler ve birbirlerini tamamen perişan ettiler."

"Bu tür bir sendikaya ihtiyacımız yok," dedi sabırla.

"Herhangi bir sendikaya sahip olmamıza hiç gerek yok!"

Onun bu ateşli haykırışı üzerine Danvers ona düşünceli düşünceli baktı. "Elbette sana yüklü bir evlilik maaşı bağlar ve kız kardeşlerine cömertçe yardım ederdim. Artık akademide ders vererek geçiminizi sağlamak zorunda olmadığınız için minnettar olacağınızı düşünüyorum."

Arabella sakinleşmeye çalışarak yavaş bir nefes aldı. "Belli ki anlamıyorsunuz. Öğretmenliği bırakmak *istemiyoruz*. İşimiz sadece zevkli değil, aynı zamanda son derece ödüllendirici, ayrıca bize tam olarak istediğimizi yapma bağımsızlığı sağlıyor."

Kadının cevabı üzerine başka bir yol denedi. "Benimle evlenmen toplumdaki saygınlığını geri kazanman için uzun bir yol kat etmeni sağlayacaktır."

Arabella, zedelenen sosyal konumunun hatırlatılması üzerine çenesini kaldırdı. "Ne olmuş yani? Uzun zamandan beri kendimi tonlarla anılan biri olmaya bıraktım. Lekesiz bir karaktere sahip olmak zorunda olmamanın getirdiği mutluluk verici bir özgürlük ölçüsü var. Ve öğrencilerimizin ebeveynleri tarafından kabul edilebilir davranış standartlarını koruduğumuz sürece, başkalarının fikirleriyle ilgilenmemize gerek yok."

Kont uzun bir süre onu inceledikten sonra rahat bir sesle, "Kız kardeşlerinizi düşünebilirsiniz. Onlar da kaliteli genç hanımlar gibi normal bir hayat sürmeyi hak etmiyorlar mı?"

Onun son derece makul sorusu Arabella'yı rahatsız etti ve kız kardeşlerine yardım etme fırsatını reddettiğini bildiği için biraz suçlu hissetmesine neden oldu. Ama sonra kararlılıkla başını salladı. "Ben onları düşünüyorum. Roslyn ve Lily de evlilik ve erkekler konusunda benim gibi düşünüyorlar. Onlar da kendi geleceklerini kontrol etmekte en az benim kadar kararlılar."

Ona sempatik bir bakış attı. "Erkeklerden neden nefret ettiğini anlıyorum. Nişanlın, ailenin karşı karşıya olduğu skandalı öğrendiğinde seni kararsızca terk etti."

Bu aşağılayıcı anının yüzüne vurulması canını acıtmamalıydı, çünkü bu olay dört yıl önce yaşanmıştı. Şimdiye kadar umutsuzluğu ve kalp acısını atlatmıştı. Ama o acı deneyimi ya da o zaman öğrendiği sert dersi unutamıyordu.

Aptalca bir şekilde aşk evliliği yaptığına inanmıştı. Gerçekten de Vikont'un teklifini kabul etmişti çünkü karşılıklı duyguları aşka dönüşmüştü. Ama onu sevdiğine yemin eden bir adama aşık olmaktan duyduğu sevinç, adamın alenen ihanet etmesiyle birdenbire yerle bir olmuştu. Bir daha asla böyle bir hata yapmayacaktı.

"Erkeklerden *nefret* etmiyorum," diye ısrar etti Arabella. "Sadece bir kocaya ihtiyacım yok"

"Çocuk istemiyor musun?"

Bu soru onu gafil avladı ve Arabella içinden geçen pişmanlık duygusunu bastıramadı. Çocuk sahibi olamamak hiç evlenmemenin en büyük dezavantajıydı. olduğuna inanmaya başlamıştı.

"Bir kocaya acı çektirecek kadar değil," diye cevap verdi uzun uzun.

"Eninde sonunda çocuk istiyorum," diye itiraf etti Lord Danvers. "Aile adımı ve unvanlarımı devam ettirmek benim yükümlülüğüm. Ama bunun için önce bir karım olması gerekiyor."

"Yani sana varis olacak bir kısrak mı istiyorsun?" Arabella küstahça sordu. "Ben de bundan şüphelenmiştim."

"Hayır," dedi bıkkınlıkla. "Ben de bir yoldaş ve yardımcı istiyorum."

Lord Danvers gibi gösterişli bir asilzadenin hayat arkadaşı aradığına inanmakta güçlük çekiyordu ama onun doğruluğunu sorgulamadan önce dilini ısırması başardı. Arabella bunun yerine hoş bir şekilde gülümsedi. "Bu gibi durumlarda kibarca verilmesi gereken yanıt, minnettarlığımızı ifade etmektir, bu yüzden cömert teklifiniz için size teşekkür ederim lordum. Ama reddetmek zorundayım."

"Fikrini değiştirmeye niyetliyim."

Onun kışkırtıcı beyanı karşısında omurgası biraz sertleşti. Adam ona büyüleyici bir gülümseme sunduğunda, midesinde hızla bastırmaya çalıştığı duyarlı bir çarpıntı hissetti.

"Durumumu daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum Lord Danvers. Hindistan'daki tüm baharatlar için seninle evlenmeyeceğim. Bu sizin anlayabileceğiniz kadar açık mı?"

Eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Benden bir evlilik teklifi almak kaç kadını mutlu ederdi biliyor musun?"

"O zaman herhangi birine başvurun. Şüphesiz kabul etmekten büyük mutluluk duyacaklardır. Ben olsam kabul etmezdim."

Kadının cevabı adamın dudaklarına gerçek bir sırıtış getirdi. "Başka bir kadın istemiyorum. Ben seni seçtim Arabella ve sana sahip olmak istiyorum."

Ağzı açık kaldı. Adamın iğrenç küstahlığı!

Bu imkânsız konuşmayı daha fazla sürdürmek istemeyen Arabella dönüp otlayan atını almak için çayıra doğru yöneldi.

Ancak Kont'un bir sonraki sözleri onu olduğu yerde durdurdu. "Seni delicesine mutlu edebilirim, Arabella. Evlilik yatağımızdan zevk alacağından hiç yok."

Bu cüretkâr açıklama karşısında gücenecek mi yoksa eğlenecek mi bilemeden, yüzünü ona döndü. "Ne kadar da övünüyorsunuz, değil mi lordum?"

"Bu bir övünme değil. Sevgilim olmaktan zevk , bundan eminim. Ama sevgili olmamızın tek onurlu yolu evliliktir."

Kadın cevap veremeyecek kadar öfkeliydi - ki muhtemelen adamın niyeti de buydu; adam ona böyle küstahça ifadeler kullanarak dengesini bozmaya çalışıyordu.

Kadının sessizliği onu tekrar gülümsetti. "Senden çok etkilendiğimi kabul ediyorum," diye devam etti, "ve öpüştüğümüzde sen de bunu hissettin, inkâr etme. Benim için arzudan titriyordun."

Arabella'nın yanaklarına renk gelmişti. Adamın kollarında titremişti... ama bunu ona asla itiraf etmeyecekti.

"Saçmalama," diye cevap verdi. "Sadece saldırınız karşısında şok oldum. Böyle bir vahşilik yapabileceğine inanamadım. Sizi temin ederim, sizden zerre kadar etkilenmedim."

Bir adım daha yaklaştı. "Bunu sana kanıtlayayım mı?" "Eğer denemeye cesaret edersen, yemin ederim kulaklarını patlatırım!"

Yaralı çenesini ovma için uzandığında mavi gözleri ölçülü bir eğlenceyle dans ediyordu. Belli belirsiz bir çürük

Arabella ona vurduğunu fark etti. Bir an için utandı, ta ki onu mücadeleye iten şeyi hatırlayana kadar -kralın onu atından nasıl kabaca indirdiğini ve onu akılsızca öptükten sonra bile serbest bırakmayı reddettiğini-. Ya da belki de tam da onu akılsızca öptüğü *için* böyle çaresizce tepki vermişti.

Yine de şimdi onun tehdidinden korkmuş görünmüyordu. "Eğer kulağımı hedeflediysen, aşkım, sana söylemek için izin alıyorum, birkaç santimle ıskaladın."

Onu kasıtlı olarak kışkırttığını çok iyi biliyordu. Ve taktikleri işe yarıyordu. Arabella ellerini yumruk yaptı, ona doğru yürümekten ve yakışıklı yüzüne bir yumruk daha savurmaktan zor alıkoydu. "Hiç şüphesiz tanıdığım en sinir bozucu adamsınız Lord Danvers."

"Belki, ama sadece seni memnun etmek için kendimi yeterince zorlamadığım için. Eğer sana ciddi bir şekilde kur çalışsaydım bana karşı koyamazdın."

Kızın ağzı açık kaldı. "Tabii ki sana karşı koyabilirim!" "Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

Arabella onun tatlı ses tonuyla birdenbire yeniden temkinli olduğunu hissetti. "Bahis derken ne demek istiyorsun?"

"Bağımsızlığınız sizin için ne kadar önemli?"

"Pardon?" Lord Danvers'ın beklenmedik saldırısı yüzünden başı bir kez daha dönmeye başlamıştı.

"Vesayetimden kurtulmak için ne yapmaya hazırsınız?"

İlk *gelen çok şey* oldu. "Neden?"

"Sana karşı olan sorumluluğumdan feragat edemem, ancak avukatıma kendi işlerin üzerinde tam kontrol sahibi olmanı sağlayacak yasal bir belge hazırlatabilirim. Sen ve kız kardeşlerin için."

"Ne amaçla?"

"Sana kur yapmam için bana meşru bir fırsat sağlamak için."

"Bana *kur* yapmak için mi? Neden bana kur yapmak istiyorsun ki? Seninle hiçbir koşulda evlenmeyeceğimi zaten söyledim."

"Fikrinizi değiştirmek için bir şans istiyorum. Eğer bir ay içinde beni kocanız olarak kabul etmeniz için sizi ikna edemezsem, üçünüze de özgürlüğünüzü vereceğim ve sizi yasal ve mali olarak benim vesayetimden bağımsız kılacağım. Ağzını kapat, tatlım," diye ekledi Kont, kız orada dikilip ona bakarken. "Karaya vurmuş bir balık gibi ağzını açamayacak kadar güzelsin."

Arabella kendini tamamen boyunu aşmış hissetmesine rağmen söz dinledi. "Bakalım bahsinizi anlamış mıyım lordum? Eğer sizin 'ikna'nıza direnebilirsem bize özgürlüğümüzü verecek misiniz?"

"Kesinlikle."

"Baştan çıkarma gücünüze şaşırtıcı bir inancınız var."

Ağzı kıvrıldı. "Bu şekilde de ifade edebilirsin. Karşılığında, sana düzgün bir şekilde kur yapmama izin vermelisin. Ve eğer bana karşı koyamazsan -eğer beni kocan olarak istediğini sana kabul ettirebilirsem- o zaman benimle evlenmek zorunda kalacaksın."

Evlilik teklifini kabul etmesi için onu baştan çıkarabileceğini düşünen adamın küstahlığı! Bunu yapamazdı...kesinlikle.

O tereddüt edince Lord Danvers üzüntüyle başını salladı. "Bu kadar korkak olmanı hiç beklemiyordum. Bahsi kazanacağımdan korkuyorsun."

Adamın onu bilerek yine kışkırttığını fark etti. "Korkmuyorum!" Arabella ısrar etti. En azından fazla değil. Onun büyüleyici öpücüklerine karşı hassas olabilirdi ama asla evlenmeyi planlamadığı için onu kocası olarak isteme riski çok azdı. "Kazanamayacaksınız lordum."

"O zaman kabul etmekte hiç zorlanmayacaksınız. Ne de olsa size tam da en çok istediğinizi söylediğiniz şeyi elde etme şansı sunuyorum. Bağımsızlığınızı."

", lanet bahsinizi kabul ediyorum!"

Adamın gözlerindeki parıltı memnuniyetini ve zevkini gösteriyordu, bu da Arabella'yı neredeyse teslim olduğuna pişman edecekti. Ona karşı duyduğu şiddetli çekimin tehlikesine rağmen, meydan okumasını kabul etmesi için kendisini kışkırtmasına izin vermişti.

Yine de riskler karşı konulmazdı: Sadece kız kardeşleri için mali güvence sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda Kont'un istenmeyen vasiliğinden de sonsuza dek kurtulacaklardı. Artık bağımsızlıkları için bir tehdit olmayacaktı. Onları evlendirmeye ya da akademideki görevlerini bırakmaya zorlamaya hakkı olmayacaktı.

Hayır, doğrusunu söylemek gerekirse, diye düşündü Arabella, özgürlüklerini kazanma fırsatı buldukları için son derece mutluydu.

Ancak bütün bir ay söz konusu olamazdı. Kontun kararlı baştan çıkarıcılığına bu kadar uzun süre karşı koyabileceğinden emin değildi - kuşkularını *ona* itiraf edeceğinden de değil.

"Ancak," diye niteledi Arabella, "bahsin süresi daha kısa . İki hafta, daha fazla değil. Senin imkansız kibrine daha fazla katlanamam."

Lord Danvers, "Tamamdır," demeden önce kısa bir an tereddüt etti. Sıkı bir pazarlık yapıyorsun, tatlım."

Arabella, "Tamamen çıldırmış olmalıyım," diye mırıldandı.

"Benden daha fazla değil," dedi dostça. "Şartları tartıştığımız sürece, kazanmak için sportif bir şans konusunda ısrar etmeliyim. Her gün en az dört saat olmak üzere düzenli olarak benimle vakit geçirmeyi kabul edeceksin. Ve bu benim seçtiğim bir zamanda olmalı."

Arabella kaşlarını çatı. "Öğretmenlik görevlerime engel olamaz."

"Yeterince makul. Uzun bir ziyaret için bavullarımı hazırlatacağım ve Londra'dan Danvers Hall'a getireceğim."

Lord Danvers'ın malikânede iki hafta ya da daha uzun bir süre kalmaya niyetli olduğunu fark etmek Arabella'yı tedirgin etti. Hemen başını salladı. "Ben refakatsizken Malikâne'de kalamazsınız. Vasimiz olsanız bile kan bağınız yok."

"Bunu kız kardeşlerini saklanmaya göndermeden önce ," dedi alaycı bir ifadeyle.

Kadın ona öfkeyle baktı. "Eğer orada yaşamakta ısrar , Leydi Freemantle'a sığınacağım."

Kont kara bir kaşını kaldırdı. "Kız kardeşlerini orada mı saklıyorsun?" Kadın cevap vermeyince omuz silkti. "Duenna'yı oynamak için bir hizmetkâr ordumuz olacak. Orada kalmam en titiz kişileri bile rahatsız edebilir ama bu sizin itibarınızı riske atmaz."

"Doğru," dedi, sesindeki acılık hissini bastırmaya çalışarak. Ebeveynlerinin skandalları yüzünden itibarı zaten telafi edilemeyecek kadar lekelenmişti, bu yüzden yeni vasisinin aynı malikânede sadece refakatçi olarak çalışan bir hizmetliyle yaşamasının uygunluğunu sorgulamak anlamsızdı. Ayrıca, eğer evlenmeyi hiç planlamadıysa, itibarının tamamen lekesiz olmaması da önemli değildi,

Buna rağmen o yapamadım karşılayabilir a
gerçek Skandal. O vardı Ne de olsa
akademisini düşünmesi gerekiyordu.

Yine de öğrencilerinin ailelerinin, onun Danvers Kontu gibi şanlı bir bağlantıya sahip olduğunu iddia etmesine şaşıracaklarından hiç şüphesi yoktu. Onun yaşam düzenine çok yakından bakmayacaklardı. Alt sınıflar da kendilerini toplumun katı hakemleri olarak gören soylular kadar yargılayıcı değildi.

"Kız kardeşlerini her zaman eve getirebilirsin," diye önerdi lord hazretleri kışkırtıcı bir ses tonuyla.

Bu fikir Arabella'nın aklına çoktan gelmişti. Kız kardeşlerinin varlığı ona şeytani konttan daha fazla koruma sağlayabilirdi ama o zaman kız kardeşlerini onun entrikalarından kim koruyacaktı?

"O kadar da çaresiz değilim," dedi tatlı bir sesle.

Onu düşünceli bir şekilde inceledi. "Belki de kız kardeşlerinin uzakta olması iyidir. Bu bize kur yapmak için daha fazla yalnız kalma fırsatı verecektir."

Bu düşünce onu bir an için rahatsız etti ama sonra Arabella omuzlarını dikleştirdi. Lord Danvers'ı iki hafta idare edebilecek durumdaydı. Onun lanet bahsini kazanmaya niyeti vardı.

Adam onun gözlerindeki kararlılığı okumuş olmalı ki gülümsedi. "Bahsimizin ikimiz için de eğlenceli olacağından şüpheleniyorum."

Belki de senin için, diye düşündü Arabella kızgınlıkla. Arabella'nın kendisini bir koca olarak arzulamasını sağlamaya çalışmanın onun için eğlendirici bir oyun olacağına kuşku yoktu.

Ama belki o da onun oyununu oynayabilir....

Arabella bu ilginç olasılığı düşünürken Kont aniden yön değiştirdi. "Buraya gel, Arabella," diye mırıldandı,

Sesi baştan ıkarıcıydı.

İçgüdüsel olarak direndi. "Neden?"

"ünkü anlaşmamızı mühürlemek için bir öpücük daha talep etmek niyetindeyim." Kız durunca, adam nazikçe dürttü: "Sana kur yapmama izin vermiştin, hatırladın mı?"

"Beni öpmene izin vermeyi kabul etmedim." "Ama öpüşmek kur yapmanın bir parçasıdır."

"Senin öpücüklerin öyle değil! Hiçbir düzgün talip senin gibi öpüşmez."

Gözlerinde gizlenen kahkaha dayanılmazdı. "Sana tekrar saldırmak istemiyorum, söz veriyorum. Aklımda çok daha zevkli bir şey vardı." Sesi sıcak, alaycı ve olması gerekenden daha baştan ıkarıcıydı. "Gel şimdi, basit bir öpücük, daha fazlası değil. Seni kucaklamayacağım bile. Söz veriyorum."

Ama yine de Arabella tereddüt etti. şimdiye kadar tanıştığı erkekler arasında en şehvetli, en tedirgin edici bakışlara sahipti ve ona yaklaşmak son derece tehlikeliydi. "Benden faydalanmayacağına nasıl güvenebilirim?"

"Eğer denersem, gün ışığıımı karartman için sana izin veriyorum." "Yapacağım, bundan emin olabilirsin."

"Kendimi usulünce uyarılmış sayıyorum. şimdi, bu kadar hanımefendi olmayı bırak. Bu sana hiç yakışmıyor."

Tembel, kışkırtıcı sırtışı Arabella'nın nabzının endişe verici bir şekilde hızlanmasına neden oldu. Kendisini bu tehlikeli durumun içine çekmesine izin verdiğiine inanamıyordu. Bu kadar çekici bir düzenbaza nasıl karşı koyabilirdi ki?

"Arabella..." dedi öncü bir tavırla.

Ondan birkaç adım ötede durana kadar ayaklarını hareket ettirmeye zorladı.
Gözleri onunkilere kilitlenmişti; düşünemiyordu.

Kadın durakladığında, adam aralarındaki mesafeyi neredeyse birbirlerine degecek kadar kapattı. Arabella dehşet ve beklenti arasında sıkışmış bir halde kendini kaskatı tuttu. Adamın kaslı göğsünün göğüslerine nasıl baskı yaptığını, onu kendisine bastıran güçlü kollarını, kızın dudaklarını böylesine ateşli bir sıcaklıkla kavrayan sert ve şehvetli dudaklarını unutamıyordu.

Ama o sadece kadının elini yakalamak ve morarmış çenesine götürmek için uzandı. Parmakları bileğini gevşekçe sardı ve orada durdu.

" önce hiç gerçekten öpüldün mü Arabella?"

Beklenmedik soru karşısında gözlerini kırptırdı. "Elbette öpüldüm. Nişanlıydım, hatırladın mı?"

"Bahse girerim ki, evcil bir gagalamaydı."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Bu konular Hem de çok, Eğer sen var hiçbir şey için yargıç tarafından. Beklentileriniz ciddi şekilde düşmüş olmalı."

Arabella nefesini içine çekti; adamın parmak uçları eldivenin üstündeki çıplak teni bulmuştu.

"Çok yazık, gerçekten."

"Yazık olan ne?" dedi dalgınca. Şimdi onun dudaklarına bakıyordu, yakınlıklarından rahatsız olmuştu.

"Tutku ya da fiziksel zevk konusunda hiçbir deneyimi olmayan bakir bir masum olduğunuzu."

Yanaklarına renk gelmişti. "Tabii ki bakireyim. Aile skandalımıza rağmen ben bir hanımefendiyim. Biz annemizin kızları *değiliz*." Bu kez acısını gizleyemedi.

Mavi bakışları yumuşadı. "Seni bekleyen zevkleri bilseydin, erkeklerden bu kadar çabuk vazgeçmezdin. Neler kaçırdığının farkında değilsiniz."

"Ve sanırım bana göstermeyi teklif ediyorsun?"

"Aslında ."

"Bana hiçbir şey göstermenizi istemiyorum Lord Danvers. Sadece beni öpmenizi ve bu işi bitirmenizi istiyorum. *Lütfen* şu işi bitir misiniz?"

". "

Başını yavaşça eğdi. Arabella dondu kaldı, kendini saldırıya hazırladı. Bu sefer bir korkak gibi kaçmayı reddetti. Sonuçta bunun basit bir öpücük olması gerekiyordu...

Sorun şu ki, öpücüğünde basit olan hiçbir şey yoktu. Okşama sadece dudakların fırçalanmasıydı, doğru, ama ağzı sıcak ve davetkârdı ve lezzetli basınç duyularını yeniden alevli bir sıcaklıkla sersemletti, vücudunun arzuyla titremesine neden oldu. Tıpkı daha önce onu güçsüz, nefessiz ve çaresizce tahrik olmuş halde bıraktığı zamanki gibi.

Büyü, işte buydu. Onun üzerinde bir çeşit ateşli büyü yapıyordu.

Adam kısa bir süre sonra başını kaldırdığında açıklanamaz bir hayal kırıklığına uğradı. Adam bir kez daha ona bakıyordu, Arabella şaşkınlık içinde olduğunu gördü.

Ona bakarken parmaklarını yanan dudaklarına götürdü. Mavi gözlerinin derinliklerinde bir alev tutuşmuştu... onun içinde tutuşturduğu alevin aynısı.

"Demek ki bu bir sapma değilmiş," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu.

Arabella aklını toplamaya çalıştı. "Sapkınlık olmayan neydi?"

"Boş ver." Geri adım atarken gözlerinde memnuniyet parıldıyordu. "Şimdi, eve dönmeye hazır mısınız?"

Sersemlemiş halinden . "Henüz değil. Bu öğleden sonra akademideki bir dersi bitirdim ve raporumu sunmak için Leydi Freemantle'ı aramaya niyetlendim. Her ayrıntıdan haberdar olmak ister."

"Sana orada eşlik edeceğim."

"Buna gerek kalmayacak. Hanımefendinin malikanesi bir sonraki tepenin ardında."

Arabella'nın gösterdiği yöne baktı. "O zaman işin bittiğinde sana eve kadar eşlik etmesi için bir seyis göndereceğim. Kırlarda tek başına at sürmen fikri hoşuma gitmiyor."

Arabella'nın ifadesi alaycı bir hal aldı. "Bunu yıllardır yapıyorum Lord Danvers. Burası Londra değil. Bizimki tamamen sakın bir mahalle, çok az kötülük ya da suç var."

"Yine de yanında bir seyis bulundurmalısın. Eski vasinin bu kadar ihmalkâr olmasına şaşırdım."

Arabella kaskatı kesildiğini hissetti. "Fakirlerin damat tutacak parası yok, lordum."

"Üvey amcanız sizi koruması için bir erkek hizmetçi temin edebilirdi."

Gülümsemesi esprisizdi. "Üvey amcamız bizi masraf yapmaya değer bulmadı."

Lord Danvers onun yüz ifadesini düşündü. "Bu kadar bağımlı olmak gururunuzu incitiyor, değil mi?"

"Tabii ki acıtıyor."

"Tahmin

edebiliyorum."

Bu Arabella'nın dudaklarının gerçek bir eğlenceyle titremesine neden oldu. "Bundan gerçekten şüpheliyim. Büyük olasılıkla hayatınızda hiç kimseye ya da hiçbir şeye bağımlı olmadınız."

Başını eğerek onun varsayımının doğruluğunu kabul etti. "En azından kısa palto giymediğimden beri. Ama gelecekte, benimle birlikte olmadığınız zamanlarda, seyislerimden birini yanınıza alırsanız memnun olurum."

Kadın başını eğdi. "Neden seni memnun etmek isteyeyim

ki?" "Çünkü senin iyiliğini düşünüyorum, tatlım."

Verdiği kolay cevap onu duraksattı. Yıllardır ilk kez bir erkek onun iyiliğini düşünüyordu. Üvey amcaları kesinlikle ilgilenmemişti.

"Bunu düşüneceğim," diye kabul etti.

Ona sıırıttı. "Bir santim bile teslim olmak istemiyorsun, değil mi?"

Arabella tatlı bir sesle, "Hayır lordum," dedi.

"Benim adım Marcus. Eğer sana talip olacaksam, bana gerçek hitap etmelisin." Elini kızın ağzına götürdü ve başparmağını alt dudağına hafifçe dokundurdu. "Bu akşam benimle yemek yemek için zamanında evde olmanı bekliyorum. Bana her gün dört saat eşlik edeceğine söz vermiştin, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," diye cevap vermeyi başardı, sesi düzensizdi.

Atına dönerek dizginleri topladı ve atına bindi, sonra oturup ona baktı. "Arabella, bir dahaki sefere benden kaçarken daha hızlı bir at seçsen iyi olur, çünkü seni yakaladığımda bu kadar kolay kurtulmana izin vermeyeceğim."

Bununla birlikte atını döndürdü ve uzaklaştı, onu arkasından bakakaldı, parmaklarını karıncalanan dudaklarına götürdü.

Dördüncü Bölüm

Kontun bahsini kabul ettiğime göre ben de delirmiş olmalıyım.

-Arabella'dan Fanny'ye

Marcus Danvers Hall'a doğru atını sürerken inanamayarak başını salladı. Güzel gözdesine düşüncesizce bir evlilik teklifinde bulunacağını hesaba katmamıştı. Çok sayıda paralı asker kadın tarafından kendisine kurulan tuzaklardan kurtulmak için yıllarca manevra yaptıktan sonra bu kadar aceleci davranması ironikti. Ama tamamen içgüdüsel olarak hareket etmişti.

Eğer evlenmek zorunda kalırsa, Arabella gibi bir eş istiyordu ve onun üzerinde hak iddia etme fırsatının kaçmasına izin vermeyecekti.

Kesinlikle onun kontes için aradığı özelliklere uyuyordu; soylu, güzel ve zekiydi. Daha da önemlisi, ilgisini kur yapmanın çok ötesinde tutacak kadar enerjik ve büyüleyiciydi.

Gerçekten de Arabella kadar çekici bir kadın bulduğunu hiç hatırlamıyordu. Marcus, Arabella'nın evlilik yataklarında çok hoş bir sevgili olacağını düşündü. Bugün onu öpmek, aralarındaki ateş kıvılcımının hayal ürünü olmadığını geri dönülmez bir şekilde kanıtlamıştı.

Marcus ilk kucaklaşmalarını hatırlayınca belinin sertleştiğini hissetti. Her ne kadar son öpüşmeleri sadece bir dudak fırçası olsa da, yine de onu iyice tahrik etmişti.

Arabella'yı da aynı derecede yoğun bir şekilde tahrik ettiğini biliyordu. Ama bu onu davasını düşünmeye ikna etmeye yetmemişti.

Kadının teklifini kararlılıkla reddettiğini hatırlayan Marcus sırtıttı. Bu duruma düşeceğini, yani bir kadını kendisini kocası olarak istediğine ikna etmek zorunda kalacağını hiç hayal etmemişti. Daha önce hiçbir kadının peşinden koşmak zorunda kalmamıştı. Şimdiye kadar, hayattaki diğer her şey gibi kadınlar da ona kolay gelmişti. Metresleriyle aşk oyunu oynadığında, bunun nedeni sadece meydan okumaktan zevk almasıydı.

Marcus kendi kendine hafifçe güldü. Arabella'nın ona yeterince meydan okuyacağı kesindi. Ama Arabella'nın kararlı reddi, Marcus'u ona kur yapmak için hızla alternatif bir strateji geliştirmeye zorlamıştı ve sonuçta onunla bahse girmişti.

Bahsin son zamanlardaki huzursuzluğuna bir çare olacağına inancı tamdı. Marcus, basit bir can sıkıntısından daha fazlasını çekiyor gibi göründüğünü itiraf etti. Günlerini iskambil kâğıtları, avlar, boks fabrikaları ve yarışlarla dolduruyordu ama kulüpleri ve sportif uğraşları son zamanlarda hayatından duyduğu tuhaf tatminsizliği gideremiyordu. Çeşitli mülklerini yönetmenin getirdiği kapsamlı sorumluluklar bile bunu yapamıyordu.

Yine de Arabella'nın peşine düşmek zevk alabileceği bir hedefti. Onun direncinin üstesinden gelmek de öyle. Marcus onun evliliğe neden bu kadar şiddetle karşı çıktığını anladığını düşünüyordu. Yine de sonunda onun teslimiyetini kazanacağından emindi.

Yine de bunu başarmak için sadece iki haftası vardı.

Birden sabırsızlanan Marcus, en yeni malikânesine dönmek için atını daha da hızlandırdı. Londra'ya göndermesi gereken mektuplar vardı. Arabella'ya romantik bir kur yapmayı ne kadar çabuk tasarlayabilirse, zaferini de o kadar çabuk ilan edebilirdi.

İki saat sonra eve vardığında, Arabella kontun şaşırtıcı bahsi üzerinde yeterince düşünmüş ve bir saldırı stratejisi geliştirmesinin zorunlu olduğuna karar vermişti.

Lord Danvers, evlilik teklifini kabul etmesi için onu baştan çıkarabileceğine inanıyordu, ancak onunla asla evlenmemeye kesin olarak kararlı olsa da, onun gibi bir asilzadeyle başa çıkma konusunda çok az deneyimi olduğu için rekabetlerinde ciddi bir dezavantaja sahipti.

Arabella ahırda atından inerken, onun *neredeyse karşı konulamaz* derecede *baştan çıkarıcı olduğunu* düşündü. İstemsizce, parmakları onun yıkıcı öpücüklerinin hatırasıyla tekrar dudaklarına doğru kalktı. Eğer bu öğleden sonraki eriyen tepkisi bir gösterge ise, baştan çıkarılmaya karşı koymakta zorlanacaktı.

Yine de başlamak için sabırsızlanıyordu çünkü kendisi ve kız kardeşleri için özgürlük kazanmayı amaçlıyordu. Lord Danvers'la zekâlarını yarıştırmak eğlenceli bile olabilirdi.

Elbette ilk adım, onun baştan çıkarmasını engellemek için bir plan yapmaktı. Kuşkusuz, ona kur yapmayı umuyorsa, bunun için onu zorlaması gerekecekti.

Ayrıca hemen Fanny'ye yazmalı ve onun tavsiyesini almalıydı. Fanny Irwin bir zamanlar kendisi de kibar bir genç kız olan ünlü bir Cyprian'dı. Yakın komşu oldukları Hampshire'da Loring kardeşlerle birlikte büyümüş sayılırdı. Fanny on altı yaşında Londra'da servetini kazanmak için kaçtıktan sonra bile yakın dostluklarını sürdürmüşlerdi.

Arabella'nın nişanı bozulduğundan beri Fanny ona erkekler hakkında çok şey öğretmişti. Fanny, Lord Danvers'ı nasıl bozguna uğratacağını ondan çok daha iyi bilirdi.

Bu arada Arabella elindeki her kaynağı kullanmanın akıllıca olacağını düşündü; bu da hizmetçisi ve uşağından başlayarak güvenilir müttefiklerinden yardım almak anlamına geliyordu.

Beklenmedik bir heyecan hisseden Arabella atını ahırda Lord hazretlerinin seyislerinden birine bıraktı ve Bayan Simpkin'le buluşmak üzere mutfağa doğru yola çıktı. Personelin geri kalanı işten çıkarıldığında aşçı da olan kahya, tek oda hizmetçisinin yardımıyla düzenli olarak mütevazı da olsa lezzetli yemekler hazırlıyordu. Ve üç gün önce yeni kont Salon'a bir düzine hizmetçi yerleştirmiş olsa da, Bayan Simpkin mutfaklarda hâlâ söz sahibiydi.

Yaşlı kadın Arabella'nın o akşamki yemekle ilgili alışılmadık isteği karşısında şaşırdıysa bile bunu belli etmeyecek kadar iyi eğitilmişti. Ama nazik kahverengi gözlerindeki pırıltı, komploya yardım etmeye istekli olduğunu gösteriyordu.

"Ah, Bayan Simpkin," diye ekledi Arabella gelişigüzel, "Simpkin bu akşam bizi beklerken yemek odasında kalırsa memnun olurum. Lord Danvers'la mümkün olduğunca az yalnız kalmayı tercih ederim."

"Ona söyleyeceğim, Bayan Arabella," dedi Bayan Simpkin. "Simpkin'in de önceden hazır bulunmasını ister misiniz? Lord Danvers yemekten önce bir kadeh şarap içmek için salonda kendisine katılmanızı istedi."

"Evet, lütfen," diye cevap verdi Arabella, hizmetçinin kendisine yardım etmeyi kabul etmesine sevinerek.

Arabella yıkandıktan sonra akşam yemeği için sahip olduğu en muhafazakâr gece elbisesini giydi. Gardırobu geniş değildi ve elbiselerinin çoğu eskimiş ve yıpranmıştı. Ancak akademiye açtıktan sonra, öğrencilerinin varlıklı ailelerini etkilemek için birkaç şık elbiseye yatırım yapmıştı. Ne de olsa kaliteli bir hanımefendi olarak imajını korumak zorundaydı.

Ne var ki, Arabella şevval camında kendine eleştirel bir gözle baktığında, görünüşünü pek de tatmin edici bulmadı. Koyu mavi ipekten, uzun kollu ve yüksek yakalı elbisesi cazibesinin çok azını ortaya çıkarıyordu. Ama kızarmış yanakları, geceyi Lord Hazretleri'nin yanında geçirme ihtimalinden duyduğu heyecanı ele veriyordu.

Eğer onun varlığı hayatını bu kadar canlandırabiliyorsa, varlığı ne kadar sıkıcı hale gelmişti! Ya da belki de sadece birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken kontla kapışacakları beklentisiydi.

Arabella bu düşünceyle gülümsediğini hissetti. Onu yenmek için her şeyi göze almıştı. Kazanmak için onun oyununu oynayacaktı.

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alarak, kur savaşlarındaki açılış salvosunu başlatmak üzere yatak odasından çıktı.

Aşağıdaki salona ulaştığında Simpkin onu koridorda bekliyordu. Kır saçlı, son derece düzgün uşak, Arabella'yı odaya sokup anons etmeden önce ona komplocu bir gülümsemenin hayaletini sundu. "Bayan Loring, Lord Danvers."

O içeri girdiğinde Marcus ayağa kalktı. Mavi bakışları Arabella'nın üzerinde gezinerek onun çekingen kıyafetini inceledi ama selamlama dışında bir yorum yapmadı. "Hoş geldin canım. Bana katılabildiğine sevindim."

Arabella onun bu cana yakın tavrı karşısında ona meraklı bir bakış fırlattı ama sonra onun kendisine sadece hizmetlilerin yararına çalışan bir gibi davranmak istediğini anladı.

Marcus, "Gel, yanıma otur," diye ekledi, çok daha iyi günler görmüş olan altın brokar kanepayı göstererek.

Arabella tereddüt etti, ona bu kadar yakın oturmak istemiyordu. Mavi gece ceketi, atletik formuna uygun beyaz saten pantolonu ve yontulmuş erkeksi yüz hatlarını daha da belirginleştiren, karmaşık bir şekilde bağlanmış kravatıyla son derece yakışıklı görünüyordu.

Arabella hızlı nabzına aldırmadan kendisine söyleneni yaptı ama kanepenin en ucuna oturdu. Marcus diğer uca yerleşirken hoş bir narenciye kolonyası kokusu aldı. Belli ki bu akşam için tıraş olmuştu, bu da ona kur yapma işini çok ciddiye aldığını gösterdiğinden rahatsız edici bir durumdu.

"Akşam yemeği servis edilene kadar hepsi bu kadar Simpkin," dedi lord hazretleri, uşak ikisine de birer kadeh Madeira doldurduktan sonra. "Kapıyı arkanızdan kapatabilirsiniz."

Arabella endişesini gizleyerek Simpkin'in bakışlarıyla karşılaştı ve boyun eğerek hafifçe başını salladı. Lord Danvers daha şimdiden onunla yalnız kalmamak için yaptığı planı suya düşürmüştü. Onun kıvrak ve güçlü vücudunun kendisinininkine bu kadar yakın durmasının çıldırtıcı bir şekilde farkındaydı.

"Simpkin'i kovmak gerekli miydi?" diye sordu hizmetçi geri çekildiğinde. "Bu şekilde yalnız kalmamız pek uygun değil."

"Saçmalık," diye cevap verdi Marcus kolayca. "Bir vasinin gözetimindeki çocukla bir kadeh şarap içmesinde hiçbir uygunsuzluk yoktur. Ve bu gerçekten de gerekli, çünkü sana kur yapmak için biraz mahremiyete ihtiyacım var."

Hazır bir cevabı olmayan Arabella şarabından bir yudum aldı ve acı tadı karşısında yüzünü buruşturdu... memnuniyetiyle birlikte. Bayan Simpkin onun istediği gibi birayı tatsız hale getirmeyi başarmıştı.

"Bahsimiz hakkında," diye başladı Arabella, "düşünüyordum da. Belki de bazı temel davranış kuralları belirlemeliyiz."

"Kurallar mı?"

"Sanırım *sınırlar* daha iyi bir kelime olurdu. Uygun bir kur yapmanın sınırlarını aşmanızı önlemek için aramızda hangi davranışlara izin verilip verilmeyeceğini tanımlamalıyız."

Marcus ona cazibe dolu tembel bir gülümseme gönderdi. "Aşkta ve savaşta her şeyin adil olduğunu duymadın mı?"

Arabella kendini onun ağzına bakarken buldu. "Bahsimizin aşkla hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi biliyorsunuz lordum. Ama benim demek istediğim de tam olarak bu. Dolambaçlı bir yola başvurmayacağınıza nasıl güvenebilirim?"

"Çünkü bahisler centilmenlik kurallarına göre yönetilir. Şerefim ancak bu kadar ileri gitmeme izin verir."

Ağzı kıvrıldı. "Bunu bilmek rahatlatıcı."

"Rahatlamamalısınız," dedi Marcus. "Kurallar çerçevesinde hâlâ çok fazla hareket alanım var." Kadının endişeli ifadesine hafifçe güldü. "Asla korkma, tatlım. Sen tamamen istekli olmadıkça sana hiçbir şey yapmayacağım."

Arabella yutkundu. "Beni istekli bulmayacaksın."

"Göreceğiz. Kurallara gelince, bahsi kazanmam için bana bir şans vereceğinize dair verdiğiniz sözü tutmanızı istiyorum."

"Evet, ama benimle flört etmene izin verdim diye bunu senin için kolaylaştırmam gerekmiyor."

"Doğru."

"Seni engellemek için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim."

Adam Madeira bardağını kaldırırken çapkın sırtışı kadının nefesini kesti. "Öyleyse oyunlar başlasın."

Marcus kadehinin kenarından ona bakarken Arabella'nın kalbi düzensiz bir ritimle hızlandı. Neyse ki, Marcus şarabından bir yudum aldığında bu samimi an bozuldu.

Tadına dayanamayıp kadehini masanın üzerine bıraktı. "Üvey amcanızın bu kadar kalitesiz bir şaraba katlanacağını hiç tahmin etmezdim. Burada en az iki hafta kalmayı planladığım için bunu düzeltmem gerekecek. Yarın Londra'daki mahzenlerimden birkaç fıçı getirmeceğim."

Bu hatırlatma Arabella'nın yüreğini burktu. İki hafta, bitmek tükenmek bilmeyen bir süre gibi görünmeye başlamıştı. Ama belki de yanlış yollardan kazanmaya çalışıyordu. Ya Kont'u kendisiyle evlenmek istemediğine ikna edebilirse? "Biliyorsunuz, lordum-"

"Marcus."

"Pekâlâ, Marcus. Aramızdaki evliliğin bir şey olacağını tam olarak düşündüğünü sanmıyorum. Eğer düşünmüş olsaydın, birbirimize hiç de uygun olmadığımızı fark ederdin."

"Neden olmasın?"

"Her şeyden önce, seni rahat bir eş yapmazdım."

Ağzı buruştu. "Rahat bir eş istediğimi sana düşündüren nedir?"

"Çoğu soylu bunu yapar. Mirasçılarınızı doğuracak, evinizi idare edecek ve metreslerinizle hava attığınızda ya da çeşitli cilveleşmeler ve patavatsızlıklar yaptığınızda görmezden gelecek bir leydi istiyorsunuz. Ben asla bu kadar uyumlu olamam lordum."

Marcus sessizce onu incelemeye devam edince Arabella devam etti. "Leydi Freemantle bana sizden ve arkadaşlarınızdan çok bahsetti."

Hepiniz kötü şöhretli bekârlarsınız." Leydi Hazretleri'nin yeni Danvers Kontu'na büyük bir hayranlık duyduğunu eklemekten kaçındı.

"Arkadaşlarım mı?"

"Geçen haftaki eskrim partnerleriniz. Onlar yakın arkadaşlarınız, Arden Dükü ve Claybourne Markisi mi?"

"Evet."

"Fetihleriniz ve sportif başarılarınızla ilgili hikâyeler Londra'dan bu kadar uzaktaki salonlarda bile tekrarlanıyor. Hakkınızdaki tüm hikâyelere dayanarak, bana rahat bir koca olamayacağınızı gönül rahatlığıyla söyleyebilirim."

Başını ona doğru eğdi. "Senin rahat bir koca istediğinden şüpheliyim, benim rahat bir eş istediğimden daha fazla. Nedense sizin ruhunuzdaki bir kadının, hafifmeşrep birine razı olacağını düşünemiyorum."

Arabella bıkkınlıkla yumuşak bir kahkaha attı. "Ben de tam olarak bunu görmem için boşuna uğraşıyorum. Ben herhangi bir koca istemiyorum!"

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz." Marcus koltuğa yaslanarak rahatladı. "Ama karakterimle ilgili değerlendirmelerinizin dedikodu ve imalara dayandığını belirtmemi izin verin."

"Belki de. Ama babamla aynı türden olduğunuza dair pek şüphem yok."

"Ah, meselenin özüne gelmeye başladık." Marcus uzun bacaklarını uzatarak parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi. "Tırmıklara pek iyi gözle bakmıyorsun."

Arabella biraz acı acı gülümsedi. "Beni suçlayabilir misiniz? Babam birinci dereceden bir zamparaydı ve kendimi onun gibi bir kocaya teslim etmeye hiç niyetim yok."

"Yani beni elinizde olmadan kınıyorsunuz."

"Gerçekten kontrolden çıktı mı? Kaç tane metresiniz var?"

Kızın küstah sorusu karşısında kara kaşları kalktı. "Bu gerçekten seni ilgilendirir mi, sevgilim?"

"Evlilik teklifinizi değerlendirmemi bekliyorsanız, öyle." Adam tereddüt edince Arabella tatlı tatlı gülümsedi. "Bu basit bir soru Marcus. Kaç tane metresin var?"

"Şu anda yok."

"Ama düzenli olarak bir tane mi çalıştırıyorsunuz?"

"Geçmişte yaptım. Çoğu beyefendi bunu yapar."

Kendisi de anlamlı bir kaşını kaldırdı. "Zinaya karşı kayıtsız bir bakış açısına sahip değilim. Kocamın ilişkilerine ve sadakatsizliklerine asla müsamaha göstermem."

"Bazı erkekler evlendikten sonra metreslerinden vazgeçerler."

"Ama başlangıçta sadakat sözü vermiş olsan bile bunu yapacağına ya da yeniden başlamayacağına asla güvenemezdim."

Bakışlarını onunkilerle aynı seviyede tuttu. "Ben senin baban değilim, Arabella. Ve sen beni aynı kategoriye koyarak bana hakaret ediyorsun."

Ses tonundaki ani yoğunluk onu şaşkına çevirdi. "Bağışlayın beni," diye özür diledi gergin bir gülümsemeyle. "Ben sadece neden mantık evliliği istemediğimi anlamayı sağlamaya çalışıyorum. Eğer annenle baban benimki gibi bir evliliğe olsalardı, eminim sen de onların deneyimlerini tekrarlamaya aynı derecede karşı olurdun."

Ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "İşin aslı, benim ailem işlerinde çok daha ketumdu. Ama itiraf ediyorum,

onların deneyimleri bende evlilik kurumuna karşı hiçbir sevgi bırakmadı." Marcus durakladı. "Görünüşe göre annen de baban kadar sadakatsizlikten suçluymuş."

Arabella'nın gülümsemesi soldu. "Annem hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Victoria Loring'in ilk günahları eşininkiler kadar ağır değildi; tek ilişkisi kocasının sayısız sadakatsizliğine karşı duyduğu intikamdan kaynaklanmıştı. Yine de Arabella'ya göre ailesini terk ederek daha büyük bir günah işlemişti. Arabella bu anının yarattığı baş döndürücü acı dalgası karşısında bir an için gözlerini kapadı.

Marcus onun yüz ifadesini görmüş olmalı ki, sempatik bir ses çıkardı. "Pek de iyi bir zaman geçirmedin, değil mi aşkım? Önce skandallar ve evinden zorla çıkarılman, sonra da hayatını kazanmak zorunda kalman."

Gözleri aniden açıldı ve adamın mavi bakışlarını endişe verici derecede şefkatli buldu. "Bana acımana gerek yok, biliyorsun. Acıyı ve aşağılanmayı atlatalı çok oldu." Bu bir yalandı, diye ekledi Arabella kendi kendine. "Ne olursa olsun, zorluklar karakteri geliştirir, ya da öyle derler."

"Sen ve kız kardeşlerin zorluklardan payınıza düşeni fazlasıyla aldınız."

Omuz silkmeyi başardı. "Elimizden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydık. En kötüsü de üvey amcamızın cömertliğine bağımlı olmak, onun kaprislerinin merhametine kalmaktı. Birden fazla kez bizi evden atmakla tehdit etti. Ama neyse ki akademimizi açabildik. Bize kazançlı bir iş imkanı sundu, böylece hizmetçiliğe zorlanmadık ya da hayatta kalmanın tek yolu olarak evlenmeye mecbur kalmadık."

Marcus'un tepkisi, misafir odasının kapısının ihtiyatlı bir şekilde çalınmasıyla önlendi. İçeri girdiğinde, Simpkin küçük yemek salonunda akşam yemeğinin servis edildiğini duyurmak için ortaya çıktı.

Aile hikâyeleri gibi rahatsız edici bir konuyu geride bırakmaktan memnun olan Arabella, Marcus'un koluna girerek yemeğe kadar ona eşlik etti ve bu hareketinden hemen pişmanlık duydu. Paltosunun kolunun altından yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, parmak uçlarının altındaki sert kasların esnediğini hissedebiliyordu. Bu temas nabzına garip şeyler yaptı.

Yerlerinin uzun masanın iki ucunda, ikisini ayıran önemli bir mesafe olacak şekilde ayarlanmış olduğunu görmekten memnun oldu.

Ancak Marcus düzenlemeler karşısında başını salladı. "Bu kadar resmi olmamıza gerek yok, Simpkin. Bayan Loring'in yanımda oturmasını tercih ederim."

"Nasıl isterseniz lordum."

Uşak söz dinledi ve aceleyle yer ayarlarını yeniden düzenledi. Arabella nihayet lord hazretlerinin sağına oturduğunda, Simpkin iki uşağa çorba servisini yapmalarını etti.

Bu iş bittiğinde Marcus başıyla onayladı. "Teşekkür , Simpkin. Bir sonraki ders için hazır olduğumuzda zili çalacağım."

Üç hizmetçi de en azından kapıyı kapatmadan sessizce geri çekildi. Yine de açık kapı, Arabella'nın Marcus'a bu kadar yakın oturmaktan duyduğu yakınlık hissini yok edemedi ya da onun yakınlığına dair ürpertici farkındalığını azaltamadı.

Arabella onu görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, birkaç parça gevşek sebzeyle yağlı tavuk suyuna benzeyen yavan görünümlü çorbayı içmeye koyuldu. Neredeyse yenmeyecek kadar tuzlu olduğu için ilk yudumda neredeyse boğulacaktı.

Marcus bir kez tadına baktıktan sonra Arabella'ya sorgulayıcı bir bakış fırlattı ve kaşığını bıraktı. Masum bir şekilde çorbasını içmeye devam etmek için kendini zorladı.

"Bana şu akademinizden bahsedin," dedi Marcus, ses tonu merak uyandırıcıydı.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü ilgimi çekti. Ve kur yapmama yardımcı olması için senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum." Kız bu hatırlatma karşısında hafifçe yüzünü buruşturduğunda, adam sadece gülümsedi. "Akademinizin bir tür bitirme okulu olduğunu söylemişsiniz? Nasıl başladı?"

Güvenli bir konu gibi görüldüğü için Arabella açıklamaktan memnuniyet duydu. "Aslında bu fikri bana Leydi Freemantle verdi. Kız kardeşlerim ve ben Chiswick'e taşındıktan sonra arkadaş olduk. Winifred zengin bir sanayicinin kızıydı ama sosyal statüsünün çok üstünde bir evlilik yaptı ve kocasının ailesi ya da arkadaşları tarafından asla kabul görmedi. Bir gün bir baronetin karısı olmanın, tüm aşığılamalara ve küçümsemelere katlanmanın kendisi için ne kadar zor olduğunu itiraf etti ve keşke birileri ona doğru sosyal nezaket kurallarını öğretseydi de Sir Rupert'in ortamında rekabet edebilseydi dedi. Benzer durumda olan başka genç kadınların da olması gerektiğini düşünmeye başladım. Zengin kodamanların kızlarının çoğunun kaderi, Winifred gibi zengin eşlere ihtiyaç duyan beyefendilerle ."

"Yani akademinin kurulmasını siz mi önerdiniz?"

"Başta öyle değildi. Bazılarına yardımcı olabileceğimi, Beau Monde'a nasıl uyum sağlayacakları ve yollarını nasıl kolaylaştıracakları konusunda tavsiyelerde bulunabileceğimi söylediğimde aklımda sadece bir ya da iki öğrenci almak vardı. Ama Winifred bu fikre balıklama atladı ve çok daha büyük bir girişimi finanse etmeyi teklif etti."

Marcus, "Ama akademiği tek başınıza yönetemezsiniz," dedi.

"Önemli ölçüde yardım aldım. İki arkadaşımı katılmaya ikna ettim ve biri müdire görevini üstlendi. Derslerin çoğunu onlar yönetiyor ama kız kardeşlerim ve ben de günde en az bir ders veriyoruz."

"Tipik konulardan değil mi?"

"Hayır. Öğrencilerimizin çoğu özel mürebbiyeler tarafından eğitildi, bu nedenle bize geldiklerinde genellikle hesap ve küre okuma, müzik, resim ve iğne oyası gibi kibar başarılarda ustalaşmış oluyorlar. Ancak bir hanımefendiden beklenen cila ve zarafetten yoksundurlar. Bu nedenle, gelmeden önceki son iki yıl boyunca onlara iyi davranış, uygun davranış kuralları, görgü kuralları hakkında eğitim veriyoruz ve ayrıca onları kibarlarla evlendiklerinde kültür ve incelik türüne maruz bırakıyoruz."

"Görünüşe göre akademiniz çok başarılı. Avukatlarım bana iki düzineden fazla öğrenciniz olduğunu ve kabul edilmek için bekleyen uzun bir başvuru listesi olduğunu söyledi."

Arabella gülümsedi. "Evet. En çılgın beklentilerimizin ötesinde bir başarı elde ettik. Zengin esnaf ve tüccarlar kızlarını zarif genç dönüştürmek için büyük meblağlar ödemeye hazırlar. Ama akademimiz bize de fayda sağlıyor. Bize sadece meslek ve gelir sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda öğrencilerimizin toplumla nasıl başa çıkacaklarını öğrenmelerine yardımcı olmaktan da memnuniyet duyuyoruz. Ben şahsen genç kızlara kendi kaderleri üzerinde daha fazla kontrol vermekten büyük memnuniyet duyuyorum. Doğumları ya da yetiştirilme tarzları en üst düzeyde olmayabilir ama elit çevrelerde kendilerine yer bulabilirler. Ve evliliklerine kocalarıyla daha eşit koşullarda geliyorlar."

"Bunu tatmin edici bulacağınızı tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı.

Arabella ona kuşkulu bir bakış attığında Marcus soğuk bir ifadeyle karşılık verdi ama Arabella'nın akademisini anlatışını izlemekten ne kadar keyif aldığını, güzel yüzünün ne kadar canlı ve etkileyici olduğunu hayretle fark etti. Arabella'nın davasına olan tutkusuna hayranlık duyuyordu. Dalgınca kadehinden bir yudum alırken, Marcus uzun zamandır hiçbir şey için bu kadar tutkulu hissetmediğini fark etti.

Bu şarabı da daha önce içtiği Madeira kadar acı bulunca hemen kadehini bıraktı. "Yakında akademinizi ziyaret etmek isterim."

Beklediği gibi, Arabella'nın temkinliliği arttı. "Neden ziyaret etmek istiyorsunuz?"

"Sanırım size söyledim. Vasiniz olarak, sizin ve kız kardeşlerinizin orada eğitim vermeye devam etmenize izin verip vermemeye karar vermem gerekecek."

Endişeyle adamın yüzüne bakarken bir an için endişeli görünüyordu, ama belli ki adamın gözlerindeki alaycı parıltıyı fark etti, çünkü ifadesi biraz gevşedi. "Beni yine bilerek kışkırtmaya çalışıyorsun, anladığım kadarıyla."

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu . "Çorbanı bitirdin mi?"

"Evet, teşekkür ."

"Güzel. Ben bile bu kadar tuzu kaldıramıyorum."

Marcus uşağa bulaşıkları toplaması seslendi, Arabella'yla geçirdiği özel anı bölen hizmetkârların varlığından neredeyse memnundu, çünkü şehvet dolu düşüncelerini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Kızın tatlı kokusu burun deliklerini kızdıracak kadar yakındaydı. Ve giydiği o zarif elbise, altında ne gibi lezzetli sırlar sakladığını keşfetme isteği uyandırdı.

Hayal gücü bazı ayrıntılar sağlayabilirdi. Esnek, ince vücudu. Göğüslerinin olgun kıvrımları. Uzun, zarif bacakları...

Marcus bakışlarını sertçe Arabella'nın güzel yüzüne çevirdi ama bu, onun hakkındaki farkındalığını pek de azaltmadı. Kadının saçlarını ilk kez tamamen açık görüyordu. Saçlarını çekip çıkarma isteği duydu.

ve sevişmelerinden sonra o kırmızı-altın ipeğin nasıl karışmış görüneceğini görmek için.

Bu erotik düşünce onu sertleştirecek kadar tahrik ediciydi ve bunu daha erotik düşünceler izledi. Tüm porselenleri kenara itip Arabella'yı masanın üzerine yatırdığını ve ondan nefis bir yemek yaptığını hayal edebiliyordu. Şimdiye kadarki akşam yemeğinden çok daha lezzetli olacaktı. Daha da fazlası, ona verebileceği zevki tatmasını istiyordu-

Ama bunun bir süre daha beklemesi gerekecek, diye düşündü Marcus, sonunda serseri düşüncelerini disipline ederek. Acele etmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Bunun basit bir baştan çıkarma değil, romantik bir kur yapma olması gerekiyordu ve Arabella'yı kazanmak için fiziksel zevkten çok daha fazlası gerekeceğini biliyordu.

Yine de onunla aynı ortamda bulunmak hiç de zor değildi. Onun hakkında her şeyi gerçekten bilmek istiyordu. Ve en azından birlikte yemek yemek onlara samimiyet için mükemmel bir fırsat veriyordu.

Sorun şu ki, şarap içilemeyecek kadar asitliydi. Ve Simpkin'in önüne koyduğu yemekler çorbadan bile daha az iştah açıcı görünüyordu.

Marcus emin olmak için her birinin tadına baktı: Baharatsız şalgam püresi. Haşlanmış lahana. Ve o kadar kuruydu ki çiğnemek neredeyse imkânsızdı.

Ancak Arabella'nın kendisini yakından izlediğini fark ettiğinde, Marcus onun tepkisine gösterdiği olağandışı ilgiyi merak etmeye başladı.

"Bir aşçı olarak Bayan Simpkin arzulanacak çok şey bırakıyor," diye gelişigüzel bir yorumda bulundu.

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

Arabella'nın ses tonu son derece masumdu ve bu onun şüphelerini daha da artırdı. "Kesinlikle. Yemeklerin tadı böyle berbat olmaya devam ederse, Bayan Simpkin'in yerine aşçıbaşı olarak Londra'ya göndermem gerekecek."

Yanıtı hiç değişmedi. "Nane sosunu deneyin. Koyun etinin tadını oldukça güzelleştiriyor."

Marcus çatalını yanmış bir kabuğa batırarak alaycı bir tavırla, "Yeterince değil," dedi. "Belki de Bayan Simpkin'le birkaç kelime konuşmalıyım."

Arabella'nın kurnaz olmayan ifadesi soldu. "Buna gerek kalmayacak, Marcus."

"Hayır mı?"

"Bundan çok daha iyisini yapabilir."

"riski almak istediğimden emin değilim. Aslında, bu tatsız yemeği kasten planladıysa, onu artık yanımda istemiyorum."

Boş tehdidi istediği etkiyi yaratmıştı: Arabella içini çekti ve bir itirafla hizmetçiyi savunmaya başladı. "Bu Bayan Simpkin'in hatası değildi. Tamamen benim hatamdı. Bu akşam tariflerini değiştirmesini ben istedim."

Marcus bir kaşını kaldırdı. "Koyun etini yakmasını ve şaraba sirke katmasını mı istediniz? Ben de şüphelenmiştim." Arabella'ya eğlenerek baktı. "Dur tahmin edeyim. Bahisten vazgeçmem umuduyla burada kalışımı olabildiğince tatsız hale getirmeye çalışıyorsun."

"Şey, evet," diye itiraf etti sadece hafif bir suçluluk duygusuyla. "Ve aramızdaki herhangi bir yakınlaşma ihtimalini mahvetmek için."

"Açlık kur yapmaya elverişli olmadığı için."

"Kesinlikle. Ama bana kur yapmanı kolaylaştırmayacağım konusunda seni uyarmıştım. Canın mı sıkkın?" diye sordu tatlı tatlı.

Gülümsemesi öylesine tatmin ediciydi ki, Marcus da karşılığında sırtıtmak zorunda kaldı. "Heyecanlandın mı? Hiç de değil." Bıkkınlık belki. Ve kesinlikle bu güzel ateşli kızdan ve onun kur yapma çabalarından büyülenmişti. Ama belki de onun entrikalarını kendi avantajına çevirebilirdi...

Birden ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Benimle gel, Arabella."

Bu hınzır gülümseme onu anında son derece temkinli yaptı. "Nereye geldin?"

". "

Elini tutup onu ayağa kaldırdığında, ona eşlik etmekten başka çaresi yoktu. Şaşkın Simpkin'in yanından geçip koridordan aşağı indiler ve arka merdivenlere yöneldiler.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Arabella huzursuzca sordu.

"Yiyecek daha lezzetli bir şeyler bulmak için mutfaklara."

"Gerçekten gerek yok-"

"Gerçekten de . Israr ediyorum. Hâlâ aç olmalısınız, ben aç olduğumu biliyorum."

Arabella geri çekilmeye çalıştı. "Sanırım açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Marcus kısık bir kahkaha attı. "Ama yapmazdım. Gel sevgilim. Seni taşıma zahmetine beni sokmak istemezsin."

Direnmeye devam ederse tehdidini gerçekleştireceğinden şüphelenen Arabella nazikçe pes etti.

Büyük mutfağa vardıklarında, Bayan Simpkin'i hizmetçilerin yemeklerini yedikleri uzun ahşap masada oturmuş, hizmetçiyi de lavaboda tencere ve tavaları ovarken buldular. Hizmetçi aniden ayağa kalktı, onları görünce irkilmiş görünüyordu. "Lordum! Bir terslik mi var?"

"Ben de öyle derdim Bayan Simpkin. Bu akşam servis ettiğiniz yemekler iştahımızı tatmin etmedi."

"Başka bir akşam yemeği hazırlayabilirim, lordum-"

"Buna gerek yok. Bize müsaade edin lütfen."

Hizmetçi birden endişeli göründü. "Niyetiniz nedir Lord Danvers? Eğr Bayan Arabella'yı cezalandırmak istiyorsanız-"

"Ben sadece onu besleyeceğim. şimdi, dua et de bizi biraz yalnız bırak. Endişelenmeyin, hanımınıza zarar vermeyeceğim."

Arabella'ya tereddütlü bir bakış attıktan sonra kâhya isteksizce odadan çıktı, onu iri gözlü bulaşıkçı izledi.

Marcus, Arabella'yı masaya götürdü ve onu koltuğa bastırdı. "Ben kileri karıştırırken buraya otur."

İsteksizce itaat etti. Odanın sıcaklığı, otların ve yemeklerin lezzetli aromalarıyla birleştiğinde bir şekilde hoştu ama Marcus'un geniş odayı araştırmasını izlerken rahatlayamadı. Resmi gece kıyafetleri giymiş, uzun boylu, kıvrak bir aristokrati bu ev ortamında yiyecek ararken görmek yersizdi ama Marcus'un onun için neler sakladığını hayal etmek de son derece tedirgin ediciydi. Belli ki onun taktiklerine karşılık olarak misilleme yapıyordu.

Birkaç kileri ve ardından kileri inceledi, ziyafet için gerekli eşyaları topladı ve ödülleri kadının önündeki masaya bırakmak için geri döndü. Sonra mutfığı dolaşarak tüm lambaları söndürdü ve geriye sadece ocaktaki ateşin ısıltısı kaldı.

"Ne ve ŞEYTAN vardırısen ne yapıyorsun?" Arabella sordu, onu sesi aniden düzensizleştirdi.

"Sana söyledim, seni beslemek niyetindeyim." "*Karanlıkta* mı?"

Kadının itirazına gülümsedi. "Tamamen karanlık değil. Her lokmanın tadını çıkarırken aldığın zevki görebilmek istiyorum."

Verdiği cevap ve yanındaki banka yerleştğinde yaptığı bir sonraki kışkırtıcı yorum onu sinirlendirdi.

"Burası yemek odasından çok daha samimi, sizce de öyle değil mi?"

Bu ortam gerçekten de öncekinden çok daha samimiydi. Belli ki planı geri tepmişti.

"Marcus, bu pek uygun değil..." diye nefes nefese başladı.

Gece mavisi gözleri ona parılıyordu. "Sus, tatlım, ve cezayı iyi bir sporcu gibi çek."

Arabella, boğazındaki ani kuruluğu yutarak, itaat etmekten başka olmadığını fark etti. Yaklaştıkça Marcus'un güçlü erkekliğinin farkına varıyordu, çünkü güçlü kalçasının elbisesinin üzerinden kendi kalçasına bastırıldığını hissedebiliyordu. Bu tahrik edici temas karnında ve kalçalarının arasında bir sıcaklık yarattı ve göğüs uçlarının sertleşerek tepe noktasına ulaşmasına neden oldu.

Daha da kötüsü, Marcus şeytanın onun üzerindeki etkisini biliyordu.

Bir kâseye uzanıp mevsimin ilk meyvesi olan tombul bir çileği çıkarırken baskı kasıtlı olarak arttı. Sonra başka bir kâsenin üzerindeki bezi çıkardı ve olgun meyveyi kaymağa batırdı, ardından lokmayı dudaklarına götürdü.

Ona parmaklarıyla hizmet etmeyi planlıyordu, Arabella bunu anladı.

Başarısız bir şekilde meyveyi ondan almaya çalıştı. "Kendimi besleyebilirim."

"Ama bu ikimiz için de o kadar zevkli olmaz. Güzel ağzını aç Arabella, yoksa onu öpmek zorunda kalacağım." Arabella kötünün iyisini seçti ve öne doğru eğilerek meyveyi yapraklı sapından ısırdı. Ağzındaki ekşi-tatlı lezzet patlaması çok lezzetliydi ve ona en sevdiği tatlının çilek ve krema olduğunu hatırlattı. Yine de Marcus onu bu kadar dikkatle izlerken bu lezzetin tadını çıkaramıyordu. Onun çiğnemesini izlerken dudakları yavaş, boğucu bir gülümsemeyle kalktı.

Arabella onun elini itene kadar ona iki böğürtlen daha yedirdi. "Dürüst olmak gerekirse, artık aç değilim."

". Sana açım."

Onun alçak sesle mırıldanması üzerine kalbi şiddetli bir sıçrama yaptı.

"Tadının ne kadar nefis olacağını hayal edebiliyorum, aşkım."

Bakışları kilitlendi ve Arabella'nın nefesi ciğerlerine doldu. Daha önce hiç bu kadar acı veren bir fiziksel farkındalık hissetmemişti. Aralarında elle tutulur bir şey alevlenmişti ve gözlerini başka tarafa çeviremiyordu. Artık Marcus'un mavi gözlerinde parlayan parlak arzu kıvılcımını fark edebilecek kadar deneyimliydi.

Adam parmağını kaldırıp dudaklarının ıslak çizgisi boyunca çekmeden önce bile içinden bir ürperti geçti. "Şu andan itibaren, seni yemek yerken her izleyişim baştan çıkarıcı bir tat olacak."

Nefesi tamamen kesildi. Sonra parmak uçları boğazının dibinde hızlanan nabza dokunmak için aşağı indi. Aralarındaki gerilim neredeyse dayanılmazdı.

Bunu kırmak isteyen Arabella ayağa fırladı. "Gitmeliyim," diye haykırdı ama Marcus elini tutunca kapıya doğru kaçması engellendi.

"Ama sevgilim, daha bir lokma bile yemedin," diye itiraz ederken sesi kahkahalarla doluydu.

"Yeterince içtim lordum!"

Elini onun elinden kaptı ve yumuşak kahkahasının sesiyle kaçtı. Dakikalar sonra yatak odasına ulaştığında kalbi hâlâ küt küt atıyordu, vücudu hâlâ sıcaktan titriyordu.

Arabella kapıyı arkasından sıkıca kapattıktan sonra zayıf bir şekilde panele yaslandı. Marcus'la ilk akşam yemeğine bile dayanamadıysa başı ciddi beladaydı.

Onun kendisine kur yapma planını bozmak istemişti ama bu konuda berbat bir iş çıkarmıştı. Gerçekten de şimdiye kadar onunla her karşılaşmasında kaybeden taraf olmuştu.

Arabella inatla başını salladı. Belki ilk savaşlarını kaybetmişti ama savaşı kaybetmeyecekti.

Beşinci Bölüm

Dikkatli ol, sevgili Arabella. Lord Danvers'ın inanılmaz derecede baştan çıkarıcı olduğu söylenir.

-Fanny Irwin'den Arabella'ya

Ertesi sabah Arabella'yı garip bir testere sesi uyandırdı. Gözlerini zorla açarak yatak odasının penceresine baktı. Tuhaf ses, birkaç erkek sesiyle birlikte dışarıdan geliyordu.

Şaşkınlıkla kalkıp perdelerden dışarı baktı ve parlak güneş ışığında gözlerini kırptırdı. Yatak odasından malikânenin arka tarafını görebiliyordu.

-Bahçeler ve nehre kadar inen teraslı çimler. Aşağıdaki bahçeler bir bahçıvan ordusuyla dolup taşıyor, hepsi de budama yapıyor, kırptıyor ve yılların aşırı büyümesini tırmıkla temizliyordu.

Arabella düşünceli bir şekilde yıkanıp giyinmek için pencereden döndü. Kötü uyuduğu için her zamankinden daha geç kalkmıştı. Aslında gecenin büyük bir bölümünde dönüp durmuş, şehvetli bir asilzadenin görüntüleri huzursuz rüyalarına girmişti.

Odanın kapısına hafifçe vurulduğunu ve ardından Bayan Simpkin'in alçak sesini duyduğunda, sarı dallı muslin elbisesini henüz giymişti. "Benim, Bayan Arabella. Kahvaltınızı getirdim."

Arabella içeri girdiğinde, hizmetçi telaşla elinde yüklü bir tepsiyle içeri girerek tuvalet masasının üzerine yerleştirdi. "Lord Danvers ile kahvaltı etmek istemediğinden şüphelendim, bu yüzden

seninkini buraya getirdim." Ayrıca Arabella aç kalmasın diye dün gece nazikçe bir yemek tepsiyi göndermişti.

"Teşekkür ederim Bayan Simpkin," dedi Arabella içten bir sıcaklıkla, felaketle sonuçlanan akşam yemeğinin hemen ardından Marcus'la tekrar yalnız kalmaktan kurtulduğu için mutluydu. "Bu arada, bahçedeki işçiler kim?"

"Londra'dan geliyorlar. Lord Hazretleri onları çevre düzenlemesini yapmaları için gönderdi. Ayrıca, muhasebe odamda sizi bekleyen yarım düzine tüccar ve esnaf var."

Kaşları merakla kalktı. "Beni mi bekliyorsun?"

"Evet. Lord Danvers onları da Londra'ya gönderdi. Malikâneyi düzene sokmak, evdeki tüm eski püskü mobilyaları, duvar kâğıtlarını ve perdeleri baştan aşağı yenilemek istiyor. Ama kendisi brokerla kumaşı ayırt edemediği için tüm kararları sizin vermenizi istiyormuş." Hizmetçi kapıya döndü ama Arabella'ya tekrar hitap etmek için orada durakladı. "Salon'un eski ihtişamına kavuştuğunu görmenin güzel olacağını söylemeliyim. Ve burada bir kez daha bir hanımın olması daha da iyi olacak." Yaşlı hizmetkârın ona verdiği gülümseme biraz gizemliydi. "Belki de lord hazretleri korktuğumuz kadar huysuz değildir."

Arabella, Bayan Simpkin'in ani fikir değişikliğine neyin yol açtığını merak ediyordu, çünkü yeni kont için en az onun isteksiz koşulları kadar endişelenmişti. Ama büyük olasılıkla kâhya, eski lordun eli sıkı davranışlarından sonra malikânenin nihayet biraz güzelleşeceği için minnettardı.

Arabella kayıtsızca, "Belki de Lord Danvers o kadar da nahoş biri değildir," dedi.

"En azından dün akşamki berbat yemek için beni affetti."

Marcus'un hizmetçiyi kendi yaptıklarından sorumlu tutacağını düşünmek Arabella'yı dehşete düşürmüştü. "Ona yemek için sizin suçlanamayacağınızı söyledim, Bayan Simpkin."

"Biliyorum, ama yine de lord hazretlerinin gözüne girmek istemem." Kahverengi gözleri parıldadı. "Neyse ki Londra'nın en iyi aşçılarından birini getirmemeye karar verdi ve yeni bir aşçı tutmam için bana izin verdi. Söylemeliyim ki mutfaktan uzaklaştığım için memnun olacağım. Çalıştırmamı emrettiği tüm hizmetçileri denetlemek tam zamanlı bir iş olacak. Simpkin şimdiden Lord Danvers'ın geçen hafta Londra'daki evinden gönderdiği uşaklara yetismeye çalışıyor." Hizmetçi yine durakladı. "Tüccarlara kısa süre sonra aşağıda söyleyeyim mi, Bayan Arabella? Size mallarını göstermek için sabırsızlanıyorlar."

"Evet, kahvaltımı bitirir bitirmez."

Bayan Simpkin'in uyarısının doğru olduğunu Arabella yemeğini çabucak yiyip aşağıya, hizmetçinin küçük ofisine indiğinde öğrendi. Marcus gerçekten de malikâneyi yenilemek için bir tüccar ordusu çağırmişti. Yedi tüccar kucak dolusu kumaş örnekleri, kataloglar ve eskiz defterleriyle onu hevesle bekliyordu.

Hepsi onu kibarca selamladı ama dikkatini çekmek için yaygara koparmaya başladıklarında Arabella bir elini kaldırdı. "Lütfen, bana bir dakika izin verin, beyler."

Hızla dönerek Simpkin'i aramaya koyuldu ve onu yeni uşak grubuna nezaret ederek evdeki tüm lambaları temizlemek ve parlatmakla meşgul buldu.

"Lord Danvers'ı nerede bulabilirim?" diye sordu.

Simpkin, "Sanırım lord hazretleri çalışma odasında, Bayan Arabella," diye cevap verdi.

Evin içinden çalışma odasına doğru ilerledi ve kapıyı açık buldu. Ancak içeri girip Marcus'u gördüğünde bir şey göremedi. Kanepeye rahatça yerleşmiş, Londra'dan gelmiş olması gereken sabah gazetelerini okuyordu.

Onu görmek Arabella'nın midesini bulandırdı. Dün akşamkinden çok daha az resmi giyinmişti, kırmızı renkli bir ceket giymişti ama kravatı ya da yeleği yoktu. Keten gömleğinin yakası açıktı ve tıpkı geçen hafta Arabella'nın eskrim maçını yarıda kestiği zamanki gibi göğsünün utanmazca genişlediğini gösteriyordu.

Yavaşça gülümseyerek selamlaması, gündelik kıyafetinin onun üzerinde yarattığı etkiyi anladığını gösteriyordu.

"Arabella, ne büyük bir zevk," dedi ayağa kalkarak. "Bütün sabah odanızda benden saklandıktan sonra kendi isteğinizle beni aramanıza şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

Kendisini kışkırtılmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde, alaycı bir karşılık vermekten kaçındı ve onun yerine, kesinlikle bir servet olacak bu harcamayı yapma kararını sordu. "Tüm evi yenileme arzunuzu anlamıyorum. Neden böyle bir masraf yapasınız ki?"

"Burası artık senin olduğu kadar benim de evim." "Ama tamamen yeniden dekore etmene gerek yok."

"Sanırım zamanı geldi, çünkü mobilyalar bir ." "Bu yüzden mi bu kadar çok tüccar tuttunuz?"

Marcus başını salladı. "Asıl işe alma işini sana bıraktım. Ve hepsini kullanmak zorunda değilsiniz. Ben sadece size daha geniş bir seçenek sunmayı düşündüm. Dilediğiniz şekilde dekore etmek için tam yetkiye sahipsiniz."

"Ama neden bana bu kadar yetki veriyorsunuz?" Arabella şaşkınlık içinde sordu.

"Çünkü şüphesiz benden daha iyi bir zevke ve deneyime sahipsiniz."

"Bu sadece direncimi yumuşatmanın bir yolu değil mi?"

Şehvetli gülümsemesi odayı aydınlattı. "Elbette öyle, sevgilim. Seni karım olmaya ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Eğlencesini bastıran Arabella ona ölçülü bir bakış attı. "Servetini etrafa saçman beni ikna etmek için çok az işe yarayacak."

"Ama zararı da olmaz. Kadın zihnini anlamak konusunda tamamen akılsız değilim. Siz hanımlar bir evin olmayı seviyorsunuz."

"Burada yetkili ben *değilim*, Marcus."

"Elbette öylesiniz. Şu anda burada hanımefendisiniz ve kontesim olduğunuzda da bu böyle devam edecek." Arabella bakışlarını tavana kaldırdığında, adam hafifçe kıkırdadı. "Bu jestimden memnun kalacağınızı düşünmüştüm."

"Bayan Simpkin'i kesinlikle mutlu ettiniz," dedi gülerek. "Hizmetçi kadrosunu bu kadar cömertçe artırmanız çok akıllıca, çünkü onun kalbine giden bundan daha emin bir yol yok."

"Peki ya kalbine giden yol?" Arabella cevap vermeyi reddedince Marcus güldü. "Bayan Simpkin ve ben bir anlaşmaya vardık."

"Bu da demek oluyor ki, emirlerini yerine getirmesi için onu büyüledin."

"Bu, ve ona seninle flört ettiğimi söyledim. O da onayladı bu arada."

Arkasını dönüp sessizce odadan çıkarken Arabella'nın yüzünde bir bıkkınlık ifadesi belirdi. Marcus'un hizmetçinin desteğini kazanmak için her türlü yola başvurması onu şaşırtmamıştı, çünkü kendisi de bahsi kazanmak için tüm kaynaklarını kullanmaya yemin etmişti.

Yine de Arabella onun Danvers Malikânesi'ni düzene soktuğunu görmekten memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Malikâne gerçekten de çok güzeldi ve bir konta layık olmayı hak ediyordu. Sadece Roslyn'in burada olmasını diliyordu, çünkü kız kardeşi kusursuz bir zevke sahipti ve anneleri tarafından malikânenin leydisi rolünü üstlenmesi için daha iyi eğitilmişti.

Arabella bütün sabahı tüccarlarla birlikte evin resmi odalarını değerlendirerek, kumaş ve mobilya seçerek geçirdi. Bu görev onu o kadar yoğun bir şekilde meşgul ediyordu ki geçen zamana hiç aldırış etmiyordu.

Simpkin kapıda belirdiğinde, salonun perdeleri için orman yeşili kadife ile mavi brokar arasında karar vermeye çalışıyordu. "Bayan Blanchard sizi görmek istiyor, Bayan Arabella."

Arabella şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Aman . Dersimi tamamen unutmuşum."

Saat on birde akademide ders vermesinin beklendiği tamamen aklından çıkmıştı. En yakın arkadaşı ve okuldaki öğretmen arkadaşı Tess Blanchard, hiç şüphesiz onun neden alışılmadık bir şekilde gelmediğini görmek için gelmişti.

"Bayan Blanchard'ı nereye koydun, Simpkin?"

"Giriş salonunda bekliyor, çünkü kumaş ve duvar kağıdı kaplı olmayan bir salon bulamadım."

Arabella tam salondan çıkmak üzereydi ki uşak boğazını temizledi. "Bağışlayın Bayan Arabella ama çiçekleri nereye koymamı istersiniz?"

"Çiçekler mi?"

"Lord Danvers'ın Londra'dan getirttikleri. Lord Hazretleri'nin isteği üzerine giriş salonuna indirildiler."

Şaşkınlık içindeki Arabella koridorda aceleyle ilerlerken, salonun nefes kesici bir renk ve koku cümbüşü içinde çiçek yığınlarıyla dolu olduğunu gördü. Her türden çiçek vardı -zambaklar, güller ve özellikle de nergisler. Arabella'nın aklına ilk gelen, Marcus'un Londra'daki bütün çiçek tezgâhlarını ve dükkânlarını yağmalamış olabileceği oldu.

Arkadaşı Tess kırmızı güllerle dolu kocaman bir vazoya hayranlıkla bakıyordu ama Arabella'yı görünce oradan ayrıldı. "Neler oluyor Arabella? Okulda görünmeyince endişelendim ve araştırmaya geldim, ama bir de baktım ki bir bahçe filizlendirmişsin." Sesi yarı eğlenmiş ama biraz da endişeli geliyordu.

"Tess, dersimi kaçırdığım için çok özür dilerim! Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Tess duyulmasını engellemek için sesini alçalttı. "Lily'nin deyiimiyle can sıkıcı kontla aranız nasıl?"

Marcus'un görünürde olmadığından emin olmak için etrafına bakınan Arabella, "Korkarım gördüğünüz gibi pek iyi ," diye hayıflanarak cevap verdi. Devasa çiçek sergisini işaret etti. "Sanırım bu onun romantik bir kur yapma anlayışı olmalı."

"Kur yapmak mı?"

"Benimle gel." Arabella arkadaşını koridorun sonundaki küçük salona çekti, böylece baş başa kalabileceklerdi.

Tess güzel bir kadındı; samur saçları, kusursuz teni ve fiziğiyle bölgedeki hemen her hanımefendinin gıpta ettiği bir kadındı. Arabella'dan bir yaş küçüktü ama nişanlısını Peninsular Savaşları'nda kaybettikten sonra evde kalmıştı. Loring kardeşler dört yıl önce üvey amcalarının yanına taşındıklarında çok yakın arkadaş olmuşlar ve Arabella akademiye açtığında daha da yakınlaşmışlardı. Tess'in, hanımefendilerin ellerini ağır işlerde kirletmemelerini emreden kibar yetiştirilme tarzına rağmen, meşgul olmanın üzüntüsünün üstesinden gelmesine yardımcı olacağı umuduyla kendi isteğiyle öğretmen olarak katılmıştı.

Bu kadar çok şey paylaştıkları için Arabella ikilemini Tess'e itiraf etmekten çekinmedi. "Lord Danvers bana evlenme teklif etti."

Şaşkınlık içindeki Tess bakakaldı. "Seni hiç tanımadığın biriyle evlendirmeye çalıştığını sanıyordum."

Arabella arkadaşının yüz ifadesine güldü. "Öyleydi. Ama sonra bir taşla iki kuş vurmaya karar verdi; hem vasisi olarak benim sorumluluğumdan kurtulmak hem de kendisine mirasçı olacak bir eş bulmak için."

"Onu kabul etmek istemiyor musun?"

"Tabii ki hayır. Ama bana kur yapmasına izin vermeyi kabul ettim."

Tess'e bahse girdiklerini ve Lord Danvers'ın, Arabella'nın baştan çıkarmasına iki hafta boyunca direnebilirse, kendisini ve kız kardeşlerini yasal olarak özgür bırakmaya söz verdiğini anlattı.

Tess sözlerini bitirirken yavaşça, "Lily onun vesayetinden kurtulduğu için kesinlikle memnun olacak, Roslyn de öyle," dedi.

"Kız kardeşlerim nasıl?" Arabella hevesle sordu.

"Kont tarafından görülmemek için günlük faaliyetlerini ciddi şekilde kısıtladıkları düşünülürse yeterince iyi. Lily doğal olarak en çok içeride kapalı kalmaktan rahatsız oluyor ama Roslyn bile huzursuzlanmaya başladı."

"Tahmin edebiliyorum. Onları kabul ettiğin ve bu sabah sınıfıma baktığın için teşekkür ederim Tess. Bunun sizin için ders programını zorlaştırdığını biliyorum."

"Lafı bile olmaz, canım. Son birkaç yıldır benim için gereğinden fazlasını yaptın. Sana borcumu ödeyemem."

"Sakıncası yoksa," diye ekledi Arabella, "Kontun niyetinden emin olana kadar kız kardeşlerimin birkaç gün daha sizinle kalmasını tercih ederim. Bahsimiz geçerli olduğu sürece, muhtemelen onlar için evlilik ayarlamaya çalışmaktan , ama henüz ona kayıtsız şartsız güvenecek kadar iyi tanımıyorum."

Tess, "Kesinlikle sakıncası yok," dedi. "Roslyn ve Lily istedikleri kadar kalabilirler. Aslında, Şehit Askerlerin Aileleri için sepet hazırlamama yardım ederek çok değerli olduklarını kanıtlıyorlar. Bu kadar çok muhtaç çocuk için gömlek dikmek ve çorap örmek çok büyük bir iş ve kız kardeşlerinizin de katkısıyla bu yıl bu sayıyı iki yüze çıkarabilirim." Tess gülümsedi. "Şaşırtıcı bir şekilde, Lily bile dikiş dikmeyi sevmemesine rağmen, böyle iyi bir amaç için olduğu için gönülden katıldı. Bana Lord Danvers'tan bahset. Korktuğun gibi zorba biri mi?"

Arabella tereddüt etti. Marcus'un korktuğu gibi olmadığını kabul etmek zorundaydı. Biraz kibirli olabilirdi ama kesinlikle bir zorbaya benzemiyordu. Gerçekten de onun gibi bir asilzade için olağanüstü bir anlayış göstermişti. Dün akşam akademisinden bahsederken onu dikkatle dinlemişti. Ve daha da şaşırtıcı olanı, akademinin sahibi olarak ona saygı duyuyor gibi görünüyordu.

Üvey amcası ona ve kız kardeşlerine sadakaya muhtaç yoksul akrabalar gibi davranmış olsa da.

Ama tabii ki Marcus onu iyi bir koca olacağına ikna etmek için en sevimli yanını gösteriyordu.

"Hayır, korktuğumuz kadar kötü biri değil," diye kabul etti Arabella. "Çoğu asilzade gibi kibirli ve küstah biri ve kendi yaptırmaya alışkın. Ama ona tam anlamıyla bir zorba diyemem."

"Gururum okşandı, tatlım," dedi tembel ve erkeksi bir ses kapı aralığından. "Yankılanan onayınız kalbimi ısıtıyor."

Bu davetsiz misafir karşısında irkilen Arabella, Marcus'a sitem dolu gözlerle bakmak için döndü. "Kimse sana kulak misafiri olmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?"

Odaya girerken gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı. "Kibarlık hiçbir zaman güzel bir kıza kazandırmaz. Dahası, işe yarıyor gibi göründükleri için yöntemlerimi değiştirmek için bir neden göremiyorum. Sadece bir gün içinde hakkımdaki düşüncelerini bu kadar geliştirebildiysem, açıkça ilerleme kaydediyorum demektir. Bu hızla gidersek, ay sonuna kadar evlenmiş olacağız."

Arabella'nın ağzı bir kahkahayı bastırma çabasıyla seğirdi. "Boş bir hayale kapılıyorsunuz lordum."

"Çok hoş bir boş hayal." Adamın kıskırtıcı bakışı kadının omurgasından aşağı en rahatsız edici farkındalık ürpertisini gönderdi. "Beni misafirinizle tanıştıracak mısınız? Yoksa kız kardeşlerin gibi onu da benden saklamak mı istiyorsun?"

Sonunda görgü kurallarını hatırlayınca yüzü kızardı. "Bu Bayan Tess Blanchard. Tess, vasım, Lord Danvers."

Marcus eğildi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Blanchard. Anladığım kadarıyla Arabella ile birlikte Freemantle Akademisi'nde öğretmenlik yapıyorsunuz." Tess soğuk bir kaşını kaldırdığında, Marcus ona kazanan bir gülümseme gönderdi.

"Avukatlarıma okulunuzla ilgili tam bir rapor hazırlattım, çünkü koşuşlarım çok yoğun. Anladığım kadarıyla Arabella'nın yakın bir arkadaşısınız."

"Öyleyim lordum," diye cevap verdi Tess, onu ilgiyle inceleyerek.

"O zaman belki de onunla olan ilişkimi nasıl ilerletebileceğim konusunda bana tavsiyede . Elde edebileceğim her avantaja ihtiyacım var."

"Düşmana yardım beklemiyorsunuz, değil mi?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Görüyorsunuz, benim ikilemim de bu. Kendimi kanıtlama şansım olmadan 'düşman' olarak adlandırıldım."

Arkadaşı ona gülümseyerek karşılık verdiğinde Arabella, Marcus'un, geçmişte biriyle yaşadığı mutsuz bir karşılaşmadan sonra hovarda asilzadelere karşı son derece temkinli olan Tess'i bile etkileyebilmesine şaşırdı.

Arabella kuru bir sesle, "Lord Danvers belli ki istediğini elde etmek için cazibesini kullanmakta usta," dedi.

"Doğru," diye kabul etti Marcus. "Ama en iyi çabalarım bile senin üzerinde pek etkili olamıyor." Bakışlarını bir kez daha Tess'e yöneltti. "Öğle yemeğine kalacak mısınız, Bayan Blanchard? Arabella'nın bazı sırlarını bana anlatmanız için sizi ikna etmeyi umuyorum."

Bu Tess'in bir başka hafif gülümsemesini kazandı. "Teşekkür ederim ama kalamam. Akademiye dönmem gerekiyor. Arabella dersini kaçırdığı için aradım."

"Korkarım bu benim hatamdı. Bütün sabah onu kendi işlerimle meşgul ettim."

Tess ona meraklı bir bakış attığında Arabella yanaklarının ısındığını hissetti. "Lord Danvers Salon'u yenilemeyi planlıyor ve benden bu işi denetlememi istedi."

"Anlıyorum," dedi Tess yavaşça, ama kaşlarını çatarken endişeli olduğu belli oluyordu.

Arabella, Marcus'a ters bir bakış atarak, "Merak etme," dedi. "Sırf onun malikânesini dekore etmekten hoşlandığımı için Leydi Danvers olmaya niyetim yok."

Marcus'un da onu takip etmesiyle, Tess'e çiçek ormanının onları karşıladığı giriş holüne kadar eşlik etti. Arabella doğruca arkadaşının daha önce hayranlıkla baktığı gül vazosuna gitti. "Al, bunları yanına al, Tess. Gülleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve onları benden daha iyi takdir edeceksin." Ön kapıda bekleyen uşağa döndü "Diğer çiçekleri akademiye teslim eder misin Simpkin?"

"Hepsi , Bayan Arabella?"

"Evet, hepsi. Bunları öğrencilerimiz arasında Lord Danvers'ın övgüleriyle dağıtabilirsiniz." Hınzır bir gülümsemeyle Marcus'a baktı. "Eminim genç hanımlarımız, sizin gibi şanlı bir asilzadenin günlerini aydınlatmayı düşünmesine minnettar kalacaklardır. Benim için ziyan olsalar bile, böyle güzel çiçekleri israf etmekten hoşlanmam."

Başını eğip küçük zaferini onayladığında, Arabella onun erkekçe gülümsemesi karşısında nabzının hızla attığını hissetti.

Bakışlarını başka yöne çekerek arkadaşını özel bir veda için dışarıya, konserine götürdü. Döndüğünde Marcus'un hâlâ onu beklediğini gördü. "Benden bir şey mi istediniz Lord Danvers? Tüccarlarımızı bıraktığım misafir odasına dönmeliyim."

"Öğle yemeğinden sonra seni benimle ata binmeye davet etmek istedim. Egzersiz yapmaktan hoşlanacağınızı düşündüm." Arabella tereddüt edince Marcus ekledi: "Senin ve kız kardeşlerinin değişiklik olsun diye iyi bineklere değer vereceğinizi Londra'daki atlarımdan bazılarını getirttim. Üvey amcanın ahırındaki sümüklü böcekler

isim. Bir yolculuğu şirketinizin günlük kotasının bir parçası olarak düşünebiliriz."

Arabella ata binmekten gerçekten hoşlanacağını düşündü. Ve ata bindiğinde kontun ısrarlı kurlarını boşa çıkarma şansı daha yüksek olacaktı. "Bunu çok isterim lordum."

"Güzel. O zaman saat ikide ahırda buluşalım."

Arabella, böylesine güzel bir bahar gününde ata binme ihtimalinin yarattığı heyecanı ya da Marcus'la yeniden zekâlarını yarıştıracak olmanın verdiği daha acıklı beklentiyi görmezden gelemeyerek salona döndü.

Arabella ne hava ne de yeni bineği tarafından hayal kırıklığına uğratılmamıştı. Ahıra vardığında Marcus güzel bir doru kısırakla onu bekliyordu. Onu yan eyerine kaldırdı, sonra da iri yapılı kestane rengi bir iğdişin üzerine bindirdi.

Avludan çıkıp çakıl taşlı yoldan ağaçların gölgelediği bir sokağa doğru ilerlediler. Bir sonraki kavşaktan döndüler ve Thames Nehri'ni çevreleyen yemyeşil tarlalar, otlaklar ve geçitlerden geçerek yavaş bir yürüyüşle kırlara doğru yola koyuldular. Sonunda, aşağıda geniş bir vadiyi görebilecekleri bir tepenin zirvesine geldiklerinde yavaşladılar.

Aralarına hoş bir sessizlik çökmüştü. Arabella yüzünü güneşe doğru kaldırdı, altın parlaklığındaki öğleden sonranın tadını çıkarıyor, altında canlı bir at ve yanında büyüleyici derecede ilgili bir beyefendinin olmasının nadir zevkinin tadını çıkarıyordu. Bahis olmasaydı, Marcus'un arkadaşlığından büyük keyif alacağını kabul etti.

"Bu güzel ikram için teşekkür ederim," dedi kısırağını okşayarak. "Çok güzel. Belli ki at eti konusunda mükemmel bir zevke sahipsiniz."

Marcus, "Kız kardeşimin tüm bineklerini onun için satın

alıyorum," diye yanıtladı. "Peki o iyi bir binici mi?"

"The En iyisi, beri I öğretildi onu kendim.
Eleanor sürmek boyun ya da hiçbir şey, tıpkı
kız kardeşiniz Lilian'ın yapmaktan hoşlandığı gibi."

Arabella sevecen bir gülümsemeyle, "Lily gerçekten de bir cehennem
aslanı gibi ata biniyor," diye karşılık verdi.

"Bugünlerde onunla ve Roslyn'le tanışmak isterim." Marcus'a

kışkırtıcı bir bakış gönderdi. "Göreceğiz."

"Belki Eleanor'u bir ziyaret için buraya davet ederim. Hyde Park'ın uysal
çevresinden çok burada ata binmekten hoşlanacaktır."

"Londra'da seninle mi yaşıyor?"

"Londra'da, ama benimle değil. Ona refakat eden yaşlı teyzemizle
birlikte. Eleanor üç yıl önce mezun olmak için oraya taşındı ve kalmayı
tercih etti."

"Madem bu kadar uzun süredir onun vasisiydiniz, bize yapmayı
planladığınız gibi onu da evlendirmeye çalıştınız mı?"

Dudaklarında eğlence kıvrımları belirdi. "Kız kardeşim için
çöpçatanlık yapmayı aklımdan bile geçirmem. Neyse ki buna gerek
yok, çünkü bir varis olarak istediği talibi seçebilir. Şu anda o da sizin
gibi bekâr kalmaya kararlı -her ne kadar iki kez nişanlanmış olsa da.
İkisinde de nişanı bozdu. Teyzemiz Eleanor'un bir şaklaban olarak ün
kazanmasından korkuyor."

Arabella'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sanırım iyi bir nedeni vardı."

Marcus hafifçe, "aşık olmadığına karar verdi," diye cevap verdi.
Arabella'yı incelemek için başını çevirdi. "Seninle ilgili merak ettiğim bir
şey var.

Nişan. Vikontunuzu seviyor muydunuz?"

Arabella yüzünün buruşmasını engelleyemedi. Underwood Vikontu George'la olan eski nişanını hatırlamak hâlâ acı vericiydi. Onu gerçekten sevmişti. Onunla bir geleceğe, çocuk sahibi olma umuduna inanmıştı.

Ancak Marcus'un cevabını beklediğini fark edince yüz hatlarını donuklaştırdı. Böylesine kişisel bir soruya cevap vermek istemiyordu ama belki de Marcus'un evlilik teklifini neden kabul etmeye niyeti olmadığını bilmeyi hak ediyordu.

"Evet, onu sevdim," dedi Arabella, ses tonunu eşit tutarak. "Mükemmel bir eşleşme olarak görülmesine ve tam da benden beklenen şey rağmen teklifini kabul etmemin tek nedeni . Ailemin yaşadıklarından sonra, mantık evliliğine razı olmak istemedim."

"Belli ki seni sevmiyordu. Eğer sevseydi, bu skandalın aranızda girmesine asla izin vermezdi."

Bu kez yüzünün buruştuğunu gizlemek için daha hazırlıklıydı. "Hayır, beni sevmiyordu," diye kabul etti.

Garip bir şekilde, Marcus'un çenesi öfkeye benzer bir şeyle sertleşti. "Siz nişanlandıktan sonra davasını geri çekmesi pek de onurlu bir davranış değildi."

Arabella umursamaz bir omuz silkti. "Doğru. Ama çok geçmeden aslında evlenmediğimiz için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim, çünkü beni iddia ettiği gibi sevmiyordu. Evliliğimiz muhtemelen en iyi ihtimalle soğuk bir yasal birliktelikten başka bir şeye dönüşmeyecekti." Gülümsemeyi başardı. "Ne olursa olsun, bu dört yıl önceydi, ben genç ve safken. O zamandan beri çok daha akıllandım. Ama neden bu deneyimi tekrarlamak istemediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

Marcus hâlâ onu yakından inceliyordu. "Sizin Vikont'unuz gibi olmadığımı size kanıtlamak zorunda kalacağımı görebiliyorum."

Arabella bu karşılaştırma karşısında eğlenmekten kendini alamadı. Vikontu Marcus'a çok az benziyordu. Fiziksel olarak ne onun kadar çekici ne de onun kadar... güçlüydü. George *nazik* bir adamdı, güçlü, dinamik, çapkın babasının aksine... Arabella'nın onu çekici bulmasının başlıca nedeni de buydu. Ama çok az omurgası olduğu ortaya çıkmıştı.

"Bu konuda kanıtlayacak hiçbir şeyin yok Marcus," dedi. "Aranızda çok az benzerlik var."

"Skandalın ilk ipucunda kaçmayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Hayır, senin hiçbir şeyden kaçtığını düşünemiyorum." Arabella ona içten bir gülümseme verdi. "Ve dürüst olmak gerekirse, skandal için neredeyse minnettar oldum. Bir bakıma bizi özgürleştirdi. Kız kardeşlerim ve ben artık kendi hayatlarımızı yönetebiliyoruz" -ona alaycı bir bakış fırlattı- "ya da gereken istenmeyen bir vasımız olmasaydı bunu yapardık."

Niyetli ifadesi kaybolan Marcus sırıttı. "Üzgünüm, aşkım."

Arabella hafifçe, "Hiç de üzgün değilsin," diye karşılık verdi. "Ama iki haftamız dolar dolmaz senden kurtulacağım."

"Benden kurtulmak istemiyorsun. Bahsimizden çok fazla zevk alıyorsun."

"Gerçekten öyle miyim?"

"Kesinlikle. Bana meydan okumanın ve değerli bir rakiple zeka yarıştırmamanın heyecanını yaşıyorsun."

Arabella anlamlı bir kaşını kaldırdı. "Ne hissettiğimi bildiğini nasıl edebilirsin?"

Adamın cevabı beklediğinden daha ciddiye. "Çünkü ben de aynı heyecanı hissediyorum. Yıllardır bilmediğim bir heyecan."

"Dispepsi olmalı."

Marcus kıkırdadı. "Hadi ama, itiraf et. Ben yokken hayatın çok sıkıcıydı, sadece okulunla vakit geçiriyordun."

Arabella sessizce ona baktı, iddiasını çürütemedi. Akademisinde ara sıra yaşanan ilginç olaylar dışında, hayatı çoğu zaman bunaltıcı derecede sıkıcıydı. Ve gerçekten de Marcus'la geçirdiği zamanı heyecan verici bulmaya başlamıştı. Yine de bunu ona itiraf etmeden önce tırnaklarını çığneyecekti.

Dizginlerini toplamadan önce tatlı bir sesle, "Kendinizi çok yükseklerde görüyorsunuz lordum," dedi. "Ve ben dörtnala koşmaktan çok daha fazla keyif alıyorum." Topuklarıyla kısrağını dörtnala koşturdu. "Bahse girerim salona senden önce varacağım!" Arabella omzunun üzerinden seslendi.

Marcus onun daha fazla samimi konuşmadan kaçınmak için yaptığı bariz girişim karşısında kendini sırtırken buldu. Ama kız dörtnala uzaklaşırken, Marcus onun meydan okumasını kabul etti.

Arabella onun peşinde olduğunu fark ettiğinde kısrağının boynuna eğilerek atı daha da hızlanmaya teşvik etti. Bu, aralarındaki şiddetli rekabeti simgeleyen tam teşekküllü bir yarışa dönüştü. İkisi de kazanmaya kararlıydı. Arabella müthiş bir tempo tutturdu ve Marcus onu yakalamak için elinden geleni yaptı.

Ancak son yarıştan farklı olarak bu kez hızlı bir ata bindiği için burun farkıyla kazanmayı başardı. Zafere ulaşan Arabella ahıra doğru çılgınca koşuşunu yavaşlattı ve gülerek geri çekildi.

Büyüleyici manzara Marcus'un tam göğsüne çarptı, sonra da beline kadar indi. Güzel yüzü sıcaklık ve eforla kızarmış, dudakları nefes nefese ayrılmış, göğüsleri eforla kabarmış, tıpkı tutkunun sancıları içindeyken görüldüğü gibi görünüyordu, Marcus biliyordu.

Bu görüntü vücudunun arzu ve tahrikle gerilmesine neden oldu. Arabella'yı atından indirmek ve onunla hemen orada sevişmek istiyordu. O canlı sıcaklığın içine gömülmek istedi-

Ne yazık ki seyircileri vardı, Marcus iki seyisinin terleyen atlarını almaya geldiğini gördü.

Onlara yardım etme şansı tanımayan Arabella, yan eyerinden kayarak indi ve kırsağı sakinleştirmek için dizginleri çevirdi. Marcus da aynı şeyi bineğine yaptı ve Arabella'yı eve kadar takip etti.

Yan kapıdan girerken ona yetişti. "Bu akşam yemekte bana katılır mısın?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Bana başka seçenek bırakmaya niyetli misin?"

"Tabii ki. Dört saatimizin geri kalanını bu akşam siz yattıktan sonra tamamlayabiliriz."

Onun yatak odasını istila etme tehdidine karşı, "Bunu senden beklemezdim," diye mırıldandı.

"Akşam yemeği o zaman?"

Arabella onun yararına abartılı bir iç çekti. ". Akşam yemeğinde size katılacağım. Şimdi Bayan Simpkin'le evi yeniden dekore etme konusunu görüşmek istiyorum."

Marcus onun uzaklaşmasını izledi, bir yandan onun üzerindeki şaşırtıcı etkisini düşünürken bir yandan da binici kıyafetinin etekleri altında kalçalarının hafifçe sallanışına hayran kaldı.

Arabella'ya karşı hislerinin arzudan daha güçlü ve çok daha karmaşık olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onunla birlikteyken derin bir coşku hissediyordu. Yıllardır bilmediği bir heyecan. Arabella tam bir kadındı, son derece canlı ve hayat doluydu ve Arabella da ona aynı şekilde hayat dolu olduğunu hissettiriyordu.

Ancak kızın eski nişanlısıyla ilgili itirafından sonra Marcus neyle karşı karşıya olduğunu daha net anladı. Talibinin korkakça kaçışı, Arabella'nın ailesini ve evini kaybetmekten dolayı yaşadığı yıkımı daha da artırmıştı. Piçin ihaneti, ailesinin evlilik savaşlarından bile daha fazla, Arabella'yı nişanlılık ve evlilik konusunda acı verici bir şekilde çekingen bırakmıştı.

Marcus yavaş bir nefes verdi. Arabella'nın kendisini terk ettiği için ne kadar incindiğini ve küçük düştüğünü düşünmekten nefret ediyordu. Ama Arabella'nın kendisini kocası olarak istemesini sağlamak istiyorsa işinin çok zor olduğu kesindi. Tıpkı bu sabah Arabella'nın romantik jestini alenen reddedip çiçeklerini öğrencilerine verirken yaptığı gibi, her adımda ona kur yapmasını engellemeye çalışacaktı. Bu anı onu gülümsetti.

Ama yılmayacaktı, Marcus kararlıydı. Bu geceden başlayarak, Arabella onunla evlenme fikrini değiştirene kadar onun savunma zırhını sürekli olarak parçalamaya niyetliydi. Arabella'yı şehvetin sırlarıyla tanıştırtarak kur yapmanın samimiyetini bir adım öteye taşımasının zamanı gelmişti.

Ağzının bir köşesi beklentiyle kıvrıldı. İsteksiz bir genç kadınla romantizm kurmak onun uzmanlık alanı olmayabilirdi ama bu şehvetli oyunu kazanacaktı.

Arabella, evi yenilemeye yönelik son planlarını görüşmek üzere Bayan Simpkin'i aramaya gitti. Konuşmaya başlamadan önce Roslyn'le paylaştığı giyinme odasında banyo yapmak istedi, böylece yarım saat sonra yukarı çıktığında bakır bir küvet onun için sıcak suyla doldurulmuştu.

Arabella soyunarak küvete girdi ve aldığı zevkle iç çekti. Uzun bir banyo lüksüne kapılmayalı epey zaman olmuştu.

Saçını yıkamayı bitirdiğinde su ılıklaşmıştı. Havluyla kurulandıktan sonra üzerine bir örtü geçirdi ve nemli saçlarını kurumaya bıraktı. Soyunma odasından çıktığında Arabella kısa bir süre durdu. Birisi yatağının fildişi örtüsünün üzerine kıpkırmızı gül yaprakları serpmişti.

Marcus, onun ilk düşündüğü şeydi. Şeytan, o banyo yaparken yatak odasına girmiş olmalıydı.

Arabella gül yapraklarının yeni bir kullanımı olduğunu kabul etti ve gülmesini engelleyemedi. Gezintiden döndüklerinde giriş holü çiçekten yoksundu, ama belli ki güllerin bir kısmını kur yapmanın bu son salvosu için saklamıştı.

Arabella, onun yaratıcılığına hayranlık duyması gerektiğini ama yine de... hizmetçilerden biri tarafından görülebileceğini fark etti. Koridora açılan kapalı kapıya baktı. Marcus lordun dairesinde kaldığı için yatak odaları evin tüm genişliği boyunca ayrılmıştı. Yandaki müzik odasını ziyaret etmediği sürece katın bu ucunda olması için hiçbir neden olamazdı.

Eğlencesini bastıran Arabella, onunla uyarıcı bir konuşma yapması gerektiğine karar verdi. Giyinip aşağı indiğinde Marcus'u misafir odasında buldu.

"Yatağıma gül yaprakları mı bıraktın?" diye sordu adam ona bir kadeh şarap ikram ederken.

"Suçluyum. Sana kur yapıyorum, unuttun mu?" Kız ona ölçülü bir bakış attığında, adamın kaşları kalktı. "Yani romantik jestimi takdir etmiyor musun?"

"Bu özel jest değil. Çok fazla samimi."

Arabella'nın nefesini kesmeye çok yaklaşan bir gülümsemeyle parladı. "Arabella, sevgilim, henüz yakınlaşmaya *başlamadık*."

Duyularını sıkı bir şekilde disipline ederek onun kışkırtıcı yorumunu görmezden geldi. "Ama bir hizmetçi tarafından görülmüş olabilirsin."

"Hayır. Her zaman tedbirli olmaya büyük özen gösteririm."

"Marcus... istediğin zaman yatak odama öylece giremezsin."

"Biliyorum. Ama yakında bir gün beni oraya kendi rızanla davet edeceksin. Bu arada, saçının böyle açık olmasını seviyorum."

Yüz ifadesi kızgınlığa dönüştü. "Sana yakışsın diye değil, kurusun diye bu şekilde giyiyorum."

"Bunu ben de biliyorum. Şimdi şarabının tadına bak. Dün geceki sirkeden çok daha lezzetli olduğunu göreceksiniz. Bu benim mahzenlerimden gelen bordo şarap."

Şarap gerçekten de mükemmeldi ve Marcus daha fazla kışkırtıcı sözler söylemekten kaçındı. Sohbeti mahalleye ilgili kişisel olmayan konularla sınırlı tuttukları için, Arabella yemekten önceki aralığı oldukça keyifli buldu. Simpkin yemeğin servis edildiğini duyurmak için geldiğinde Marcus'la birlikte olmaktan gerçekten keyif alıyordu.

Yemek çok lezzetliydi; kremalı enginar çorbası, istakoz soslu kalkan balığı, keklik dolması, kızarmış dana eti, karnabahar ve tatlı olarak frenk üzümlü puding.

Uşak tabakları toplarken Marcus uşağa seslendi. "Simpkin, lütfen Bayan Simpkin'e selamlarımı ilet. Londralı aşçım daha iyisini yapamazdı."

"Teşekkür ederim lordum. Onayladığınızı bilmek onu memnun edecektir."

Hizmetçiler dağıldıktan sonra Arabella şöminenin üzerindeki ormolu saate baktı ve ayağa kalktı. "Çok keyifliydi lordum ama sanırım bugünlük size eşlik etme yükümlülüğümü yerine getirdim."

"Pek sayılmaz, aşkım." Uzanarak parmaklarıyla bileğini nazikçe yakaladı.

Onun mavi gözlerinin içine baktı. "Elbette dört saatimiz doldu."

"Hâlâ çeyrek saatim var. Eğitiminize başlamak için yeterli zaman."

"Eğitimim mi?"

"Evde kalmış bir kız olarak kalmakta ısrar edersen neler kaçıracağını sana göstermek için."

Kalbi çırpınmaya başladı. "Eğitime ihtiyacım yok, Marcus."

", Arabella. Fiziksel zevki tatmaya çok ihtiyacın var. Evlendiğimizde seni bekleyen cinsel mutluluğu anlamayı istiyorum. Geleceğinle ilgili böylesine önemli bir kararı başka nasıl verebilirsin ki?"

Sorduğu sorunun müstehcenliği onu bir an için suskun bıraktı. Kız sessiz kalınca Marcus ayağa kalktı, hâlâ kızın bileğini tutuyordu. "Gel benimle arazide bir gezintiye çık. Artık bir orman olmadığına göre bahçeler hoş olmalı."

Arabella Fransız kapılarına baktı ve yutkundu. Alacakaranlık çökmüştü ve yarım ay ufukta alçakta asılı duruyor, nehir boyunca sıralanan ağaçları gümüşe boyuyordu. "Dışarısı karanlık."

"Karanlık, kur yapmak için mükemmeldir."

"Marcus, seninle dışarı çıkmayacağım. Niyetin ne olursa olsun, burada yapabilirsin."

"Yapabilirim, ama Simpkin'in yakınlaşmalarına tanık olmasını isteyeceğini sanmıyorum." Kız öfkeyle oflayınca Marcus kibarca ekledi: "Bu sefer seni öpmeyeceğim. Eğer denersem, kulaklarımı tekrar tıkayabilirsin."

"Beni kışkırtma," diye mırıldandı.

Gülümsedi. "Seni baştan çıkarıyor muyum, tatlı Arabella? *Beni baştan çıkarıyorsun.*"

"Kesinlikle öyle bir niyetim yok." Elini çekerek kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Marcus onu dışarıdaki teraslı bahçelere kadar takip etti ve sonra kolundan tuttu. "Hadi nehre doğru yürüyelim. Bu bize daha fazla mahremiyet sağlayacaktır."

Arabella, Marcus onu teras merdivenlerinden eğimli çimenliğe doğru götürürken nabzının hızlandığını hissetti. Marcusun talep ettiği türden bir mahremiyete izin vermek akıllıca değildi, ama bahsin hakkını vermek gerekirse, ona kur yapması için fırsat tanıması gerekiyordu. Ancak Marcus'un baştan çıkarmasını zorlaştırmak istiyorsa, şimdiye kadar gösterdiğinden daha fazla irade göstermesi gerekecekti.

Nehre yaklaştıklarında suyun yumuşak dalgalanmalarını duyabiliyordu. Nehrin kıyısına vardıklarında Marcus onu bir kestane ağacının arkasına çekti. Dalların kafesleri arasından sızan ay ışığı Marcus'un yakışıklı yüzünü ve karanlıkta parlayan gece mavisini gözlerini görebilmesine yetiyordu.

Yine de, sonunda sessizliđi bozana kadar dūřünceli bir řekilde onu izledi. "Beni öpmeyeceksen ne yapmayı dūřünüyorsun?"

şehvetli bakışlarını tembel bir okşayışla onun üzerinde gezdirdi. "Sana dokunmanın gücünü göstermek için."

Bu ses hoşuna gitmedi. "Marcus..."

"Bu sefer sadece sana dokunmak istiyorum. Sana sadece bir parmak ucunun bir erkek ve bir kadın arasında nasıl güçlü hisler uyandırabileceğini göstermek istiyorum."

"Size inanmaya tamamen hazırım. Gösteriye ihtiyacım yok."

Marcus bilerek gülümsedi. "Yine , değil mi?"

Adamın derin bakışları bir cüretkârlığa dönüşmüştü ve bu da kadının bedeninin derinliklerinde isyan eden küçük, ürpertici duyguları daha da artırıyordu. "Hayır, korkak değilim. Sadece acele etmeni ve bitirmeni istiyorum."

"Sabırlı ol, tatlı Arabella. Düzgün bir kur yapmak zaman

alır." "Hesaplarıma göre sadece beş dakikan daha var."

"Beş dakika size bu dersi öğretmek için yeterli bir süre olacaktır."

Marcus sağ elini tutup yüzüstü çevirdiğinde Arabella gerildi ama Marcus'un parmak uçlarıyla avucunun üzerinde küçük desenler çizmeye başlamasını hayranlıkla izlemekten kendini alamadı.

En hassas kıvrımlara ulaştığında, basit okşayış kadının farkındalıkla titremesine neden oldu.

Arabella, akıllı olsaydı geri çekileceğini biliyordu. Yine de sırtı ağacın gövdesine dönük, hareketsiz duruyordu ve Marcus onun yolunu kapatmıştı. Sonra elbisesinin uzun kolunu bir santim yukarı iterek

bileğini ortaya çıkardı ve oradaki narin eti okşayarak teninin kızarmasına neden oldu.

Arabella sinirle elini çalıştı. Marcus, "Kıpırdama," diye emretti.

"Bu gıdıklıyor."

"Gıdıklamaktan çok daha fazlasını yapıyor." Başını kaldırdı, bakışları onunkilerle kilitlendi, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. Becerikli okşamalarının onu nasıl etkilediğini çok iyi biliyordu, şeytan.

Arabella dişlerini sıktı, adamın baştan çıkarıcı dokunuşuna direnmeye kararlıydı. Adam kendi iyiliği için fazla kibirliydi.

Sonra bileğini bıraktı ve parmak uçlarını yavaşça yukarı, kolunun ipek kumaşının üzerinden ve omzu boyunca takip eden, baştan çıkarıcı bir okşamayla kaydırdı. Bu hafif dokunuşta bile ham gücü hissetti ve adam elbisesinin yakasının yüksek kenarının üzerinde çıplak köprücük kemiğini bulduğunda, kendisine saldıran sıcak duygu patlamasıyla ürperdi. Adam göğüslerinin arasındaki ipeksi oyukta bir çizgi çizdiğinde sıcaklık daha da arttı.

"Arabella..." Kız uzaklaşmaya çalıştığında Marcus tekrar uyardı.

Sertçe yutkundu, adam devam ederken hareketsiz kalmayı neredeyse imkânsız buldu. Gerçek şu ki, bu şekilde dokunulmak istiyordu, onun kendisine dokunmasını istiyordu.

Eli kadının teninde, boğazının sütunu boyunca yukarı doğru kaydı. "Bunun ne kadar zevkli bir his olduğunu inkâr edebilir misin?" Sesi, tıpkı parmaklarının yaptığı gibi, kadının duyularını kadife gibi okşuyordu.

Hayır, bu zevki inkâr edemezdi. Adamın tahrik edici okşamaları kadının içinde titreşiyor, tüm sinir uçlarını titretiyordu.

Kız cevap vermeyince Marcus durgun parmağını çenesinin altına koydu ve bakışlarını kaldırmasını sağladı. Onun karanlık gözleriyle karşılaştığında, kalbi düzensiz bir şekilde gümbürdedi ve boğazında vahşi bir nabız attı.

Oraya dokundu, savunmasız çukura hafifçe bastırdı. Sonra daha yukarı çıkarak başparmağıyla çene çizgisini sıyırdı. Arabella bu çekici his karşısında titredi.

Başparmağı çenesini iki kez daha okşadı, dokunuşu uzun sürdü ve kışkırtıcı bir yavaşlıkla yanağında dolaştı.

Parmakları kızarmış tenini okşarken mavi bakışları onu içine çekti. Arabella başka tarafa bakmadı. Adamın ifadesinden ve parmaklarının şefkatli saldırısından çok etkilenmişti. Adamın başparmağı nemli, ayırık dudaklarında gezindikten sonra ağzının köşesine girmek için eğildiğinde zorlukla nefes alabiliyordu.

Kalbi acı verecek kadar sert atıyordu ve bir an için Marcus'un onu öpmeye niyetli olup olmadığını merak etti. Ama eli yanağından ayrılıp tekrar boğazında gezinmeye başladı, avucu tüy gibi, lezzetli hislerle sıyrılıyor, ardında ateşli bir iz bırakıyordu.

Baştan çıkarıcı parmağını köprücük kemiğinin çizgisi boyunca gezdirdiğinde, teni yanıyordu. Yine de tam göğüslerinin kabarıklığına ulaştığında durdu. Onun yerine, elleri sıcak bir sahiplenmeyle omuzlarına yerleşti ve bir adım daha yaklaştı.

Adam onu tamamen kendine çektiğinde Arabella keskin bir nefes aldı. Vücudu sıcak, sert ve güçlüydü.

"Sadece bana dokunmak istediğini söylemiştin," dedi nefes nefese.

"Tutmak dokunmanın bir parçasıdır. Vücutlarımızın birbirine baskı yapması hoşuna gitmiyor mu?"

Onun sert, korunaklı bedenine sarılmanın sinsi bir hazzı vardı. Kendi kanının akışını hissedebiliyor, titreten sarsıntıları hissedebiliyordu. "Hayır, istemiyorum Marcus."

"Yalancı," diye mırıldandı usulca.

Şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde, adam onu serbest bıraktı. Yine de geri adım atmadı. Sadece elini kızın bedenine götürdü ve parmaklarının ucuyla göğüslerinin uçlarını okşayarak Arabella'nın içinden kıvılcımlar çıkmasına neden oldu. "Madem hoşuna gitmiyor, o zaman meme uçların neden bu kadar sertleşti?"

Arabella bunun doğru olduğunu fark etti. Göğüs uçları anında sertleşerek tahrik olduğunu belli etmiş, göğüsleri ağırlaşmış ve şişmişti.

Ve Marcus onun arzusunu artırmak için elinden geleni yapıyor, parmak uçları ipekle kaplı tepelerin üzerinde yavaşça kayıyordu. Sonra cesurca olgun bir kabarıklığı avuçladı ve dizlerinin zayıflamasına neden oldu. Zonklayan göğsünü tutan elden yayılan ateş, uyluklarının arasında çiçek açarak onu şoke etti. Fanny böyle güçlü kadınsı duyguları tarif etmişti ama Arabella bunları kendi başına deneyimlemeyi hiç beklemiyordu.

Zevke karşı gözlerini kapattı. Marcus'un her bir arsız okşayışını uzatması çıldırtıcıydı ama yine de onun durmasını istemiyordu. Dokunuşu çok şefkatliydi, çok kötüydü... çok doğrudu. Bu hisler içini titretiyor, vücudunun derinliklerinde ağır bir sızıya yol açıyordu...

Gösterinin sona erdiğini fark etmesi için bir süre geçmesi gerekti.

"Şimdi anladın mı?" Marcus sordu, sesi boğuk ve alçaktı.

Arabella şaşkınlıkla gözlerini açtı. Çok iyi anlıyordu. Marcus ona bir erkeğin dokunuşunun gücünü göstermek istemişti.

dokunmuştı ve tamamen başarmıştı. İsimsiz bir özlemle yanıp tutuşuyordu... *onun için* yanıp tutuşuyordu.

"Artık eve dönmek istiyorum," dedi düzensiz bir şekilde, sesi acınacak kadar zayıftı.

Kızın cevap vermemesi üzerine memnun bir gülümseme takındı. "Elbette. Sanırım dersin şimdilik yeterli. Bu gece rüyanda beni göreceksin, sana dokunduğumu..."

Elini tekrar kızın boğazına götürdü ve parmaklarından kızın tenine doğru bir başka ateşli his kıvılcımı yayıldı.

Arabella sertçe geri çekildi ve Marcus'a küçümseyen bir bakış attı. Ama onun yanından geçip titrek bacaklarıyla eve doğru dönerken, rüyalarıyla ilgili öngörüsünün gerçekleşmesinden çok korkuyordu.

Altıncı Bölüm

Beni uyardığın gibi öpücükleri baştan çıkarıcı olsa bile dikkat edeceğime söz veriyorum Fanny.

-Arabella'dan Fanny'ye

Arabella rüyasında Marcus'u gördü... bütün gece boyunca. Ama uyandığında aralarındaki rekabette üstünlüğü yeniden ele geçirmeye kararlıydı. Yıkanıp giyinir giyinmez küçük yemek salonunda Marcus'a katıldı.

Masadan kibarca kalkarken onu gördüğüne şaşırmış görünüyordu.

"Bu neye borçluyum?" diye sordu Arabella'yı sandalyesine oturtup yanındaki koltuğuna dönerken.

"Günlük kotamın bir kısmını yerine getiriyorum. Sizinle aynı ortamda bulunmam gerekiyorsa bunu güpegündüz yapmanın en iyisi olacağını fark ettim."

Gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Bunun beni caydırmayacağını farkındasın."

"Evet, ama nedense kendimi daha güvende hissediyorum."

Mavi muslin elbisesini inceledi. "Kahvaltıda bana katılacağını bilseydim daha resmi giyinirdim."

Arabella onun bu sabah yine kravat ya da yelek giymediğini ve gömleğinin göğüs kemiğine kadar açık olduğunu gördü. En çok

O geniş erkek göğsüne dokunmak, ince kumaşın altında gördüğü kaslı eti hissetmek için skandal yaratacak bir istek duyuyordu.

Arabella onun yerine boğazını temizledi. "Bu öğleden sonra meşgul müsünüz?"

Marcus bir kaşını kaldırdı. "Sanırım bu aklınızdan ne geçtiğine bağlı."

"Sizi akademimizi gezmeye davet etmeye karar verdim. Orada öğretmenlik yapmanın koşullarınız için uygun bir çaba olup olmadığını değerlendirmek istediğinizi söylemişsiniz. İşte bu sizin için bir fırsat."

"O zaman kabul ediyorum."

"Saat dörtte bir sınıfa ders veriyorum. Genelde o saatte çay içeriz ve ziyaretinizi genç hanımlarımız için bir öğrenme fırsatı olarak kullanmayı düşündüm. Nadiren beyefendileri kabul ediyorlar, bu yüzden sizin üzerinizde pratik yapabilirler."

Eğlencesi derinleşti. "Yani ben senin deneğin olacağım." "Bu meydan okumaya hazır olduğundan şüphem yok."

Marcus kurnazca, "Ve sayıca çok olduğunuz için korunacaksınız," diye ekledi.

Arabella gülümsedi. Gerçekten de bu avantajı hesaba katmıştı. Marcus'u kendisine kur yapmaktan alıkoyacak iki düzine kız öğrenciyle, Marcus'un yakınlaşmak için çok az şansı olacak, o da zorunlu dört saatinin çoğunu onun yanında geçirecekti. "Bunun da bir faydası var," diye kabul etti.

"Pekâlâ, mecbur kalırsam çayı kabul edeceğim. Bu sabah gezintiye çıkmak için müsait misin?"

Başını iki yana salladı. "Korkarım zamanım olmayacak. Tüccarlarla tekrar buluşacağım ve ardından saat birde akademide olmam bekleniyor. Ama bensiz de gezintinin tadını çıkarabileceğinize eminim. Saat üç buçukta akademiye varırsanız, çaydan önce binayı inceleyebilirsiniz."

Marcus acı dolu bir teslimiyetle, "Dakikaları sayıyor olacağım," diye cevap verdi.

Marcus'a kur yapmayı şimdilik erteleyen Arabella, sabahı ana katın geri kalanı için mobilya seçmekle geçirdi. Daha sonra, arabasıyla akademiye gitmek niyetiyle ahıra gittiğinde, kontun arabasının kendisini oraya götürmek için beklediğini gördü.

Öğleden sonra şaşırtıcı bir yavaşlıkla geçti. Arabella saçma bir şekilde, Marcus'un ziyaretini beklerken kendini sık sık pencereden dışarı bakarken yakaladı. Arabası hemen gelip giriş holünün önündeki çakıllı yolda durduğunda, onu karşılamak için okul müdiresine dışarıda eşlik etti.

"Arayan beyefendi göreve hazırdır," dedi arabasından inerken.

Arabella onu akademinin günlük işlerini yürüten zarif kız kurusu Bayan Jane Caruthers ile tanıştırdı. Bayan Caruthers'ın araziye gezdirmesine izin veren Arabella birkaç adım geride kaldı ama Marcus'u dikkatle izlediğini fark etti ve onun onayını almak için ne kadar hevesli olduğunu görünce şaşırdı.

Elbette, kendisinin ve kız kardeşlerinin burada yaptıkları iyiliği görürse, çalışmaya devam etmelerini onaylama olasılığı daha yüksek olacaktı. Yine de onun onayını alma arzusunun, yasal rızasını almaktan daha kişisel olduğunu biliyordu. Akademi esasen onun , onun

Marcus'un bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamasını istiyordu.

Okul, öğrencileri yüksek sosyete de karşılaşacakları çeşitli deneyimlere hazırlamak için aslında birkaç binadan oluşuyordu. Dersler genellikle bir asilzadenin taşradaki malikanesinde bulunabilecek büyüklükte bir malikanede ve Londra Kalitesinin yaşadığı yeri temsil eden daha resmi ikinci bir malikanede yapılıyordu. Akademide ayrıca açık hava becerilerini geliştirmek için büyük bir ahır ve park ile tam zamanlı yatılı kalan genç hanımların barınması için büyük bir yatakhane bulunuyordu. Öğrencilerin büyük çoğunluğu, sadece bir avuç öğrencinin kaldığı yaz dönemi hariç, yatakhane de kalıyordu.

Arabella, turun sonunda Marcus tesisleri övdüğünde hissettiği küçük sıcaklık parıltısını gizleyemedi.

"Etkileyici," dedi içtenlikle. "Tüccarların kızlarını neden buraya göndermek istediklerini anlayabiliyorum."

Memnuniyetle gülümsedi. "Leydi Freemantle'ın cömertliği sayesinde konaklama mükemmel, ancak ailelerimiz kızlarının aldığı eğitimin kalitesini daha da çok takdir ediyor. Gelin, size göstereyim."

"Londra" malikânesine döndüklerinde, Arabella Marcus'u üst kattaki büyük salona götürdü ve Marcus burada bir anda öğleden sonra kıyafetleri giymiş iki düzine parlak gözlü genç kadının ilgi odağı haline geldi.

Bayan Tess Blanchard ayağa kalkarak onu kibar bir gülümsemeyle karşıladı. Marcus onun elini öperek selamladıktan sonra Arabella öğrencilerine hitap etmek üzere öne çıktı. "Hanımlar, bugün size bir ziyafet sunmaktan mutluluk duyuyorum. Lord Danvers cömertçe bize katılmayı kabul etti, böylece bir beyefendi geldiğinde onu düzgün bir şekilde karşılama sanatını uygulayabileceğiz. Özellikle nezaketle çay doldurma ve ikramda bulunma üzerine yoğunlaşacağız."

Esprili bir sohbet. Bayan Blanchard oturma düzenini çoktan ayarladı, lütfen yerlerinizi alırsanız başlayabiliriz."

Kızlar altışarlı gruplar halinde kontla çay içerken diğerleri de onları izleyecekti. Elllerinde çay servisleri ve çörekler, çörekler ve küçük sandviçlerle dolu tepsilerle hizmetçiler hazır bekliyordu. Arabella ve Tess ilk grupta birlikte oturduklarında, Marcus bir "uşak" tarafından anons edildi ve odaya alındı.

Sonraki bir saat boyunca onu izleyen Arabella, metanetine hayran kalmaktan kendini alamadı. Kızlardan bazıları acı verecek kadar utangaç, bazıları da son derece cüretkârdı ama Marcus hepsine zarafetle katlanıyordu. Onları büyülediği açıktı. Utangaç olanları büyüleyerek ve çapkın yaltaklanmalarını ustalıkla savuşturarak dört antrenman seansı boyunca dikkatlerini üzerinde tuttu.

Üçüncü grupta, kızlardan biri çayı dantel masa örtüsünün üzerine döktüğünde, sakince ceketinden bir mendil çıkardı ve dökülenleri sildi. Daha sonra, sohbeti tekeline almak için son on dakikadır onunla küstahça flört eden kuzguni saçlı güzel Sybil Newstead, sınıf arkadaşının sakarlığını azarladığında, Marcus mahcup kıza karşı konulmaz bir gülümseme sundu.

"Bayan Newstead'e aldırmayın, Bayan Fletcher. Kendimi evimde gibi hissetmemi sağladınız. Küçük kız kardeşim Eleanor dökmeyi öğrenirken beni düzenli olarak ıslatırdı. Siz hanımefendileri kıskanmıyorum, bu kadar hassas işlemlerle uğraşmak zorundasınız. Ben olsam çok zorlanırdım."

Kırmızı yüzlü Bayan Fletcher ona minnettarlık dolu bir bakış fırlatırken, Sybil Newstead ona asık suratlı bir kızgınlık ifadesi fırlattı.

Arabella da Marcus'a nezaketinden ötürü son derece minnettardı ama bunu ona söylemek için ders bitip Tess bütün kızları salondan çıkarana kadar bekledi.

Uşakların çekilmesinden sonra, "Çok iyi yaptınız lordum," dedi.

Marcus hafifçe, "Fedakârlığımı takdir etmenize sevindim," diye karşılık verdi. "Kıkırdayan bir kız öğrenciyi savuşturmak zorunda kalmanın ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemezsin. Tüm bu süre boyunca kıvranıyordum."

Bu Arabella'nın kahkahasının yükselmesine neden oldu. "Kimse senin en ufak bir rahatsızlık duyduğunu söyleyemezdi."

Marcus ona dikkatle baktı. "Beni böyle dezavantajlı bir durumda görmek hoşuna gitti, değil mi cadalog?"

"Sadece birazcık." Gerçekten de kadının bilerek ona yüklediği koşullar yüzünden onun dezavantajlı duruma düşmesini beklemişti ama bunun yerine onun hayranlığını kazanmıştı. "Fedakârlığınızı gerçekten takdir ediyorum. Ailelerimiz kızlarının gerçek bir kontla çay içmesinden çok etkileneceklerdir."

Alaycı gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. "Senin için her şeyi yaparım, büyücüm."

Arabella'nın ifadesi ağırlaştı. "Cidden Marcus, bugün için sana teşekkür etmeliyim. Öğrencilerimizi takdire şayan bir incelik ve zarafetle idare ettin, özellikle de Bayan Fletcher'ı."

"Onayınızı kazandığım için memnunum, ama genç hanımlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda beni eğittiği için kız kardeşime teşekkür edebilirsiniz." Koltuktan kalktı ve Arabella'ya elini uzattı, o da ayağa kalktı. "İzin verin sizi arabamla evinize götürüyim."

Bir kez olsun onun arkadaşlığını reddetmek zorunda kaldığı için üzgündü. "Beni bağışlayın ama henüz ayrılamam. Gladys Fletcher'la özel olarak konuşmam ve dökülen çay olayından kalıcı bir travma yaşamadığından emin olmam gerekiyor. Ayrıca Sybil Newstead ile de konuşmak istiyorum."

"küçük bir cadı, değil mi?"

"Gerçekten de öyle. O yaştaki kızlar vahşi olabiliyor ve Sybil en kötüsü. En zengin varisimiz ve daha ilk yılı olmasına rağmen en belalımız. Onu kontrol altında tutmak zor oldu."

"Bu kadar korkunç ne yaptı?"

"Ne yapmadı ki? Yatakhaneye üç şişe konyak ve okul arkadaşlarının yarısını sarhoş etti. Bir uşağı baştan çıkarmaya çalıştı ve onu o kadar telaşlandırdı ki, başka bir iş yerine gönderilmesi için yalvardı. Terzisine yüklü miktarda fatura çıkardı, öyle ki babası eğer onu daha sıkı kontrol altına alamazsak okuldan almakla tehdit etti. O zamandan beri ona göz kulak olması için tam zamanlı bir hizmetçi tutmak zorunda kaldık."

Marcus kıkırdadı. "Diğer öğrencilerinizin size düşkün olduğu belli. Onlarla etkileyici bir iletişimin var."

Arabella ona salonun kapısına kadar eşlik ederken ciddiyetle, "Teşekkür ," diye cevap verdi. "Onların karakterlerini şekillendirmeye ve görgülerini parlatmaya çalışıyorum, ama esas olarak onlara kibar doğmamış olmalarının üstesinden gelmeleri için güven vermeye gayret ediyorum. Sırf kanı mavi değil diye kimsenin kınanması gerektiğine inanmıyorum."

Marcus esprili bir şekilde, "Radikal fikirleriniz meslektaşlarımızın hoşuna gitmeyecektir," dedi. Koridora ulaştıklarında durakladı. "Bu akşam benimle yemek yiyecek misin?"

Arabella tereddüt etti. "Evet ama söylemeyi unuttum, patroniçemiz Leydi Freemantle'ı bizimle yemek yemesi için davet ettim."

Marcus ona bilmiş bir bakış gönderdi. "Böylece benimle yalnız kalmaktan kurtulabilirsin."

Yüzü buruştu. "Büyük ölçüde. Ama aynı zamanda Winifred sizinle tanışmak için can atıyor. Onu hatırladığınızdan şüphe duysa da sizinle birkaç kez karşılaşmış."

"Oh, onu hatırlıyorum. Onu unutmak çok zor."

"Öyle," diye kabul etti Arabella. Winifred Freemantle iri yarı, kırmızı yüzlü bir kadındı, gür bir sesi ve alt sınıf kökenlerini ele veren bir aksanı vardı. "Ama o çok iyi bir arkadaş."

"Ve belli ki en sadık müttefiklerinizden biri. Bu durumda, onu etkilemeye çalışmak bana yakışır. Sizi eve götürmek için arabamı kısa süre içinde buraya getireceğim."

Arabella başıyla onayladıktan sonra Lord Danvers'a arabasına kadar eşlik etmesi için bir uşak çağırdı. Marcus onunla vedalaştıktan sonra, öğrencilerini aramak için ters yöne döndü ama yine de tüm ziyareti boyunca devam eden o küçük sıcaklık parıltısını hissetti.

Yardımsever duyguları yemek boyunca devam etmedi.

O akşam Leydi Freemantle geldiğinde Marcus tüm dikkatini çekmişti ve Winifred onun cazibesine, kızgın güneş altında eriyen tereyağı gibi yenik düştü. İlk kadeh şaraplarını içtiklerinde, onu bir müttefik olarak kazanma yolunda ilerliyordu.

Arabella onu savunurken isteksiz bir hayranlıkla itiraf etti, gerçekten de hanımefendisinin arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydi.

Marcus'tan neredeyse on yaş büyük olan Winifred, ona bir başhemşire şefkatiyle davranıyordu, ancak iri kemikli, erkeksi yüz hatları ve kaba tavırlarında başhemşireliğe dair hiçbir şey yoktu. Ama onun neşeli doğası o kadar sıcak ve bulaşıcıydı ki, ikisi de kısa sürede gülmeye ve Londra'daki tanıdıklarının hikâyelerini paylaşmaya başladılar. Daha da kötüsü Winifred, Marcus'a sanki eski dostlarmış gibi sırlarını anlatmaya başladı.

Arabella izlerken kalbi sıkıştı. Arkadaşının Marcus'a karşı kendisini savunacağına güvenmişti ama daha yemeğe çıkmadan Marcus'un yeni bir fetih yaptığı anlaşılmıştı.

Yemek yine çok lezzetliydi; krema soslu dil balığı, tavşan yahnisi, güvercin turtası ve Winifred'in favorisi olan dana rosto, tatlı olarak da tart ve syllabub. Ancak konu bir şekilde evliliğe geldiğinde Arabella yemekleri o kadar da lezzetli bulmadı.

"Sizin de anlayabileceğiniz gibi Sir Rupert'i cezbeden şey güzelliğim değildi," dedi leydim içten bir mizahla. "Çeyizimin büyüklüğüydü, yanlış değil. Büyük bir çeyiz bir kadının her türlü kusurunu örtebilir, hatta çirkin görünüşünü bile."

Marcus Arabella'ya masum bir bakış gönderdi. "Koşuşlarıma büyük bir meblağ ödemeyi planlıyordum."

Winifred ona bakarak başını onaylarcasına salladı. "İyi biri olduğunuzu biliyordum Lord Danvers. Son birkaç yıldır Arabella ve kız kardeşleri için çok endişelendim. Ama çeyiz onların koca bulmalarını çok daha kolaylaştıracak."

"Winifred," diye itiraz etti Arabella. "Bekâr kalma niyetimizi desteklediğini sanıyordum."

"Hayır, canım. *Kiminle* evleneceğin konusunda seçme şansın olmasını istiyorum ama eninde sonunda evlenmen gerekiyor. Kaliteli bir hanımefendi için tek gelecek budur."

"Ben de ona bunu söylemeye çalışıyordum," dedi Marcus, gözlerinin içi gülerek.

"Vasini dinlemelisin Arabella," dedi Winifred oldukça ciddi bir şekilde. "Lord Danvers senin için iyi adaylar bile bulabilir. Uygun kocalar ağaçta yetişmiyor, biliyorsun. Onun bağlantıları sayesinde belki de iyi bir eş bulabilirsin."

"Şey, aslında..." Marcus, "Onun için ideal adayı çoktan buldum" dedi.

Winifred büyük bir merakla ona döndü. "Kim?"

"Kendim. Bayan Loring'e evlenme teklif ettim ama o reddetti."

Arabella ona sitemkâr bir bakış fırlatırken, leydisi irkilmiş görünüyordu. Arkadaşına Marcus'un teklifinden ya da girdikleri bahisten henüz bahsetmemişti ve durumu Winifred'e özel olarak anlatmayı tercih edeceği bir anda bu konuyu açtığı için pişmanlık duyuyordu.

Winifred hâlâ ona bakıyordu. "Gerçek bu mu? Sen *Evlenme* mi *teklif ettiniz* lordum? Sizi biri olarak görmezdim."

"Geçen haftaya kadar değildim. Bayan Loring'e bir kez baktım ve vuruldum."

Hanımfendinin kıkırdaması bir atın kişnemesini andırırken, kahverengi gözleri dans etmeye başladı. "Her zaman kötü bir büyücü olduğunuzu duymuşumdur. Neden size tuzak kurmaya çalışan bir sürü aşık metresiniz ve hayranınız olduğunu anlayabiliyorum."

"Winifred!" Arabella tekrar haykırdı. "Yemek masasında bir beyefendinin metreslerinden söz etmek pek uygun değil."

"Şimdi, bu kadar hanımfendi olma, canım. Açık konuşmaya inandığımı biliyorsun. Ve eğer tavsiyemi istiyorsan, lord hazretleriyle evlenmekten çok daha kötüsünü yapabilirsin."

"Gördün mü," diye araya girdi Marcus Arabella'ya kışkırtıcı bir bakış atarak, "patroniçen bile beni kabul etmen gerektiğini düşünüyor."

Winifred sanki Arabella orada değilmiş gibi devam etti. "Onu kazanmanız kolay olmayacak lordum, ama şu anda sizi istemiyor diye cesaretiniz kırılmasın. Israr, işte anahtar bu. Rahmetli kocamın kitabından bir sayfa almalısın. O pratik olarak

diğer taliplerimle mücadele etmek zorunda kaldı, bu yüzden babam benim için onu seçti - çünkü Rupert'in ısrarcılığına hayrandı. Ve Rupert beni sadece servetim için istemiş olsa da, yeterince iyi bir evlilik olduğu ortaya çıktı. Birbirimize çok düşkün olduk." Gözleri aniden yaşlarla doldu. "Onu bazen güçlü bir acıyla özlüyorum."

Yüksek sesle burnunu çekti, sonra dikkatini tekrar Arabella'ya çevirdi. "İşte bu yüzden kızım, hayatın boyunca yaşlı bir hizmetçi olarak kalmak istemezsin. Evlenmek istememek için kendine göre nedenlerin olduğunu biliyorum ama yalnızlık kötü bir yatak arkadaşıdır."

Arabella çaba sarf ederek gülümsemeyi başardı. "Bunu aklımda tutacağım, Winifred. Şimdi lütfen konuyu değiştirebilir miyiz? Lord Danvers'la evlenmek hakkındaki tüm bu anlamsız konuşmalar iştahımı kaçırdı."

Arabella buna mecbur kaldıklarında memnun oldu, ama Winifred'in konuyu tamamen kapatmak istememesi onu üzdü. Bir saat sonra ayrılırken konuyu tekrar gündeme getirdi. Marcus ön sahanlıkta kibarca beklerken, Arabella hanımefendiye merdivenlerden arabasına kadar eşlik etti.

"Bence Lord Danvers'la evlenmeyi ciddi ciddi düşünmelisin," diye fısıldadı Winifred eve kadar taşınabilecek kadar yüksek bir sesle. "O muhteşem erkeklik örneği sana iyi bir yatak arkadaşı olur, bahse girerim."

Arabella, Marcus'un kulak misafiri olduğunu bildiği için yanaklarının alev hissetti. "Bu benim girmeye niyetli olduğum bir bahis *değil* Winifred."

Kayıtsızmış gibi davranmaya kararlıydı ama eve döndüğünde Marcus giriş holüne giden yolu kapatmış, mavi gözleri mizahla parlıyordu.

Arabella onun yanından geçerken, "Sakın söyleme," diye uyardı.

"Ne diyeceğim aşkım?" diye sordu masumca, onu içeri kadar takip edip kapıyı kapatırken.

"Her ne demek istediysen. Şüphesiz bana bir yatak arkadaşı olarak üstün niteliklerinizi hatırlatmak istediniz."

Kıkırdadı ama başını salladı. "Bana haksız yere iftira atıyorsun. Ben sadece yarınki pikniğimde bana eşlik etmen için seni davet etmek istemiştım."

Ona meraklı bir bakış attı. "Piknik mi? Pikniğe düşkün olmanızı beklemezdim."

"Yarın seninle geçireceğim zamanın bir kısmını bu şekilde geçirmek istediğim için bu durumda öyleyim. Öğle yemeğini hazırlatacağım ve ata binmek yerine benim arabamla gideceğiz. Böylece dörtnala kaçıp beni tozunu yutmaya terk edemezsin."

Arabella tereddüt etti. Marcus'la piknik yapma ihtimali gerçekten de cazipti, her ne kadar Marcus'a Arabella'yı baştan çıkarıp teklifini kabul ettirmek için bir fırsat daha sunacak olsa da. Yine de onun şartlarını kabul etmiş, ona kur yapması için sportmence bir şans vaat *etmişti*. Üstelik bu öğleden sonra öğrencilerine gösterdiği nezaket için ona borçluydu.

"Pekâlâ," dedi Arabella sakın bir sesle. "Yarınki piknikte size eşlik etmekten memnuniyet duyarım lordum. Şimdilik... iyi geceler."

Ancak kadın geniş merdivenleri çıkarken Marcus sadece birkaç adım geride kalmıştı. Merdivenlerin başında, yatak odasına doğru sola döndüğünde de ona eşlik etmeye devam etti.

Koridorun yarısına geldiğinde Arabella durdu ve ona kızgın bir bakış attı. "Beni bu şekilde takip ederek ne demek istiyorsun, Marcus?"

"Size sadece odanıza kadar eşlik ediyorum."

"Odamı kendi başıma bulabilecek durumdayım."

"Elbette öylesin tatlım, ama seninle biraz yalnız kalmak istiyorum."

Elini tutup onu ıssız koridor boyunca kapısına doğru çektiğinde, Arabella gergin bir şekilde geri çekilmeye çalıştı. "Bugün bize ayrılan süreyi fazlasıyla doldurduk."

"Yarınki paydan ödünç alacağım." "Yatak

odama giremezsin, Marcus!" "Niyetim yok."

Arabella pek rahatlamamış olsa da, bunun pek bir işe yaramayacağını bildiği için direnmekten vazgeçti.

Onu bitişikteki müzik odasına götüren Marcus kapıyı arkalarından kapattı ve yüzünü ona döndü. "Bu yeterli olacaktır."

"Ne için yeterli?" diye sordu, sesi aniden nefessiz kalmıştı. "Bir sonraki dersin için. Burada kesintiye uğramayacağız."

"Ama başka bir derse ihtiyacım yok."

Gece mavisi gözleri kalın kaşlarının altından parlıyordu. Tahrik olduğunu hissetmesi için hınzır bir bilgiyle parıldayan o zorlayıcı gözlere bakması yeterliydi.

"Evet, biliyorsun."

Arabella, kendisine doğru ilerleyen Marcus'un ağzını kavislendiren şehvetli gülümseme karşısında kalbinin telaşla hızlandığını hissetti. Onu uzaklaştırmak için elini kaldırarak bir adım geri çekildi. "Bunun farkında değil misin?"

Bir hanımefendi bir beyefendinin ilgisini istemediğini söylediğinde, ona inanmamak kabalık mı olur?"

"Akademinize hiç katılmadığım için bu kuralı hiç öğrenmedim." Adam onun elini tuttu ve geri çekilmesini durdurdu. "Duygularını eğitmek istiyorum, tatlı Arabella." Kadının elini ağzına götürerek dudaklarını avucunun ortasına bastırdı. Bu erotik his karşısında yumuşak bir nefes aldı.

"Bunu dün yaptın," diye daha da soluksuz bir şekilde işaret etti.

"Hayır. Dün size dokunmanın gücünü öğrettim. Bugün tadın gücüne odaklanacağız."

"Tadı?"

"Öpüşmek, aşkım." Dili avucunu hafifçe ıslatmak için dışarı fırladı ve kızın tekrar nefesini kesmesine neden oldu. "Bu sefer ellerimi kullanmayacağım. Sadece ağzımı kullanarak sana öpüşmeyi öğretmek, tadımı öğrenmeni sağlamak niyetindeyim."

Kalbi heyecanla yerinden fırladı. İtiraz etmek için dudaklarını aralasa da sesini çıkaramadı. Acı gerçek şuydu ki, bu dersi almak istiyordu. Bir zamanlar nişanlısının ona verdiği uysal öpücüklerin Marcus'un yıkıcı öpücükleriyle kıyaslanamayacağından hiç şüphesi yoktu.

Kız cevap vermeyince, ona büyüleyici bir gülümseme daha sundu. Elini tutmaya devam ederek Arabella'yı çevirdi ve sırtı tekrar duvara dayanana kadar ona rehberlik etti. Sonra elini bırakarak başını eğdi.

Adam onu hafifçe öpmeden önce ılık nefesi dudaklarında gezindi ve okşadı. Adamın ağzı kızın yüzeyinde kıvılcımlar saçarak nabzını çılgın bir ritme soktu ama Arabella kendini tuttu ve onu öpme isteğiyle savaştı.

Marcus onu incelemek için başını kaldırdı. "Yanıt yok mu? Görüyorum ki daha iyisini yapmam gerekecek."

Koyu renk kirpikleri canlı gözlerinin üzerine inerek tekrar eğildi, ağzı sıcak ve canlıydı, yavaş ve emin bir basınçla onunkine yerleşti. Bu kez Arabella kıpırdamadan duramadı, içinden geçen tüm o inanılmaz hislerle değil.

"Açıl bana Arabella," diye mırıldandı Marcus, Arabella titrerken dudaklarına.

Ağzı, kız onun dediğini yapana kadar onu kandırdı ve baştan çıkardı. Dili hemen içeri daldı, onu zevkten sersemleten ve nefesini tamamen kesen şehvetli bir istila ile keşfetti.

Adamın ona bir soru sormak için ara verdiğini fark edene kadar uzun, çok uzun bir an geçti. "Tadı nasıl?"

Lezzetli, Arabella'nın sözsüz cevabıydı. Adamın tadı enfesti ve içini aç bir özlemle dolduruyordu. Duyuları sersemlemiş bir halde sessizce ona baktı, uzuvları çok zayıfladığı için duvarın sırtını desteklemesine minnettardı. Sonunda cevap olarak dudaklarını yaladığında, Marcus'un gözlerinin parladığını gördü.

Ancak öpücüğü yeniden başladığında acele etmedi. Bu okşayış durgun ve samimiydi, dili yavaş ve erotik bir dansla oynarken ağzı onunkiyile birleşiyordu. Arabella içinden geçen arzu dalgasıyla gözlerini kapattı, adamın büyüleyici ağzının hareketleri, baştan çıkarıcı penetrasyonu dışında her şeyden habersizdi.

Adam öpüşmeyi bitirdiğinde hayal kırıklığı içinde sızlanmak istedi ama neyse ki adam onu tamamen terk etmedi. Bunun yerine, dudakları yukarı doğru hareket ederek yanağından şakağına doğru tüyler çizdi.

"Hayatımda tattığım en erotik ağza sahipsin," diye mırıldandı.

Arabella dürüstçe, "Sen de öyle," diye cevap verdi.

Yumuşak kahkahası teninde sıcak bir nefes patlamasına neden oldu. Sarhoş edici his, omurgasından aşağıya doğru bir zevk ürpertisi gönderdi, ancak dudaklarını kulağına dokunduğunda, lobu ağzına çektiğinde, çaresiz bir inilti verdi.

Marcus, "Göğüslerinin tadına bakmak istiyorum," diye ekledi.

Fısıldadığı kışkırtıcı ve kışkırtıcı sözler, göğüslerinin utanç verici bir şekilde karıncalanmasına neden oldu.

Arabella, adamın ellerinin sırtında gezindiğini ve elbisesinin kancalarını gevşettiğini hissettiğinde kendi kendine çekilmesi gerektiğini söyledi, ama tek yapabildiği orada titreyerek durmak, kalbi arpmaktı. Adamın korse ve kombinezonunun üstündeki göğüslerinin yuvarlak kabarıklığını ortaya çıkarmak için korsesini aşağı çekmesini büyülenmiş gibi izledi. Sonra gl rengi tepelerini ortaya çıkarmak için kombinezonunun kenarını aşağı çekti.

Bu manzara karşısında gözleri

parladı. "Marcus..."

"Sus, bunu seveceksin."

Adamın boğuk mırıltısı onu susturdu. Adamın ıplak göğüslerini öpmek istediğini anladığında Arabella bir kez daha sarsıldı ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Adam aşağı doğru eğilirken bakışları onu yaktı, sonra nefesi hassas teninde gezinirken nefesi de yle. Dilinin hassas tenine değdiği anda Arabella keskin bir nefes aldı. Ama diliyle meme ucunu sıyırdığında nefesi tamamen kesildi.

Alaycı, kadife pürüzsüzlüğündeki dili uzun bir süre onu okşadı ve zevkten titremesine neden oldu. Sonra ustalıkla yumuşak, şişmiş tomurcuğu ağzına çekti ve ağrıyan aureolü emdi Dudaklarından bir inilti kaçarken, elleri adamın kuzguni saçlarına dolanmak için kalktı. İçini saran arsız sıcaklık neredeyse dayanılamayacak kadar yoğundu; vücudunun nabız gibi atan çekirdeğine doğru inerek onu daha da zayıflattı.

Sonunda Marcus tahrik edici bakımlarını diğer göğsüne kaydırđı, daha güçlü emdi ve beline başka bir ateş şaftı gönderdi. Sersemleyen Arabella ona doğru eğilirken, iç bacaklarındaki kaslar neredeyse acı verecek şekilde gerildi.

Ancak bu kez geri çekilen Marcus oldu ve onu ateşli ve arzulu bir halde bıraktı.

Alnını onunkine bastırarak, sanki iradesini zorluyormuş gibi kendini kaskatı tuttu. "Hâlâ yapabiliyorken dursam iyi olacak."

"Ne... eğer durmanı istemiyorsam?"

Düzensiz bir kahkaha attı. "Tanrım, beni kışkırtma." Sonunda ölçülü bir nefes aldı ve geri çekildi. "Yatağına git Arabella... *Yalnız*. Bir beyefendi olduğumu unutup sana katılmaya karar vermeden önce."

Kesik kesik nefes alışını kontrol etmek için yutkundu ama sersemlemiş hislerini bu kadar ani bir şekilde toparlaması imkânsızdı.

Dağınık elbisesini düzeltirken Marcus kapıyı açtı ve koridoru kontrol etti. "Etraf temiz."

Ellerini kızın omuzlarına götürdü ve onu döndürüp odadan göndermeden önce dudaklarına hafif, çok hafif bir öpücük daha kondurdu.

Hâlâ yarı sersemlemiş olan Arabella aceleyle koridoru geçti ve yandaki yatak odasına girdi.

Kendini içeri kapattığında nefesi hâlâ kesik kesikti, meme uçları mücevher gibi sertti, uzuvları umutsuzca güçsüzdü. Düzensiz kalp atışlarının yavaşlaması için uzun bir süre geçmesi gerekti ve dağılan duyularını toparlayıp yatağa hazırlanmaya başlaması için daha da uzun bir süre geçmesi gerekti.

Arabella saçındaki tokaları çıkarıp kızıl altın saçlarını taradıktan sonra elbisesini çıkardı; kancalar daha önce Marcus'un hünerli elleriyle açılmış olduğu için işi kolaylaşmıştı. Soyunma odasına girdiğinde, şevval camında kızarmış yüzünü gördü. Mükemmel bir fahişe gibi görünüyordu.

Küstahça davranışından çok kolay teslim olduğu için kendini azarlayarak elbisesini gardıroba astı. Geceliklerini ve iç çamaşırlarını sakladığı giysi dolabının kapısını açtığında ise gül kokusunun kendisini karşılamasıyla donup kaldı.

Arabella çaresiz bir kahkaha attı. Marcus iç çamaşırının her tarafına kırmızı gül yaprakları saçmıştı.

Onun kötü niyetli yakınlığına karşı çıkmanın bir yararı yoktu, biliyordu, çünkü adam ona kur yapmak için gerekli olan her yolu kullanmakta haklı olduğunu iddia edecekti. Ve onun yöntemlerinin etkili olduğunu kabul etmek zorundaydı. Marcus'un burada, onun soyunma odasında olduğunu bilmek, iç çamaşırlarına dokunmak - kombinezonları, korseleri, çorapları, gecelikleri - aklına bir sürü günahkâr görüntü getirdi, bunlardan biri çok güçlüydü... Marcus'un kısa bir süre önce vücudunun üst kısmını ortaya çıkardığı gibi aynı giysileri kolayca çıkarması.

Adamın bedenini nasıl aşağı çektiğini ve çıplak göğüslerini nasıl öptüğünü, harika ağzının meme uçlarını nasıl sevgiyle okşadığını hatırlayınca teni ateşle kızardı. Bu gece tat alma gücünden daha fazlasını göstermişti; ona sevgilisi olarak nasıl biri olacağını göstermişti.

Arabella bu yakıcı anı karşısında gül yapraklarından birini dudaklarına götürdü ve mis gibi kokusunu içine çekti. Onun yıkıcı öpücükleri sadece

Şimdi bir erkekle bir kadın arasındaki kıvılcım ve ateşle ilgili son dersini alıyordu ve itiraf etmek gerekirse bu deneyim onu hayrete düşürmüştü. Marcus, dört yıl önce nişanlısı onu terk ettiğinde zorla gömdüğü kadınsı özlemlerini uyandırmakla kalmamış, *içinde* varlığından bile haberdar olmadığı bir arzuyu, hayır, bir *açlığı* ateşlemişti.

Keşfetme isteğine engel olamadığı bir açlık.

Ve orada titreyerek dururken, ısrarcı küçük bir sesin zihnine fısıldadığını duydu: *Ona teslim olursan ne olur?*

Arabella soruyu akıllıca geçiştirerek titrek bir nefes verdi ve dökülen gül yapraklarını toplamaya başladı. Baştan çıkarıcı şeytan korktuğundan daha da tehlikeliydi. Marcus'un bahsi kazanmak için her şeyi göze alması sinirlerini bozmuştu ama yine de onun azmine gizliden gizliye hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Kendi kaderini kontrol eden bir adamdı, hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermiyordu, buna o da dâhildi. Onun direncini kırmaya kararlıydı.

-Ve başarılı olmaya başlamıştı, patlat onu.

Arabella kendini savunmak için, akli başında her kadının onun romantik kurundan heyecan duyacağını ve kendisinin de farklı olmadığını hatırlattı. Aşk ve evlilik ihtimallerini reddetmiş olabilirdi ama o da bir insandı.

Sorun şu ki, onun baştan çıkarıcı cazibesine kapılmanın cazibesi her geçen an daha da dayanılmaz hale geliyordu.

Yedinci Bölüm

Tutku hakkında ne demek istediğinizi ve bir kadının tutkuyu tatmak için neden tedbiri elden bırakabileceğini şimdi anlıyorum.

-Arabella'dan Fanny'ye

Arabella'nın dehşetine rağmen, hemen ertesi gün yenik düştü. Yine de Marcus'u tamamen suçlayamazdı. Onun erkek azmi kadar kendi kadınsı zayıflığı da hatalıydı.

Kuşkusuz, kırdan açık havada bir öğle yemeğinde ona eşlik etmekten memnundu, çünkü evi yeniden dekore etmekten zevk alsa da, bu gezi ona hem tüccarların taleplerinden hem de akademideki görevlerinden uzaklaşmasını sağlayan bir ikramdı.

Ayrıca Marcus'la birlikte olmaktan hoşlandığını da itiraf etmek zorundaydı, özellikle de Curricule'ını taşra yollarında ustalıkla sürerken kendini çekici gösterdiğinden beri.

Piknik yeri olarak nehrin kıyısında, gökyüzüne açık ama kestane ve çınar ağaçlarının meraklı gözlerden koruduğu bir açıklık seçti. Arabella'nın at arabasından inmesine yardım ettikten sonra çimlerin üzerine bir battaniye serdi ve onu cesurca oraya götürdü.

Kız oraya yerleştğinde Marcus yanına oturdu ve hasır sepeti açarak kızarmış tavuk, ekmek ve birkaç çeşit meyveden oluşan küçük bir ziyafet sundu. Önce onun tabağını, sonra kendi tabağını servis etti ve

İkisine de birer kadeh şarap. Arabella yemeğini yerken bacaklarını altına sıkıştırmış, mavi muslin eteklerini ağırbaşlı bir şekilde etrafına sararak oturuyordu. Marcus yan yatmış, başını bir dirseğine dayamıştı.

Bahar güneşinin sıcaklığı ortamın huzuruna katkıda bulunuyordu. Arabella yemeğini bitirmek üzereyken, kasıtlı olarak bu yumuşak sessizliği bozdu. "Bu çok hoş Marcus, ama bana kur yapmak için bu kadar zahmete girmemelisin." Eliyle ziyafeti işaret etti. "Bu seninle evlenme fikrimi değiştirmeyecek."

Marcus gülümsedi. "Eğer öğrencilerinizle çay içme katlanabiliyorsam, en azından bana romantik aşığı oynama şansı verebilirsiniz."

"Doğru. Ve belirlediğiniz şartları yerine getirmek için her türlü niyete sahibim. Ama dürüst olmak gerekirse, ısrarınızı anlamıyorum." Ona merakla baktı. "Benimle gerçekten evlenmek istemediğini biliyorsun. Sadece bahsi kazanmak istiyorsun."

Marcus kadehinin kenarından Arabella'ya bakarak onun söylediklerini düşündü. Aslında, Arabella'ya kur yapabilmek için her gün onunla zaman geçirmesini sağlamak artık sadece onunla evlenmeyi kabul etmesini sağlamaktan ibaret değildi.

Sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Onun yanında olmanın verdiği zevk için ona eşlik etmek istiyordu. Son birkaç gündür, acil işleriyle ilgilenmek üzere Londra'ya dönmek için bahaneler uydururken bulması onu gerçekten şaşırtmıştı. Başka bir kadınla böyle bir şey yaşadığını hiç hatırlamıyordu.

Gerçek şu ki, Arabella'nın yanında kendini rahat hissediyordu. Onunla konuşabiliyor ve gülebiliyordu da. Onunla tartışmaktan zevk alıyor ve onun gülümsemesini kazanmaktan mutlu oluyordu. Onun inatçılığından bile hoşlanıyordu.

Marcus kıkırdamasını bastırdı, dün onu şaşkın gözbebekleriyle dört tur çay içmeye zorladığında gri gözlerinin muziplikle nasıl dans ettiğini hatırladı. Eğer Arabella'yla yaşayacağı bir gelecekte böyle bir eziyetle karşılaşacaksa, buna seve seve katlanırdı.

Şarabından uzun bir yudum aldı ve fikrindeki olağanüstü değişikliği kabul etti. Ömür boyu bacaklarına pranga vurulacağı düşüncesi artık onu ürpertmiyordu. Hele ki pranga Arabella'ysa. Hayatında ilk kez, geleceği için sadece unvanlarını ve mülklerini devam ettirmekten daha fazlasını istiyordu.

Arabella'yı gerçekten karısı olarak istiyordu.

Elbette ona inanmadı. Kur yapmasının onun için sadece bir eğlence olduğunu düşünüyordu. Ama bu artık bir oyun değildi. Artık onu gelini olarak almaya tamamen kararlıydı.

Ancak son bir saat içinde bunun nedenini anlayabilmişti: Çünkü Arabella hayatına, şimdiye kadar eksik olduğunu bile fark etmediği bir ateş kıvılcımı katmıştı. Onunlayken kendini daha önce hiç hissetmediği bir şekilde canlı hissediyordu; aydınlık yürekli, pervasız ve coşkuyla doluydu.

Elbette şehvet de hissetti. Ve arzu. Arabella cinsel açıdan deneyimsiz olabilirdi ama eski metreslerinin hepsinden daha kadındı ve onu çok daha fazla istiyordu.

Duygularını harekete geçiren, canlı ve şehvetli bir kadın.

Ancak şimdi Arabella'nın hislerine zarar vermek için elinden geleni yapacaktı. Savunmasının bir kısmını aşmayı başarmıştı ama tamamen teslim olmasını sağlamak zor olacaktı. Arabella aksi yöndeki beyanlarına rağmen hâlâ incinmeye açıktı.

Onu incelerken Marcus'un içine bir şefkat dalgası yayıldı. Aptal nişanlısı tarafından ihanete uğramıştı.

ondan daha fazla sonuç doğuracaktı. Ve ailesinin savaş dolu evliliğinden sonra, herhangi bir duygusuz çıkar birlikteliğine maruz kalma riskini almak istemiyordu.

Marcus kendi evliliklerinin çok farklı olacağını biliyordu - soğukkanlı olmaktan çok uzaktı. Ama ilişkilerinin samimiyetini artırarak Arabella'nın bakış açısını değiştirmek zorunda kalacaktı.

Ona hayal bile edemeyeceği zevkleri tattırmak istiyordu, hem kendi iyiliği için hem de ona kur yapmak ve kendi tatminini sağlamak için. Erkekleri reddetmekle ne kaçırdığının gerçekten farkında değildi. Marcus, evlilik yatağının ne kadar zevkli olacağını anladığında, teklifini kabul etmeye çok daha meyilli olacağına inanıyordu.

Ayrıca, ona sadece dokunduğunda kendi ilkel dürtülerini kontrol etmek için harcadığı çabayı düşününce ateşle oynadığını da biliyordu. Ama onu kazanmak ve bu belirsizlik durumuna bir son vermek için içinde bir aciliyet büyüyordu.

Bir sonraki hamlesini yapmaya kararlı olan Marcus doğrulup ellerini bez peçeteye sildikten sonra kadehini ondan aldı ve bir kenara koydu.

Onun bu beklenmedik hareketi karşısında Arabella birden gerildi. "Marcus, yemeğimi bitirmemiştin."

"Daha sonra bitirebilirsin. Şimdilik, kur yapmamızda bir sonraki adıma geçme zamanı geldi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

"Sana sevişmeyi öğretmek niyetindeyim."

Kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. "Centilmenlik sınırlarının ötesine geçmeyeceğin konusunda anlaşmıştık."

"Ama sen istiyorsun."

Arabella inkâr etmek için ağzını açtı ama yapamadı.

Kadın sustuğunda Marcus onun yüzünü dikkatle inceledi. "Benimle evlenmeyi reddetmen, tutkuyu yaşamak istemediğin anlamına gelmez."

Arabella onun iddiasında önemli bir gerçeklik payı kabul etti. Tutkuyu merak etmekten kendini alamadı. Ama başını iki yana salladı. "Öyle utanmazca bir şey yapmayacağım, Marcus. Evlilik yatağının dışında iffetli kalmaya niyetliyim."

"Bekaretini almadan sana tutkuyu gösterebilirim."

"Biliyorum." Adamın kaşları havaya kalkınca, kadın utançla biraz renk değiştirdi. "Sevişme konusunda tamamen cahil değilim. Bir arkadaşım bana prosedürü ayrıntılı olarak anlattı."

Ağzı alaycı bir eğlenceyle kıvrıldı. "Ne tür bir arkadaş genç bir hanımın cinsel eğitimini teşvik eder ki?"

Arabella çenesini kaldırarak, "Yakın bir çocukluk arkadaşı," diye cevap verdi. "Fanny Irwin. Şu anda Londra'daki en ünlü Kıbrıslılardan biri olduğu için onu tanıyacağınızı düşünmüştüm."

"Geçici bir tanışıklığımız var," dedi Marcus yumuşak bir sesle, "ama ona hiç patronluk taslamadım."

Nedense bu sıradan açıklama Arabella'yı rahatlatmıştı. "Fanny benim yaşımda ama benden çok daha tecrübeli. Londra'nın demimonde'unda kendine yeni bir hayat kurmak için evini terk etmeden önce Hampshire'da komşumuzdu. Ailesi kötülüğü yüzünden onu evlatlıktan reddetmiş olsa da çok yakın arkadaş kaldık." Arabella biraz meydan okurcasına gülümsedi. "Kendi skandalımızdan önce Londra'da ortaya çıktığımda onu tanımaya devam ettim ve sonrasında Fanny benim ve kız kardeşlerimin yanında olan birkaç kişiden biriydi. Bizi ziyaret bile etti."

Üvey amcamızla yaşamaya başladıktan sonra ara sıra buraya gelirdik. Fanny bana yeni hayatı hakkında çok şey anlattı."

"Ve sevişme konusundaki merakınızı giderdi mi?"

"Merak *ettiğimi* kabul ediyorum. Ve nişanlandığımda ona düğün gecemde beni nelerin beklediğini sordum. Yani teorik olarak ne olması gerektiğini biliyorum."

Marcus, "Ama teoride bilmekle bizzat deneyimlemek aynı şey değil," dedi. "Gel, itiraf et. Düğün gecemizin nasıl olacağını sana göstermemi istiyorsun."

Onun kendinden emin ses tonu karşısında Arabella bakışlarını ona dikti. "Bir düğün gecesi geçirmeyeceğiz. Ve sen de beni aksi yönde ikna etmek için öpemezsin."

Adamın gözleri spekülatif bir şekilde kızın ağzına kayınca Arabella hatasını anladı. "Bu bir meydan okuma değildi," dedi aceleyle.

"Bu bir meydan okumaydı. Erkeklik gururum tehlikede."

"Marcus..." diye haykırdı Marcus ona doğru uzanırken.

Bu gülümseme o verdi onu oldu tamamen güzel ve tamamen çıldırtıcı. "Göstermeme izin ver, sevgilim."

Arabella tehlikeden kaçamadan, adam onu kucağına ve kollarının arasına çekti. Arabella itiraz etmek için ağzını açtı ama adam yakıcı bir kasıtle ağzını ele geçirdi. Arabella'nın ensesini sıkıca kavrayarak, kanını kaynatan ve nabzını hızlandıran, uzun süreli, bariz bir şekilde cinsel bir öpücük verdi.

Marcus sonunda sözünü kesip ona baktığında nefesi kesilmişti. "Dün gece patroniçeni duydun, Arabella. Yalnızlık kasvetli bir yatak arkadaşısıdır."

Karıncalanan dudaklarını yaladı. "Yalnızlığımı gidermek için bir kocaya ihtiyacım yok. Kız kardeşlerim ve okulum var."

"Ama bunlar o kadar da zevkli değil. Hayatın boyunca evde kalmış bir kız olarak kalmak istemezsin."

"Öyle yapıyorum."

"Hayır, . Damarlarında çok fazla ateş ve tutku var."

Başını tekrar eğdi, bu kez çok daha şefkatli bir öpücükle dudaklarını okşadı. "Tam anlamıyla bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyor musun? Bir erkeği arzulamanın nasıl bir şey olduğunu? Tutkuyu, zevki ve fiziksel tatmini hissetmek?"

Arabella bocaladığını hissetti, ama uzun süredir sahip olduğu vicdan azabı onu boyun eğmekten alıkoydu. "Seninle sevişemem, Marcus! Bu çok skandal olur."

"Eğer evlenmeyi hiç düşünmüyorsanız, bekaretinizi korumanız ne fark eder?"

Arabella bunun mantıklı bir argüman olduğunu biliyordu. Ve gerçek şu ki, tutkuyu öğrenmek istiyordu. Hayatta neyi kaçırdığını bilmek istiyordu. Fanny'nin aşıklar arasında mümkün olduğunu iddia ettiği türden yoğun bir zevk yaşamak.

Arabella'nın Marcus'un ona gösterebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Ve muhtemelen bir daha asla böyle bir şansı olmayacaktı. En azından günahlarını gizli tutacağından emin olabileceği bir yerde. Vasisi olarak Marcus belki de onun itibarı için kendisinden bile daha fazla endişeleniyordu, bu yüzden ağzını sıkı tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Ancak o tartışırken, adam seçimi ondan aldı. Arabella kendini battaniyeye bıraktığını hissetti. Sonra adam da onu takip ederek yanına uzandı ve vücudunun yarısı onunkini kapladı.

"Bu sefer ellerimi ve ağzımı birlikte kullanmak istiyorum," diye mırıldandı Marcus onun dudaklarına karşı. "Dokunmanın ve tat almanın gücü bir arada."

Arabella ellerini adamın göğsüne bastırarak irade göstermeye çalıştı ama adam alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve yumuşak ısırıklarla çekiştirdi. Arabella küçük bir inilti verdiğinde, dili yavaşça, ısrarla ağzının içine dalmadan önce hassas eti yatıştırdı.

Ona karşı koymanın imkânsız olduğunu anlayınca, küçük, ürpertici bir yenilgi iç çekişi yaptı ve çaresizce öpücüğüne karşılık verdi.

Dudakları büyülüydü... ve dokunuşu da öyle, diye düşündü Arabella uzun dakikalar sonra. Öpücükleri büyülerken, eli boğazında gezindi, sonra daha aşağı indi, uzun parmakları tenini okşarken, elbisesinin yuvarlak yakasının altındaki göğüslerinin hatlarını keşfetti.

Kısa bir süre sonra Arabella, Marcus'un korse ve kombinezonu indirerek meme uçlarını ortaya çıkardığını fark edince irkildi ama Marcus'un parmaklarının tenindeki alaycı okşayışı onu yatıştırdı, sıcak dudakları büyüsunü icra ederken avuçları olgun kabarıklıkları şekillendiriyordu. Arabella kendini Marcus'un dokunuşuna karşı eğilirken buldu, Marcus'un içinde uyandırdığı lezzetli hazzın daha fazlasını arıyordu.

Baştan çıkarma işine ara verip başını kaldırarak onu düşünmesi için bir süre geçmesi gerekti. Bakışları açık ve keskin bir erkek bakışıydı, çıplak göğüslerine sabitlenmiş, pembe meme uçlarıyla taçlanmış yüksek tepecikleri inceliyordu.

Arabella kızardığını hissetti. Orada ahlaksızca yatıyor, onun küstahça incelemesini itiraz etmeden kabul ediyordu. Yine de elleriyle göğüslerini örtmeye çalıştığında, adam bileklerini yakaladı ve onları uzak tuttu.

"Hayır, ben bakayım."

Arabella, Marcus'un vücudunu incelemesinin başlı başına tahrik edici olduğunu fark etti. Basit bir bakışın bu kadar tahrik edici olabileceğine asla inanmazdı. Marcus'un bakışlarının sıcaklığı, tenine vuran ılık güneş ışığıyla birleşince Arabella'yı huzursuz ve ateşli bir hale getirmişti.

Ve sonra parmakları bakışlarına katıldı, parmak eklemleri gergin bir şekilde gerilmiş meme uçlarının üzerinde gezinerek ondan yumuşak bir nefes almasını sağladı.

Arabella'nın çaresiz tepkisi karşısında gözleri parlayan adam, önce hafifçe çimdikleyip sonra başparmaklarıyla yatıştırarak sıkı tomurcukları kopardı. Arabella bu tatlı eziyet karşısında neredeyse inliyordu. "Marcus... beni öyle hissettiriyorsun ki..."

"Ne olmuş yani?"

"Sıcak... sanki tüm duyularım

iltihaplanmış gibi." Gözleri daha da

karardı. "Biliyorum."

Adamın onu arzuladığını biliyordu. Bu düşünce, burada onun merhametine uzanırken hissettiği savunmasızlıkla mücadele etmek için ona güçlü bir kadınsı his verdi. Kararlılıkla onun bakışlarına karşılık verdi ve bu sefer kaçmayacağına yemin etti.

Adam elbisesinin eteklerine uzanıp dizlerinin üzerine kadar çekerken gözleri sıcak ve mavi bir şekilde onunkileri tutuyordu. Sonra elini çoraplı baldırından yukarı, uyluğunun çıplak tenine doğru nazikçe gezdirdi.

Marcus dudaklarını tekrar ona doğru eğene kadar Arabella gerildi. "Sadece rahatla aşkım ve seni okşamama izin ver," diye mırıldandı boğazına doğru, eteklerini yukarı doğru iterken.

İstediği şey imkânsızdı, çünkü diziyle uyluklarını kadının hassas çekirdeğine yaptığı baskı, içinden bir ateş şoku geçirmesine neden oldu.

Elini bacaklarının arasına daldırıp oradaki ıslaklığı bulmaya çalışırken, dilinin bir darbesiyle kızın çılgınca atan nabzına dokundu. Kız onun skandal yaratan dokunuşu karşısında inlediğinde, Marcus onu tekrar öptü, yavaş, tembel, sahiplenici bir öpücüktü bu ve kızın titremesine neden oldu. Aynı zamanda parmaklarıyla onu okşuyor, kadınlığının zarif yarığını okşuyor, orada saklı minik tomurcukla alay ediyordu.

Artık tamamen nefessiz kalan Arabella ona doğru uzandı ve omuzlarını kavradı. Arabella'nın vücudu ateş gibi sıcaktı ve adam narin bakımlarına devam ederken elini zorluyordu... parmaklarını Arabella'nın kadınsı kıvrımlarının arasından geçiriyor, avucuyla çıplak merkezini kavırıyordu. Nefes almaya başladığında, sanki kendisine teslim ettiği her nefese değer veriyormuş gibi ağzından derin derin içti.

Ve bu bir teslimiyetti, Arabella şaşkınlıkla fark etti, neden onunla bu kadar uzun süre savaştığını anlayamıyordu.

Marcus'un öpücüğü aniden sona erdiğinde dehşete kapıldı, ardından dikkatini beklenmedik bir şekilde belinin altına verdiğinde irkildi. Koyu renk başını eğen Marcus, ağzını kadının iç uyluğuna yerleştirdi ve yukarı doğru hareket etmeye başladı, parmaklarının önceki yolunu izleyerek teninde yakıcı öpücükler bıraktı.

Adamın eteklerini kalçalarının üzerine iterek tüm sırlarını ortaya dökmesi Arabella'yı şok etti ve sıcak nefesinin kalçalarının birleştiği yerdeki altın bukleleri ıslattığını hissettiğinde daha da şok oldu. Adamın niyetini anladığında şiddetle titredi. Onu oradan öpmek istiyordu!

Adamın dilini hassas bedeninde gezdirmesiyle sarsıldı ve kalçalarını yarıya kadar battaniyeden kaldırdı.

"Sakin ol," diye fısıldadı, elleri onu tutmak için uyluklarına gitti.

Dili onu okşadı, kıvrımlarını yokladı. Sonra orta parmağı içine kayarken şişmiş tomurcuğu ağzına çekti.

Duygu inanılmazdı - sert parmağı etinde kılıflıydı, kavurucu ağzı onun seksi üzerinde sihrini yapıyordu.

Nefesi boğuk inilti halinde gelen Arabella gözlerini kapadı, başı çaresizce battaniyenin üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Dayanılmaz derecede sıcaktı, gerginlik, heyecan ve vahşi bir beklentiyle doluydu.

Elleri kasıla kasıla Marcus'un omuzlarını kavradı, körü körüne yapıştı, onu bir arzu ve hüsrana girdabına sürükleyen bu ateşli zevkten daha fazlasını aradı. Hayal bile edemeyeceği bir şeye ihtiyacı vardı, onu pençeleyen, parçalayan bir şeye.

Yine de Marcus onu rahat bırakmadı. Kız alçak sesle inlediğinde, boğazının arkasından gelen hırıltı onayladığını gösteriyordu. Onu okşamaya, tahrik etmeye, alay etmeye ve içinde tutuşturduğu vahşi zevkten ölebileceğini düşünene kadar işkence etmeye devam etti.

Sonra aniden duyuları patladı. Gerçeklik binlerce şehvetli zevk parçasına ayrılırken Arabella haykırdı ve tüm dünyası titreşen sıcaklıkta çözüldü.

Geçen zamanın sadece belli belirsiz farkındaydı. Çarpan kalbi yavaşladığında bile orada gevşek ve hareketsiz yatıyordu. Marcus'un ona verdiği coşkudan dolayı tüm vücudu muhteşem bir şekilde zayıf ve mutlu hissediyordu.

Sonunda kendine geldiğinde, onu yanına uzanmış, şefkatle kendisini izlerken buldu.

"Ne kaçırdığınızı şimdi anladınız mı?"

Evet, çok net görüyordu. Adamın sevişmesi onu sersemletmişti. Bir duygu ve his fırtınasına kapılmıştı.

Arabella, aklı başında kadınları duyarsızlaştıran şeyin *bu* olduğunu fark etti. Yine de onun duyarsızlığının Marcus'un kendisiyle büyük bir ilgisi vardı. Hiç kuşkusuz muhteşem bir aşıktı.

"Kadınların senin dikkatini çekmek için birbirlerini ezmelerine şaşmamalı," diye mırıldandı kısık sesle.

"Fark etmenize sevindim."

Mavi gözlerinde karanlık bir parıltıyla ona tembelce gülümsedi, bir yandan da özenle çıplak bacaklarını örtmek için eteklerini aşağı çekti.

Arabella titreyerek ayağa kalktı. Yine de bir şeyler eksikti. Arkadaşı Fanny'ye göre, sevişmek için Marcus'un ona gösterdiğinden çok daha fazlası gerekiyordu. Aklına gelene kadar ona şaşkınlıkla baktı: Onun zevkini görmüştü ama kendi zevkini görmemişti.

Bakışları aşağıya, adamın kalçalarına doğru kaydı, orada adamın kasıklarındaki kalın şişkinlik boyunca uzanan devetüyü pantolonunu görebiliyordu. "Tüm yapmak istediğin bu mu?"

Kaşı saç çizgisine kadar yükseldi. "Tatmin olmadın mı?"

"Hayır... Yani, evet, tabii ki öyleydin. Sadece... bir erkeğin... bilirsiniz işte... olmadan tahrik olmasının acı verici olduğunu anlıyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Acı verici aşkım, neredeyse dayanılmaz. Ama buna katlanacağım. Bir sonraki dersin için henüz hazır değilsin. Şimdi bu beklenti, sonunda seninle tamamen sevişeceğim zamanı daha da zevkli kılacak."

Marcus'un kendisiyle tamamen sevişme ihtimali Arabella'nın nabzının çılgınca bir heyecanla atmasına neden oldu ama bunun olmasını istemiyordu. Yine de tartışmak yerine, biraz utangaç bir şekilde, "Acını hafifletmek için seni okşamamı ister misin?" dedi.

İfadesindeki eğlendirici şefkat büyüdü. "Benim rahatımla bu kadar ilgilendiğiniz için çok nazıksınız."

Arabella yanaklarında bir kızarıklık daha belirerek, "Bu adil görünüyor," dedi.

"bakarsanız, ağrıyla kendim başa çıkabilirim."

Adam pantolonunun önünü açmak için uzandığında, kadın otomatik olarak bakışlarını tekrar aşağı indirdi. Kavrama şafağı sökerken gözleri genişledi: Marcus onun çıplak belini görmesini istiyordu.

Adam uzun aletini çıkarırken kadının nefesi kesildi. Kalın ve karanlık bir şekilde sert olan penis, kasıklarındaki siyah kılların çıkmıştı. O kocaman, şişmiş uyarılmayı görmek boğazının kurummasına, midesinin kasılmasına neden oldu.

Marcus, "Sanırım daha önce hiç çıplak bir adam görmediniz," dedi.

"Hayır," diye

homurdandı Arabella.

"Şok mu oldun?"

Tam olarak şok olmamıştı, diye düşündü şaşkınlıkla. Kibar yetiştirilme tarzına rağmen, alçakgönüllülüğün emirlerine aldırmaksızın, onun görüntüsünden büyülenmişti. Gerçekten de Marcus'un tamamını çıplak görmek isterdi. Onun vücudunun diğer erkeklerinkinden çok daha güzel olduğundan şüpheleniyordu. Bakir, erkeksi, sert, yağsız kaslarla dolu.

O bakarken, adam şaftını kucakladı ve başparmağını küt, kadifemsi başın üzerinde gezdirdi. Bu rahat erotik okşama kadının nefesini kesmişti.

"Ben kendimi tatmin ederken izlemelisin," diye önerdi.

Büyülenmişti, başka bir şey yapamıyordu. Gözleri adamın beline sabitlenmişti, adam fallusunun altındaki ağır keseleri avuçlarken başka yere bakamıyordu.

"Tabii ki bu seninle çok daha zevkli olurdu," dedi Marcus, elini onun şişkin uzunluğunun etrafında kıvrıp sıkarak.

Adam elini yavaşça aşağı yukarı hareket ettirip kendini okşamaya başladığında Arabella keskin bir nefes aldı.

"Şu anda seninle seviştiğimi hayal ediyorum, tatlı Arabella. Bu çok tahrik edici."

Sertçe yutkundu. Gerçekten de tahrik ediciydi. Marcus'un çizdiği mahrem tablo karşısında utanç verici bir heyecan hissetti.

"Beni içinde hayal edebiliyor musun?" diye sordu ağır şaftını daha sert kavrarken. Kadın cevap vermeyince, adam başını kaldırdı. "Senin içinde olmayı çok isterim Arabella."

Arabella'nın gözleriyle karşılaştı, onları dikkatle tuttu ve vuruşlarının hızını kasıtlı olarak artırdı. Arabella, kısa süre içinde yüzünün kontrolden gerginleştiğini, teninin kızardığını gördü. Mavi derinliklerdeki alaycı parıltı hem ilkel hem de güçlü bir şeye dönüştü.

Kalbi çarpmaya başlarken, vücudunun her yerinde ağrıyan bir gerginlik sardı. Marcus'un uzun aletinin kadınsı kıvrımları arasında kaygan bir şekilde kaydığını neredeyse hissedebiliyordu...

Parmakları daha sert yoğururken çenesi kilitlendi, hızlı sarsıntılı hareketlerle şişkinliğini aşağı yukarı süpürdü. Nefesi sert ve düzensizdi... ta ki doruk noktası aniden gelene kadar.

Dişlerini sıkın Marcus gözlerini kapadı ve patlayıcı salınımına karşı eğildi. Düşük bir inilti ondan kaçtı, ancak nabız gibi atan tohumu dışarı fırladığında, fışkıran sütlü sıvıyı avucunun içinde yakaladı.

Arabella izlerken kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Vücudu sanki onunla birlikte aniden alev almış gibi hissediyordu.

Bir an sonra Marcus gözlerini açtığında gülümsedi. "Ne yazık ki, kendimi tatmin etmek için yaptığım bu küçük egzersiz sadece geçici bir teselli. Seni hâlâ eskisi kadar şiddetle istiyorum."

Arabella cevap verecek sesi bulamadı. Hâlâ ona bakıyordu, dudakları aralanmıştı, nefesi kesik kesikti.

Ceketinin cebinden bir mendil elini sildi, sonra da gayet sakin bir şekilde pantolonunu yeniden bağladı. Adam doğrulup bakışlarını hâlâ çıplak olan göğüslerine diktiğinde bile kadının nutku tutulmuştu.

Sonra uzanıp başparmaklarıyla meme uçlarını okşadı ve kızın yeniden nefesini kesmesini sağladı. "Artık nasıl bir zevk duyabileceğini bildiğine göre," diye mırıldandı Marcus, "sevişmemizi zevkle bekliyor olacaksın."

Kadın onun tahminini inkâr edemeden, adam önce kombinezonunu, sonra da göğüslerini örtmek için m slin korsajını yukarı çekti. "Ancak, şimdi bu konuyu tartışmamıza gerek yok. şarabını bitir tatlım, böylece seni eve götürebilirim. Bu  ğleden sonra vermek gereken bir ders daha var, unuttun mu?"

"Evet... Hatırlıyorum."

Arabella kendini salladı. Bugün daha sonra bir dersi vardı ama sersemlemiş zihni, Marcus'un ellerinin ve ağzının vücudundaki erotik dokunuşlarını hâlâ hissedebiliyorken, onun sert bedeninin içinde hareket ettiğini hayal edebiliyorken böyle sıradan konulara konsantre olmakta zorlanıyordu. Marcus ona asla unutamayacağı çarpıcı bir deneyim yaşatmıştı....

Arabella kıyafetlerini bir nebze olsun düzeltmeye çalışırken kaşlarının  atıldığını hissetti. Birdenbire fark etti ki, onu bu kadar rahatsız eden şey sevişmesi değildi. Hayatında ilk defa

annesini anlamaya başlayabilirdi... annesinin özenli bir sevgilinin verebileceği inanılmaz zevke neden yenik düştüğünü.

Elbette, Arabella annesinin yaptığı gibi asla aşık olmayacağına ve bir erkek için kendini kaybetmeyeceğine yemin etti. Ne kadar coşkulu olursa olsun, kendi aşk tatmini uğruna ailesini asla yok etmeyecekti.

Bakışları, piknikten arta kalanları toplayan Marcus'a kaydı.

Ama yine de en azından şimdi, bu cazibeyi tamamen anlayabiliyordu.

Sekizinci Bölüm

Kont hakkında yanıldığımı kabul etmeliyim. Her şeye rağmen bazı kurtarıcı nitelikleri var.

-Arabella'dan Fanny'ye

"Roslyn, Lily... burada ne yapıyorsunuz?" Arabella kız kardeşlerini akademinin resepsiyonunda beklerken bulduğunda sordu; burada kendisi ve müdire okulu yönetmekle ilgili işleri yürütüyordu. "Bu öğleden sonra ders vermeniz planlanmıyor."

"Nasıl olduğunuzu öğrenmeye geldik," diye cevap verdi Roslyn, güzel yüzünde endişeli bir ifade vardı, "ve yardımımıza ihtiyacınız olup olmadığını görmek için. Seni evinde ziyaret edemeyeceğimiz için buranın en iyi yer düşündük. Tess bize endişe verici bir haber verdi Arabella - Lord Danvers sana evlenme teklif etmiş."

"Evet," diye onayladı Lily, yüz ifadesi daha da sıkıntılıydı. "Tanrı aşkına, bu nasıl oldu Belle? Kont buraya geleli daha dört gün oldu ve sen şimdiden onunla çirkin bahislere mi girdin?"

Marcus buraya geleli sadece dört gün mü olmuştu? Arabella hayretle düşündü. Çok daha uzun bir süre gibi görünüyordu.

Ne kadarını açıklayacağını düşünürken kız kardeşlerinin karşısındaki kanatlı koltuğa yerleşti. "Tess sana işin içindeki risklerden de bahsetti mi? Lord Danvers bize yasal ve finansal özgürlüğümüzü vereceğine söz verdi.

iki hafta boyunca kur yapmasına karşı koymayı başardı. Bu ihtimal kaçırılmayacak kadar cazipti."

"Bize söyledi," dedi Roslyn. "Ve bizim için yaptığın fedakârlığı takdir ediyoruz-"

"Ama senin için endişeleniyoruz," diye araya girdi Lily. Sıcak kahverengi gözlerinde her zamanki kahkahalardan eser yoktu. "Tess, lord hazretlerinin son derece yakışıklı ve çekici olduğunu söylüyor."

Arabella, büyüleyici ve karşı konulmaz, diye düşündü.

Yüksek sesle iç çekti. "Ne yazık ki öyle. Ama ona bana kur yapması için adil bir şans vermeyi kabul ettim."

Kız kardeşlerine, Marcus'un tutku üzerine verdiği dersleri tamamen dışarıda bırakarak, son birkaç gün içinde aralarında neler olduğunu anlatmaya başladı.

Arabella, "Bu, onun vesayetinden sonsuza dek kurtulmamız için bir fırsat," diye sözlerini tamamladı.

Lily kaşlarını çattı. "Yani bizi akademiye terk etmeye ya da evlenmeye zorlamak istemiyor mu?"

"Eğer bahsi kazanabilirsem, hayır."

Roslyn, "Tess onu beklediğinizden daha hoş bulduğunuzu söyledi," diye ekledi, "ama nasıl bir adam?"

Arabella'nın buna verecek hazır bir cevabı yoktu. Dün Marcus'u öğrencileriyle birlikte gördükten sonra, onun hayranlık ve saygı duyabileceği biri olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Ya da yüzeyde öyle görünüyordu. Bir insanın karakteri hakkında bu kadar çabuk hüküm verilemezdi. Ve şu ana kadar, onu ideal bir koca olacağına ikna etme umuduyla ideal bir talip gibi davranıyordu.

"Avukatlarının mektuplarının bizi inandırdığından çok daha makul biri," diye itiraf etti.

"Kontun bahsi kazanma ihtimali yok, değil mi?" Lily hâlâ endişeli bir ifadeyle sordu. "Teklifini kabul etmen için seni ikna edemeyecek mi? Her zaman mantık evliliğinde mutsuz olma riskini göze alamayacağını söylemiştin, Belle."

Arabella güven verici bir şekilde gülümsedi. "Kendini üzmene gerek yok. Evlilikle ilgili düşüncelerimde en ufak bir değişiklik yok."

Marcus'un yıkıcı öpücüklerine karşı koyamayabilirdi ama onunla evlenmeye hiç niyeti yoktu. Tekrar aşık olacak kadar saf olmayacağı kesindi ve gerçek aşk, onu ikinci kez nişan ve evlilik tehlikelerine göğüs germeye teşvik edebilecek tek şeydi. Artık çok daha akıllıydı, kalbine karşı daha dikkatliydi.

"Eve gelip Kont'la başa çıkmaya yardım etmemizi ister misin?" Roslyn sordu. "Tess'e yardım sepetlerini gelecek haftaya kadar bitireceğimize söz verdik ama şu anda senin iyiliğin daha önemli."

"Evet," diye destekledi Lily. "Belki de Kont'a karşı seni desteklemek için eve gelmeliyiz."

"Teşekkür ederim ama hayır," diye yanıtladı Arabella. "Onunla yeterince iyi başa çıkıyorum, gerçekten. Ve savaş ailelerine bu sepetlerle katkıda bulunmak Tess için çok şey ifade ediyor."

Tam kız kardeşlerinin ne durumda olduğunu soracaktı ki koridorda ayak sesleri duydu ve ardından kapıya hafifçe vuruldu. İçeri girdiğinde, Müdire Bayan Jane Caruthers içeri girmiş, onu uzun boylu, atletik yapılı, kuzguni saçlı bir beyefendi takip etmişti ki, Jane ziyaretçilerini anons etmeden önce bile hemen tanınabilirdi. "Lord Danvers seni görmek istiyor, Arabella."

Arabella bakışları bir çift keskin mavi gözle birleşince dondu kaldı. Marcus'un davetsiz bir şekilde okuluna gelmesi onu rahatsız etmişti, sadece niyetinden emin kadar kız kardeşlerini ondan bir süre daha saklamayı umduğu için değil, aynı zamanda buradaki varlığı onu fena halde telaşlandırdığı için.

İki saat önce onun kollarında yattığını, sıcak, nemli ve sımsıkı sarıldığını, bu sırada adamın kendisinden zevk çılgınlıkları yükselttiğini hatırlamaktan kendini alamadı. Arabella bu anı karşısında kızardı, hâlâ adamın ellerinin sıcaklığını ve gücünü teninde, öpücüklerinin erotizmini hissediyordu.

Bakışları bir anlığına kilitlendiğinde Marcus'un da açıkça hatırladığını fark etti. Marcus'un gözlerindeki sıcaklık kadının ateşini yükseltti; bakışlarının yoğunluğu ona harika ellerini, şehvetli, günahkâr ağzını.... onun üzerine koymuş gibi hissettirdi.

Kendi kendine söylenen Arabella ayağa kalkarken, Lily, "Şeytana bak," diye mırıldandı.

"Oh, benden mi bahsediyordunuz?" Marcus kayıtsızca dikkatini küçük kız kardeşlere çevirdi. "Sizler benim sevimli kayıp koğuşlarım olmalısınız."

Jane kendini dışarı atıp kapıyı arkasından kapatırken Arabella korumacı bir tavırla öne çıktı. Ancak başka çaresi olmadığını bildiği için tanıştırma faslını gerçekleştirdi.

İşini bitirdiğinde Marcus eğildi ve kız kardeşlerine yıkıcı gülümsemesinin tüm gücünü gösterdi. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk hanımlar."

Roslyn bu manzara karşısında gözlerini kırptırırken, Lily de gözlerini kısmıştı. "Biz aynı şeyi söyleyemeyiz lordum. Londra'ya dönmenizi ve bizi yalnız bırakmanızı tercih ederdik."

Roslyn daha kibarca, "Kız kardeşimin kastettiği, lordum," dedi, "sizin vesayetinizin gereksiz olduğuna inanıyoruz."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama eminim ki düşündüğünüz gibi kötü biri olmadığımı kanıtlamam için bana bir şans vereceksiniz."

Ancak Lily onun bariz erkek çekiciliğine boyun eğmek yerine kararlılıkla bakışlarına karşılık verdi. "Şu ana yaptıklarınızın oldukça alçakça olduğunu kabul etmelisiniz. Avukatlarınız bize uygun kocalar bulmaya niyetli olduğunuzu söyledi."

"Bu sizin özel durumunuzu anlamaya başlamadan önceydi," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi.

"Akademide ders vermekten vazgeçmemizi istemek büyük haksızlık olur lordum. Yıllarca burayı başarılı kılmak için çabaladık, özellikle de Arabella'yı. Ve şimdi siz onu kendinizle evlendirmeye çalışıyorsunuz."

Marcus'un yarım gülümsemesi silahsızlandırmak içindi. "Kız kardeşinize istemediği bir şeyi 'yaptırabileceğimden' şüpheliyim."

Ama belli ki Lily onu hâlâ bir tehdit olarak görüyordu. "Arabella yakışıklı bir yüze ya da cazibeye kanmaz, biliyorsun."

Marcus ona o çapkın yarım sırıtişlarından birini attı. "Tabii ki yapmayacak. Bunun için fazla zeki. İşte bu yüzden ona tipik bir zengin asilzadeden daha önemli biri olduğumu göstermeye çalıştım."

Roslyn ona düşünceli düşünceli baktığında, Marcus aynı sevimli tonda devam etti. "Sanırım ben Salon'da kalırken siz de Bayan Blanchard'a sığınyorsunuz? Asla korkmayın, ikinizi de saçlarınızdan tutup eve sürüklemek gibi bir niyetim yok. Aslında, kız kardeşinize mahremiyet içinde kur yapma fırsatı bulduğum için memnunum-"

Arabella, Marcus'un mahremiyetle ilgili kötü düşüncelerini açıklamasına fırsat vermeden müdahale etme zamanının geldiğine karar verdi. "Neden geldin

burada mı, lordum?"

"Neden, hizmetlerimi sunmak

için." "Hizmet mi?"

"Bu öğleden sonraki dersinizde dans partneri olarak. Anladığım kadarıyla öğrencilerinizin, yerel yargıcın Pazartesi günü düzenleyeceği baloya hazırlık olarak balo salonu görgü kurallarını uygulamalarını istiyorsunuz. Dün burayı ziyaret ettiğimde Bayan Caruthers, genç hanımların kiralık bir dans hocasından ancak bu kadarını öğrenebildiklerinden yakınıyordu. Ben de yardımcı olmayı düşündüm."

Arabella şaşkınlıkla ona baktı. Marcus'un bir öğleden sonrayı daha bir sürü kız öğrenciyle geçirmesinin ne kadar eziyetli olacağı düşünüldüğünde, yardım teklifi cömertliğin de ötesindeydi.

Elbette hâlâ onun gözüne girmeye çalışıyordu. Yine de reddetmek için iyi bir neden düşünemiyordu. Öğrencileri gerçek bir centilmenin partner olmasından gerçekten de faydalanacaktı. Kız kardeşleri genellikle balo salonu eğitimine yardımcı olur, erkek rollerini oynarlardı ama Marcus önemli bir gelişme olacaktı.

"Pekala," dedi Arabella yavaşça, "sakıncası olmadığına eminseniz?"

"Zerre kadar umurumda değil," diye güvence verdi ona. "Dersiniz birazdan başlıyor, değil mi?"

"Evet, birkaç dakika içinde." Arabella Roslyn'e baktı, kız kardeşlerine Kont'un dikkatinden kaçmak için bir şans sunmaya niyetliydi. "Sanırım bu öğleden sonra sensiz de idare edebiliriz."

Roslyn şaşkınlıkla başını salladı. "Sanırım kalacağım."

Lily, Marcus'a delici bir bakış atarak, "Ben de öyle," diye karşılık verdi. "Bunu kaçırmayı hayal bile edemezdim."

Arabella kız kardeşlerinin yeni vasilerini gözlemlemek ve ona manevi destek sağlamak istediklerinden şüpheleniyordu. Onların bu ilgisinden etkilenerek, iki düzine öğrencinin Bayan Blanchard ve Bayan Caruthers'ın gözetimi altında toplandığı balo salonuna kadar onlara eşlik etti.

Lord Danvers'ın gelişi büyük bir heyecan yarattı. Arabella'nın şüphelendiği gibi, sadece gerçek bir kontla dans etme ihtimalinden değil, böylesine yakışıklı ve çekici biriyle dans etme ihtimalinden dolayı iki düzine kadının gözleri parladı.

Kızlar önce balo salonuna zarif bir şekilde girme, uşak tarafından anons edilmek için duraklama, ev sahiplerinin karşılama sırası tarafından karşılanma, ardından istenmeyen eşlerin nasıl geri çevrileceği de dahil olmak üzere çeşitli yalvaranların dans taleplerine nasıl yanıt vereceklerini prova ettiler. Sonunda asıl dansa geldiklerinde, Bayan Caruthers çalmak üzere piyanonun başına geçti.

Arabella Marcus için bir eş seçmek üzereydi ki Marcus kibarca itiraz etti. "İlk gösterimi sizinle yapmayı tercih ederim, Bayan Loring."

Başından beri bunu amaçladığını fark etti kızgınlıkla. Ama onu yere götürmek için elinden tutarken itiraz etmesine fırsat vermedi. Onun sadece dokunuşuyla bile nabızı acınası bir şekilde sıçradı, çünkü bu ona sadece öğleden önceki buluşmalarını hatırlatıyordu. Kontra dansı için karşı karşıya gelip müziğin başlamasını beklerken, Arabella başka bir nedenden ötürü daha rahatsız olduğunu fark etti: Yeniden bir beyefendiyle dans ediyor olmak garip geliyordu.

Bu, bozulan nişanından beri ilk kez oluyordu. Aslında o zamandan beri gerçek bir baloya gitmemişti. Artık ne zaman öğrencilerine yerel halk toplantılarında eşlik etse, danslara her zaman katılmıyordu, çünkü sadece şaperonluk yapmak ve akademi öğrencilerine ders vermek için katılıyordu. Bu şekilde daha uygun oluyordu ve

sadece bir öğretmenin haddini bilmediğine dair dedikoduların önüne geçmiştir.

Arabella, Marcus'un mavi bakışlarıyla karşılaştığında, iki düzine genç kızın onu izlediğini ve şimdi dedikodulara engel olması gerektiğini hatırladı. Bu öğleden sonra onunla yaşadığı tutkulu ilişkiyi unutması gerekiyordu.

Sonraki birkaç dakika boyunca, dansın hızlı kalıplarında ona eşlik ederken, Arabella sakın görünmek için mücadele etti. Dans boyunca davranışları son derece düzgündü ama ellerinin her buluşması ciddi bir dikkat dağınıklığına neden oluyordu. Genelde oldukça yetenekli bir dansçıydı ama şu anda iki sol ayağı birden çıkmış gibiydi.

Sonunda Arabella kendini saçma bir şekilde kızarmış ve nefessiz kalmış hissetti ve bu yüzden, Marcus'la olan ilişkisini hevesli bir ilgiyle izlediklerini bildiği için kız kardeşlerinin bakışlarından kaçınmaya özen gösterdi.

başka bir ortak seçmeye hazırlanıyordu ki, en sevmediği öğrencisi Sybil Newstead cesaretle öne çıktı. "İlk ben olmak isterim Lord Danvers. Diğer kızların pratik yapmaya ihtiyacı yok, çünkü çok azı Sör Alfred Perry'nin balosuna davetiye aldı. Ben aldım, Bayan Blanchard da öyle." Sybil, Arabella'ya sinsî bir bakış fırlattı. "Bayan Loring davet edilmedi, ne Bayan Roslyn ne de Bayan Lilian. Yerel eşrafın arasına karışamayacak kadar skandal yarattıkları düşünülüyor."

Sybil'in vahşî sözleri üzerine Arabella keskin bir nefes çekti ama Marcus o toparlanamadan karşılık verdi.

Kara kaşlarını kaldırarak sıkılmış bir dikkatle kızı süzdü. "Size hiç kimse üstleriniz hakkında dedikodu yapmanın kabalık olduğunu öğretmedi mi Bayan Newstead? Dans pratiğine ihtiyacınız olmadığını söyleyebilirim; daha ziyade berbat tavırlarınız üzerinde çalışmanız gerekiyor."

Sybil'in ağzı açık kaldı ve yanakları utançtan kıpkırmızı oldu. Ama Marcus'un işi bitmemiş gibi görünüyordu. "Kendine iyi bak

Yanlış kişileri kızdırmayın, çünkü bir balo daveti her zaman geri çekilebilir. Sör Alfred ile tanışıyorum, biliyor muydunuz?"

Yumuşak, hatta tembelce konuşuyordu ama Loring kardeşler gibi Sybil'i de yerel toplumdan attırmakla tehdit ettiği anlaşılmıyordu.

Arabella Marcus'a baktı, belki çok sert davranmış olsa da onu kıza karşı savunmuş olmasına hem şaşırılmış de memnun olmuştu. Bu şüphesiz Sybil'in kısa sürede unutamayacağı bir dersti.

Yine de ona bu tür zalim davranışların kabul edilemez olduğunu öğretmeninin daha nazik bir yolu vardı.

Kız kaşlarını çatığında Arabella nazikçe, "Bir hanımefendi, bir beyefendi onu hoşnut etmediğinde yüzünü ekşitmez Sybil. Başkalarını incitecek sözler de söylemez."

"Evet, Bayan Loring," diye mırıldandı Sybil, yanakları hâlâ kıpkırmızıydı.

"Kibar bir toplumda her sözünüz ve hareketinizle değerlendirildiğinizi biliyorsunuz. Bir hanımefendi olarak görülmek istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet, elbette, Bayan Loring."

Arabella cesaretle gülümsedi. "O zaman belki de Bayan Trebbs'e önce Lord Danvers'la pratik yapma fırsatı tanıyacak kadar nazik olursunuz."

"Oh, pekâlâ." Dilini ısırma çalıştığı her halinden belli olan Sybil geri çekildi ama Arabella'ya isyankâr bir bakış fırlatmadan önce değil.

Heyecanlı Bayan Trebbs, Marcus'la birlikte kürsüye çıkarken Arabella sakince şımarık kızı görmezden geldi. Ama kendisi de kenara çekildiğinde kız kardeşlerinin yüz ifadelerini gördü. Lily, Sybil'in çirkin sataşması karşısında bastırılmış bir öfke ve incinmişlikle kaynıyordu,

Roslyn ise benzer savaşan duyguları gizleyen soğukkanlı bir soğukkanlılık takınıyordu.

Arabella onların duygularını paylaşıyordu. Ebeveynlerinin kötü şöhreti onları Hampshire'dan buraya kadar takip ettiğinden, mahalledeki iyi evlerin hiçbirinde kabul görmemişlerdi; bunun en büyük nedeni, rahmetli üvey amcalarının, annelerinin günahları yüzünden onları alenen reddetmiş olmasıydı.

Bu Arabella için yutulması zor bir haptı, kendi iyiliğı için değil ama kız kardeşleri için. Kaçınılmaz olanı kabullenmeyi öğrenmişlerdi ama yine de ebeveynlerinin yarattığı skandallar yüzünden neredeyse tüm yerel eşraf tarafından dışlanmak canlarını yakıyordu.

Arabella antrenmanları her zamanki dikkatinin sadece yarısıyla izledi ve sonunda dikkati o kadar dağıldı ki, romantik buluşmalarından hemen sonra Marcus'la yalnız kalmaktan kaçınmak isterken, onu eve götürmek için arabasına bindirmesine izin verdi.

"Söyle bakalım," dedi araç hareket ettiğinde, "neden sen ve kız kardeşlerin Sör Alfred'in balosuna davet edilmediniz?"

Arabella ses tonunu hafif tutmaya çalışarak, "Bence bu çok açık," diye cevap verdi. "Skandallar hâlâ bırakmıyor. Bu bölgede, yüksek çevrelerde hareket eden hiç kimse Loring kardeşlerle ilişki kurmaz - Leydi Freemantle ve Bayan Blanchard dışında tabii ki." Omuz silkti. "Aslında kendim umurumda değil ama kız kardeşlerim daha iyisini hak ediyor."

Marcus'un çenesinde bir kas çalıştı. "Üçünüzün de baloya davet edilmesini sağlayacağım. Ve size orada bizzat eşlik edeceğim."

Kadın merakla ona baktı. Sör Alfred ve Leydi Perry'yi kendilerine davetiye vermeye ikna edebileceğinden pek şüphesi yoktu ama bunu neden istediğini anlayamıyordu. "Bu kadar zahmete girmene gerek yok, Marcus."

"Buna ihtiyacım var. Koşuşılarımın dışlanmasına izin vermeyeceğim, özellikle de sen kendi hatan yüzünden mahkûm edilmişken." Onun adına kızgın olduğunu fark etti.

Arabella gülümsemeye zorladı. "Önemli değil, gerçekten. Dışlanmaya alışkınız. Zaten giyecek uygun bir şeyimiz de yok. Balo elbiselerimizin modası dört yıl önce geçti."

"O zaman yeni balo elbiseleri sipariş edeceksin." "Pazartesiye kadar mı?"

"Yapılabilir. Yarın size eşlik etmesi için Londra'dan bir modacı göndereceğim."

"Marcus, bu kadar kısa sürede elbise yaptırmak bir servete mal olur!"

"Benim bir servetim var, tatlım. Ve bunu harcamak için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Arabella bu kez başını sertçe salladı. "Senin sadakana ihtiyacımız yok."

"Bu sadaka değil. Vasiniz olarak size bakmakla yükümlüyüm."

Arabella, üvey amcasının onların bakımını üstlenmekle ilgili şikâyetlerinin yankısını duyunca kaskatı kesildiğini hissetti. "Bu gerçekten de bir sadaka ve biz bunu kabul etmeyeceğiz."

Marcus sert bir bakışla onu kıstırdı. "Bıktırıcı olma, aşkım. Acı çeken sadece senin gururun."

Arabella da ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Bunu söylemek *senin* için kolay. Belli ki hiç kimseye tamamen bağımlı olmamışsınız. Çaresizlik duygusunu anlayamazsın - sırtındaki her lokma yiyecek ve giysi için borçlu olmanın ne kadar aşağılayıcı olduğunu-"

"Hayır, anlayamıyorum," diye anlayışla kabul etti. "Ama eski vasiğiniz bencil, cimri bir piçti ve kendi yeğenlerine yalvarır gibi davrandığı için dişlerinin dökülmesini hak ediyordu."

Sonra belki de bu konunun Arabella için ne kadar üzücü olduğunu fark eden Marcus ifadesini yumuşattı. "Eğer kendi iyiliğin için yeni bir elbiseyi kabul etmeyeceksen, o zaman bunu benim için yap. Gururum söz . Gardiyanlarımla paçavralar içinde giyinmesine izin vermeyeceğim. Ve sen de baloya modası geçmiş elbiselerle katılarak öğrencilerinin önünde dezavantajlı duruma düşmek istemezsin."

Kız tereddüt edince Marcus dürtükledi: "Hadi itiraf et Arabella. Sadece senin ve kız kardeşlerinin, bunca yıldır sizi küçümseyen mağrur soylular kadar değerli olduğunuzu kanıtlamak için bile olsa gitmek istiyorsun."

Bu düşüncenin çekici olduğunu inkâr edemezdi. Ancak o sessiz kalınca Marcus devam etti. "Kız kardeşlerinin akranları tarafından tekrar hoş karşılanmayı hoş bulacaklarını hayal ediyorum... toplumda hak ettikleri yeri almak. Ve sen de öyle."

kaçırdı, Marcus'un onun çelişkili duygularını anlamasına şaşırmıştı. Dört yıl önce, akranları ve arkadaş olarak adlandırdığı pek çok tanıdığı tarafından reddedildiğinde, Arabella başını dik tutmuş, aslında hayatının Beau Monde'un vefasız sakinleri tarafından yönetilmesine izin vermeyi reddetmişti. Yine de, kendisi ve kız kardeşleri sosyal paryalar haline gelmeden önce, doğduğundan beri sahip olduğu türden bir kabulün özlemini çektiği zamanlar oldu. Umursamıyormuş gibi davransa da , muhtemelen akıllıca olandan daha fazla. Ve Roslyn ile Lily'nin, alıştıkları dünya başlarına yıkıldığında onlardan esirgenen fırsatlara sahip olmalarını istiyordu.

Marcus'un alçak ses tonu beklenmedik derecede ciddiydi: "Görüyorum ki siz ve kız kardeşleriniz toplumda yeniden kabul gördünüz,

Arabella." Sonra onun elini tuttu ve kendisine bakmasını sağladı.

Arabella düzensiz bir nefes aldı. Adamın gözlerindeki sıcaklık, onun tekliflerine direnmesi gerektiğini unutmamasını çok kolaylaştırmıştı. Yine de onun ilgisinden garip bir şekilde etkilenmişti. Adamın koruyuculuğu boğazında garip bir ağrıya neden olmuştu.

Elini onun elinden çekmek için çaba sarf etti. "Gerçekten de kız kardeşlerimin hatırı için baloya katılmak isterim...."

Marcus yavaşça gülümsedi. "O halde anlaştık. de eşlik edeceğim. Kız kardeşleriniz yarın sabah modiste ölçülerini aldirmek için salona gelsinler."

Arabella, Marcus'a bakarken ağzının isteksiz bir eğlenceyle dolduğunu hissetti. "Sadece bir asilzade dünyaya istediğini yaptırmak için sadece parmaklarını şıklatması gerektiğini düşünecek kadar kendine güvenebilir."

"Çünkü bu doğru," dedi dostça. "Rütbe ve zenginlikle gelen gücü asla küçümsemeyin."

"Bunu hafife almıyorum, inanın bana."

Bakışları kızın üzerinde sabitlendi. "Evlilik teklifimi her zaman kabul edebilirsin. Leydi Danvers olarak tüm mahalleye hükmedebilirsin."

Arabella gülümsemekten kendini alamadı, şüphesiz Marcus da onu gülümsetmek istemişti. "Bu çok hoş bir fikir... ama bu ikram bile beni seninle evlenmeye ikna edemez, Marcus."

"O zaman sizi ikna etmek için başka bir yol bulmam gerekecek. Aklıma oldukça becerikli olabiliyorum, biliyorsunuz."

Arabanın penceresinden dışarı bakarken kendini hafifçe gülerken buldu. Marcus her nasılsa Sybil'in kindar yorumu karşısında hissettiği dehşeti yok etmekle kalmamış, aynı zamanda onu hafifletmeyi de başarmıştı.

onun da ruhu. Beklediği gibi kız kardeşlerini topluma yeniden kazandırabilirse bu son derece sevindirici olacaktı.

Onun boğuk kahkahalarını duyan Marcus içinde alışılmadık bir yumuşama hissetti. Arabella'nın metanetine tanık olmak oldukça alçakgönüllüydü. Daha önce hiç Arabella'nın maruz kaldığı türden açık bir dışlanmaya maruz kalmamıştı, en çirkin günahları için bile. Arabella yıllarca ailesinin günahları yüzünden haksız yere aşağılanmış ve hor görülmüştü.

Ama Marcus, o kontes olmadan önce bile bunu değiştirmeye niyetli olduğuna yemin etti. İşi bittiğinde, bölgedeki her yüksek kaşlı Kalite üyesi ondan özür dileyecekti.

Dokuzuncu Bölüm

Kont'a minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim ama gerçekten minnettarım.

-Arabella'dan Fanny'ye

Sonraki birkaç gün Arabella için bir koşuşturma içinde geçti. Müsait olan her an, devam eden ev tadilatları ve akademideki olağan derslerine ek olarak elbise provaları ve beklenmedik ziyaretçilerle doluydu.

Şaşkınlık içinde, o zamana kadar küçümsediği komşularının birçoğundan telefonlar almaya başladı. İlk gelenler Sir Alfred ve Leydi Perry oldu; hemen ertesi gün öğleden sonra balolarına şahsen davet etmek için geldiler.

Leydi Perry, Arabella'ya dönmeden önce Danvers'ın yeni kontuna hoş geldin demek için adeta kendini paraladı. "Siz ve güzel kız kardeşleriniz balomuzda bize katılırsanız çok memnun oluruz, Bayan Loring," dedi Leydi Perry sahte olduğu her halinden belli olan bir coşkuyla, çünkü Loring kardeşleri ne zaman bir araya gelseler bir daha görüşmezlerdi.

Arabella bu ikiyezlülük karşısında dişlerini gıcırdatmaktan kaçındı ve bunun yerine sakın bir şekilde gülümseyerek nazik bir teşekkürle karşılık verdi.

Ancak Sir Alfred bölgenin saygın hakimi ve eşi de yerel toplumun tanınmış lideri olduğu için mahallenin geri kalanı için örnek teşkil ediyorlardı.

Elbette, Arabella biliyordu ki, soyluların hiçbirisi Lord Danvers'in rütbesine ve önemine sahip bir asilzadeye karşı gelmeye cesaret edemezdi, ama Marcus'un karşı konulmaz cazibesi onları kendilerini sevdirmeye hevesli kılıyordu. Arabella, Marcus'un insanları kendi emirlerini yerine getirmeleri için manipüle etme yeteneğinden açıkçası dehşete düşmüştü. Her seferinde arayanların onun her sözünü yalayıp yutmasını izledi. Ve ilk iki günden sonra, Loring kardeşlerin sosyal statülerini geri kazanma çabalarının başarılı olacağından artık hiç şüphesi yoktu.

Günlük işlerini Danvers Malikânesi'nden yürütmeye başladığından beri Marcus'un da çok sayıda ziyaretçisi olmuştu; bunların çoğu işle ilgili tanıdıklarıydı; avukatları, Devonshire'daki aile konağından gelen emlak kâhyası ve en sık olarak da sekreteri.

Şaşırtıcı bir şekilde, sekreteri Lordlar Kamarası'nı ilgilendiren konularda günlük raporlar getiriyordu. Arabella bu gerçeği, Marcus bir sabah Meclis'teki son yasa tasarısını oylamak için Londra'ya gitmek zorunda kaldığında keşfetti.

Günün siyasetini takip etmesine şaşırdığını ifade ettiğinde Marcus dostça omuz silkti. "Politikaya dönüşüm oldukça yeni oldu. İyi dostum Drew - Arden Dükü - kolumu çekti ve ilgilenmem gerektiğine beni ikna etti. Drew'un teorisine göre ayrıcalıklar yönetme sorumluluğunu da beraberinde getirir."

Bu açıklama Arabella'ya düşünecek bir şeyler verdi. Hükümet işlerine pek aşına değildi. Üvey amcası hiçbir zaman Parlamento'da yer almamıştı ama hem onun hem de babasının, Marcus'un iddia ettiği gibi liberal Whig'lerden ziyade muhafazakâr Tory'ler olduğunu biliyordu. Ama bu, Marcus'ta hayal ettiğinden çok daha fazla cevher olduğunu fark etmesini sağladı.

Ancak Arabella'yı en çok şaşırtan şey, artık ona karşı açıktan açığa fiziksel yakınlaşmalarda bulunmamasıydı. Oh, hâlâ samimi akşam yemeklerinde birlikte zaman geçirmelerini istiyordu ama tutku dersleri tamamen azalmıştı. Garip bir şekilde, Arabella'nın rahatlaması

açık bir hayal kırıklığı eşlik ediyordu; genellikle kızarması ve ateşlenmesiyle sonuçlanan şehvetli zekâ düellolarını hevesle beklemeye başlamıştı. Yine de Marcus bir öpücüğe bile teşebbüs etmemişti.

Bunun yerine, akşam yemeğinden sonra genellikle ona yüksek sesle kitap okur ya da piyanoforte çalıp şarkı söylerdi. Bazen şakalaşırlardı, ama daha çok sadece konuşurlardı.

Ona İngiliz aristokrasisinin oğulları için tipik olan yetiştirilme tarzından bahsetti. Doğduğu andan itibaren önce bakıcıların, sonra da özel öğretmenlerin himayesine verilmiş, ardından yatılı okula, oradan da üniversiteye gönderilmişti. Marcus'un hayatının ilk sekiz yılını geçirdiği Devonshire'daki Baron Pierce malikanesi yerine Londra'nın zevklerini tercih ettikleri için, büyürken ailesini çok az görmüştü.

Eton'da geleceğin Arden Dükü Andrew Moncrief ve ileride Claybourne Markisi olacak Heath Griffin'le tanışana kadar hiç yakın arkadaşı olmamıştı. Marcus'un ona anlattığı hikâyelerden Arabella, kendisi gibi maceraperest, pervasız ve taşkın "kardeşler" bulmanın sevincini aniden yaşayan yalnız genç çocuğun resmini çizmişti.

"Peki ya küçük kız kardeşin?" Arabella sordu. "Adı Eleanor demiştiniz sanırım?"

Marcus kız kardeşinden söz edilince gülümsedi. "Eleanor ben doğduktan on yıl sonra, ben Eton'a gitmek için evden ayrıldıktan sonra beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı. Ama ne zaman tatile dönsem onu görürdüm. İlk andan itibaren hepimizi parmağında oynatmayı başardı - Drew ve Heath'i de."

Kız kardeşinden bahsederken ifadesi gözle görülür bir şekilde yumuşadı, anlattıkları birbirlerine duydukları gerçek sevginin bir göstergesiydi.

Gençliğine dair anlattıklarında o kadar açık sözlüydü ki, Marcus ona kendi çocukluğunu sorduğunda, Arabella da aynı dürüstlikle cevap vermiş, kız kardeşleri ve yakın arkadaşları dışında çok az kişiyle paylaştığı şeyleri anlatmıştı.

Genç kızlığı boyunca ailesi her mevsim Londra'da, yılın geri kalanında da Hampshire'daki Loring malikânesinde ikamet etmişti. Ancak ortam ne olursa olsun, ebeveynleri şiddetli bir şekilde kavga ediyordu. Taşradayken, o ve kız kardeşleri mümkün olduğunca dışarı kaçarlardı, bu da üçünün de hevesli yürüyüşçüler ve mükemmel biniciler olmalarıyla sonuçlanmıştı. Londra'dayken de, Victoria ve Charles Loring'in besledikleri ateşli atmosferden uzaklaşmak için hevesle derslerine kaçıyorlardı.

"Roslyn düpedüz kitapsever olmuştu," diye itiraf etti Arabella sevgiyle gülümseyerek. "En yeni bilimsel araştırma yöntemleri onu büyülüyordu ve aslında kendine Latince öğretmişti. Ama Lily bile teselli için kitaplara . Bir yandan tarihi ve jeolojik kitapları karıştırır, bir yandan da macera peşinde dünyayı keşfetmeyi hayal ederdi... Bir baronetin kızı olarak cinsiyeti ve sosyal konumu düşünülduğünde bu elbette imkânsızdı."

"Peki ya sen?" Marcus merakla sordu. "O güzel burnunu kitaplara mı gömdün?"

"Evet, ama Roslyn'in yaptığı ölçüde değil. Ve ben en büyük eğlencemi edebiyat ve şiirde buldum, bilimde değil."

"Madem annenle baban birbirlerinden bu kadar nefret ediyorlardı," merak etti Marcus, "neden kendi yollarına gitmediler?"

Arabella da aynı şeyi sayısız kez merak etmişti. "Emin değilim. Bence birbirlerini incitmekten zevk alıyorlardı, belki de kendi sefaletlerinin intikamını almak için. Annem bir keresinde evlendikten kısa bir süre sonra babama aşık olduğunu itiraf etmişti ama bu duygu karşılık bulmamıştı ve babamın sadakatsizlikleri annemin sevgisinin sürme ihtimalini yok etmişti."

"O halde," dedi Marcus yavaşça, "çıkar birliklerine karşı bir nefret geliştirmiş olman gayet mantıklı."

Arabella hafif bir ses tonuyla, "Sonunda anladığına sevindim," diye karşılık verdi.

"Ancak bu umutsuz bir vaka olduğunuz anlamına gelmiyor," diye düşündü. "Sizi ikna etmeye çalışmaktan henüz vazgeçmeyeceğim."

Arabella, Marcus'un ikisinden biri bahsi kazanana kadar onu takip etmekten vazgeçmeyeceğini çok iyi biliyordu. Onunla evlenmeye kararlıydı çünkü kendisine varisler doğuracak kibar bir eş istiyordu ama piknik yaptıkları günden beri kur yapma şekli kesinlikle değişmişti. Sanki arkadaşlıklarına, fiziksel ilişkilerini yakalamaları için bir şans veriyor gibiydi.

Bunun direncini zayıflatmak için sabırla hesaplanmış bir strateji olduğundan şüpheleniyordu. Eğer öyleyse, etkili olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gerçekte, onunla geçirdiği sakin akşamlar hoşuna gidiyordu. Gün boyunca ev, onun onayına ihtiyaç duyan modacılar, işçiler ve nazik ilgisine ihtiyaç duyan ünlü ziyaretçilerle dolup taşıyordu, bu yüzden günün telaşlı temposundan sonra huzur hoş karşılanıyordu. Ama bu araları bu kadar keyifli kılan Marcus'un kendisiydi.

O da bunları eğlenceli buluyor gibiydi ve balodan önceki son akşam da aynı şeyi söylemişti. Salonda birlikte çay içerken aralarına rahat bir sessizlik çökmüştü, dışarıda ise bahar fırtınası tüm şiddetiyle devam ediyordu.

Marcus uzun, kıvrak bacaklarını neşeyle çıtırdayan ocak ateşine doğru uzatarak tembelce, "Bu son derece hoş," dedi. "Eski evli bir çift de olabilirdik." Sonra eğlenen gülümsemesi Arabella'ya kaydı. "Gerçi gerçekten evli olsaydık, her gece yalnız uyumuyor olurdun."

Arabella onun imalı sözleri karşısında yanaklarının kızardığını hissetti. *Bu* daha çok ilk tanıdığı Marcus'a benziyordu. Son üç gecedir yatağa girdiğinde ona parmak uçlarına kondurduğu iffetli bir öpücükten başka bir şey vermemişti. Ama bu hafif okşama bile tenini karıncalandırmıştı ve her gece onu düşünerek, piknik yaptıkları öğleden sonra ona verdiği şaşırtıcı zevki hatırlayarak ve ne zaman tekrarlamaya kalkışacağını merak ederek uyanık kalıyordu.

Arabella yarım saat sonra bunun bu gece olmayacağını fark etti, çünkü adamın tek yaptığı, eline dokunmadan ona tatlı rüyalar dilemekti.

Onun bu uysal kovuluşu garip bir şekilde hoşnutsuzluk yarattı - ta ki kendini azarlayıp enerjisini kıskırtıcı Danvers Kontu yerine yarınki baloya odaklamaya karar verene kadar.

Ertesi gün öğleden sonra Arabella evdeki işlerini erkenden bitirerek önemli etkinlik için giyinmeye başladı. Marcus'la birlikte arabasıyla Tess'in evine gidip Roslyn, Lily ve Tess'i alacak ve hepsine baloya kadar eşlik edeceklerdi.

Arabella'nın gardırobuyla ilgilenmesi ve giyinmesine yardımcı olması için bir abigail tuttuğu için, yıkanması, saçlarını düzenlemesi ve balo elbisesini giymesi normalden daha az zamanını aldı. Şevval camında kendini incelediğinde, görünüşünden oldukça memnundu.

Yeni abigail'i Nan daha coşkuluydu. "Oh, Bayan, nefes kesici bir manzarasınız!"

Elbisesi gerçekten de enfes bir şekerlemeydi; gri gözlerini ve kızıl altın rengi saçlarını ortaya çıkaran zümrüt sarenet üzerine gümüş file, orta derecede düşük dekoltesi ve kabarık kolları ise modaya uygun miktarda teni ortaya çıkarıyordu.

Tam aşağıya inmek üzereydi ki Marcus, içinde zarif bir zümrüt kolye ve ona uygun küpeler olan kadife bir mücevher kutusu taşıyan bir uşak göndererek onu şaşırttı. Arabella, veli ile vasi arasında uygunsuz bir davranış olmamasına rağmen, böylesine pahalı bir hediyeıi kabul etmekte önce tereddüt etti. Ancak Nan mücevherleri öve öve bitiremeyince, onları denemekten vazgeçti ve elbisesini mükemmel bir şekilde süslediklerini fark etti.

Marcus da aynı fikirde gibiydi, çünkü kız salona geçtiğinde ona uzun bir süre baktıktan sonra yıkıcı bir gülümseme sundu. "Bu güzel elbise ve kolye sana çok yakışmış."

Arabella onun iltifatları karşısında yüzünün kızardığını gizleyerek, "Bu kadar masraf yapmamalıydınız," dedi.

"Elbette . Bu tamamen benim için bir zevkti."

Marcus'un kendisi de siyah-beyaz gece kıyafetleri içinde karşı konulmaz derecede yakışıklı görünüyordu ve Arabella, saten şalını giymesine yardım edip arabasına kadar ona eşlik ederken onun farkındaydı. Ancak Tess'in evine giden kısa mesafeyi arabayla giderlerken, baloda karşılaşması muhtemel konukların isimlerini, rütbelerini ve ilişkilerini gözden geçirerek dikkatini dağıttı; bazıları onunla tanışmak ve onu incelemek için Danvers Hall'a uğramıştı bile.

Arabella, eve kabul edildiklerinde kız kardeşlerinin ve arkadaşının onları farklı derecelerde bir hevesle beklediklerini fark etti.

Tess bu akşamki baloya katılma konusunda kesinlikle en iyimser olanıydı. Toplantılarda ve balolarda her zaman memnuniyetle karşılanırdı, çünkü önemli bir serveti olmamasına rağmen, doğumu ve soyu olağanüstü idi. Annesinin ailesi Richmond yakınlarından geldiği için, Tess bölgedeki yaşlı matrons ve dowagers tarafından çok seviliyordu.

Yeni gece kıyafetleri içinde şaşırtıcı derecede güzel görünen Roslyn soğukkanlı bir tavır takınmıştı ama Arabella onun gecenin iyi geçmesini umduğundan şüpheleniyordu. Yeniden evlenmelerinden en çok Roslyn kazançlı çıkacaktı, çünkü bir gün koca ve çocuk sahibi olma ihtimalinden vazgeçmeye henüz tam olarak hazır değildi. Çeşitli çapkınlar ve ahlaksızlar tarafından utanç verici tekliflere maruz kaldıktan sonra, yeni vasilerinin korumasını ve desteğini kabul etmeye kız kardeşlerinden daha istekliydi.

Lily, Arabella'nın da bildiği gibi, haute ton'un küçümseyici söz sahiplerinden hiçbirisiyle ilişki kurmak istemiyordu. Yine de Lily bile bu gecenin gelecekları için ne kadar önemli olabileceğini anlamıştı. Neyse ki, sadece katılmayı değil, aynı zamanda çekici ve hanımefendi olmak için çaba göstermeyi de kabul etmişti.

"Bu gece hoyden'den hiçbir iz taşımayacağına söz vermiştin, hatırladın mı Lily?" Marcus hanımların pelerinlerini ve örtülerini giymelerine yardım ederken Arabella ona hatırlattı.

Lily alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hatırlıyorum. Endişelenmene gerek yok, Belle. Büyük gecemizi mahvetmeyi planlasaydım, tüm o dayanılmaz provalara katlanmaz ya da bu öğleden sonra saatlerce hazırlanmazdım."

"Sonuç muhteşem."

Lily yeni kıyafetinin içinde dönmeye başlamadan önce yüzünü buruşturdu. "Çok şık görünüyoruz, değil mi?"

Arabella gülmek zorunda kaldı. Lilian eski püskü bir binici kıyafeti içinde kendini daha çok evinde hissetse de, güzel bir elbiseyi takdir edecek kadar kadınsıydı.

Arabella kız kardeşlerinin balo elbiselerinden de en az kendisi kadar memnundu. Roslyn, narin güzelliğini ortaya çıkaran koyu gül rengi ipek üzerine zarif beyaz danteller giyerken, Lily canlı rengini vurgulayan soluk altın rengi krep üzerine altın rengi kumaşla ışıldıyordu. Koyu renk saçlı

Tess, elbisesi iki sezonluk rağmen leylak rengi lustring içinde aynı derecede güzel görünüyordu.

Ancak Marcus tüm hanımlara görünüşleri için iltifat ettiğinde, Lily'nin canlı iyi mizahı kayboldu ve yerini onları arabasına kadar geçirirken temkinli bir kibarlığa bıraktı.

Yolculuk sırasında sohbet yeterince cana yakındı, Tess ve Marcus tartışmanın çoğunu sürdürüyorlardı. Arabella, Roslyn'in alışılmadık derecede sessiz olduğunu fark etti. Araba aydınlık Perry malikânesinin önünde durduğunda Arabella'nın kendisinde de beklenmedik bir sinir bozukluğu baş göstermişti. Tess'in sempatiyle elini sıkıldığını hissettiğinde, arkadaşına minnettar bir gülümseme verdi ve ardından önündeki çetin sınav için omurgasını çelikleştirdi.

Arabella endişelenmesine gerek olmadığını hemen fark etti. Kendisine ve kız kardeşlerine ev sahipleri ve diğer konuklar tarafından verilen karşılama, umabileceğinin de ötesindeydi ve bunların hepsi Marcus sayesinde olmuştu. Şirketin onun yararına yaptığı aşırı dalkavukluğa, eğilip bakılırsa, Prens Naibi'nin bizzat aralarına girdiği düşünülebilirdi. Onun sponsorluğu ne büyük bir fark yaratmıştı!

Leydi Freemantle da bunu fark etmiş ve ilk fırsatta, dans başlamadan önceki sükûnet sırasında Marcus'a söylemişti.

Winifred, "Koşuşlarınıza gösterdiğiniz ilgi takdire şayan, Lord Danvers," diyerek onu onayladı.

Onun yanında duran Arabella, Marcus'un hafifçe eğilerek övgüyü kabul ettiğini gördü. "Bu sadece benim görevim leydim."

Winifred homurdandı. "Ne yazık ki selefiniz sizinle aynı duyguları paylaşmıyordu. Lionel azıcık çaba gösterseydi, yeğenleri çok daha rahat yaşardı. Hatta belki de anne ve babalarının yol açtığı skandalları bile atlatırlardı."

"İhmalî suçtu," diye kabul etti Marcus. "Ama bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım."

Winifred aniden Arabella'ya keskin bir bakış attı. "Lord hazretlerini takdir etmelisin, kızım. Başarın artık kesinleşti."

Tam o sırada Leydi Freemantle ahbablarından biri tarafından selamlandı ve kız kardeşleri ile Tess daha önce başka konuklarla konuşmak için uzaklaşmış olduklarından, Arabella'yı Marcus'la yalnız bırakarak geri döndü.

Marcus eğlenerek, "Katılıyorum, beni takdir etmelisiniz," dedi.

Arabella gülümsemekten kendini alamadı. "Kesinlikle istiyorum... özellikle de kız kardeşlerimin iyiliği için."

"Peki ya ?"

Sorusunu düşünürken yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Elbette minnettarım. Ama şaşırtıcı bir şekilde, bu şerefli şirkette yeniden yer alma ihtimali" -kalabalık balo salonuna bir el salladı- "düşündüğüm kadar çok şey ifade etmiyor. Geçtiğimiz dört yıl boyunca Ton'un onayı olmadan yaşamayı öğrendim ve gelecekte de onsuz yapabileceğimi sanıyorum. Ama Roslyn ve Lily için... Sana gerçekten teşekkür ediyorum Marcus."

Arabella kendi bakışlarını onun beklenmedik derecede hassas bakışlarından ayırmayı başarana kadar bakışları uzun bir an boyunca kilitlendi.

"İlk setle beni onurlandıracak mısın?" Marcus konuyu değiştirerek şöyle dedi.

Başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim ama bu gece her zamanki gibi dullar ve evlenmemiş kadınlarla birlikte kenarda kalmayı planlıyordum. Freemantle Akademisi'ndeki öğretmenlerin uygun bir şekilde davranmaları ve genç iyi örnek olmaları beklenir."

Başını sallama sırası Marcus'taydı. "Gardiyanınızla dans etmeniz uygunsuz değil. Ayrıca bu gece buraya bir öğretmen olarak gelmediniz. Danvers Hall'dan Bayan Loring olarak buradasınız, bir kontun vesayeti altındasınız." Arabella tereddüt edince Marcus onu dürtükledi. "Gel, itiraf et, dans etmek hoşuna gider."

"Şey, evet...yapardım. Ama bu ilk set olmamalı. En yüksek rütbeli onur konuğu siz olduğunuz için onu dışarı çıkarmazsanız Leydi Perry'nin kalbi kırılır."

"İlk vals o zaman."

Arabella yine tereddüt etti. Akademinin dans hocası dışında hiç kimseyle vals yapmamıştı. Bir zamanlar çiftin samimi bir şekilde kucaklaşması nedeniyle skandal olarak kabul edilen vals, nişanlılığının sona ermesinden iki yıl sonrasına kadar Kıta'dan tanıtılmamıştı. Ve Marcus'un kollarında bu kadar yakın olma ihtimali onu biraz endişelendiriyordu.

Marcus sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi meydan okuyan bir kaşını kaldırdı. "Yine hanım hanımcık mı davranıyorsun, aşkı mı? Benimle toplum içinde vals yapmaktan korkmuyorsundur herhalde?"

Doğal olarak Arabella onun bu cüretine karşı koyamadı, şüphesiz onun da niyeti buydu. "Kesinlikle korkmuyorum. Pekâlâ, ilk vals. Ama umarım kız kardeşlerimle de dans edersiniz."

"Elbette, niyetim bu."

Arabella tatlı tatlı gülümsedi. "Madem bu kadar kibarsınız lordum..." Eldiveninin kolundan küçük bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu, akademimizin bu geceye katılacak öğrencilerinin bir listesi. Belki onlara da sorma nezaketini gösterirsiniz."

Marcus listeyi aldı ve eğlenerek inceledi. "Yarım düzine yapmacık genç bayan. Hepinizin yüreği ağzına gelmiş, beni öğrencilerinize yutturmaya çalışıyorsunuz."

Arabella'nın gülümsemesi genişledi. "Ben sadece onların duygularını düşünüyorum. Sizin ilginize mazhar oldukları için çok heyecanlanacaklar."

Gözlerinde bir kahkaha parıltısı vardı. "Bunun 'adil oyun' kurallarına pek uymadığının farkındasınızdır."

Kendisi de bir kaşını kaldırdı. "Kuralları kendi lehine birden fazla kez değiştirdiğini hatırlıyor gibiyim Marcus. Ve hatırlarsan hâlâ kazanmam gereken bir bahis var. Kim bilir? Genç hanımlarımızdan biri ayaklarını yerden kesebilir ve seni bana kur yapmaktan vazgeçmeye ikna edebilir."

Alaycı cevabı onu güldürdü. "Pekâlâ cadaloz, senin gözüne girmek için ne kadar ileri gidebileceğimi anladığın sürece sorun yok. Ama seni ve kız kardeşlerini daha sonra akşam yemeğine götüreceğim."

"Elbette. Onur duyarız."

Marcus ev sahibi Leydi Perry ile dans etmek konusunda isteksizse de bunu belli etmedi ve çok geçmeden onu aramaya başladı.

Arabella her zamanki gibi refakatçilerle birlikte kenardaki yerini almak üzereydi ki Winifred yanında dans partneri olarak tanıttığı yaşlı bir beyefendiyle ona doğru yelken açtı. Neyse ki, orkestra açılış kotilyonunu başlatmaya hazırlandığında, Winifred çöpçatanlık girişimlerinden vazgeçti ve bunun yerine Arabella partneriyle piste çıkarken yakındaki salonda kart masalarını aradı.

Bundan sonra dört farklı beyefendiyle dans etti ve kız kardeşlerinin de uygun partnerler bulmasından memnuniyet duydu. Popülariteleri son dört yıldır alışkın olduklarından çok farklıydı.

Ve sonra Marcus'la vals yapma zamanı geldi. Arabella, Marcus onu piste çıkarıp dans etmeye başladığında midesinde gergin bir kıpırtı hissetti.

Bir eli onunkini kavrıyordı, diğeri hafifçe beline bastırıyordu.

Onun kucağında olmak beklediğı kadar tedirgin ediciydi ama Marcus onu valsın kıvrak ritmine kaptırdığında sınırları biraz olsun yatıştı.

Arabella bir süre sonra, "Oldukça iyi bir dansçısın," diyerek onu övdü.

Ona gülümsedi. "Böyle düşünmeniz beni memnun etti. Siz de oldukça dikkat çekicisiniz."

Sıcak bir kızarıklık onu sardı ve neredeyse başının döndüğünü hissetmesine neden oldu. Bakışları uzun bir süre boyunca birbirlerini izledi, dünyanın geri kalanı kayboldu ve sadece ikisi var oldu. Ancak sonunda müzik sona erdi.

Marcus onu selamlayıp başka bir beyefendiye teslim ettiğinde Arabella garip bir şekilde üzölmüştü. Ve itiraf etmek gerekirse, daha sonraki her dans ona oldukça yavan gelmişti. Marcus'la birlikteyken kendini neredeyse... sevinçli hissetmişti.

Arabella kendi kendine, Marcus'un çok sayıda insan, özellikle de kadınlar üzerinde böyle bir etkisi olduğunu hatırlattı. Sonraki bir saat boyunca Marcus'un topluluk üzerindeki cazibesini kullanmasını izledi. Öğrencilerinin her biriyle itaatkâr bir şekilde dans etti ve Arabella'nın minnettarlığını kazanacak şekilde onların varlıklı ebeveynlerini büyüledi. Arabella, bir konttan böylesine nadir görölen bir ilginin akademisine büyük fayda sağlayacağını biliyordu. Ama kadın konuklar ona sadece rütbesi ve boyu nedeniyle değil, çok karizmatik ve çekici olduğu için de yaltaklanıyorlardı.

Roslyn ve Lily ile de birer ikinci dans ayarladı. Kız kardeşlerinin Marcus'a karşı tepkilerini izlemek ilginçti. Roslyn ona düşünceli bir çekingenlikle yaklaşırken, Lily alışılmadık derecede soğukkanlıydı. Yine de her ikisi de onun bu gece kendileri için gösterdiği olağanüstü çabayı açıkça anlamıştı, Arabella da öyle.

Daha önce Marcus ona yeni keşfettiği kabulle ilgili duygularını sorgulattığında bu onun için bir tür keşif olmuştu. Ton'un onayının artık onun için o kadar da önemli olmadığını fark etmek onu şaşırtmıştı. Yine de kız kardeşlerinin iyiliği için son derece minnettardı. Özellikle de Roslyn için.

Dört yıl önce hayatlarının fiilen yok olmasının ardından, her ikisi de farklı tepkiler vermişti: Arabella bağımsızlığını kazanmaya şiddetle karar vermişti. Lily düpedüz isyan etmişti. Roslyn ise zengin bir beyefendinin metresi olmaksızın kendi kaderini çizmeye yemin etmişti.

Roslyn'in çekici güzelliği her türden erkeği büyüleyordu ve kendini savunmak için, uygun olmayan hayranların rahatsız edici girişimlerini savuşturmakta uzmanlaşmıştı. Bu nedenle, kız kardeşinin şu anda soylu komşularından biri olan Haviland Kontu Rayne Kenyon'dan meşru bir ilgi görmek Arabella'nın kalbini ısıtmıştı.

Lord Haviland ailesinin yüz karasıydı ve bu yılın başlarında beklenmedik bir şekilde unvanı devralmıştı. Karanlık ve tehlikeli bakışları, Roslyn'in narin güzelliğine mükemmel bir uyum sağlıyordu. Ama birbirlerinin zıttı gibi görünmelerine rağmen Arabella, Roslyn'in Kont'a karşı gizli bir eğilim geliştirdiğinden şüpheleniyordu. Onunla konuşurken güzel yanakları şimdi canlılıkla kızarmıştı.

Ancak Arabella'nın kız kardeşinin mutluluğunu görmekten sevinç, Roslyn'e doğru yürüyen genç ve şık delikanlıyı fark ettiğinde aniden kayboldu.

Genç yaşına rağmen Bay Jasper Onslow her kadının itibarı için tehlikeliydi. Acilen bir servetle evlenmesi gereken bir çapkın ve serseri olan Onslow, daha üç ay önce Roslyn'e Londra'daki rahat aşk yuvasında metresi olmasını teklif eden alçaklardan biriydi.

Roslyn'e yaklaşmaya cüret etmesi Arabella'nın öfke ve hiddetle kabarmasına neden olmuştu. Lord Haviland, Onslow'a alçak herifi gönderecek bir şey söylediğinde, Arabella müdahale etmek için balo salonunda ilerlemeye başlamıştı. Buna karşılık Roslyn, Lord Hazretleri'ne öyle nefes kesici bir minnettarlık gülümsemesi bahşetti ki, yüz ifadesinden büyülendiğı belli olan Lord tamamen hareketsiz kaldı.

Gereksiz kurtarma girişimini durduran Arabella rahat bir nefes aldı ve nefesinin altında "Tanrıya şükürler olsun" diye mırıldandı.

"Neden bu kadar müteşekkirsin?" Marcus merakla onun omzuna bakarak sordu.

Arabella irkilerek dönüp ona baktı. "Ah, özel bir nedeni yok," diye hızlıca cevap verdi, kız kardeşlerinin meseleleriyle onu daha fazla rahatsız etmek istemiyordu.

Ama belli ki Roslyn'le ilgili konuşmaların bir kısmını görmüştü, çünkü anlayışlı bakışları Arabella'ya dönmeden önce düşünceli bir şekilde Roslyn'in üzerinde oyalandı. "Yardıma ihtiyacı olursa bana haber verir misin?"

Arabella onun bu nezaketi karşısında kalbinin garip bir acıyla hissetti. "Edeceğim, teşekkür ederim. Neyse ki şu anda yardımınıza gerek yok gibi görünüyor."

Marcus başını salladı, görünüşe göre konuyu kapatmaya niyetliydi. Onun yerine, "Akşam yemeğı vakti geldi," dedi. "Kız kardeşlerinizi toplayıp büfeye gidelim mi?"

Kolunu Arabella isteyerek tuttu.

Yemekler çok lezzetliydi; ıstakoz köftesi ve Loring kardeşlerin nadiren tattığı bezeler gibi pahalı lezzetler de vardı. Leydi Freemantle ve Tess de masalarına katıldılar, böylece Marcus'un elinde beş kadın vardı. Arabella, Lord Haviland'ı da onlarla birlikte yemeye davet edecekti ama o balodan çoktan ayrılmıştı.

Ancak Roslyn'in içten içe gülümsemesi, akşamının umduğundan daha iyi geçtiğini gösteriyordu.

Winifred merhum kocasının hikyeleriyle onları eğlendirdiği, Marcus da Arden Dükü Claybourne Markizi'yle birlikte yaptıkları spor maceralarını anlattığı için parti şaşırtıcı derecede neşeliydi. Akşam yemeği sona erdiğinde Arabella, gecenin sıcaklığından ya da içtiği pahalı şaraptan çok, kız kardeşlerini yıllar sonra ilk kez gerçekten mutlu görmekten kaynaklanan hoş bir parıltı hissediyordu.

Ancak Marcus ona balo salonuna kadar eşlik ettiğinde, Jasper Onslow'u aniden tekrar gördüğü için kısa düştü. Bu kez dikkatini en can sıkıcı ğrencisi Sybil Newstead'e yöneltilmişti. Görünüşe bakılırsa, Sybil onunla çirkin bir şekilde flört ediyordu.

Arabella hızla balo salonunun etrafına göz gezdirerek, görünürde olmayan kızın refakatisini aradı.

Tam o sırada Sybil döndü ve terasa açılan Fransız kapılarından dışarı ıktı, Onslow da bir an sonra onu takip etti.

Arabella dehşet içinde, "Aman , " diye

mırıldandı. "Sorun nedir?" Marcus sordu.

"Sybil az önce elinde bir tırmıkla dışarıda tek başına kayboldu. Kıymetli çocuğunun bir servet avcısının hedefi olmasına izin verilirse babası küplere biner."

Kapıya doğru ilerlemeye başladı ama Marcus elini koluna atarak onu durdurdu. "Peki bu seni neden ilgilendiriyor?"

Kadın öfkeyle ona baktı. "Eğer bu bizim gzetimimiz altındayken olursa, Bay Newstead bizi ihmalkarlıkla suçlayacak ve muhtemelen

Sybil'i akademiden atabilir ve diğer ebeveynler de aynı şeyi yapabilir." Arabella sabırsızlıkla Fransız kapılarına baktı. "O sinir bozucu herifin pek akli yok ama onu kendinden kurtarmalıyım. Ne kendini ne de okulumuzun itibarını mahvetmesine izin veremem."

"İzin verin yardım edeyim."

Tereddüt etti. "Sizin sakıncası var mı?"

"Sakıncası olsaydı teklif etmezdim."

"Pekala o zaman, yardımınız için minnettar olurum."

"Bana bu servet avcısı hakkında ne bildiğinizi anlatın."

Arabella'nın koluna girip Fransız kapılarına doğru kayıtsızca yürürken, Arabella Jasper Onslow'un geçmişiyle ilgili bir şeyler anlattı; genç adamın Londra'da büyük kumar borçları olduğunu ve alacaklılarından kaçmak için sık sık burada, ailesinin malikânesinde kaldığını anlattı.

Marcus anlayışla başını salladı ama kapıya vardıklarında karanlık terasa bakmak için durakladı. Arabella basma perdelerdeki bir aralıktan, Sybil'in Jasper Onslow'la tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmiş olduğu dehşet verici manzarayı görebiliyordu.

"Burada bekle," diye mırıldandı Marcus. "Bunu tek başıma daha iyi halledebilirim."

Dışarı çıktığında Arabella konuşulanları yeterince iyi duyabiliyordu.

"Ah, işte buradasınız Bayan Newstead, ben de sizi arıyordum."

Sybil iki ayak sıçrayarak sevgilisinden ayrılmaya çalıştı, sonra aceleyle nemli dudaklarını silerken bir yandan da Marcus'a baktı.

belirgin bir üzüntü. "Efendim... beni nasıl da korkuttunuz...."

"Bunu görebiliyorum." "Önemli bir şeyi böldüysem özür dilerim ama bana başka bir dans sözü vermiştiniz." Arabella onun sesindeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyordu.

Sybil şaşkın şaşkın bakınca Arabella böyle bir anlaşma yapmadıklarını anladı ama kız cevap veremedi. Marcus Jasper'a seslendi. "Üzgünüm, eski dostum, ama bu küçük kalp kırıcı üzerinde öncelikli hakkım var." Sybil'e kolunu uzattı. "Benimle dans etme onurunu bana bahşeder misin?"

"Evet, lordum... elbette."

Marcus Sybil'i içeri götürürken Onslow kaşlarını çatı, Sybil ise ısılt ısılt gülümseyerek Arabella'ya muzafer bir bakış attı.

Marcus'un kolundaki kızı görünce hissettiğı beklenmedik kıskançlık duygusunu bastıran Arabella, Marcus'la göz göze geldi ve ona rahatlamış ve minnettar bir bakış attı. Ancak balonun sona ermesinin üzerinden neredeyse iki saat geçmişti ve Arabella minnettarlığını bizzat ifade etme fırsatı bulmuştu. Marcus onu bir kenarda aradığında, kız balo salonunun giriş kapısına doğru ilerliyordu; konuklar burada toplanmış, örtülerini almak ve arabalarını sipariş etmek için bekliyorlardı.

Arabella içtenlikle, "Sybil'i kurtardığın için çok teşekkür ederim," dedi. "Gelecekte ona daha yakından göz kulak olmam gerekecek ama bu gece olası bir felaketi önlediniz."

"ederim." Gülümsedi. "Sizin gibi bağımsız bir kadın için bir erkekten yardım istemenin ne kadar zor olduğunu biliyorum ama bana bir ihtiyaç duymanız beni memnun etti."

Arabella gülümseyerek, "Erkekler bazen gereklidir," diye onayladı. "Ve kabul , Sybil'i benden daha iyi idare ettin." Durakladı. "Ayrıca kız kardeşlerime karşı bu kadar cömert olduğunuz için size tekrar teşekkür etmek istiyorum."

Marcus omuz silkti. " bir şey değildi. Ama bir ödöl talep etmek istiyorum."

"Ödöl mü?"

"Çok yorucu bir şey değil. Çarşamba akşamı Londra'da hazır bulunmanızı istiyorum."

Arabella ona kaşlarını çatarak baktı. "Londra'da mı?"

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar endişeli görünme, tatlım. Sadece seni tiyatroya götürmek istiyorum. Haftalar önce kız kardeşime ve teyzeme Covent Garden'daki bir oyunda eşlik edeceğime söz vermiştim ve senin de bize eşlik etmeni istiyorum. Leydi Freemantle sizin için refakatçi olmayı kabul etti, eğer adab-ı muaşeret konusunda endişeleriniz varsa."

Arabella'nın kaşları havaya kalktı. "Yani onunla meseleyi çoktan hallettiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

"Evet, bu yüzden reddetmek için bir nedeniniz yok. Şehirde geçireceğiniz bir akşamın hoşunuza gideceğini düşündüm. Son zamanlarda çok fazla çalışıyorsun."

Arabella kendini onun mavi bakışlarını ararken hissetti. En son ne zaman bir erkek onun keyfiyle ilgilenmişti? Kesinlikle babası ya da üvey amcası değil. Nişanlısı bile kendisini bu kadar zahmete sokacak kadar onun iyiliğini düşünmemişti.

"Gel, itiraf et, katılmak istiyorsun," diye ikna etti Marcus silahsız bir sırıtışla.

Adamın sezgileri rahatsız ediciydi ama Arabella teklifinin büyük bir çekiciliği olduğunu inkâr edemezdi. Londra'da bir akşam geçirmeyi çok istiyordu. Akademi şehre o kadar yakındı ki, o ve diğer öğretmenler zaman zaman zaman öğrencilerine oyunlara ve operalara eşlik ediyor, böylece kızlar sosyal nezaketlerini geliştirebiliyorlardı. Ama öğrencileriyle birlikte tiyatroya gitmek, Marcus'la birlikte gitmekle aynı şey değildi.

Tam da bu yüzden reddetmeliydi. Bütün bir geceyi onunla geçirmek şüphesiz hata . Ama Winifred onlara eşlik ederse.

"Giyecek hiçbir şeyin olmadığı bahanesini kullanamazsın," diye araya girdi Marcus. "Modacıya senin için bir düzine gece elbisesi daha dikmesini emrettim."

Arabella öfkeyle ona baktı. "Senden servetini benim için harcamamanı açıkça istememe rağmen mi?"

"Kesinlikle, benim sevgili Belle'im. Bağışımı kabul etmen konusunda seninle tartışmak istemedim. O yüzden geleceğini söyle. Eleanor'la tanışmanı istiyorum. Birbirinizden hoşlanacağınızı umuyorum."

Arabella kendi kendine, bu seferlik şımarmanın bir zararı olmaz, dedi. Kız kardeşi hakkında duyduğu ilgi çekici hikâyelerden sonra, Eleanor'la gerçekten tanışmak istiyordu. Ve Marcus'un ailesiyle tanışma davetini kabul etmiş olması, onun evlilik teklifini de kabul etmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Çarşamba akşamı sizinle birlikte tiyatroya gitmekten ve Eleanor'la tanışmaktan memnuniyet duyarım."

Ağzının etrafındaki mizahi kırıksıklıklar derinleşti. "Güzel. Sizi azarlamak zorunda kalmaktan beni kurtardınız." Azalan kalabalığa bir göz attı. "Eğer kız kardeşlerinizi bulursanız arabamı şimdi sipariş edeceğim."

Arabella, Marcus'un ne kadar ikna edici olabildiğine hayret ederek onun uzaklaşmasını izledi. Yine de onun içten nezaketi boğazına garip bir ağrı sokmuştu. Onunla tanışmadan önce, yaşlılarının çoğu gibi sıkılmış, bencil bir çapkın olduğunu düşünmüştü ama geçen hafta onun hakkındaki tüm varsayımlarını yerle bir etmişti.

Onun nezaketi, baştan çıkarmaya yönelik tüm şehvetli çabalarından daha yıkıcıydı ve ona karşı koymayı sonsuz derecede zorlaştırıyordu. Ve çok daha tehlikeli.

Leydi Freemantle onu bulduğunda Arabella hâlâ bakışlarıyla onu takip ediyordu.

Winifred sevinçle, "Loring kardeşlerin sosyeteye dönüşünü bir zafer olarak nitelendirebilirim," dedi. "Ve bunun için Lord Danvers'a teşekkür etmelisiniz."

"Evet, öyle," diye gülümseyerek kabul etti Arabella. "Ona minnettarlığımı çoktan ifade ettim."

Winifred'in bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Bence onun evlenme teklifini kabul etmelisin canım. Sana iyi bir koca olur."

Arabella gülümsemesinin solduğunu hissetti. "Winifred, iyi niyetli olduğunu biliyorum-"

Hanımefendi ellerini kaldırdı. "Benim müdahalemi istemediğinizin farkındayım ama sizi iyi bir şekilde yerleşmiş görmek kalbimi rahatlatır. Ama bu akşam için bu konuda söyleyeceğim son şey bu. Şimdilik kendimi eve götüreceğim. Roslyn ve Lilian'a sevgilerimi iletin."

Winifred uzaklaşırken Arabella gülmekten kendini alamadı. Ama kız kardeşlerini bulmak için kalabalığı taramak üzere döndüğünde, aklının arkadaşının yorumuna takıldığını fark etti.

Marcus'un ona iyi bir koca olacağı doğru muydu? Daha da önemlisi, onun karısı olmayı ve çocuklarını doğurmayı kabul ederse onunla nasıl bir evlilik yapabilirdi?

Onun damgasını taşıyan asilzadeler kalplerini kolay kolay vermezlerdi ve onun nezaketini ve koruyuculuğunu ne kadar takdir etse de, kendi kalbini tekrar açmanın ve reddedilmesinin aşağılanması ve acısını göze almaya hazır değildi. Ve gerçek olmadan,

tartışılmaz, karşılıklı Aşk, o vardı Hayır arzu ne
olursa olsun Evlilik için.

Ancak Arabella, evlenme teklifinden bu yana ilk kez Marcus'la bir birlikteliğin nasıl olacağını merak etti. Eğer onun karısı olursa, hiçbir maddi kaygı duymadan rahat ve konforlu bir yaşam sürecekti. Ve kontes olmanın gerektirdiği saygıyı görecekti. Marcus'un da gibi, Leydi Danvers tüm kibirli komşularına . Elbette, statü ve servet için evlenmek mutluluğu garantilemiyor, ailesinin yaşadığı sefaleti de önleyemiyordu.

Ama kur yapmaları, aralarında daha derin duygulara dönüşebilir miydi? Yoksa sadece hüsnükuruntu mu yaşıyordu?

Çoğunlukla hayatından memnundu. Okulu tatmin ediciydi ve harika kız kardeşleri ve arkadaşları vardı. Yine de zaman zaman yalnızlık çektiğini ve kendini daha fazlasını isterken bulduğunu kabul ediyordu. Arabella dört yıl önce, tıpkı Roslyn'in şu anda istediği gibi, bir koca ve aile istediğini kendine hatırlattı.

Ya Marcus'un teklifini ciddi olarak düşünürse? Zamanla birbirlerini sevmeye başlayabilirler miydi? Onunla ne tür bir evlilik yapmayı umabilirdi?

Daha da önemlisi, daha önce bir kez karşılaştığı incinmeyi riske atmaya cesaret edebilir miydi? Bu düşüncenin biraz korkutucu olduğunu inkâr edemezdi.

Yine de şimdi karar vermek zorunda değildi, diye düşündü Arabella. Bahisleri bir hafta daha sürecekti. Bittiğinde, Marcus'tan bağımsızlığını ilan edebilirdi. Ama bu arada... ya kurları gerçekmiş gibi davranırsa?

Tam o sırada kız kardeşlerini gördü ve ona katıldıklarında Roslyn sakin bir şekilde gülümsüyordu ve Lily bile akşamdan memnun görünüyordu.

"Anladığım kadarıyla balo korktuğun kadar acı verici olmamış?" Arabella en küçük kız kardeşiyle alay etti.

Lily iyi huylu bir tavırla, "Hayır," dedi. "Gerçekten de beklediğimden daha hoştu. Hiç şüphesiz herkes Kont'un gözüne girmek için can atıyordu."

"Ama sen de onu sevimli ve çekici buluyordun," dedi Roslyn gülerek. "Hadi itiraf et Lily, Kont hakkındaki düşüncelerin önemli ölçüde gelişti."

"Doğru," diye kabul etti. "Belki o kadar da kötü biri değildir."

Arabella kız kardeşlerini giriş kapısına doğru yönlendirirken, Marcus'un kendi gözünde önemli ölçüde yükseldiğini kabul etmek zorunda kaldı. Elbette onunla evlenme isteğini etkileyecek kadar değil. Bu kadar sert bir adım atmak için uzun uzun düşünmesi gerekecekti.

Ama en azından önümüzdeki bir hafta boyunca, belki de kur yapmalarının gerçek olmasına izin verebilirdi.

Onuncu Bölüm

Hayalleriniz daha önce bir kez paramparça olmuşken kalbinizin savunmasız kalmasına izin vermek aptallıktır.

-Arabella'dan Fanny'ye

Ertesi gün öğleden sonra Marcus Londra'daki malikânesinin çalışma odasına girerken Drew, "Belki de açıklama lütfunda bulunursun," dedi, "neyin peşindesin Marcus? Koğuş arkadaşlarından biriyle nişanlandığına dair söylentiler dolaşıyor. Lütfen bize öyle olmadığını söyle."

Heath biraz daha bağışlayıcı bir ses tonuyla, "Tam olarak söylemek gerekirse, en büyük koğuş," diye ekledi.

Marcus dün iki arkadaşına mektup gönderip Çarşamba akşamı tiyatroya gelmelerini rica ettiğinde, bütün hafta neden kendilerinden kaçtığını öğrenmek istemişlerdi. O da onları Chiswick'te kendisini arama zahmetinden kurtarmak için hemen şimdi Londra'ya gelmişti.

Geldiğinde soylular onu bekliyordu ve sorgulamalarına başlamadan önce oturmasına bile zaman vermediler.

Marcus içini bir kanepeye yerleşti ve uzun bir tartışmaya hazırlandı. "Şu anda Arabella ile nişanlı değilim, hayır. Ama ona evlenme teklif ettiğim doğru."

Drew ona baktı, açıkça sıkıntılıydı.

"Beni elinin tersiyle ittiği de doğru," diye devam etti Marcus. Bu yüzden geçtiğimiz hafta Danvers Hall'da onun fikrini değiştirmek için bir kampanya yürüttüm."

"Sen aklını mı kaçırdın, eski dostum?" Heath bir anlık sessizlikten sonra konuştu.

Marcus kuru bir sesle, "Akıl sağlığımla ilgili endişeleriniz beni duygulandırdı," diye cevap verdi, "ama tamamen yerinde olduğuna inanıyorum."

Heath sıırıttı. "Bu çılgınca davranışının başka bir açıklamasını bulamıyorum. Geçen hafta Chiswick'e koğuşlarınızın geleceğini düzenlemek, onlara uygun çeyizler ayarlamak ve böylece uygun evlilik adaylarını ikna etmek için gittiniz. Sizin gitmemeniz gerekiyordu. Onlardan birine evlenme teklif etmen konusunda seni azarladığımda sadece şaka yapıyordum."

"yle olduğunu biliyorum. Ve o sırada Arabella'ya teklifte bulunmaya hiç niyetim yoktu."

"Peki ne oldu böyle?" Drew büyük bir ciddiyetle sordu. "Ondan etkilendiğini biliyorduk Marcus. Ama bu kendini isteyerek bir evlilik ilmiğine asman gerektiği anlamına gelmez."

"Benim için duyduğun heyecanı dizginle, olur mu?"

Drew'un alaycı sesinde sabırsızlık vardı. "Yapma ama, hayatının geri kalanını ve bizimkini de etkileyecek böylesine önemli bir kararı ikimize de tek kelime etmeden verdiğin için endişelenmekten ve hayal kırıklığına uğramaktan kendimizi alamayacağımızı biliyorsun."

Marcus belli belirsiz gülümsedi. "Belki de onaylamayacağınızı bildiğim için hiçbir şey söylemedim."

"Gerçekten mr boyu bacaklarına pranga vurulmasını *istediğini* mi iddia ediyorsun?"

"Korkarım öyle. Suratını asma dostum. Ben ölmedim. Sadece içimdeki bekârın ölümü gerçekleşti. Bazen en iyilerimizin bile başına gelir."

Drew'un bakışları kaşlarını çatarak daraldı. "Bunun senin başına gelmesini hiç beklemiyordum - hiçbirimizin - uzun bir süre boyunca."

"İnan bana, ben de öyle," diye mırıldandı Marcus. "Beni tamamen hazırlıksız yakaladı."

Heath de benzer bir şaşkınlıkla başını salladı. "Bayan Loring'in güzelliğinden ve ruhundan etkilenmeniz anlaşılabilir bir şey, özellikle de evlilik teklifinizi reddetmişse. Tanıdığınız başka hiçbir kadın sizi reddetmeye cesaret edemezdi, bu yüzden elbette onun peşinden gitmenin zorluğu ilginizi çekmiştir."

"Mesele sadece meydan okuma değil," diye araya

girdi Marcus. "O halde nedir?"

"Sonunda kontesim olarak hayal edebileceğim, benim için iyi bir eş olabilecek birini buldum."

Drew derin bir kuşkuyla kaşlarını çattı, ama Heath düşünceli görünüyordu. "Eğer bu doğruysa," dedi yavaşça, "o zaman seni neredeyse kıskanabilirim. İdeal eşim olarak gördüğüm hiçbir kadınla karşılaşmadım. Sanırım sizi kutlamak gerek."

Marcus hafifçe, "Sanırım öyleyim," diye cevap verdi.

Heath'in evliliğe adım atmayı felaketten ziyade potansiyel bir olumlu gelişme olarak görmeye istekli olması şaşırtıcı değildi. Heath'in zahmetsiz cazibesi onu kadınların gözdesi haline getirmişti; ona akın akın gelen hayranlık dolu kadınlardan sadece birine bağlanmak istememişti. Yine de Heath üçü arasında en pervasız ve cüretkâr olanıydı ve yeni şeylere en açık olanıydı.

Maceralar, ise Drew oldu ve en çok korunan-ve ve en alaycı.

Az önce Drew hayal kırıklığı içinde bir elini sarı saçlarında gezdirdi. "Bunu açıkça düşünmüş olamazsın."

Evet, enine boyuna düşünmüştü, diye geçirdi içinden Marcus. Ama soğuk mantıktan çok içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Arabella onun hayatına çok ihtiyaç duyduğu bir ateş kıvılcımı getirmişti. Sıcak ve canlı biriydi....

Marcus, dün akşam baloda kendisine ortak olmasını istediği genç kızların listesini verdiğinde kızın gri gözlerinde parlayan gülüşü hatırlayınca gülümsedi. Ve daha sonra, öğrencisini kurtardığı için teşekkür ederken gözlerindeki minnettar duyguyu, yumuşak ve verici ifadesini.

O zaman onun gitmesine izin vermeyeceğine karar vermişti. Ancak bu kararını en yakın arkadaşlarına açıklaması zordu, çünkü onlar hiçbir kadına karşı böyle bir sahiplenme duygusu hissetmemişlerdi.

Marcus sessiz kaldığında, Drew alaycı bir ses tonuyla düşüncelerini böldü. "Kendini aşık sanıyor olamazsın, Marcus."

Aşk mı? Bu duyguya inandığından bile emin değildi. En azından tanıdıkları arasında gerçek bir aşk eşleşmesi görmemişti, ancak böyle bir ihtimalin gerçekten var olduğundan şüpheleniyordu.

Evlilikte yakınlık ve şefkat bulma umudunu da hiçbir zaman taşımamıştı, ama Arabella'nın karısı olması ihtimali oldukça cazip ve mümkündü.

En azından evlilikleri heyecan verici olacaktı. Arabella'nın ailesinin bildiği soğuk, tarafsız birliktelikten ya da Arabella'nın ailesinin sürdürdüğü söylenen, bitmek bilmeyen acı düşmanca savaştan çok uzaktı.

"Hayır," dedi Marcus yavaşça, "aşık olduğumu iddia edemem."

"Zihnimi rahatlatıyorsun," dedi Drew, iğneleyici ses tonu tam tersini ima ediyordu.

Marcus düke değerlendirci bir bakış attı. Drew'u ikna zor olacağını biliyordu. "Arabella'yı tanıdığınızda daha da rahatlayacaksınız, bu yüzden ikinizden de yarın akşam tiyatrodaki bize katılmanızı istedim. Böylece onunla tanışabilir ve kendiniz karar verebilirsiniz. Öncesinde onu Clarendon'da yemeğe götüreceğim, arkadaşı Leydi Freemantle da ona eşlik edecek."

"Evde kalmış kız çocuğunuzla halka açık bir otelde yemek yemek için bir refakatçiye ihtiyacınız olduğunu söylemeyin bana."

"Normal şartlar altında buna gerek olmazdı ama Arabella'nın itibarı hala ailesinin skandalının gölgesi altındayken, bunun tavsiye edilebilir olduğunu düşünüyorum. Arabella ve kız kardeşlerini sosyeteye yeniden kazandırmak istiyorum, bu yüzden uygun olan her şeyi yapmaya hazırım. Eleanor ve Beatrix Teyze'yi Covent Garden'daki locamızı paylaşımları için davet ettim, böylece onlar da Arabella ile tanışabilecekler."

Beatrix, Vikontes Beldon, Marcus'un anne tarafından teyzesiydi ve kendisi de sevimli bir hanımefendiydi. Üç adam da yaşlı kadına düşküdü.

"Neden hepimizi seninle birlikte Clarendon'da yemeğe davet etmiyorsun?" Heath sordu.

"Çünkü kur yapma sürecimi adım adım ilerletiyorum," diye açıkladı Marcus. "Aile ve arkadaşlarla özel bir akşam yemeği bu noktada fazla samimi olur. Arabella'yı kaçmasına neden olacak kadar zorlamak istemiyorum."

Heath Dük'e eğlenen bir bakış fırlattı. "Anlaşılan onun evliliğe karşı duyduğu nefret de seninki kadar şiddetli, Drew."

"Öyle," diye onayladı Marcus. "Yarın akşamki tiyatroya gelmesini sağlamak için onu zorlamak zorunda kaldım." İki arkadaşının arasına baktı. "Yani gelecek misin?"

Heath hemen, "Ben olsam kaçırmazdım,"

dedi. "Ya sen, Drew?"

"Eğer mecbur kalırsam," diye cevap verdi daha isteksizce.

Marcus gülümsedi. "Güzel. İkinizden de en iyi şekilde davranmanızı bekliyorum. Arabella'nın çapkınlara karşı kesin bir hoşnutsuzluğu var ve hepimiz bir dereceye kadar bu niteliklere sahibiz. Birkaç değerli özelliğimiz olduğunu görmesini istiyorum."

Heath bir kaşını kaldırdı. "Onun namuslu biri olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Marcus, Arabella'nın onun sevişmesini coşkuyla hatırlayarak hafifçe güldü. "Hiç de değil. Ama babası çapkınlık şampiyonuydu, o yüzden onun gibi erkeklerle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Arkadaşı yavaşça başını salladı. "Sanırım bu anlaşılabilir bir şey, ama onun seni uysal bir milksopa dönüştürmesine izin vermemeye dikkat etsen iyi olur."

"Bundan pek korkmuyorum. Arabella'nın da milksoplardan pek hoşlandığı söylenemez."

"Peki ya iki kız kardeşi?" Heath düşünceli bir tavırla sordu. "İkisinin de güzel olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, neden?"

"Eğer onları en büyük koğuşun yarısı kadar ilgi çekici buluyorsan, onlarla tanışmak isteyebilirim."

Marcus onları gerçekten de ilgi çekici bulduğunu düşündü. Her ne kadar Arabella'nın daha dünyevi görünümünü tercih etse de, ikinci velisi üçü arasında en zarif olanıydı -kırmızı altın saçlar ve parlayan gri

Roslyn'in altın prenses imajına benziyordu. Lilian da kız kardeşleri kadar büyüleyiciydi ama onlardan tamamen farklıydı; koyu renk gözleri ve canlı kestane rengi saçları ona Çingeneleri akla getiren bir canlılık veriyordu.

"Ortanca kardeş Roslyn olağanüstü bir güzelliğe sahip," dedi Marcus, "ama senin zevkine göre biraz narin, Heath. En küçükleri Lilian ise tam bir ateş parçası, tam sana göre. Belki sizi tanıştırmamı istersiniz."

Heath sırtarak karşılık verdi. "Olabilir. Henüz beni bir yuva kurmak isteyecek kadar evcilleştirebilecek bir kadınla tanışmadım ama insan her zaman umut edebilir."

"Eğer onun için teklifte bulunursan, onun sorumluluğundan kurtulabilirim. Peki ya sen, Drew?" Marcus sordu. "Zarafeti ve zekâsıyla Roslyn senin de ilgini çekebilir."

"Kafayı mı yedin sen?" Drew alaycı bir dehşet ifadesiyle sordu. Marcus kıkırdayınca, Drew ona bir bakış fırlattı. "Bana baskı yapma, seni zavallı zırlak. Onunla tanışana kadar yeni aşkın hakkında bir yargıya varmamam yeterli. Şansımız yaver giderse, en büyük Bayan Loring seni kalıcı olarak reddetme sağduyusuna sahip olacak ve böylece normal huzurlu varlığımıza geri dönebileceğiz."

Bu alaycı yorum karşısında Marcus dilini tuttu ama yine de normal yaşamına dönmeye hiç niyeti yoktu. Arabella'ya kur yapma konusunda yavaş ama emin adımlarla ilerliyordu ve Arabella'nın inatçı isteksizliğine rağmen onunla evlenmeye niyetliydi. Arabella henüz bunu görmeyi reddetse de onun için ideal bir eşti.

En büyük zorluğu şehvetini dizginlemektir. Arabella'yı bu kadar çok istediği son birkaç gün boyunca ellerini kendine sakladığı için bir tür ödülü hak etmişti. Arabella'yı üst kattaki yatağına götürüp önümüzdeki iki haftayı onun güzel vücudunu keşfederek ve ona tutkuyu öğretmek geçirmeyi çok isterken, her gece yalnız yatmasına izin vermek büyük bir metanet gerektiriyordu.

Ancak, umarım, kendini tutması daha uzun süre gerekli olmazdı.

Arabella soyunma odasındaki büyük bakır küvete bakarken, Marcus'un kur yapma işini yoğunlaştırdığına karar verdi. Küvet uygun bir şekilde sıcak suyla doluydu ama yüzeyinin büyük bir kısmı pembe gül yapraklarıyla kaplıydı. Adamın, zarif yeni gardırobunun sorumluluğunu üstlenen yeni abigail'ine görünmeden soyunma odasına nasıl girdiğini merak etti.

"Bu yapraklar güzel kokmuyor mu, hanımefendi?" Nan neşeyle sordu. "Lord Hazretleri onları banyonuza serpmemi istedi."

"Lord Danvers onları buraya koymanızı mı istedi?"

"Evet, söyledi. Güllere düşkünlüğünüz olduğunu ve yapraklarının vücudu güzel kokutmak için gülsuyu kadar iyi olduğunu söylüyor."

Arabella soyunup sıcak suya girerken, en azından özel dairesine girmeye çalışmamış, diye düşündü eğlenerek. Aslında, bu manevraya kadar, Marcus günlerdir ona karşı hiçbir samimi yaklaşımda bulunmamıştı.

Yaprakların tenini okşadığını hissetmek Arabella'ya balodan beri Marcus'u pek görmediğini hatırlattı. Dün geceyi iş için Londra'da geçirmişti ve yokluğu onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı, belki de ona kur yapması için gerçek bir şans vermeye karar verdiği için. Dün akşamki yemekte ona eşlik etmeyi özlediğini de inkâr edemezdi.

Ayrıca yaklaşan akşamı ne kadar heyecanla beklediğini de inkâr edemiyordu. Clarendon Oteli'nde yemek yemek ve Covent Garden Tiyatrosu'na Marcus'un söz verdiği gibi seçkin bir toplulukla gitmek çok hoş bir ziyafet olacaktı. Arabella

Kız kardeşi, teyzesi ve en yakın iki arkadaşıyla tanışmak için sabırsızlandığını itiraf etti. Tek umudu onlarla baş edebilmektir.

Bu nedenle, gül rengi ipekten yeni gece elbisesini ve Marcus'un gönderdiği göz alıcı yakut kolye ve küpeleri giyebildiği için mutluydu. Şevval camında kıyafetini incelediğinde, görüntüsü onu duraksattı. Kontes olmaya layık, muhteşem bir leydi gibi görünüyordu.

Arabella'nın yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. Her şeye rağmen onun teklifini ciddiye almalı mıydı?

Merdivenlerden inip Marcus'u giriş holünde kendisini beklerken bulduğunda onu gördüğüne daha da çok sevindi. Onu görünce karnından bir sıcaklık fışkırdı ve kalbinin endişe verici bir şekilde çarptığını hissetti. Uzun kuyruklu bordo ceket, altın brokar yeleği ve beyaz saten diz pantolonu içinde nefes kesici derecede yakışıklı görünüyordu. Yine de onu tekrar görmekten duyduğu memnuniyeti gizlemeye kararlı bir şekilde koluna girdi.

Güzel bir öğleden sonraydı, sabahki yağmurdan dolayı serindi ama mavi gökyüzünde yumuşacık beyaz bulutlar süzülüyordu. Yaklaşık bir saat sürecek Londra yolculuğuna çıkabilmek için erkenden yola koyulmuşlardı.

Arabacıları onları, onaylayan bir bakışla Arabella'nın yanına yerleşen Winifred'i almaya götürdü. "Elbisen mükemmel canım ve sürdüğün koku da çok hoş."

Arabella şaşkın bir bakışla karşılık verdi, çünkü parfüm sürmemişti.

"Gül yaprakları olmalı," diye mırıldandı Marcus kışkırtıcı bir sesle.

"Hangi gül yaprakları?" diye sordu yaşlı kadın.

Arabella ona sakinleştirici bir bakış atarak, "Boş ver," dedi.

Aksi takdirde, akşam yeterince umut verici bir şekilde başlamıştı. Marcus'un iyi yaylanan arabası yolculuğu nispeten kolay bir şekilde yaptı ve zarif otele vardıkları andan itibaren, partisine ziyaretçi kraliyet ailesi gibi davranıldı. Özel bir salona götürüldüler ve burada çalışanlar lord hazretlerinin her isteğini yerine getirmek için can attılar ve onlara üç lezzetli yemek ve bir düzine içki sundular. Leydi Freemantle çok etkilendiğini ifade etti ve Lord Danvers'a şanlı arkadaşlığını paylaşma ayrıcalığı için minnettarlığını dile getirdi.

İki saat sonra Covent Garden'a vardıklarında Arabella daha da minnettardı, çünkü o olmasaydı, dört yıl boyunca kendini beğenmişler tarafından dışlandıktan sonra bu ışıltılı kalabalığı muhtemelen korkutucu bulacaktı.

Sosyetenin kaymak tabakası üst katları doldurmuştu; resmi kıyafetler giymiş lordlar ve beyefendiler, satenler ve mücevherlerle süslenmiş hanımlar. Birçoğu oyunun tadını çıkarmaktan ziyade sadece görmek ve görülmek için geldiğinden, Marcus Arabella ve Winifred'e üst kata kadar eşlik ederken gürültü oldukça yüksekti.

Arabella oraya vardıklarında onun locasında iki hanımefendi ve iki beyefendinin oturduğunu gördü ve hepsi de ayağa kalkarak onları selamladı.

Marcus, Beatrix Teyzesi Leydi Beldon'dan başlayarak tanıştırma faslını gerçekleştirdi. Ufak tefek, gümüş saçlı kadının Arabella'ya meraklı bir kuşu hatırlatan meraklı, parlak gözleri vardı. Marcus'un kız kardeşi Leydi Eleanor hiç söz almadan öne çıktı. Kuzguni saçlı güzel, kısa buklelerinin arasına elmaslar takmış ve Arabella'nın ellerini sıcak bir şekilde sıkarken hoş bir gülümseme takınmıştı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Loring. Benim alçak kardeşim sizi bir sır olarak saklıyordu." Marcus'a gülerek bir bakış gönderdi. "İki gün öncesine kadar sizden hiç bahsetmemişti."

Marcus sevgiyle, "Çünkü senin iğrenç tavırlarınla onu korkutmak istemedim, fingirdek," dedi.

"Pah," diye karşılık verdi Eleanor. "Hiçbir şeyden korkacak bir tipe benzemiyor."

Arabella gülümsemekten kendini alamadı. "En azından görgü kurallarına göre değil. Son üç yıldır çok sayıda yeşil kıza bunları öğretmeye çalıştıktan sonra değil."

Leydi Beldon ilk kez konuştu. "Marcus bize akademinizle ilgili bir şeyler anlattı, Bayan Loring. Bunu duymak isterim."

"Elbette leydim."

Marcus daha sonra yakın dostları olan Arden Dükü ve Claybourne Markisi'ni tanıdı.

Dük koyu sarışındı, uzun boyu kıvrak bir zarafete sahipti, marki ise neredeyse onun kadar uzun ama daha güçlü bir vücuda sahipti, saçları alaca kahverengiydi. Her ikisi de Arabella'ya oldukça farklı tepkiler verdi. Arden ona soğuk bir selam verdi, ama Claybourne çok daha misafirperverdi ve ona biraz Marcus'u hatırlatan, eğlenen bir gülümsemeyle baktı.

Arabella bu üç asilzadenin neden Londra'da konuşulduğunu anlayabiliyordu. Hepsi de çarpıcı adamlardı, günah kadar güzellerdi ama tamamen... *erkektiller*. Kadınların onlara akın akın ilgi göstermesine şaşmamalıydı. Kalabalık dinleyici topluluğunun dikkatini çektikleri kesindi. Arabella'ya sanki tiyatrodaki bütün gözler onların locasına çevrilmiş gibi geldi.

İki sıra koltuk vardı ama Marcus Arabella'yı en yakın sandalyeye yönlendirmeye başladığında kız kardeşi araya girdi.

"Lütfen yanıma oturun Bayan Loring," dedi Leydi Eleanor. "Daha yakından tanışabiliriz... ve belki de kardeşimin vasiliğiyle ilgili hikâyeleri karşılaştırabiliriz."

Böylece ön sırayı bayanlar işgal etti; önce Marcus'un teyzesi, sonra kız kardeşi, sonra Arabella ve son olarak da Winifred. Marcus ve arkadaşları hemen arkadaki sandalyelere oturduklarında, Arabella kendini alışılmadık bir şekilde açıkta hissetti, özellikle de seyircilerden bazılarının hayranlarının arkasından fısıldaştıklarını ve Lord Danvers'ın partisini işaret ettiklerini fark ettiğinde.

Çok geçmeden *kendisi* hakkında dedikodu yaptıklarını fark etti, ancak birkaç beyefendinin kendisine hayranlıkla baktığını fark etmek gururunu bir nebze olsun yatıştırdı.

Leydi Eleanor da fark etti. "Onlara aldırmayın Bayan Loring. Siz sadece onların son ilgi alanısınız. Çabucak unutulup gidecek." Durakladı ve o büyüleyici attı. "En azından benim durumumda küçük bir suç işlediğimde hep öyle olur."

Marcus öne doğru eğilerek, "Bu çok sık oluyor," dedi.

Oyun başlamadan önce tanışabilmeleri için bolca zaman tanımişti ve ilk sohbet oldukça cana yakın geçti. Eleanor bir yandan Arabella'yı kendisi ve ailesi hakkında kurnazca sorgularken, bir yandan da canlı bir diyalog sürdürmeyi başarmıştı. Ama Marcus'un da tahmin ettiği gibi, ilk izleniminde esprili, canlı ve hınzır bir eğlence anlayışına sahip görünen kız kardeşinden hoşlandığını fark etti.

Arkasında oturdukları için Marcus'un arkadaşlarıyla daha az sohbet etme fırsatı buldu. Marki arada bir yorum yapıyor, bu da Dük'ün göze çarpan sessizliğiyle belirgin bir tezat oluşturuyordu. Arabella, Eleanor asık suratıyla alay etmek için ona döndüğünde biraz yumuşamış olsa da, dükün onu onaylamadığı hissine kapıldı. Anlaşılan Arden'in Shakespeare'e pek düşkünlüğü yoktu ve bu akşam Londra'nın en büyük aktörlerinden John Kemble'in başrolde olduğu *Üçüncü Richard* oyununu izleyeceklerdi.

Dük Leydi Eleanor ile şakalaşırken Arabella arkadaşı Fanny Irwin'in yaşlı bir beyefendinin kolunda yakındaki bir locaya girdiğini gördü. çok çok görünen "Modaya uygun

İffetsiz," Fanny zümrüt saten giysiler içindeydi, siyah saçları yukarı doğru savrulmuştu ve geniş beyaz göğsü mücevherlerle süslenmişti.

Fanny Arabella'ya ihtiyatlı bir gülümseme gönderdi, Arabella da ona aynı ihtiyatla karşılık verdi. Birkaç yıl önce akademinin itibarı için Arabella'nın kötü şöhretli bir fahişeye olan arkadaşlığını açıkça ilan etmesinin akıllıca olmayacağına karar vermişlerdi.

Ancak birkaç dakika sonra, birkaç kutu öteden kendisine karanlık bakışlarla bakan kızıl saçlı bir kadın fark etti. Kadın tek kelimeyle göz alıcıydı; fildişi rengi bir elbise giymişti ve dekoltesi elmaslarla süslenmiş kaymaktaşı tenini bolca ortaya çıkarıyordu.

Arabella bir yabancının böyle bir düşmanlığını uyandırmak için ne yapmış olabileceği konusunda hiçbir fikre sahip değildi ama Leydi Beldon'ın güzeli kibarca başıyla onayladığını gördü. Neyse ki perde açıldı ve Arabella'nın dikkati sahnede sergilenen drama takıldı.

Kemble'in performansını izlemek gerçekten bir zevkti, bu yüzden zaman hızla akıp geçti. İkinci Perde'nin ardından verilen arada Marcus ve Dük, hanımlara şarap getirmek için ayağa kalktılar. Eleanor bacaklarını esnetmek istediğini söyleyip Arabella ve Winifred'i kendisiyle birlikte koridorda dolaşmaya davet ettiğinde marki eşlik etmeyi teklif etti.

Leydi Eleanor'un son derece popüler olduğunu çabucak keşfettiler. Sık sık selamlanıyor ve her seferinde yeni arkadaşlarıyla tanışmak için duruyordu.

Eleanor yaşlı bir çiftle neşeyle sohbet ederken Arabella kalabalık koridorun ilerisinde kızıl saçlı, çarpıcı güzelliği fark etti. Kadın Marcus'a yaklaşip ona içinde baştan çıkarıcılıktan çok daha fazlasını barındıran soğuk bir gülümseme sunduğunda, Arabella kadının gözlerini oymak için tuhaf bir istek duydu.

Winifred onun yüz ifadesini fark ettiğinde verdiği saçma tepki için kendini azarlıyordu. "Üzülme canım," diye fısıldadı arkadaşı. "Tüm raporlara göre ilişkileri aylar önce bitmiş."

"Ne meselesi?"

Winifred yüzünü buruşturmadan önce duraksadı. "Hikayeyi bir de benden dinleyin, böylece yanlış sonuçlara varmazsınız."

"Ne sonucu? Winifred, lütfen bilmece gibi konuşmayı keser misin?"

İç çekti. "Pekala, o hanımefendi Vikont Eberly'nin çok zengin dul eşi. Açıkça söylemek gerekirse, yıllar önce Lord Danvers henüz Baron Pierce iken onunla romantik bir ilişki yaşamış. Yaşlı kocası mecburen Yaratıcısıyla buluşmaya gittikten sonra, geçen Noel'de kısa bir süreliğine ilişkilerine devam etmişler ama uzun sürmemiş. Kadın çok sahipleniciydi ve Barones Pierce olmayı hayal ediyordu, bu yüzden adam ilişkiyi bitirdi. Bildiğim kadarıyla o zamandan beri birlikte görülmediler."

Arabella birden göğsünde bir daralma hissetti. "Kocasına hala hayattayken bir ilişki mi yaşadılar?"

"Şey, evet. Ama sonunda hiçbir şey olmadı ve Lord Danvers'ın artık onunla en ufak bir şekilde ilgilendiğinden şüpheliyim."

Arabella dehşet içinde Marcus'a ve onun güzel sevgilisine baktı. Kıskançlığını inkâr edemiyordu ama üzüntüsünün tek nedeni göz kamaştırıcı Leydi Eberly'nin bir zamanlar onun metresi olması değildi; Marcus'un, Leydi Eberly henüz başka bir adamın karısıyken onun peşine düşmüş .

Arabella bakışlarını kaçırarak bir elini ağzına götürdü. "İyi misin

canım?" Winifred endişeyle sordu.

O anda midesindeki çalkantıya cevap veremedi. Marcus'un onu evlilik teklifini kabul etmesi için ikna etmeye çalıştığını düşünürken, bir yandan da zina yapmaktan çekinmeyen babası gibi olmadığına dair güvence veriyordu.

Arabella, "Önemli bir şey değil," diye yalan söylemeyi başardı. "Belki de akşam yemeğinde çok fazla zengin yemek yedim. Tiyatro *da* oldukça sıcak. Sanırım locamıza döneceğim, Winifred."

"Elbette, ."

Koridorda ilerlerken sakinleştirici bir nefes aldı ve kendine böyle bir acı hissetmeye hakkı olmadığını söyledi. Marcus üzerinde gerçek bir hakkı yoktu. Sadece ona güvenmeye, kalbini ona açmaya başlamıştı. *Onun sevebileceği bir adam olduğuna inanmaya başlamıştı.*

Onun ideal talip tasvirinin gerçek olamayacak kadar mükemmel olduğunu bilmeliydi.

Ama Marcus'u eski metresiyle görmek gerçeklere soğuk bir uyanıştı. Babası evlendikten sonra sayısız ilişkiye girmiş, sevgisini metreslerine yağdırmış, annesini aşağılanma, kızgınlık ve kalp kırıklığı içinde tek başına bırakmış, onu asla sevemeyecek sadakatsiz bir adamın peşinden koşmuştu. Marcus'la evlenirse onun da farklı olacağına nasıl güvenilebilirdi?

Arabella gözyaşlarının sıcak sızısının gözlerini yaktığını hissetti. Kendini gerçekten de onun karısı olarak hayal etmeye çalıştığını düşündü. Belli ki boş hayallere dalmıştı. Aralarındaki evlilik asla yürümeyecekti. Olabileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Aşkla ilgili ilk sefil deneyiminden sonra kendini incinmeye karşı bu kadar savunmasız bıraktığı için daha da kötü bir aptaldı. Belli ki duygularının Marcus'la fazla iç içe geçmesine izin vermişti. Dikkat etmezse aynı hatayı tekrar yapabilirdi.

Arabella boğazındaki sızıyı yutmak için kendini zorladı. En azından artık Marcus'a aşık olma tehlikesi kalmamıştı. Ona karşı direnci gün geçtikçe azalıyor, onun baştan çıkarıcı cazibesi ve kız kardeşlerine karşı gösterdiği cömertlikle yumuşuyordu. Ama daha fazla zayıflamasına izin vermeyecekti.

Bahisleri bir haftadan kısa bir süre içinde sona erecekti. Sadece önümüzdeki Pazartesi gününe kadar hayatta kalması gerekiyordu ve sonra ondan bağımsızlığını ilan edebilirdi. Bu arada, onunla ilgili bu yeni ifşaattan etkilenmemiş gibi davranmak zorundaydı.

Düşünceleri o kadar dağılmıştı ki, beyefendi patronuyla kendi locasına dönmekte olan Fanny Irwin'e neredeyse çarpıyordu.

"Beni affet, Fanny," diye mırıldandı Arabella. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Fanny endişeyle onu inceledi. "Bir terslik mi var Arabella?"

Kadın gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayır, sadece yün topluyordum. Seni tekrar görmek çok güzel, Fanny canım."

Endişesi yatışmış görünen Fanny koridorun ilerisine bir göz attı ve sonra sesini alçalttı. "Toplum içinde birlikte konuşurken görülmemeliyiz, Arabella. Mavi kanlı arkadaşların seni görecektir."

Arabella onun bakışlarını takip ederek Marcus'un teyzesi Leydi Beldon'ın localarının kapısında durduğunu ve Fanny ile karşılaşmasını açıkça onaylamayarak izlediğini gördü.

"Önemli değil," diye cevap verdi Arabella. "Hanımefendinin iyi kazanmaya ihtiyacı yok."

"Ama ne hakkında-"

"Sana yarın yazacağım, Fanny. Winifred," diye omzunun üzerinden .
"İyi arkadaşım Bayan Irwin'i hatırlarsın."

Winifred gülümseyerek nazik bir selam verdi. Arabella yoluna devam etmeden önce kısa bir süre konuştular. Marcus'un locasına girdiğinde teyzesinin çoktan oturmuş olduğunu gördü, daha sakindi ve daha mantıklı düşünüyordu ama yine de Fanny'nin onu kontun baştan çıkarıcı tekliflerine boyun eğmemesi konusunda uyarmakta ne kadar haklı olduğunu düşünmeden edemedi.

Winifred'in yanına yerleştiğinde Leydi Beldon'un kendisine hitap ettiğini fark etti. "Bir leydinin böyle bir kadını kabul etmesinin uygun olmadığını biliyorsunuz, değil mi Bayan Loring?"

Eleanor tam o sırada locaya girdi ve teyzesiyle Arabella'nın arasındaki yerine oturdu. "Ne tür bir kadın, teyze?"

Leydi Beldon burnunu çekti. "Bayan Loring kimi kastettiğimi biliyor."

Vikontes'in alaycı ses tonu karşısında Arabella kaskatı kesildi. Bu akşam erken saatlerde Leydi Beldon, Leydi Eberly'nin önüne gelenle yatıp kalktığını hemen kabul etmişti. Fanny gibi düşmüş kadınları kınarken, evli bir kadının böylesine ahlaksızlığını affetmek büyük bir haksızlık gibi görünüyordu.

Ama Arabella ses tonunu kibar tutmaya çalışarak, "Bayan Irwin çocukluk arkadaşımdır, leydim. Birlikte büyüdük ve kardeş kadar yakındık."

"Bu onu şimdi tanımak için bir mazeret olamaz."

Eleanor'un meraklı bakışları doğrudan Fanny'ye yöneldi. Hafif bir kahkaha atarak sıkıntılı suları yumuşatmak için bariz bir çaba gösterdi. "Pah, teyze, bence çok titiz davranıyorsun. Bayan Loring arkadaşını kırmadığı için takdir edilmeli."

Teyzesinin dudakları gergin bir çizgiyle birbirine yapıştı. "Öğrettiğime inanıyorum
Böyle durumlarda nasıl davranman gerektiğini *biliyorsun*, kızım."

Eleanor düşünceli bir ifadeyle Cyprian'a baktı. "Evet, sevgili teyzeciğim, ama bu hoşuma gideceği anlamına gelmez. Bayan Irwin'le tanışmaktan zevk alacağımı umuyorum. Şüphesiz biz bekâr genç hanımların katlanmak zorunda olduğu kısıtlamaların pek azına sahip, ilgi çekici bir yaşam sürüyor."

Marcus o anda kutuya döndü ve kız kardeşinin açıklamasını tam zamanında yakaladı. Teyzesine ve ardından Arabella'ya birer kadeh şarap ikram ederken kaşlarını hafifçe çattı.

Hâlâ Vikontes'e kızgın olan Arabella, kadehi kabul ederken ona bakmaktan kaçındı. "Ah, katılıyorum Leydi Eleanor," diye mırıldandı. "Bayan Irwin'in özgürlüğünü kıskanıyorum. O kendi hayatının sorumluluğunu taşıyan bir kadın. Her hareketini kontrol eden bir vasi için endişelenmesine gerek yok."

Arabella, Marcus'a ters bir bakış atarak, onun da kendisine cevap vermesini bekledi ama Leydi Beldon'ın azarlamasını bitirmediği belliydi. Tam Marcus'un iki arkadaşı arkalarındaki yerlerine otururken tekrar konuştu. "Müstakbel bir kontesin açık renk eteklilerle arkadaşlık etmesi yakışık almaz, Bayan Loring. Eğer yeğenimle bir geleceğiniz olmasını istiyorsanız, ne kadar yakın olursanız olun arkadaşınızla olan bağınızı koparmanız gerekecek."

Arabella artık öfkeli olmasına rağmen sahte bir gülümsemeyi başardı. "Bağışlayın leydim ama Bayan Irwin'le bağımı koparmaya hiç niyetim yok. Bunun yerine, yeğeninizle olan tüm bağlarımı koparacağım. Gelecek haftadan sonra o artık benim vasim olmayacak ve ben de kesinlikle onun kontesi olarak ilişkimizi devam ettirmeyeceğim."

Göz ucuyla Marcus'un kaşlarının birbirine çarptığını gördü. Kutunun diğer sakinleri sessizliğe gömülmüştü.

Omzunun üzerinden bakan Arabella, Arden Dükü'ne parlak bir gülümseme sundu. "Bu sizi rahatlatmıyor mu, majesteleri? Lord Danvers'la evlenmemi istemezsiniz herhalde."

Dük tek kaşının baskıcı bir kavisıyla karşılık verdi. "Doğrusu, bilmiyorum," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi.

Claybourne Markisi ise eğlenmiş görünüyordu. "Marcus'un bacaklarını size zincirlemesi konusunda ne düşündüğümünden henüz emin değilim, Bayan Loring. Sanırım sizi daha yakından tanıyana kadar karar ."

"Arabella," diye kaba bir şekilde araya girdi Marcus, "bunu daha sonra özel olarak konuşacağız."

Onun emredici ses tonu karşısında çenesi yükseldi ama kızgınlığını hissedebiliyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, delici bakışlarla onu süzüyordu.

"Elbette lordum," dedi sahte bir tatlılıkla. Ancak Marcus'a doğru eğilerek sesini sert bir mırıltıya indirdi. "Teyzene bizim hakkımızda ne söylediğini ya da neden seninle evlenmeye hevesli olduğumu düşündüğünü bilmiyorum-"

Adamın kısa cevabı kadının sitemini kesti. "Ona evlenme teklif ettiğimi söyledim çünkü dedikoduları başkasından duymasını istemedim. Kabul ettiğini söylemedim."

"O zaman onu bu fikirden bir an önce vazgeçirmelisin," diye tısladı Arabella, dikkatini tekrar öne çevirmeden önce, kız kardeşi Eleanor'un havadaki ani gerginliğin açıkça farkında olarak ikisinin arasına nasıl baktığını görmezden gelerek.

Arabella'yı rahatlatan oyun bir süre sonra yeniden başladı. Son üç perde boyunca oturdu, akşamın bitmesini özlerken kalbindeki ağrıyı kararlılıkla görmezden geldi. Tek yapmak istediği eve gitmek ve uzun bir su nöbeti geçirmektir. Ancak aniden gençliğinden bir anıyı hatırladı; babasının kötü şöhretli patavatsızlıklarından birinin ardından annesinin yastığına kapanıp hıçkıra hıçkıra ağladığını.

Bu acı verici hatıra Arabella'nın kararlılığını tazeledi. Bahisleri sona erdiğinde Marcus'la evlenmeyecekti. Ve kesinlikle kalbini ayaklar altına alması için ona sunmayacaktı.

Oyun sona erdiğinde kalbi kadar başı da acı içinde zonkluyordu. Küçümseyici bir tavır takınan Leydi Beldon, locadan ayrılmadan önce nezaket göstererek onu uğurladı. Eleanor ise Arabella'ya sevgiyle gülümsedi ve yakında tekrar görüşebilecekleri umudunu dile getirdi.

Marcus'un arkadaşları da vedalaşma konusunda farklılık gösteriyordu; dük Arabella'ya resmi bir çekingenlikle, marki ise iyi huylu bir çekicilikle davranıyordu.

Yarım saat sonra Marcus Arabella'yı arabasına bindirdiğinde, Arabella koltuklara yaslanıp gözlerini kapattı ve gecenin geri kalanında onunla konuşmak zorunda kalmamayı diledi.

Winifred anlaşılan aralarındaki gerginliği hissetmişti. Normalde eve dönüş yolculuğu sırasında uyuyakalırdı ama bu gece, gerginliği yatıştırmaya çalıştığı belli olan bir şekilde, tüm yol boyunca canlı bir şekilde konuşmaya devam etti. Sonunda araba malikânenin önüne yanaştığında Winifred inmekte tereddüt etti. "İyi olacak mısın canım?"

Arabella, Marcus'un kendisini teyzesiyle olan tartışması hakkında sorguya çekeceğini bildiği için onunla yalnız kalmak istemese de, "Elbette, eve sadece kısa bir yol var," diye cevap verdi.

Kapı uşak tarafından kapatılır kapatılmaz ve araba yeniden hareket etmeye başlar başlamaz Marcus konuştu. "Sanırım o küçük taşkınlığınızı açıklamak istiyorsunuz?"

Arabella inatla çenesini kaldırdı. "Bu bir taşkınlık sayılmazdı. Teyzenizin arkadaşım Fanny'yi aşağılamasına kızmak için yeterli nedenim vardı."

Marcus ölçülü bakışlarıyla onu değerlendirdi. "O haklı, biliyorsun. Senin ve kız kardeşlerinin Fanny Irwin'le daha fazla ilişki kurmamanız daha iyi olur."

Arabella buna sinirlendi. "Belki öyle, ama Leydi Beldon'a söylediğimin aynısını size de söyleyeceğim: Bağlantıyı kesmeye niyetim yok. Ve onu görmemi yasaklayamazsınız."

"Ben olsam denemezdim," diye yanıtladı Marcus sertçe.

Ancak hâlâ öfkeleniyordu. "Teyzenizin tutumu beni dehşete düşürüyor. Senin eski sevgilin gibi evli kadınların sayısız sevgilisi olabildiği ve hatta zina yapabildikleri halde toplumda kabul görürken, bekar kadınların günahlarından dolayı kınanması ikiye bölünmüşlüğü zirvesi gibi görünüyor."

Sonunda nefes vermeden önce uzun bir süre ona baktı. "Sanırım Julia'yı gördün."

Arabella gergin bir gülümsemeyi zorladı. "Eğer 'Julia' derken Leydi Eberly'yi kastediyorsanız, evet. Onu özlemem mümkün değil."

Yüz ifadesi savunmacı olmaktan çok sempattikti. "Onun için endişelenmene gerek yok. İlişkimizi üç ay önce bitirdim."

"Gerçekten de o kadar uzun zaman önce mi?" Arabella alaycı bir tavırla yorum yaptı.

Marcus'un ağzı gerildi. "Ben bir aziz değilim, Arabella. Öyle olduğumu hiç iddia etmedim. Ben sağlıklı bir cinsel iştahı olan bir adamım."

Ona buz gibi bir bakış attı. "Senin bir aziz olduğunu hiç düşünmemiştim ama babama hiç benzemediğini iddia etmiştin."

"Ben onun gibi değilim."

"Hayır mı? O zaman neden onun yaptığı gibi kutsal evlilik yeminlerini dikkate almadan evli kadınlarla birlikte oluyorsunuz?"

Marcus uzun bir süre sessiz kaldı. "Onunla olan ilişkim bir hataydı," dedi sessizce.

"Evlilik teklifinizi kabul etmem için beni ikna etmeye çalışırken böyle söylüyorsunuz."

Çenesinde bir kas esnedi. "Evlilik yeminimize sadık kalmaya niyetliyim, Arabella. Evlendikten sonra bir metres tutmayacağım."

"Her halükarda benim için fark etmez," diye yalan söyledi. Gözlerindeki yanmayı görmezden gelmeye çalışarak pencereden dışarı baktı. Marcus'un sözlerine inanmak konusunda kendine güvenemiyordu.

Onu fiziksel olarak arzuluyordu, o kadarını biliyordu. Ama evlenmeden önceki cinsel arzu, evlendikten sonraki sadakatten çok farklıydı. Bahisleri onun için bir oyundu. Kazanır kazanmaz, kovalamaca biter bitmez ve onu yasal olarak kontesi yapar yapmaz, çıkarları pekâlâ başka bir yere kayabilirdi. O da tıpkı anne ve babası gibi sevgisiz, kalpsiz bir evliliğin içinde sıkışıp kalacaktı.

"Leydi Eberly'yi kıskanmana gerek yok," Marcus, Leydi sessiz kaldığında.

Arabella'nın çalkantılı duyguları kaynama noktasına ulaştı ve ona bakmak için geri döndü. "Kıskanç! Ben zerre kadar kıskanç değilim. Yüzlerce sevgilin olsa da umurumda değil. Senin ilişkilerinin ve sadakatsizliklerinin benim için hiçbir önemi yok, çünkü teklifini kabul etmek gibi bir niyetim kesinlikle yok."

"Arabella..." Marcus sabırsızlığını dizginlemeye çalışarak konuştu. "Beni dikkatle dinle, çünkü bunu sadece bir kez tekrarlayacağım. Evlendikten sonra kimseyle sevgili olmayacağım."

Yüz ifadesi inatçı olmaya devam etti. "Evet, isterdim! Eğer seninle evlenseydim, Marcus, kesinlikle bir sevgilim olurdu, belki de birden fazla.

Siz İngiltere'nin dört bir yanında dolaşırken, ben evde itaatkâr bir eş gibi kalmaktan memnun olmazdım."

Adamın kaskatı kesildiğini gördü; yüz­süzce açıklama onu da en az kendisi kadar kızdırmıştı.

"Benden başka sevgili edinmeyeceksin," dedi dişlerini sıkarak.

Çenesi öfkeyle dışarı fırladı. "İstesem bile beni durduramazsın!"

"Bu teoriyi test etmek istemezsin, tatlım. Yapabilirim ve seni durdururum."

Arabella dişlerini sıkı­tı ve bakışlarını ondan ayırdı. Artık Marcus'a karşı kaybetmesi söz konusu değildi, kendi kendine söz verdi. Bahislerinin geri kalanını söz verdiği gibi oynayacaktı, çünkü kendisi ve kız kardeşleri için özgürlüğü kazanmaya niyetliydi. Ama her şey bittiğinde, onunla bir daha asla konuşmayacaktı bile!

Marcus da kaynayan bir sessizliğe gömüldü. Öfkesini kontrol etmek için çaba harcadı ama patlamaya hazır sevgililer konusunu daha fazla tartışmak için ikisinin de sakinleşmesini beklemeye kendini zorladı.

Araba yolda durur durmaz Arabella kapıyı açtı ve uşak daha basamağı indirmeden aşığı atladi.

Marcus, kadının evin ön merdivenlerinden koşarak çıkışını karanlık bir şekilde izledi. Saatin geç olmasına rağmen giriş holünde hanımının dönüşünü bekleyen uşak Simpkin tarafından karşılandığını duymak için tam zamanında takip etti. Simpkin ona Abigail'i getirmeyi teklif ettiğinde Arabella başını salladı.

"Hayır, Nan'ın dinlenmesini bozma," dedi sıkıca, omzunun üzerinden Marcus'a öfkeli bir bakış fırlatarak. "Tek başıma idare edebilirim. Yıllardır böyle yapıyorum."

Başka bir şey söylemeden aceleyle merdivenleri çıktı ve koridorda gözden kayboldu. Bir an sonra Marcus, yatak odasının kapısının, son derece düzgün uşağı ürkütecek kadar büyük bir güçle çarptığını duydu.

On Birinci Bölüm

Bir kadın kalbini nasıl güvende tutar?

-Arabella'dan Fanny'ye

Hiddetli bir ruh haline sahip olan Marcus doğrudan çalışma odasına gitti ve sakinleşmek için kendine bol miktarda brendi doldurdu.

Arabella'nın, onun eski metresiyle olan geçmiş ilişkisini öğrendiğinde yaşadığı dehşeti anlayabiliyordu. Çapkın babası ve zina yapan annesiyle yaşadığı acı tecrübelerden sonra, evlilikte sadakat onun için muazzam bir meseleydi. Ama evlendiklerinde ona sadık kalmaya niyetliydi ve Arabella'nın onun sözünden şüphe duyması onu çok kızdırmıştı.

Ancak onu öfkeliendiren, evlendikten sonra başka sevgililer edineceğine dair ettiği yemindi. Arabella'nın başka bir sevgilisi olduğunu düşünmek Marcus'u kıpkırmızı yapmıştı.

Uzun, yakıcı bir konyak yudumlayarak öfkesini dizginlemek için kendini zorladı. Arabella evlilik yemininden vazgeçecek türden bir kadın değildi ve o da buna izin vermeyecek kadar sahipleniciydi. Onu kendi yatağında o kadar meşgul edecekti ki, başka bir sevgili istemeyi aklından bile geçiremeyecekti.

Bu arada, onu kazanmak için yürüttüğü kampanya ciddi bir gerileme yaşamıştı. Marcus çabalarını yoğunlaştırması gerektiğini biliyordu.

Yine de Arabella'nın bakış açısına karşı daha hoşgörölü olabilirdi. Uygun evliliklerden nefret etmesi korkuya dayanıyordu. Tekrar incinmekten, vefasız bir talip tarafından ihanete uğramaktan, evli çiftlerin birbirlerine verebilecekleri acı ve sefaletle karşı kendini çok savunmasız hale getirmekten korkuyordu. Aralarındaki birlikteliğin onun kadercî beklentilerinden çok ama çok farklı olacağını ona göstermesi gerekecekti.

Arabella'yı istiyordu, onu en başından beri istiyordu ve ona sahip olacaktı. Kontesi, karısı, sevgilisi olarak.

Yılmamaya yemin eden Marcus son konyasını da içti ve üst kattaki yatak odasına çıktı. Hizmetçiler çoktan uyuduğu için ev sessizdi, ama koridordaki bir duvar lambası onun rahatı için yanık bırakılmıştı ve odasında da bir lamba vardı.

Akşam giysilerini silkerek çıkardı ve sabah uşağının ilgilenmesi için soyunma odasındaki bir sandalyenin üzerine bıraktı. Bahar gecesi oldukça serin olduğu için gecelik giyme zahmetine katlanmayan Marcus yatak odasına döndü ve yatağa doğru ilerlerken aniden durdu.

Örtüler beklendiği gibi indirilmişti ama Arabella'nın bu akşam tiyatrodaki giydiği güllü ipek elbisenin de aralarında bulunduğu büyük bir giysi yığını üstte duruyordu.

İpekler ve parşömenler arasında yakutların ışıltısını ve incilerin pırıltısını yakaladığında, kaşları çatıldı. Arabella ona aldığı bütün elbiseleri ve mücevherleri geri vermişti!

Yığının üzerinde katlanmış bir parşömen yaprağı duruyordu. Marcus onu yırtarak açtı ve içindeki kısa mesajı okudu:

Lord Danvers, bunları sevgilerinize verebilirsiniz. Artık onlara ihtiyacım yok.

En büyük velin, Bayan Loring

Marcus çenesini düğümleyerek sabahlığını giydi, elbiselerini ve mücevherlerini topladı, kapısını açarak koridordan aşağıya, Arabella'nın yatak odasının bulunduğu malikânenin karşı kanadına doğru yürüdü.

Şimdiye kadar son derece sabırlı davranmıştı. Teslimiyetini kazanmak için ona şefkat ve tutkuyla kur yapmaya karar vermişti.

Ancak stratejisinin onu hiçbir yere götürmediği açık olduğundan, daha sert önlemler alınması gerekiyordu.

Yatak odasının kapısı açıldığında Arabella tuvalet masasında oturmuş, saçlarını taramak için umutsuzca bir çaba sarf ediyordu.

Kendini tamamen sefil hissediyordu. Küçük bir kızken anne babasının kavgalarına tanık olmaktan nefret ederdi ama Marcus'la kavga etmekten daha da çok nefret ediyordu.

Arabella titreyen alt dudağını ısırды. Az önceki çalkantısı, duygularının Marcus'la fazla içli dışlı olmasına izin verdiğinin bir kanıtıydı. Daha önce onun güzel metresini kıskanmadığını iddia ederken yalan söylemişti. Kıskançlık onu yiyip bitirmiş, boyundan büyük işlere kalkıştığını kanıtlamıştı. Bunun devam etmesine izin veremezdi-

Marcus'un şaşırtıcı girişı, onun tuvalet masasından sıçrayarak kalkmasına ve dönüp ona bakmasına neden oldu.

Arabella, Marcus'un orada dikildiğini, karanlık ve öfkeli göründüğünü ve güzel elbiselerini tuttuğunu görünce yutkundu. Marcus'un yeni gardırobunu veli-vasi ilişkisinin sembolik bir kopuşu olarak geri vermesinden hoşlanmayacağını biliyordu ama yatmaya hazırlanırken yatak odasına dalmasını beklemiyordu.

Arabella ona temkinli bir şekilde bakarken, adamın bakışları uzun kollu geceliğini, bağlanmamış saçlarını ve çıplak ayaklarını taradı. Beyaz kamuflaj onu tamamen örtmesine rağmen Arabella hâlâ savunmasız hissediyordu, bu yüzden aceleyle tuvalet masası sandalyesinin arkasına sığındı ve onu bir kalkan olarak kullandı.

"Marcus, odama bu şekilde girerek ne demek istiyorsun?"

"Gardırobunun yerini değiştirmişsin, tatlım."

"Hayır, vermedim. Her şeyi sana geri vermek niyetindeydim."

"Peki, kabul etmeyeceğim. Bu giysiler ve mücevherler sana ait ve sende ." Gözleri onunkilere dikilmişti, parlak mavi ve güzel gözleriyle öne doğru yürüyüp yığını yatağın üzerine fırlattı.

Ellerini kalçalarına götüren Arabella meydan okurcasına adama baktı; adam ona doğru ilerlediğinde bu meydan okuma telaşa dönüştü.

"Marcus, hemen yatak odamı terk et!"

"Niyetim bu. Ve sen de benimle geliyorsun."

Kız ondan kaçmaya çalışarak yatağın diğer tarafına doğru koştu ama Marcus üç kararlı adımda ona ulaştı. Marcus eğilerek bir kolunu dizlerinin arkasından, diğerini de sırtından yakaladı ve kızın şok olmuş öfke dolu soluğunu duymazdan gelerek onu kucaklayıp havaya kaldırdı.

Arabella'nın şiddetle fısıldadığı onu yere bırakma taleplerine aldırmadan, onu loş koridor boyunca taşıyarak ana merdiveni geçti.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye bağırdı onun geleneksel olarak Danvers kontlarına ait olan uzak kanada doğru gittiğini fark ettiğinde.

"Odama. Anlaştığımız gibi sana kur yapıyorum." "Ben bunu asla kabul etmedim!"

"Nefesini boşa harcama, aşkım. Evlilik yatağımızın nasıl olacağını sana göstermek niyetindeyim."

Onun bu açıklaması karşısında kalbi deli gibi çarpan Arabella, kurtulmak için çabalarını yeniledi ama Marcus'un sıkı tutuşunu bırakmasını sağlayamadı.

Birkaç dakika sonra onunla birlikte yatak odasına girdi, kapıyı çıplak ayağıyla arkasından tekmeleyerek kapattı ve onu kabaca bıraktığı devasa yatağa doğru yürüdü.

Arabella öfke dolu bir sesle adamın kulaklarını patlatmaya niyetlendi.

Ancak eli saldıramadan adam onu yakaladı ve sertçe kendine doğru çekti. Ani temas onu ürküttü ve vücudunun kaskatı kesilmesine neden oldu.

Arabella Marcus'a bakarken keskin bir nefes aldı. Gece yarısı mavisi gözleri öfkeden çok daha farklı bir şeyle parlamış ve kararmıştı, onu sıkıca tutarken, göğüsleri geniş göğsüne bastırılmış, kalçaları kaslı olanlara yaslanmıştı.

Bir sonraki konuşmasında sesi aniden boğuk bir mırıltıya dönüştü. "Sana benden başka sevgili istemediğini kanıtlamayı planlıyorum Arabella."

Geri çekilmeye çalıştı ama Marcus gitmesine izin vermedi. "Seni sevgili olarak istemiyorum," dedi titrek bir sesle.

"Evet, biliyorsun."

"Tüm bu küstahlıkların arasında-"

Sonra ağzı onunkine indi, yakaladı, ele geçirdi, dili onunkiyle düello etmek için derinlere indi.

Ancak öpücüğü sadece bir an sürdükten sonra öpücüğü bıraktı.

"Beni istiyorsun, Arabella. Bunu inkar edemezsin."

Marcus onu daha da sıkı tutarken, onu istediğini itiraf etti. Onu umutsuzca istiyordu. En şiddetli özlem içinden geçerken nefesi kesildi... sıcaklık, arzu ve ihtiyaç.

Marcus'un da aynı özlemi hissettiğini biliyordu, çünkü o da tamamen hareketsiz kalmıştı. Zaman aniden durmuş gibiydi; hava, irade savaşıyla hiçbir ilgisi olmayan yakıcı bir gerilimle titreşiyordu. Marcus'un gözleri kızın gözlerinin içine bakarken yanıyor gibiydi.

Bakışları onunkilere hapsolan Arabella kıpırdamadan durdu.

Yüz ifadesi yumuşayan Marcus uzanıp başparmağının ucuyla Arabella'nın alt dudağını okşadı. "Seni tatmin etmek istiyorum, Arabella. Seni memnun etmek. Sana hayal bile edemeyeceğin zevkleri göstermek için."

Tutku zonkluyordu; nabızı kulaklarında gümbürdüyordu.

Bunun üzerine Arabella her türlü direnme numarasını bırakarak yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Konuşmayı kes ve beni öp," dedi kısık sesle.

Tek gereken buydu. Marcus eğilerek kızın ağzını tekrar yakaladı, vahşice ırzına geçti ve Arabella da aynı hararetle karşılık verdi. Onlar

Günlerdir bastırılmış hayal kırıklığı patlarken şiddetle öpüştüler.

Zihninin loş bir köşesinde, onun kendisini yüksek yatağa doğru yönlendirdiğini hissetti. Marcus öpüşmeyi kesmeden onu aşağıya doğru itti ama son anda dönüp geri çekildi, böylece onun üzerine yayıldı, saçları etraflarında kırmızı-altın bir perde oluşturdu.

Dudakları kilitli kalırken, adam kadınınkini zevkle parçaladı. Arabella tüm gücüyle onun ateşine karşılık veriyor, nefesi kesiliyordu. Onun öpücüklerine doyamıyor, damarlarında, vücudundaki her sinir ve sinire yayılan arzu ve açlığı inkâr edemiyordu. Çılgınca hissediyordu, sadece onun ağzıyla tatmin edilemeyecek acil bir ihtiyaç. Ondan çok, çok daha fazlasını istiyordu.

İnleyerek, altında yatan güçlü, kaslı erkek bedenine umutsuzca bastırdı, aniden sabahlığının sıcak, çıplak tenini, çıplak belini ortaya çıkarmak için açıldığını fark etti... karnına bastırmak için yukarı doğru çıkıntı yapan şişmiş sertliği. İçgüdüsel olarak, kalçaları adama sürtünerek daha da yaklaşmak istedi.

Marcus boğuk bir iniltiyle ağzını onunkinden ayırdı. Ona bakarken elleri saçlarına dolanmıştı. "Eğer bunu istemiyorsan, bana *şimdi* söyle."

Adamın ne sorduğunu biliyordu. Boğazı kuruyan, nefesi kesilen ve kalbi çarpan Arabella yavaşça başını salladı. "Bunu istiyorum.... Seni istiyorum."

Gözlerinde ateş parladı. Marcus onun üzerinde yuvarlanarak onu ağırlığının altında sıkıştırdı. Sonra yukarı uzanarak geceliğinin narin yakasını kavradı ve ince kumaşı beline kadar yırtarak göğüslerinin olgun dolgunluğunu ortaya çıkardı. Kızın şaşkın nefesi daha boğazından kaçmadan, başı göğüslerine doğru eğildi ve gergin bir meme ucunu

sertçe emerek ağzına aldı. Arabella bu lezzetli his karşısında neredeyse yataktan kalkacaktı.

Sert tümsekleri birbirine bastırarak, kız onun için kısık sesle inleyene kadar zonklayan meme uçlarına dikkatini verdi. "Marcus... lütfen..."

Sonra eli vücutlarının arasına uzandı, yırtık geceliğinin eteğini yukarı çekti, uyluklarının arasından kayarak zonklayan yarığını okşadı. "Henüz değil. Henüz benim için hazır değilsin."

"Ben... bu ateşim..." Ona duyduğu ihtiyaçla yanıp tutuşuyor, içi alev alev yanan bir açlıkla ağrıyordu.

Kendini yukarı kaldırarak geceliğini sonuna kadar yırttı, ardından sabahlığını silkerek çıkardı ve haliya fırlatarak muhteşem, güçlü vücudunu ortaya çıkardı. Kadının açılmış kalçalarının arasına diz çökerek kalçalarını ellerinin arasına aldı ve ona doğru eğildi.

Sihirli ağzı onun kadınsı merkezini bulduğunda, tepkisi yarı çığlık, yarı hıçkırık oldu; çaresiz, yalvaran bir ses, onu şehvetli uzmanlığıyla, dudakları okşarken, dili derinlere dalarken inleyen bir çığlığa dönüştü. Ateş azgın bir cehenneme dönüşürken elleri adamın saçlarını sıktı ve sonunda içinde patladı.

Sonunda kendine geldiğinde, Marcus diz çökmüş onu izliyordu, gözleri şefkatliydi, yüzü gergindi ve kontrol çabasıyla kızarmıştı.

"Lütfen.... durma." Arabella boğuk bir fısıltıyla başlamayı başardı.

Adam tamamen hareketsiz kaldı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, bakışları kilitlendi, zaman o kadar keskin, o kadar çığ bir anda dondu ki, onun kalp atışlarını duyabiliyor, çalkantılı ritmin kendi ritmiyle hissedebiliyordu. Onun tereddüt etmesine neyin sebep olduğunu biliyordu. O onun ilk sevgilisiydi, tek sevgilisiydi. Bir sonraki adım geri dönülmez olacaktı.

"Marcus," diye fısıldadı tekrar, ona doğru uzanarak.

Gülümsemesi ciddi ve büyüleyiciydi, "Durmayacağım," derken sesi alçak ve boğuktu.

Bedenini onunkine doğru indirdi, onu sardı ve kalçalarını kendi kalçalarıyla genişletti. Gözlerindeki şefkat derinleşirken, onu tekrar öpmek için eğildi. Daha önce şiddetli ve aç olan ağzı, baştan çıkarmadan baştan çıkarmaya doğru yumuşadı.

Adamın sert uzunluğunun giriş için araştırdığını hissedebiliyordu. Adam bir santim kadar içeri ittiğinde Arabella donakaldı ama adam dudaklarıyla şakağına dokundu. "Rahatlamaya çalış Belle. geldiğinde dikkatli olacağım."

Büyük bir dikkatle ileri doğru bastırdı, yavaşça içeri süzüldü, yavaşça... devasa, şişmiş uyarılması etini gerdi, onu doldurdu. Bir an acı duydu ama hemen geçti. Arabella sadece zonklayan bir dolgunluk hissetti, sonunda adam tamamen içine gömüldü.

Marcus tamamen hareketsiz kaldı, böylece kız onun yabancı sertliğine alışabildi, alnına, yanaklarına, dudaklarına hafif öpücükler kondurdu.

Bir süre sonra hareket etmeye başladı, hafifçe geri çekildi, sonra tekrar bastırdı. Bu arada elleri göğüslerini uyarıyor, yumuşakça yoğuruyor, başparmakları hassas tomurcukları okşuyordu. Arabella titredi, sonra içinde başka bir ateş dalgası tutuşunca nefesi kesildi.

Duygularına yaptığı son yıkıcı saldırıdan bu kadar kısa bir süre sonra bu kadar yoğun bir şekilde tahrik olmayı beklemiyordu. Ama şok olmuştu, içinde yeniden bir cehennem oluşmaya başlamıştı. Birdenbire yanmaya başladı. Marcus'un çıplak teni onunkini yakıyor, vücudu alev alev yanıyordu. Kalçaları kendiliğinden hareket etmeye başladığında nefesi kısa aralıklarla kesiliyor, zaman kadar eski bir ritimle ondan tamamlanmayı bekliyordu.

Nefesi onunki kadar acı veren Marcus, ağırlığını ön kollarına verdi ve başını kaldırarak Arabella'nın güzel yüzüne baktı. Arabella'yı içine alırken onun orgazmını izlemek istiyordu, birlikteliklerini ilk kez tamamlarken teninin tutkuyla kızarmasını izlemek istiyordu.

Yine de kontrolünün elden kaçtığını, ihtiyacının ve arzusunun ezici boyutlara ulaştığını hissedebiliyordu. Arabella altında kıvranıp inerken yavaşça ilerlemek için mücadele etti, ama Arabella aniden eğilip vecd içinde haykırdığında, kendi boğuk çığlığıyla ihtiyacına teslim oldu, vücudu onun hissettiği aynı alevli zevkle sıkıştı ve spazm geçirdi.

Parçalayıcı, yakıcı patlama onu nefes nefese bıraktı. Patlamanın ardından Marcus, ağırlığını ona vermemeye çalışarak kadının üzerine yığıldı ve ateş yavaşça çekilirken kemiksiz bir şekilde orada yattı.

İkisinin de sakin bir şekilde nefes alabilmesi için uzun bir süre geçti. Sonra yavaşça, büyük bir dikkatle onu içinden çıkardı... kadın irkildiğinde irkildi.

"Seni incittim mi?" Marcus endişeyle mırıldandı.

Başını sallayarak, şaşkın ve hülyalı bir gülümsemeyle ona baktı. "Fanny bana sevişmenin ilk seferinde tatsız olacağını söylemişti ama hiç de öyle olmadı."

Rahatlamış bir halde sırt üstü yuvarlandı ve Arabella'yı kollarının arasına alarak vücudunun cennetine çekti.

Ona sokularak derin, durgun bir iç çekti. Bir süre sonra sesini buldu. "Her zaman böyle midir?"

"Ne gibi?"

"Ateş gibi. Ateş gibi... büyü gibi."

Belli belirsiz gülümsedi. "Neredeyse hiç."

Sanki aniden utanmış gibi yüzünü onun omzuna gömdü. "Muhtemelen sihir gibi bir şey hissetmedin-"

"Yanılıyorsun tatlım. Hissettim, inan bana."

Arabella ona bakmak için geri çekildi. "Sadece beni etkilemeye çalışıyorsun."

Gülüşü yumuşak ve kararlıydı. "Eğer seni etkilemek isteseydim, tatlım, bunu sevişmeden *önce* yapardım."

Beyanı onu rahatlatmış olmalıydı ki gözlerini tekrar kapadı ve bir başka mutluluk dolu iç çekişle ona doğru gevşedi. "Sanırım öyle."

Marcus da Arabella'nın kollarında sıcak ve çıplak olmasının keyfini çıkararak nefes verdi. *Ateşli büyü*nün uygun bir tanımlama olduğunu düşündü, bir zafer duygusu ve daha da derin bir şey yaşadı: içten bir coşku. Arabella'nın tutkusu tahmin ettiği kadar canlı ve heyecan vericiydi, Arabella'nın onda uyandırdığı duygular da öyle. Bir sevgiliyle hiç bu kadar canlı, bu kadar tatmin olmuş hissetmemişti.

Onu kendine yakın tutarak yüzünü saçlarına bastırdı ve güzel kokusunu içine çekti. Geçmişteki sevgililerini, baştan çıkarıcı cazibelerini, onu memnun etmek için denedikleri sonsuz yolları düşündü ama hiçbir denemeden bile içinde böylesine keskin bir açlık uyandırmayı başaramamıştı.

Tehlikeli bir açlık. Marcus, Arabella'ya duyduğu arzunun ona mantıklı düşünmeyi unutturduğunu fark etti. Bu gece sonuçlarını hiç düşünmeden onun bekâretini almıştı.

Yine de onun bekâretini bozduğu için hissettiği suçluluk duygusunu bir kenara bırakmayı başardı. Onu gelini yaptığında olacaktı.

Bu ikisinin de beklediğinden daha erken olmuştu. Yine de olası sonuçlarını düşünmeliydi. Bu gece onu hamile bırakabilirdi.

Marcus, küçük Arabella'lar ve hatta küçük Marcus'lar olasılığı karşısında düzensiz bir nefes aldı. Çocuk sahibi olmanın sorumluluğunu her zaman entelektüel bir bakış açısıyla değerlendirmişti. Unvanlarını devam ettirmek ve soyunu devam ettirmek için görevini yerine getirmeye kararlıydı.

Bununla birlikte, Arabella'nın çocuklarına babalık etme fikri sadece büyük bir çekiciliğe sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda içinde son derece ilkel bir duygu uyandırıyordu.

Marcus'un ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Drew ve Heath onun bir aile kurma fikrini düşündüğünü duysalar kahkahalarla gülerlerdi. Ve söz konusu aileye sahip olmak için önce Arabella'yı kendisiyle evlenmeye ikna etmesi gerekecekti. Ama artık bunu başaracağından hiç kuşkusu yoktu. Onu asla bırakmayacaktı. Sahiplenme duygusu onu hiç bu kadar sarmamıştı.

Artık benimsin, diye düşündü, parmaklarıyla onun çıplak omzunu dalgınca okşarken.

Bu okşama karşısında Arabella onun kollarında kıpırdandı, sonra aniden nerede olduğunu hatırlamış gibi başını kaldırıp odanın kapısına baktı.

Kendini ondan kurtarıp ayağa kalkmaya başladığında, Marcus yataktan çıkamadan onu kolundan yakaladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Odama döneyim. Burada olmamalıyım."

Onu bir kez daha yanına uzanması için aşağı çekti. "Geceyi benimle geçiriyorsun. Sevişmenin zevklerini keşfetmeye daha yeni başladık."

"Ama hizmetçiler bizi fark edebilir-"

"Hizmetçilerin başka bir katta kendi kanatları var. Ve şafaktan önce döndüğünüz sürece kimse sizi görmeyecek."

Marcus ayağa kalkarak ıslak bir bez almak için lavaboya gitti. Arabella'nın kalçalarındaki tohum izlerini temizlemek için geri döndüğünde, yanaklarına yükselen büyüleyici kızarıklık utancını ele veriyordu.

Çıplaklığını gizlemek için yorganı bacaklarının üzerine çekmesine engel oldu. "Kendini benden saklama. Çok güzel bir vücudun var ve bunu görmemde utanılacak bir şey yok."

Arabella alt dudağını ısırdı, ama onun bakımına itiraz etmedi.

Marcus, yırtık kumaşın üzerindeki kan lekesini görünce, "Geceliğini yok ettiğim iyi oldu," diye ekledi. "Bana masum olduğunu gösterecek bir kanıt bırakmamayı tercih ederim. Vardiyanı çöpe atabilirsin ya da daha iyisi yakabilirsin. Seni odana geri götürdüğümde giymen için sana bir gecelik vereceğim."

Marcus işini bitirip bezi leğene geri koyarken Arabella hayıflanarak, "Yatağı darmadağın ettik," dedi. Ama Marcus arkasını döndüğünde keskin bir nefes aldı. Bakışları adamın beline kilitlendi. Adam ağırlaşmış ve tahrik olmuştu -ve açıkça tekrar sevişmeye hazırды.

"Sen hala..." Yüzü daha da alevlendi. "Bir erkeğin iyileşmesinin saatler sürdüğünü sanıyordum."

Marcus yatağa geri tırmanıp Arabella'yı kollarına alırken gülümsedi. "Doğru aşıkla olmaz. Bir erkek bir kadını benim seni istediğim kadar isterse olmaz."

"O zaman benimle tekrar sevişmek mi istiyorsun?" diye sordu başını onun omzuna yaslayarak.

"Göreceğiz bakalım. Yarın zaten yeterince hassas olacaksın."

"Buna değdi."

Yumuşak kahkahası saçlarını okşadı. "O zaman

haklıydım." "Hangi konuda?"

"Fiziksel olarak son derece uyumluyuz. Evlilik yatağında birbirimize çok yakışışız."

Arabella savunmasının canlandığını hissetti. "Belki, ama bu evliliğin diğer yönlerinde uyuşacağımız anlamına gelmez. Kısa bir süre önce tıpkı annemle babamın yaptığı gibi kavga ediyorduk. Bu pek de ideal bir evlilik modeli değil."

"Hayır, ama ideal bir evliliğin ikimizi de gözyaşlarına boğacağından şüpheleniyorum. Dövüşmek canlandırıcı olabilir," dedi Marcus düşünceli bir şekilde. "İtiraf et, benimle kılıçları kilitlemeyi heyecan verici buldun."

Arabella dürüstçe, "Son derece berbat buldum," diye cevap verdi.

"Ama barışmak heyecan vericiydi," diye dürtükledi, sesinde bir gülümseme vardı.

Bu gerçeği inkâr edemeyen Arabella, içinde garip bir dehşet ve memnuniyet karmaşasının dalgalandığını hissetti. Marcus'un tutkusu korktuğu kadar heyecan verici ve ezici bir şekilde harikaydı. Gözlerini kapadı, onun şefkatinin, samimiyetinin ve kollarında bu şekilde yatmanın verdiği mutluluğu tadını çıkardı.

Kadın cevap vermeyince, altından kalktı ve ona bakabilmek için yan yattı. "Neden şimdilik bir ateşkes ilan etmiyoruz? Bu gece daha fazla kavga yok. Sadece zevk."

Arabella tereddüt etti. Marcus'la kavga etmek istemiyordu. Ona masumiyetini verdiği için pişman da olamazdı. Ama bütün gece onun yatağını paylaşmak gibi skandal bir fikre kapılmak istiyor muydu?

Sorun onun aptal kalbiydi. Eğer Marcus'un sevişmelerine teslim olursa, onunla duygusal bir bağ kurmayacağına dair kendine güvenebilir miydi?

Onun gecikmesi üzerine Marcus eğilerek dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Bir ateşkes, aşkım. Gecenin geri kalanında bahsimizi unutacağız ve sadece eğleneceğiz."

Arabella dudağını ısırarak kendi kendine endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Marcus'un sevişmelerine karşı koyamayacağı açıktı ama artık önceden uyarıldığına göre kalbini daha ateşli bir şekilde koruyabilirdi. Kararlılığını pekiştirmek için Marcus'u güzel eski metresiyle hayal etmesi yeterliydi. Kendine tehlikeyi hatırlatmaya devam ederse ona aşık olacak kadar aptal olmayacaktı.

"Pekâlâ, ateşkes," diye mırıldandı. Uzanarak kollarını onun boynuna doladı. "Peki gecenin geri kalanında ne yapacağız?"

Yavaş, çok erkeksi bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Eğitimin üzerinde çalışmamızı öneririm. Arkadaşın Fanny belli ki sana tutku hakkında bilmen gereken her şeyi anlatmamış. Örneğin benim vücudum hakkında çok az şey biliyorsun."

Arabella'nın elini tutarak beline götürdü ve ona dokunmasına izin verdi... sert, düz karnı, erkekliğinin uzun, kalın shaftı, altındaki ağır, şişmiş keseler. Arabella tereddütle onun erkeksi özelliklerini kendi başına keşfetmeye başladığında, teninin sıcak, şık ve çok tahrik edici olduğunu keşfetti.

Parmakları onun sıcak uzunluğunun etrafında kıvrıldı, hafifçe sıktı. Avucunun içinde yanıyordu, çelik gibi sertti, dokunuşunun altında zonkluyordu. Ve Marcus bariz bir zevkle gözlerini kapadığında, verdiği tepki ona aynı anda hem güçlü, hem ürpertici, hem de kadınsı hissettirdi.

Bu hissin sarhoşluğuyla, onu öpmek için eğildi. Hayır, diye düşündü Arabella, yakıcı bir zevk patlaması hissederek.

Arkadaşı Fanny ona Marcus'la olan tutkusu hakkında bilmek istediği her şeyin bir kısmını bile anlatmamıştı.

On İkinci Bölüm

*Kont'un teklifini düşünmek istemediğinize emin misiniz?
Zengin ve yakışıklı bir soyluyla mantık evliliği yapmaktan daha
kötü şeyler de vardır.*

-Fanny'den Arabella'ya

Arabella'nın ertesi sabah geç kalkması şaşırtıcı değildi, uykusuzluktan bitkin düşmüştü ama Marcus'un büyüleyici sevişmesinin verdiği sıcak bir ısıltıyla doluydu. Tahmin ettiği gibi, vücudu biraz hassas hissediyordu ama bütün geceyi onunla geçirdiği ve ona vaat ettiği tüm inanılmaz zevkleri yaşadığı için pişmanlık duymuyordu.

Marcus ona öylesine derin, öylesine mutluluk verici bir zevk göstermişti ki, duyuları asla kendine gelemeyebilirdi.

Sonunda Arabella banyosunu ve giyinmesini bitirip onu kahvaltıda bulmayı umarak aşağı indiğinde, Simpkin'den Lord hazretlerini kaçırdığını öğrendi.

İçindeki keskin hayal kırıklığını görmezden gelerek Marcus'un ona bıraktığı notu okudu; notta Londra'da beklenmedik bir işi olduğu ama bu akşam yemeğe yetişeceği yazıyordu.

Aslında Arabella şu anda onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağına sevindiğini fark etti. Gece boyunca paylaştıkları ahlaksız tutkudan sonra, soğukkanlılığını yeniden kazanmak için zamana ihtiyacı vardı.

Simpkin, Leydi Eleanor Pierce'ın aradığını söyleyene kadar bütün sabah boyunca kendini halsiz ve gözleri kararmış hissetti. Ziyaretin amacını merak eden Arabella, Marcus'un kız kardeşini sabah salonda kabul etti ve onun sıcak karşılaması karşısında gururu okşandı.

Leydi Eleanor gerçek bir samimiyetle, "Sizi yeniden görmek ne güzel, Bayan Loring," dedi.

Arabella, kuzguni buklelerini ve pembe tenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran soluk mavi bir araba elbisesi ve şapka giymiş olan ziyaretçisine gülümsedi. "Bu kadar yolu boşuna geldiğinize üzuldüm Leydi Eleanor. Kardeşiniz bugünlük Londra'ya gitti."

"Oh, ama ben *sizi* görmeye geldim. Sizinle daha yakından tanışmayı çok isterim. Kendi akademisini yönetecek kadar cesur bir hanımefendi olarak size büyük hayranlık duyuyorum." Arabella'nın teklif ettiği koltuğu kabul eden Leydi Eleanor ona kurnazca bir bakış gönderdi. "Ve kardeşime karşı koyabilen her kadın tanımak istediğim kişidir. Ayrıca," diye ekledi Arabella nasıl cevap vereceğini düşünmeden, "teyzemin sizin işlerinize işgüzarca karışması için özür dilemek istiyorum."

Eğlence ve ihtiyat arasında kalan Arabella, konuğunun karşısındaki berjer koltuğa oturdu. "Sanırım fikirlerimi bu kadar sert ifade etmemeliydim."

"Ciddi şekilde tahrik edildiniz. Umarım Beatrix Teyze'yi affedersiniz. İyi niyetli ve bana bir anne gibi davrandı, doğru davranışları kafama kazıdı. Ama arkadaşınızı reddetmediğiniz için sizi azarlamaya hakkı yoktu. Öfkenizde tamamen haklıydınız."

Arabella pişmanlıkla gülümsedi. "Belki... ama normalde herkesin önünde olay çıkarmayı aklımdan bile geçirmezdim. Sizin ve arkadaşlarınızın gecesini mahvetmekle çok kötü ettim."

"Ama benim için sönükleştirmedin. Tamamen ilgimi çekti." Eleanor sevimli bir attı. "İtiraf etmeliyim ki daha fazlasını duymak isterim."

Fanny Irwin hakkında. Kıbrıslılar arasında eşsiz biri olduğu söyleniyor."

Arabella, "Kötü şöhretli bir yüksek uçucunun hikâyelerini seninle paylaşırsam kardeşin bundan hiç memnun olmaz," dedi.

Eleanor'un gırtlaktan gelen kahkahası ilgi çekiciydi. "Doğru. Ama Marcus bana emir vermiyor ya da teyzemin yaptığı gibi beni kundakta boğmaya çalışmıyor. Doğrusu, o vasilerin en iyisi."

"mi?" Arabella merakla yanıtladı.

"Evet, ama kendi bildiğini okumayı seviyor, bu yüzden dün gece olduğu gibi ikiniz arasında zaman zaman nasıl sürtüşmeler çıkabileceğini anlayabiliyorum." Gülümsemesi muzip bir hal aldı. "Yine de bazen onu engellemek iyi bir şey. Erkekler diken üstünde tutulmayı hak eder... ara sıra sarsılmayı. Her zaman üstün olduklarını düşünmelerine izin vermemeliyiz. Sence de öyle değil mi?"

Dostça bir kahkaha attılar ve Arabella kendini rahatlamış buldu. Marcus'un kız kardeşinden son derece hoşlanmıştı.

Ancak Eleanor'un bir sonraki yorumu onu şaşırtmıştı. "İtiraf etmeliyim ki Marcus'un size evlenme teklif ettiğini öğrendiğimizde hepimiz şaşırdık, çünkü o her zaman evliliğe karşı bir nefret beslemiştir. Ama şimdi seninle tanıştıktan sonra neden bu kadar aceleci davrandığını anlayabiliyorum."

Arabella yüzünü buruşturdu. "Leydi Eleanor..." diye söze başladı, Marcus'la geleceği hakkındaki yanlış anlamalara son vermeye kararlıydı. Ama kız kardeşi araya girdi.

"Lütfen, bu kadar resmi olmamıza gerek yok. Sadece Eleanor yeterli. Marcus'un bir kontun kız kardeşi olarak önceliğimin artırılması için Kraliyet'e verdiği dilekçe daha yeni kabul edildiğinden, henüz leydi unvanına alışamadım. Size Arabella diyebilir miyim?"

"Elbette evlenebilirsin. Ama sana söylemeliyim ki, kardeşinle evlenmeye niyetim yok."

Eleanor'un canlı ifadesi ciddileşti. "Bunu yapmanı çok isterdim. Senin bir kız kardeşim olmanı çok isterdim. Elbette Marcus var ve Heath ile Drew benim için kardeş gibiler. Ama konuşup dertleşebileceğim başka kadınların olması aynı şey değil. Ve bence çok iyi arkadaş olabiliriz."

Arabella'nın ağzı isteksiz bir eğlenceyle kıvrıldı. "Sırf sana bir kız kardeş sağlamak için kardeşinin teklifini kabul etmemi beklemiyorsundur herhalde?"

Yüzü buruştu. "Sanırım hayır. Ama onun iyiliği için senin de kabul etmeni istiyorum. Bence sen onun için ideal bir eş olacaksın. Marcus'un meydan okumaya ihtiyacı var. Sıradan bir gelinle asla mutlu olamaz."

"Böyle düşünmen gururumu okşadı," dedi Arabella sakın bir sesle, "ama evlenmeye karar verirken göz önünde bulundurulması gereken pek çok başka husus var."

"Biliyorum," diye onayladı Eleanor. "Ben de kendi payıma düşen teklifleri aldım, iki tanesini kabul ettim ama sonra fikrimi değiştirdim. Ve gerçekten, bağımsızlık arzunuzu anlayabiliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum - hayatımın bir koca tarafından kontrol edilmesini istemiyorum. Ama Marcus çoğundan çok daha hoşgörülü bir koca olurdu." Arabella sessiz kalınca Eleanor ciddiyetle öne doğru eğildi. "Marcus'un durumunu savunabilmem için bana diğer itirazlarınızı da söyleyin."

Gülmekten kendini alamayan Arabella başını salladı. "Onun adına gösterdiğin gayreti alkışlıyorum ama dürüst olmak gerekirse, söyleyebileceğin hiçbir şey beni kardeşinle ya da başka biriyle evlenmeye ikna edemez."

Ancak Eleanor caymadı. "Marcus'u ilgi çekici bulmuyor olamazsınız. Zekâ ve çekicilik açısından

Şu anki tüm taliplerimin üstünde." Baştaki yorumuna yanıt alamayınca ekledi: "İtiraf etmeliyim ki şu anda çok çok sıkıcılar. Ya da kötü kalpli servet avcıları, kuşkusuz çok daha ilgi çekicidirler ama eğlence için bile olsa onlarla oynamak çok tehlikelidir."

Arabella, "Kardeşini hiç de sıkıcı bulmuyorum," diye itiraf etti.

Eleanor ona anlayışlı bir bakış daha gönderdi. "Bir çapkın olarak bilinmesine rağmen Marcus o kadar da kötü biri değildir, en azından tipik bir asilzadeden daha kötü değildir. Belki eski metresleri hakkında söylentiler duymuşsunuzdur ama sizi temin ederim ki hiçbirleriyle gerçek bir ilgisi yok."

"Ve *sizi* temin ederim ki onun metreslerinin benim için hiçbir önemi yok," diye gizledi.

"O akıllısın." Eleanor ilk kez hüzünlü görünüyordu. "Nişanlımın bir metresi olduğunu öğrendiğimde ilk nişanımı bozmuştum... o zamandan beri korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Senin de aynı hatayı yapmanı ve hayatının geri kalanında pişmanlık duymanı istemem Arabella."

Arabella kibarca kaşlarını kaldırmak dışında cevap vermekten kaçındı ama Eleanor bunu fark etmemiş gibiydi. Bunun yerine başını çevirip salonun penceresinden dışarı baktı, görünüşe göre kendi kasvetli düşüncelerinde kaybolmuştu. "Marcus çok anlayışlıydı, ikinci nişanımı terk ettiğimde bile. O kardeşlerin en iyisidir. Çocukken o olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Ailelerimiz pek sıcak değildi. Eskiden onun okuldan eve ziyaretleri için yaşırdım."

Aniden kendini toparlayarak Arabella'ya odaklandı ve parlak bir gülümseme takındı. "Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Beni endişelendiren siz ve Marcus. Bence sana vurulmuş olmalı, çünkü başka hiçbir şey onu bu kadar ani bir evlilik düşünmeye sevk edemezdi."

"Çay ister misin Eleanor?" Arabella konuyu kapatmaya kararlı bir tavırla sordu.

Sonunda ipucunu anlayan Eleanor güldü. "Evet, kavrulduğum için . Kardeşimle evlenmen konusunda seni daha fazla rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Arabella içecekleri getirip sandalyesine dönene kadar bekledi ve sonra hafifçe, "Marcus'la evlenmeye karar versen de vermesen de umarım arkadaş kalabiliriz," dedi.

Arabella gerçek bir zevkle gülümsedi. "Bunu isterim... Leydi Beldon'un bunu onaylayacağından şüpheliyim."

Eleanor, "Beatrix Teyze için endişelenme," diye ona güvence verdi. "Onunla ben ilgileneceğim. Lütfen beni Londra'da ziyaret edeceğinizi söyleyin."

". Öğrencilerimize refakat etmek dışında şehre gelme fırsatını nadiren buluyorum - toplum içinde olma pratiği yapmalarını sağlamak için ara sıra yapılan bir gezi."

"O zaman belki onları teyzemin evine çay içmeye götürebilirsin."

Arabella dürüstçe, "Böyle bir davet karşısında mest olurlardı," dedi.

"Ve umarım kardeşimin evlilik teklifini dikkatle değerlendirirsiniz-" Arabella ona uyarıcı bir bakış attığında Eleanor ellerini kaldırdı. "Ama şimdilik bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim. Bana akademinizden bahsedin. Bu kadar cesur bir adım atmış olmanızı çok etkileyici buluyorum."

Sonraki bir saat boyunca Arabella okulun işleyişini anlattı ve Eleanor'un sayısız sorusunu yanıtladı; ardından da akademiye mümkün olan her şekilde yardımcı olmayı teklif ettiğinde memnuniyetle kabul etti. Ziyaretinin geri kalanında Eleanor herhangi bir

Kardeşinden daha fazla söz etmedi ve ayrılırken Arabella'ya ziyaret sözünü hatırlatmakla yetindi.

Arabella pozisyonunu daha fazla savunmak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı. Dün gece Marcus'un güzel metresini gördüğünde yařadđı sıkıntı, kalbini tekrar riske atmaya hazır olabileceğini düşünme aptallığından kurtarmıştı onu. Ama Eleanor'u ne kadar çekici ve hoş bulursa bulsun, Marcus'un kız kardeşi gibi bir yabancıyla bu konuyu tartışmaktan çekiniyordu.

Bu konuyu kendi kız kardeşleriyle bile konuşamazdı,        o zaman Marcus'un baştan çıkarmasına nasıl isteyerek boyun eğdiğini itiraf etmek zorunda kalabilirdi. Belki de teslim olması kaçınılmazdı, diye düşündü Arabella, Marcus'un ikna gücü göz     ne alındığında. Ve itiraf etmek gerekirse, onu tutkuya uyandırdığı için memnundu. Ama onun ahlaksız davranışları bakire kız kardeşleri için en kötü örnekti.

Dahası, vasilerinin yatağını paylaşarak neden pervasızca skandal tehlikesini göze aldığını onlara açıklamak zorunda kalacaktı.

Marcus'un içinde uyandırdığı özlemi onlara açıklamakta da zorlanacaktı. Yalnızca baştan çıkarıcı olan fiziksel arzuyu değil, kadınlığın gizemlerini çözme özlemini de. Hayatının geri kalanında evde kalmış bir kız olarak kalarak, diğer kadınların çoğunun sahip olduğu hayati deneyimleri -kocaları, sevgilileri, çocukları- kaçıracaktı. Marcus'la geçireceği son birkaç gün, normalde sadece hayalini kurabileceği harikulade bir dünyayı keşfetmek için tek şansıydı.

Tess onun çelişkili duygularını anlayabilirdi ama Arabella, Tess nişanlısını savaşta kaybetmenin üzüntüsünü daha yeni yeni atlatırken arkadaşına böyle özel sırlar yüklemeye niyetli değildi.

Hayır, diye karar verdi Arabella, Marcus'la olan ilişkisini gizli tutmak çok daha iyi olacaktı.

Ancak kardeşlerinden kaçmak imkânsızdı. Arabella o öğleden sonra akademiye gittiğinde, Roslyn ve Lily onu Marcus'la geçirdiği büyülü gece hakkında hayal kurarken yakaladılar. Ders biter bitmez onu sorgulamak için özel bir salona çektiler.

"Sorun nedir, Arabella?" Roslyn bariz bir endişeyle sordu. "Adab-ı muaşeret dersi boyunca dikkatin dağınıktı ve gözlerinin altında halkalar var."

"Var mı?" diye sordu, umursamaz bir tavırla. "Londra'dan oldukça geç döndüğümüz için sanırım dün gece çok az uyudum." Lily kaşlarını çatarak ona bakınca Arabella neşeyle, "Ben gayet iyiyim," diye ekledi.

"Öyle görünmüyorsun," dedi Lily açık açık. "Ve son zamanlarda son derece ketum davranıyorsun. Bize Lord Danvers'la tiyatroya gideceğini söyledin ama kız kardeşi ve teyzesiyle ya da soylu arkadaşlarıyla buluşacağından hiç söz etmedin. Bunu öğrenmek için Winifred'e güvenmek zorunda kaldık."

Roslyn'in sesi daha yumuşaktı. "Winifred ayrıca dün gece kontla aranızda bir tartışma yaşandığını söyledi."

"Peki ne oldu?" Lily sordu.

"Önemli bir şey olmadı." Kendimi *Marcus'un yatağında bulmam ve bunun her anından zevk almam dışında.*

"O zaman yanakların neden bu kadar kızarmış?"

Arabella çabayla elini sıcak yanaklarına götürmekten kaçındı; dikkatinin dağılmasının gerçek nedeni kız kardeşlerinin hassas kulakları için uygun bir konu değildi.

"Lord Danvers'la geleceğimiz hakkında bir anlaşmazlık yaşadık," diye geçiştirdi. "Hâlâ evlilik teklifini kabul etmem için beni ikna edebileceğine inanıyor ve ben de sadece onu bu konuda doğru yola getirmeye çalışıyordum."

Her iki kız kardeşi de onu dikkatle incelerken kaşlarını çattı. "Senin için endişelenmeli miyiz Arabella?" Roslyn sordu.

"Ne için?"

Roslyn onun yüzünü inceledi. "Kont'a karşı fazla duyarlı olmaya başladığınızdan endişe ediyoruz. Ona aşırı düşkünlük gösteriyor olabilirsin."

"Evet," diye açıkladı Lily. "Ona aşık olacağından ve tıpkı o alçak Underwood'un yaptığı gibi kalbini kıracağından korkuyoruz."

Arabella yanaklarının daha da kızardığını hissetti. "Endişelenmene gerek yok. Kont'a aşık olmak gibi bir niyetim yok."

"Emin misin, Arabella?" Lily ciddiyetle sordu.

Arabella güven verici bir şekilde gülümsedi. "Endişelenmen için hiçbir neden yok, gerçekten."

"Ama gözlerinizdeki o hülyalı bakış... En son aşık olduğunuzda da aynı bakışa sahiptiniz."

"Sadece uykusuzluk," diye ısrar etti. Hülyalı gözlerle bakmasının Marcus'a aşık olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece cinsel ilişkilerde çok yeni olduğu içindi. Her dokunuş, her okşayış yeni bir deneyimdi; Marcus'un ona hissettirdiği her duygu hafızasına kazınmıştı.

Ama kalbi artık yeterince güvendeydi ve onu iyi koruma konusundaki kararlılığını tazelemişti.

Roslyn yavaşça, "Sanırım eve dönme vaktimiz geldi," dedi.

Arabella'nın içgüdüsel tepkisi itiraz etmek oldu. Kız kardeşlerini henüz Danvers Hall'da istemiyordu. Marcus'la geçireceği dört gece daha varken olmazdı.

"Seni ona karşı savunmak için bize ihtiyacın var," diye ekledi Lily inançla. "Tess bizi bağışlayabilir, çünkü savaş dulları ve yetimleri için tüm giysileri dikmeyi neredeyse bitirdik."

Gülümsemeyi başaran Arabella başını salladı. "Gerçekten de eve gelmene gerek yok. Ben kendi savaşımı verebilecek kapasitedeyim. Ve bahis neredeyse bitmek üzere. Kazanmama sadece dört gün kaldı."

"Peki sonra ne olacak?" Roslyn sordu.

"O zaman Lord Danvers'tan ve onun vesayetinden kurtulmuş oluruz ve normal hayatımıza devam edebiliriz," dedi Arabella parlak bir sesle ve kız kardeşlerinin kendisine yönelttiği şüpheli bakışları görmezden gelmeye kararlıydı.

Arabella iki saat sonra akşam yemeği için giyinirken kendi kendine, Marcus'la olan ilişkisini tek başına idare edebilecek durumda olduğunu tekrarlardı. Ona soğukkanlı ve mantıklı bir şekilde davranmaya niyetliydi.

İşin zor tarafı, onu gördüğü anda kararlılığının her zerresini unutmasıydı. Adam tam da akşam yemeğinin duyurulacağı sırada salonda ona katıldığında, vücudunun ona verdiği tepkide soğukkanlı ya da mantıklı hiçbir şey yoktu. Kalbi yerinden fırlayacak gibi, nabızı yükseldi ve adamın ona attığı samimi bakış karşısında teni anında ısındı.

Mavi bakışları şehvetli ve çok erkeksiydi. Bu, geç kaldığı için özür dilerken sesinin alçak ve boğuk tonuyla birleşince Arabella'nın sinir uçlarını zevkle okşadı ve uzuvlarını jöleye çevirdi.

Marcus'u nazikçe selamlamak ve yemeğe kadar ona eşlik etmesine izin vermek için tüm iradesini kullandı. Elini onun koluna koyduğunda, gerçekten de titrediğini hissetti. Artık sevgiliydiler ve tüm duyuları bu gerçeği haykırıyordu.

Ne var ki, hizmetkârların yararına olduğundan kuşku duyulmayan bu davranışı gayet yerindeydi. Marcus ancak çorba servis edildikten ve uşaklar çekildikten sonra sohbetin daha samimi bir hal almasına izin verdi.

"Simpkin kız kardeşimin bu öğleden sonra sizi aradığını söyledi. Ne istiyormuş?"

Arabella, "Daha yakından tanışmamızı istedi," diye cevap verdi.

"İtiraf etmeliyim ki bu beni endişelendiriyor."

Arabella Marcus'a meraklı bir bakış attı. "Bu seni neden endişelendirsin ki?"

"Eleanor'u tanıyorsam, senin fahişe arkadaşınla tanıştırılmayı istemek gibi çirkin bir şey yapmıştır."

Arabella şarap kadehini kaldırırken gülümsedi. "Pek sayılmaz ama teklif etseydim kabul ederdi sanırım. Onun yerine bana bir teklifte bulundu. Kız kardeşiniz beni nazikçe Londra'ya, onu ziyaret etmeye davet etti."

Marcus ona delici bir bakış attı. "Umarım kız kardeşimi Fanny Irwin'in çevresine sokmak niyetinde değilsinizdir."

"Tabii ki hayır. Adab-ı muaşeret konusunda gayet iyi bir anlayışa sahibim, Marcus. Sadece teyzen ya da bir başkası tarafından onunla olan arkadaşılığımın vazgeçmem için emir verilmesini reddediyorum."

Marcus'un ağız buruştu. "Fanny'den sevişme konusunda daha fazla tavsiye istemediğin sürece yok. Bilmek istediğin her şeyi sana öğreteceğim. Bu gece odama geldiğinde eğitime devam edebiliriz."

Arabella bir kaşını kaldırdı. "Bu gece yatağını paylaşmamı bekleyerek büyük bir varsayımda bulunmuyor musun?"

"Hayır. Biz evlendikten sonra başka bir sevgili istemediğini kanıtlamam gerekiyor."

Kanıtı ihtiyacı yoktu. Marcus'tan sonra başka birini istemeyeceğinden emindi. Ama aralarındaki beyhude tartışmayı uzatmak da istemiyordu. "Bu sorunun bir önemi yok çünkü evlenmeyeceğiz."

Mavi bakışları kızın üzerinde daraldı. "Evlilik yatağımızdan ayrılmana izin vereceğimi sanıyorsan, tatlım, büyük bir yanlışlığın içindesin."

Arabella kendi bakışlarını daralttı. "Dün gece ateşkes ilan ettiğimizi sanıyordum."

"O dün geceydi. Ateşkes olsun ya da olmasın, başka sevgili edinmeyeceksin."

Ses tonunda, Arabella'nın can sıkıntısını anlaşılabilir bir şekilde yansıttıran, belirgin bir sahiplenme tınısı vardı. Marcus'un kıskanç olabileceği ihtimali nedense onu memnun etmişti.

Ancak bunu kabul etmek istemeyerek, meydan okuyan soğuk bir bakışla karşılık verdi.

Marcus sanki tartışmalarının ne kadar keskinleştığını fark etmiş gibi aniden durdu ve gülümsedi - Arabella'yı ayak parmaklarına kadar ısıtan büyüleyici, büyüleyici bir sırıtış. "Haklısın, aşkım." Arabella'nın elini tutarak parmaklarını dudaklarına götürdü ve uzun bir öpücük kondurdu. "Romantik talip rolünü benim oynamam gerekiyordu. Lütfen, başka şekilde ifade edeyim. Bu gece yatağımı paylaşarak bana büyük bir zevk verir misin?"

Arabella onun isteğini düşünüyormuş gibi yaparken kendini çorbasına verdi. "Belki de."

Marcus kendi çorba kaşığını kaldırırken ona, "Bugün bana hâlâ dört saatini borçlusun," diye hatırlattı. Sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü. "Bunu senin duygusallığının derinliklerini keşfederek geçirebiliriz."

Bu düşünce bile Arabella'nın içinde heyecan ve beklenti duygularının kabarmasına neden oldu. ", madem sana borçluyum," diyerek Marcus'un kara gözlerindeki gülme ışıltısını görmezden geldi.

Böylesine karşı konulmaz bir teklifi reddedemeyeceğini gayet iyi biliyordu.

Daha sonra, yatak odasına tek başına çekildikten sonra, sessiz koridorlardan efendilerin dairelerine geçmeden önce ev halkının geceyi geçirmesi için üç çeyrek saat daha bekledi. Arabella kapıyı arkasından kapatırken Marcus'un ziyareti için özenle hazırlanmış olduğunu şaşkınlıkla gördü. Titrek mum alevleri odaya altın rengi bir parıltı yayıyor, kıpkırmızı gül yapraklarıyla kaplı devasa yatağı aydınlatıyordu.

Bu romantik jest karşısında kalbi eridi ama nefesinin kesilmesine ve boğazının kurummasına neden olan şey Marcus'un görüntüsüydü. Yatağın üzerinde uzanırken şaşırtıcı derecede yakışıklı görünüyordu, üzerinde sadece

sabahlık giyyordu. Kuzguni saçları hafifçe dağılmıştı, bornozu ise geniş ve kaslı göğsünü ortaya çıkaracak şekilde yarıya kadar açıktı. Dün gece uzun uzun keşfettiğı ve çok kısa bir süre sonra tekrar keşfetmeyi umduğı bir göğüs.

Onun baştan çıkarıcı hissini hatırlayan Arabella, nabzının çılgınca atmaya başladığını hissetti. Birden dizlerinin bağı çözüldü ve destek almak için kapiya yaslandı.

Kız orada Marcus bir kaşını kaldırdı ve kızın akşam yemeğinde giydiğı ipek elbiseye baktı. "Hâlâ giyiniksin."

"Gece vardiyamda yatak odanızın yakınında görölme riskini göze almanın akıllıca olmayacağını düşündüm."

"Doğru. Ama üzerinizde çok fazla kıyafet var. Bunu hemen düzeltmemiz gerekecek."

Rahatça ayağa kalkan Marcus ona doğru yürüdü. Başını eğdi ve Arabella'nın dudaklarını öptü; yavaş, tembel ve tamamen sahiplenici bir öpücüktü bu, Arabella'nın kanını hızlandırdı. Sonra Arabella'yı gül kokularının havayı sardığı yatağın yanına götürdü.

Acele etmeden, onu kışkırtıcı bir yavaşlıkla soydu, saçlarından başladı, tokaları teker teker çıkardı, saçlarının omuzlarının etrafında dalgalanan bir yele halinde düşmesine izin verdi. Mum ışığı kırmızı-altın parlaklığını yakaladı, aleve dönüştürdü ve niyetli bakışlarını yakaladı.

Marcus parmaklarını ipeksi kütlenin arasından neredeyse saygıyla geçirerek, "En muhteşem saçlara sahipsın," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim-" Arabella'nın cevabı çaresiz iniltisiyle kesilmeden önce söylemeye başladı. Marcus onun saçlarını okşamayı bırakmış ve ellerini göğüslerini avuçlamak için hareket ettirmişti. Kumaş katmanları - korse, korse ve kimya- arasından bile onun tahrik edici sıcaklığını hissedebiliyordu.

Avuç içleri. Göğüs uçları anında dikleşti... eğer gözlerinin aniden kararması bir gösterge ise, açıkça fark ettiği bir gerçektir.

Marcus bilmiş bir yarım gülümsemeyle, göğüslerini ortaya çıkarmak için korse ve iç çamaşırını aşağı çekti, sonra başını ziyafet için eğdi. Arabella, Marcus'un meme uçlarını emen ağzının erotik hissi ve dilinin iç gıcıklayıcı okşaması karşısında nefesini tuttu. Elleri onun omuzlarını kavramak için yukarı uzandı ve neden olduğu lezzetli hislere karşı kendini destekledi.

"Ve çok tatlı bir vücudun var," diye mırıldandı dilinin sıcak darbeleri arasında.

"mi?" Arabella zorlukla nefes alabildiği için kısık sesle sordu.

Bakımını bırakan Marcus başını kaldırarak ona eğlenen bir bakış attı. "Bu da ne, tatlım? İltifat mı bekliyorsun?"

"Hayır... hiç de değil." Yanaklarına renk geldi. "Sadece bir erkeğin bir kadının vücudunda neyi çekici bulduğunu bilmemin bir yolu yok. Yargılayacak deneyime sahip değilim."

"Arkadaşın Fanny sana söylemedi mi?"

"Bana sadece bir erkeğin vücudundan bahsetti... ne beklemem gerektiğini." Arabella aşağıya, Marcus'a baktı. Sabahlığını bilerek açık bırakmış, çıplaklığını ortaya çıkarmıştı. Çok güzel, çok uyarılmış bir erkek gibi görünüyordu, son derece canlı, son derece çekici. Arabella gülümseyerek parmaklarını adamın güçlü göğsünden karnına doğru kaydırdı. "Ve ben de senin çok muhteşem bir vücudun olduğunu kendi kendime keşfettim."

"Böyle düşünmenizden onur duydum," dedi Marcus nezaketle. Arabella'nın eli beline doğru inmek bileğini yakaladı. "Henüz değil, aşkım. Eğer bana dokunursan, kontrolüm konusunda kefil olamam."

Bu sefer onu tamamen soydu, terliklerini ve çoraplarını, ardından da elbisesini ve i çamaşırlarını çıkardı. Önünde çırılçıplak durduğunda, bornozunu çıkarıp onu tamamen kendine çekti ve çıplak vücudunun sert, sıcak baskısını hissetmesine izin verdi.

"Bu geceyi nasıl dört gözle beklediğimi tahmin bile edemezsin." diye fısıldarken sıcak nefesi kulağını yakıyordu.

Evet, bunu anlayabiliyordu, çünkü bu sabah uyandığı andan itibaren o da aynı şeyi yapmıştı.

Dudakları Arabella'nın boynuna öpücükler kondururken, Arabella'yı yatağı geri yatırdı ve onu takip ederek yan tarafına uzandı; Arabella'nın tenini kemirmeye devam ederken ağırlığını bir dirseğine verdi. "Bunu uzun zamandır istiyordum... gül yapraklarıyla dolu bir yatakta seninle sevişmeyi. Aslında tüm buketlerimi verdiğinden beri."

Adam sıcak dudaklarını dudaklarına bastırduğında boğazından yumuşak bir kahkaha yuvarlandı. Kız cevap verecekken, adam onun ağzını buldu ve aynı erotik ilgiyi ona da gösterdi; kahkaha, şefkat ve inanılmaz bir duygusallıkla ona kur yaptı.

Sonunda onu incelemek için geri çekilmesi epey zaman aldı. "Çok tatlı," diye tekrarladı, değerdendirici bakışları kızın çıplaklığı üzerinde geziniyordu.

Onun bakışlarını tutarak bir avuç gül yaprağı topladı ve Arabella'nın üzerine serpti. Sonra parmaklarına birkaç tane daha toplayarak yavaşça vücudunda gezdirdi... göğüslerinin kabarıklığını, kalçasının kıvrımını, karnını ve daha aşığıısını... kadın tümseğini, altındaki hassas kıvrımları okşadı. Arabella bir iniltiyle nefes vererek aç bir şekilde ona doğru eğildi.

"Dokunuşlarıma çok duyarlısın," diye gözlemledi Marcus.

"Beni bu hale sen getirdin."

Tenindeki gül yaprakları inanılmaz derecede şehvetli hissettiriyordu. Kadife yumuşaklığı, adamın sıcak bakışlarının yaptığı gibi tenini okşuyor, onu titretiyordu.

"Marcus, bana bu şekilde eziyet edemezsin...."

"Evet, yapabilirim meleğim. Beni istemekten duyarsızlaşmanı istiyorum."

Marcus'a duyduğu arzuyla zaten hissizleşmişti ve onu da aynı şekilde istiyordu. Marcus'a eziyet etmek ve içinde tutuşturduğu ateşli açlıkla onu acıtmak istiyordu.

Arabella kontrolünü kaybetmemek için ellerini kaldırdı ve adamın omuzlarını iterek onu gül yapraklarının arasında sırt üstü dönmeye zorladı. Adamın bakışlarından, beklenmedik hareketinin onu şaşırttığını anlayabiliyordu.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Turnabout is fair play," dedi.

"Demek öyle." Marcus orada yatıyordu, uysaldı ama gözlerinde cesur bir meydan okuma vardı. "Benimle kötü bir şekilde oynamaya niyetli misin?"

"Kesinlikle." Başka hiç kimseyle kötü ve ahlaksız olmak için en ufak bir dürtü hissetmemişti. Marcus'un yanında olduğu her an, hatta çoğu zaman yanında olmadığı zamanlarda bile böyle hissediyordu.

Yumuşak mum ışığı adamın vücudunda kışkırtıcı bir şekilde parıldarken kendini fevkalade kötü hissediyordu. Çok güzeldi, kıvraktı, güçlüydü ve tamamen karşı konulmazdı.

Adamın gözlerindeki özlemi görebildiğinden şüphelenerek, kendi gül yapraklarından birkaç tane topladı ve yavaşça göğsünün üzerinden aşağıya doğru sürükledi, adam keskin bir nefes aldığı anda gülümsedi. Ancak onu okşamaya devam etmek yerine, bir avuç dolusu yaprağı üzerine serpti ve erkekliğinin sert bir şekilde dik durduğu kasıklarına doğru sürüklenmelerine izin verdi.

"Güller sana dönüşüyor," diye mırıldandı Arabella, sesinde boğuk bir kahkaha vardı.

Marcus'un hareketsiz kalmak için çabaladığını anlayabiliyordu, çünkü elleri iki yanında yumruk olmuştu. Yine de onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine, kızın onun üzerinde diz çökmesini dikkatle izledi.

Saçları onun tenini okşarken eğildi ve göğsüne hafif bir öpücük kondurdu. Adamın vücudundaki gerginliği hissedebiliyor, kalbinin dudaklarının altında güm güm attığını hissedebiliyordu. Ve bu, öpücüklerinin aşağıya doğru kaymasına izin vermeden *önceydi*. Dudakları göğüs kafesinin altına dokunduğunda, adamın midesi refleks olarak kasıldı.

"mu?" diye sordu masumca, bakışlarını onunkilere kaldırarak.

"Acımadığını çok iyi biliyorsun," diye mırıldandı Marcus.

"O zaman nasıl bir his?" Adam cevap vermeyince Arabella parmak uçlarıyla adamın uyluğunun iç kısmındaki hassas deriyi okşadı. "Zevk veriyor mu?"

Kadının eli, kalın bir şekilde şişmiş shaftının etrafında kıvrılırken adam boğuk bir iç çekti. "Tanrım, evet."

Onu hafifçe kavrayarak, nefesinin teninde fısıldamasına izin vermek için üzerine eğildi. Adamın uyarılması hevesle sarsıldı ve dudaklarını tepesine bastırıldığında onu ürpertti.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye homurdandı.

"Senden, Marcus. Ben sadece dün gece bana verdiğin örneği takip ediyorum."

Düzensiz kahkahası bir iniltiye dönüştü. "Mükemmel bir öğrencisin."

Cesaretlenen Arabella, dudaklarını şişmiş başın üzerine kapadı, diliyle onun tadına baktı, onun zevk aldığı gibi zevk almaya niyetlendi.

onu. Kontrol için savaşırken tüm vücudu kaskatı kesildi.

Onun çaresiz tepkisi Arabella'da güçlü bir kadınsı güç duygusu uyandırdı. Güllerin tatlı kokusu, Marcus'un teninin çekici misk kokusu, aralarında kabaran sıcaklık, onun tahrik edici tadı gibi duyularının hiç bu kadar farkında olmamıştı. Emerken ve nazikçe çekerken, Marcus'tan bir inilti daha koparıırken, onun karanlık, erkek ve güçlü bir şekilde içine girdiğini hayal edebiliyordu.

Sesin tadını çıkaran Arabella, beline, merkezinin derinliklerine doğru inen tatlı arzu kasılmasıyla iç çekti. Kendi gizli etinin nemlendiğini ve şiştiğini, kanının heyecanla yoğun bir şekilde karıştığını hissedebiliyordu.

Marcus gözlerini sımsıkı yummuş, ellerini iki yanında kenetlemişti. Yine de kendini dizginleyemediği belliydi, zevk iradesini aşındırıyordu.

Şefkatli bakımlarına devam etti, onu bir özlem çılgınlığına sürüklemek istiyordu. Parmakları onun şaftının kabarık uzunluğunu ve altındaki kadifemsi, şişmiş keseleri okşarken, dilinin ve dudaklarının sıcak okşamalarıyla onu katladı. Boğazından alçak, nefes nefese bir hırıltı yükseldi ve bir düzine kalp atışı sonra kalçaları onu karşılamak için yükseldi ve uzunluğunu ağzının girintilerine daha derine itti.

Açlığı sadece onun arzusunu artırmaya yaradı ve daha sert emdi, bu da Marcus'u kısıtlamasının sınırına itti.

Çenesi sıkıca düğümlendi, Arabella'nın omuzlarını kavradı ve onu uzaklaştırdı.

"Bu kadarı *yeterli*." Sesi sert ve boğuktu, gözleri kızın bakışlarını yakaladığında sıcaklıkla parlıyordu.

Ama bu yeterli değil, diye itiraz etmek istedi. Mum ışığının kaynayan parıltısında ona baktı, ona duyduğu arzudan bayılmıştı. Onu umutsuzca istiyordu, onu içinde hissetmeyi arzuluyordu.

Marcus da aynı şeyi istemiş olmalıydı ki, kalçaları Marcus'un kalçalarına değecek şekilde onu kendine doğru çekti. Elleri kalçalarına yerleşip onu kaldırdığında, içindeki eriyen açlık amansız bir acıya dönüştü ve çıplak çekirdeğini kalın şaftının üzerinde dengede tuttu.

Ellerini Marcus'un omuzlarına koyan Arabella uzun, ürpertici bir nefes aldı, birleşmelerinin yakıcı zevkini arzuluyordu... Marcus onun dile getirilmemiş dileğini yerine getirdiğinde bu nefes içinden çekildi. Arabella'yı yavaşça aşağı indiren Marcus, penisiyle Arabella'nın cinsel organının ıslak, şiş kıvrımlarını ayırdı ve ipeksi başını nazikçe, çok nazikçe Arabella'nın titreyen etine soktu.

Adamın sertliğine saplanıp kalmış olan kadın, adamın mest edici hissi ve penetrasyonunun dolgunluğu karşısında yumuşak bir inilti çıkardı.

Ve sonra hareket etmeye başladı, içinde bir ateş patlamasını ateşledi. Arabella karşılık olarak sırtını kamburlaştırdığında, elleri göğüslerine uzandı, onları okşadı, gergin, gergin meme uçlarıyla alay etti. Ve Arabella ona doğru sallandığında, adam kalçalarını onunkilerle buluşacak şekilde kaldırdı ve kocaman, yakıcı aletini onun içine soktu.

Yüzü ihtiyaçtan sertleşmişti; orada gördüğü arzu, yavaşça tekrar yukarı doğru sürerken ve sonra tekrar daha fazla aciliyetle göğsünü hissettirdi. Kadının iniltisi bir hıçkırığa dönüştü, bu ses onu alevlendirmiş gibiydi.

Marcus onun adını haykırarak saçlarını kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Onu, sahip olduğu iradenin her zerresini çalmaya kararlıymış gibi öptü. Arabella kontrolü elinde tutmak için çabaladı ama Marcus'un dili, bedeninin derinliklerinde kılıflanmış etinin itici ritmi gibi ağzına daldı. Arabella'nın iç kasları onu sıkıca kavradı ve ürpertici titremeler acımasızca içinden geçmeye başladı.

Boğazından bir inilti kaçtı. Ateşin, her şeyi tüketen ihtiyacın şiştiğini ve büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Bir an sonra Arabella haykırdı, zevkin amansız dalgaları tüm vücudunu sararken çılgınca sarsıldı.

O zaman kontrolü kırıldı. Marcus'un güçlü bedeni kadının altında çaresizce kamburlaştı, kadının derinliklerinde kendi sert, güçlü doruk noktasına ulaşırken boğazından gırtlaktan gelen salıverilme iniltileri koptu.

Arabella üzerine yığılırken kolları onu sardı. Eriyen ışığın altında Arabella kemiksiz bir şekilde yatıyordu, hâlâ Marcus'a bağlıydı, göğüsleri Marcus'un terden nemlenmiş göğsüne bastırılmıştı, yüzü Marcus'un boğazının kıvrımına gömülmüştü, hırıltılı nefesleri birbirine karışıyor, çılgın kalp atışları yavaşlıyordu.

Arabella'nın kendine gelmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. Marcus onun saçlarını okşuyordu, bu şefkatli hareket Arabella'nın iç çekmesine neden oldu.

"Sanırım bu raundu sen kazandın," diye mırıldandı kısık sesle.

Hareket etmeyen Arabella birden sertçe yutkundu. Hayır, hiç de kazanmamıştı. Marcus bir kez daha onun tüm kontrolünü paramparça etmişti.

Yine de onu endişelendiren tek şey bu değildi. Adamın övündüğü baştan çıkarma gücünün bu kadar ezici olması bile değildi. Duygusal olarak kayıtsız kalma kararlılığı, onun her şehvetli okşayışıyla birlikte elinden kayıp gidiyordu.

Kendini Marcus'a fazla kaptırmanın büyük bir tehlike olduğunu düşünen bir uyarı sesi zihninde yankılanıyordu. Kız kardeşlerinin ona aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığını sorgulayan endişeli seslerini duyabiliyordu. *Seni ona karşı korumak için bize ihtiyacın* var, diye ısrar etmişti Lily.

Belki de onu dinlemeliydi, diye düşündü Arabella, Marcus'un boynunun sıcak ve çıplak tenine bir öpücük kondururken. Belki de savunmasını korumak için takviyeye ihtiyacı vardı. Eğer Marcus'a karşı soğukkanlı kalmayı başarabilirse-

Kendini onun lezzetli tenini kemirirken yakaladığında dudaklarından çaresiz bir kahkaha fısıldadı. Bir aptal bile kendini ona karşı tek başına savunamayacağını görebilirdi. Onun sevişmesinden bu kadar çaresizce etkilenmişken olmazdı.

Tam o sırada Marcus onun altında kıpırdandı ve bedenlerinin hâlâ mümkün olan en mahrem şekilde birleşmiş olduğunu hatırlattı. Arabella'nın yüzünü ellerinin arasına alıp bir başka yakıcı öpücük için ağzını kendi ağzına götürdüğünde tatlı bir ateş sarsıntısı Arabella'yı ürpertti.

Arabella kendini onun öpücüklerinin yakıcı büyüüne bırakırken, kesinlikle kız kardeşlerinden eve dönmelerini istemesinin akıllıca olacağına karar verdi.

On Üçüncü Bölüm

Sevginin tamamen tek taraflı olduğu evlilikler dışında, sevgisiz evlilikten daha kötü bir şey düşünemiyorum.

-Arabella'dan Fanny'ye

Ertesi sabah Roslyn ve Lily çağrısına yanıt eve geldiklerinde Arabella minnettarlık ve pişmanlık arasında kaldı. Minnettarlık çünkü kız kardeşleri evdeyken savunmasını güçlendirmek için çok daha güvende olacaktı. Pişmanlık çünkü artık Marcus'un yatağında büyüleyici geceler geçiremeyecekti.

Kahvaltıda ondan uzak durdu ve kız kardeşleri geldiği andan itibaren kendini ikinci kattaki yatak odalarının tadilatıyla meşgul etti.

Arabella'nın daha da minnettar kalması için Roslyn ve Lily fikrindeki değişikliği açıklaması için ona baskı yapmadılar. Sadece bütün gün ona yakın durdular ve onu Marcus'un yanında yalnız bırakmayı reddettiler.

Arabella, kız kardeşleriyle birlikte akademideki öğleden sonra dersleri için yola çıkarken, ondan uzak durmasının akıllıca olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Marcus'la birlikte olmak ve duygularını karıştırmamak konusunda kendine güvenmiyordu. Ona karşı giderek artan arzusuna karşı koyabileceğine inancı daha da azdı.

Roslyn ve Lily onu kendinden kurtarmaya yardım edeceklerdi.

Arabella böylesinin daha iyi olduğunu biliyordu, her ne kadar hoşuna gitmese de.

Marcus kuşkusuz mahremiyetin olmamasından ya da en genç iki koğuşunun kız kardeşlerine kur yapmasına engel olmasından hoşlanmıyordu. Lilian ve Roslyn akademiden döndükten kısa bir süre sonra çalışma odasında karşısına çıktıklarında da pek sevinmemişti.

"Arabella akşam yemeği için üstünü değiştirmek üzere yukarı çıktı," dedi Lily içeri girerken ciddiyetle, "ama sizinle konuşmak istiyorduk, Lord Hazretleri."

Roslyn onun arkasından daha kibarca ama aynı ciddiyetle ekledi: "Bir dakikanızı ayırabilir misiniz Lordum?"

Kalemini bırakan Marcus masasının arkasından kalktı ve onlara uzun pencerelerin yanında oturmalarını teklif etti. "Sevgili koğuşlarım için zaman yaratacağım."

Lily onun iltifatları karşısında yüzünü buruştursa da, sanki kendini edepli davranmaya zorluyormuş gibi kanatlı koltuğuna yerleşti. Yine de doğrudan konuya girdi. "Arabella'ya kur yapmayı bırakmanızın en iyisi olacağını düşünüyoruz, Lord Danvers."

Marcus, karşısındaki kanepeye otururken meraklı bakışlarını en küçük gözdesine yöneltti. "Sanırım bana nedenini söylemek istiyorsun?"

"Çünkü çok baştan çıkarıcısın. Arabella'nın tüm sağduyusundan vazgeçmesine neden olabilirsiniz. Vefasız bir talip tarafından tekrar incitildiğini görmek istemiyoruz."

Bir kaşını kaldırdı. "Ben pek vefasız sayılmam. Kız kardeşinle evlenmek gibi bir niyetim var."

"Ama sen ona iyi bir koca olamazsın."

Marcus kendini sabretmeye zorlayarak kanepeye yaslandı. "Yani bir koca olarak niteliklerimi yargılayabileceğine inanıyorsun?"

"Onu sevmiyorsunuz lordum." Lily sandalyesinde öne doğru eğildi, koyu renk gözleri hayal kırıklığının parıltısıyla parlıyordu, yüz ifadesi endişeliydi. "Arabella her zaman fazla yufka yürekli olmuştur. Son nişanlısı onu küçük düşürdü ve kalbini kırdı ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğiz. Yeterince incindi."

Marcus, Lily'nin sıkıntısının içten olduğunu fark etti.

Roslyn'in sesi de aynı sıkıntılı tınıyı taşıyordu. "Nişanlısının onu reddetmesi Arabella için çok zor oldu, özellikle de ailemizi ve evimizi kaybettikten ve bunun sonucunda halkın aşağılamasıyla yüzleşmek zorunda kaldıktan sonra."

"Anlatılanlara bakılırsa," diye cevap verdi Marcus, "nişanlısı onu ilk sınavda terk etmiş. Ben daha güçlü şeylerden yapıldım."

"Onu seviyor musun?" Roslyn sessizce sordu. "Şimdi değilse bile, onu sevmeye başlayabilir misin?"

Bu soru onu şaşkına çevirdi. Roslyn, sanki zihninin görebiliyormuş gibi hissetmesine neden olan anlayışlı bakışlarıyla onu süzüyordu. Ama cevabını kendisi de bilmediği bu rahatsız edici soruya cevap veremedi.

Arabella'ya karşı güçlü hisleri vardı, kesinlikle. Onunla birlikte olmadığı zamanlarda onu özölüyordu. Ve onu tekrar görme ihtimaliyle kalbi beklentiyle çarpmaya başladı. Arabella içinde yıllardır hissetmediği, belki de hiç hissetmediği bir tutku uyandırmıştı.

Ama sırf Arabella'yı istediği ve onunla birlikte olmak istediği için
-Roslyn'in bahsettiği romantik aşkı hissedeceği anlamına gelmiyordu.

"Bence," dedi Marcus sonunda, "kız kardeşine karşı hissettiklerim aramızda kalmalı."

Roslyn başını onaylarcasına eğdi. "Belki de. Ama Arabella'nın tekrar incindiğini görmek istemiyoruz."

"Sizi temin ederim, yapmak istediğim son şey onu incitmek." "Ama incitmeyeceğinize söz veremezsiniz."

Gerçekte böyle bir söz veremezdi, diye düşündü Marcus ayık kafayla, ama elinden geleni yapacaktı. "Kız kardeşinle evlenirsem, evliliğimizin annenle babaninkine hiç benzemeyeceğine dair sana söz verebilirim."

Belli ki Lily tatmin olmamıştı. "Arabella'yı kendine aşık edersen onun kalbini kırarsın. Vikont Underwood'un yaptığı gibi onu incitmene izin vermeyeceğiz."

"Böyle bir ihtimal yok," diye yanıtladı tüm samimiyetiyle.

"Nasıl emin olabiliriz?" Lily sordu.

"Sizi iyi niyetime ikna edemeyeceğim üzgünüm," dedi Marcus, "ama kız kardeşinize kur yapmaya devam etmek niyetindeyim."

Lily hayal kırıklığı içinde ona bakmaya devam edince, Marcus sonunda konuyu değiştirdi. "Aslında ikinizle de özel olarak konuşma fırsatı bulduğum için çok mutluyum." Bir kız kardeşten diğerine bakarak durakladı. "Lütfen bana annenizden bahsedin."

Annelerinden bahsedilince Lily kaskatı kesildi, Roslyn ise temkinli görünüyordu. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Anladığım kadarıyla Fransa sahilinde, Brittany'de yaşıyor. Son zamanlarda ondan haber aldınız mı?"

Lily kırılgan bir kahkaha attı. "Yakın zamanda değil. Aslında dört yıldır değil. Sevgilisiyle İngiltere'den kaçtığından beri bize tek bir mektup bile göndermedi." Lily'nin ses tonundaki burukluk açıktı ve Marcus, Leydi Loring'in Lilian için bir başka acı verici konu olduğunu söyleyebilirdi.

"Belki de çok az şansı vardı," diye gözlemledi Marcus. "Fransa'ya gitmesinden kısa bir süre sonra Yarımada'daki savaş şiddetlendi, bu yüzden iletişim son derece zor olurdu."

"Bir şekilde bize haber gönderebilirdi," dedi Roslyn daha yumuşak bir sesle, "sadece güvende olduğunu bize bildirmek için."

"Üvey amcan onunla hiç iletişime geçmeye çalışmadı mı?"

"Bu şüpheli. Üvey amcamız annemin adının onun yanında anılmasına izin vermezdi. Ailesinin adını lekelediği için onu affetmeye niyetli değildi."

"Savaş bittikten sonra İngiltere'ye dönmeye çalışıp çalışmadığını biliyor musunuz?"

"Neden yapsın ki?" Lily sordu. "Burada hoş karşılanmazdı."

"Peki ya şimdi? Üvey amcan gittiğine göre, onun dönüşünü memnuniyetle karşılar mısınız?"

"*Hayır,*" diye cevap verdi Lily, sesi inançla titriyordu. "Onu bir daha hiç görmesek de umurumda değil."

Marcus koğuşlarını incelerken parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Roslyn annelerine karşı biraz daha bağışlayıcı görünüyordu ama Arabella'nın duygularının da Lily'ninki kadar acı olduğundan şüpheleniyordu.

"Neden sordunuz?" Roslyn yine o kurnaz ve bilmiş gözlerle onu izleyerek, "Neden soruyorsun?" dedi.

"Merak ediyorum," diye yanıtladı Marcus, ki bu sadece kısmi bir doğrudu.

Durumu doğru bir şekilde değerlendirmek için daha fazla ayrıntıya sahip olana kadar son olaylardan bahsetmemenin en iyisi olduğuna karar verdi. Dün Londra'da yaptığı beklenmedik iş sadece Leydi Loring ile ilgiliydi. Bir ay önce üvey kardeşinin vefatını duyduktan sonra ona mektup yazmış, başsağlığı dilemiş ve Marcus'a kontluğu elde ettiği için tebriklerini iletmişti.

Avukatlarıyla yaptığı uzun bir görüşmeden sonra Marcus onlara Victoria Loring'i Fransa'da bulmalarını ve eğer gelmek isterse İngiltere'ye güvenli bir şekilde dönmesini sağlamalarını emretmişti. Onun hikâyesini dinlemek istiyordu, zira merhum Kont'un çizdiği gibi kötü bir kadın olduğuna tam olarak ikna olmamıştı. Eski Lord Danvers'ın kâhyası ve sekreteri rollerini üstlenen ve lord hazretlerinin tüm yazışmalarını yöneten Simpkin'e göre, Leydi Loring yıllar boyunca kızlarına birkaç mektup yazmış, ancak üvey kardeşi onları balmumu mühürlerini bile kırmadan yakmıştı.

Ve eğer kızlarını terk etmesinin açtığı acı dolu yaraları iyileştirmek için en ufak bir olasılık varsa, Marcus bu fırsatın kaçmasına izin veremezdi. Leydi Loring'in kalpsiz davranışları Arabella'yı evliliğe karşı döndürmüştü ve eğer annesini affedebilirse, o zaman kendi davasını kabul etmeye daha istekli olabilirdi.

Ancak umutlarını koğuş paylaşmaya hiç niyeti yoktu, çünkü anneleri hakkında yanılması durumunda onların hayal kırıklığına uğrama riskini almak istemiyordu.

Ancak Lily'nin cevabı onu tatmin etmemiş olacak ki, dikkatle ona baktı. "Eğer annemiz konusunu açmak Belle'i korumaktan bizi alıkoymak için bir taktikse, Lord Hazretleri, işe yaramayacak."

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bu bir oyun değil."

Lily aniden ayağa kalkarken kaşlarını çatmaya devam etti. "Arabella'yı incitmeye cüret edersen, yemin ederim seni buna pişman ederim."

Onun da sözünü tutacağından ya da Arabella'yı koruma arzusunun iyi niyetli olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Marcus kibarca ayağa kalktı. "Uyarınızı dikkate alacağım."

Roslyn de ayağa kalkarak kız kardeşini odadan çıkarken takip etmeye başladı ama sonra duraksadı ve ciddiyetle Marcus'a baktı. "Söz veriyor musunuz lordum?"

"Sana söz veriyorum," dedi ciddiyetle. "Arabella'nın zarar görmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Roslyn yavaşça başını salladı ve ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Nedense sana güveniyorum."

Marcus onun bu itirafından çok etkilenmişti. Roslyn kendini onun müttefiki ilan etmemiş olabilirdi ama en azından kendini kanıtlamasına izin vermeye hazırdı.

O gittiğinde Marcus kaşlarını çattı ve bir sonraki adımını düşünmeye başladı. Arabella'yı incitmek gibi bir niyeti yoktu ama ona kur yapmaktan vazgeçmesi de mümkün değildi. Onunla sadece birkaç gecesi daha vardı ve her anın önemi vardı.

O akşamki yemek garip bir olaydı ve Arabella, Marcus ile kız kardeşleri arasındaki açık seçik alttan almalar karşısında şaşkına dönmüştü. Lily ona temkinli davranmaya devam ediyordu ama Roslyn'in ona karşı buzları önemli ölçüde çözülmüş .

Daha da tuhafı Roslyn'in Marcus ile sürdürdüğü sohbeti; ona aile geçmişi, müzik ve edebiyat zevkleri, siyasi eğilimleri, çeşitli mülklerinin durumu ve

mülkler... Sanki koruyucu bir anne ve Marcus da kızı için potansiyel bir talipmiş gibi.

Roslyn'in amacı Arabella'ya pek mantıklı gelmemişti, çünkü kız kardeşi muhtemelen hâlâ onun kur yapmasına karşıydı.

Marcus'un yanıtı da onu şaşırtmıştı. Marcus, kızın beklediği kızgınlık yerine, soruları zarif bir çekicilikle karşıladı. Akşam yemeğinden sonra hep birlikte salona geçtiklerinde, iki kız kardeşini, hatta Lily'yi daha yakından tanımak için yoğun bir çaba sarf etti.

Arabella çoğunlukla sessiz kaldı, çünkü ağzından çıkan her kelimenin kız kardeşleri tarafından dikkatle inceleneyeğini biliyordu. Ve Marcus'un yakınlığının rahat hissetmek için çok fazla farkındaydı.

Marcus gecenin geri kalanında ona pek ilgi göstermedi. Yatma vakti geldiğinde bile onunla özel olarak konuşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Aslında hiç şansı yoktu, çünkü Roslyn ve Lily Arabella'ya salondan çıkıp yatak odasına kadar eşlik ettiler ve görünüşe göre onun koruyucuları olarak rollerini oldukça ciddiye alıyorlardı.

Kendini huzursuz ve keyifsiz hisseden Arabella, pencereden ay ışığının aydınlattığı karanlığa bakarken buldu kendini, bu gece Marcus'la uyuyamayacağına hayıflanıyor ve ona duyduğu acil özlemi dindirebilmeyi diliyordu.

Aptalca düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü fark eden Arabella alaycı bir ses çıkardı ve soyunmak için arkasını döndü. Henüz gece terliklerini çıkarmış ve elbisesinin düğmelerini açmaya başlamıştı ki biri odasının kapısını tırmaladı.

Son zamanlarda düşüncelerini saplantılı bir şekilde meşgul eden şehvetli sevgilisinin değil de, sadece hizmetçisi Nan'ın yatağa hazırlanmasına yardım etmek için geldiğini görünce hayal kırıklığına uğradı.

Arabella yalnız kalmayı tercih ederek, "Yatağına gidebilirsin, Nan," dedi. "Bu gece senin hizmetine ihtiyacım olmayacak."

Nan reverans yaparak, "Nasıl isterseniz, Bayan Loring," diye karşılık verdi, "ama Mrs. Simpkin'in mutfakta ilgilenmen gereken bir sorunu var." "Bu saatte mi?"

"Bekleyemeyeceğini söyledi."

"Pekâlâ," diye onayladı Arabella. "Ayakkabılarımı alır almaz geleceğim."

Nan'ı kovdu ve az önce çıkardığı terliklerini giydi, sonra bitişik yatak odalarındaki kız kardeşlerini rahatsız etmemek için sessizce odasından çıktı. Arabella, hizmetçiyi aramak için koridordan arka servis merdivenlerine doğru ilerlerken kapılarının kapalı olduğunu fark etti.

Ancak mutfağa ulaştığında, bir şey bulamadı. Bayan Simpkin'den hiçbir iz yoktu. Onun yerine, Marcus uzun yemek masasının kenarında oturmuş, ellerini arkasında birleştirmiş, çok rahat görünüyordu. Ceketini ve kravatını çıkarmıştı ama hâlâ akşam pantolonunu giyyordu.

Onu gördüğünde kalbinin takla atması içler acısıydı. Arabella kendi kendini azarlayarak yüz hatlarını vurdumduymazlıkla disipline etti. "Bayan Simpkin nerede?" diye sordu, ama cevabı zaten tahmin ediyordu.

"Onu kovdum," dedi Marcus kolayca.

"Yani beni buraya sahte bahanelerle mi çektiniz?"

"Ne bekliyordun ki tatlım? Kız kardeşlerin seni anaç şahinler gibi koruduğu için yaratıcı olmak zorunda kaldım."

Arabella onun becerikliliğine hayranlık duymak zorundaydı, her ne kadar bunun hedefi kendisi olsa da. "Kız kardeşlerim sadece benim iyiliğim için hareket ediyorlar."

"Öyle düşündüklerini biliyorum." Ağzı buruştu. "Lily sağduyunu kaybetmen için seni kandıracağımdan korkuyor."

Arabella küçük bir dehşet hissetti. "Ona bizden bahsetmedin-"

"Tabii ki hayır, aşkım. Düğünden önce evlilik yatağını bilinmesini istemiyorum."

Bu kıskırtıcı yorumun geçmesine izin verdi. "Ne istiyorsun, Marcus?"

"Sadece sizi benimle bir gece yarısı gezintisine davet etmek için." "Neden?"

"Böylece seninle biraz yalnız kalabilirim. Kız kardeşlerin her hareketimi izlerken sana başka nasıl etkili bir şekilde kur yapabilirim? Onların burada, Salon'da bulunmaları kur yapmamı önemli ölçüde kısıtlıyor." Marcus bir kaşını kaldırdı. "Ama tam da bu yüzden onları eve çağırdın, değil mi? Çünkü seninle aramı açmamdan korkuyorsun."

Adamın gözlerindeki eğlenen parıltı ona suçlamayı inkâr etmenin bir anlamı olmadığını söyledi. Arabella sessiz kaldığında başını salladı. "Bu kadar kolay yıldırılacağımı , değil mi?"

"Ne yazık ki hayır. Sizi hiçbir şeyin yıldırabileceğinden şüpheliyim."

Marcus kayıtsızca masadan indi ve Arabella'nın durduğu yere doğru ilerledi. Arabella, Marcus'un kendisine attığı samimi bakışlar karşısında nabzının hızlandığını hissetti; Marcus'un bakışlarındaki sıcaklık, vücudunun her yerinde tepki veren bir sıcaklık yaratmıştı.

"Benimle dışarı gel, Belle. Nehre kadar yürüyelim."

"Yapmamalıyım," diye cevap verdi, savunmasının zayıfladığını hissetse bile.

"Craven," diye alay etti usulca. Gözleri hınzırca parlıyor, kalbinin daha sert çarpmasına neden oluyordu.

Onun baştan çıkarıcı cazibesine direnmeye kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı. "Ben sadece akıllıca davranıyorum. Seninle gelirsem ne olacağını biliyorsun."

"Ne *istediğimi* biliyorum. Ancak ne yapacağımız tamamen sizin takdirinize bağlı olacak."

Marcus elini kaldırarak başparmağıyla Arabella'nın alt dudağını okşadı. Bu basit dokunuşla Arabella'nın içinden geçen ateş dalgası onu titretti.

Ve bu, sesi şehvetli bir mırıltıya dönüşmeden önceydi. "Seni kazanmak için savaşıma şansı, Arabella. Senden istediğim tek şey bu. Eğer kendini iffetli yatak odana ve kız kardeşlerin de sana bekçilik ederse, seni benimle evlenmeye nasıl ikna edebilirim?"

İrade gücünün zayıfladığını hissetti. Marcus şeytani bir şekilde karşı konulmazdı ve bunu biliyordu. Arabella sonunda, "Kız kardeşlerim öğrenmemeli," dedi.

Gülümsedi. "Onlara kesinlikle söylemeyeceğim."

"Bayan Simpkin ne hakkında olduğumuzdan şüphelenebilir."

"Bayan Simpkin çok ketumdur. Ve benim kur yapmamı onaylıyor, hatırladınız mı?"

Başparmağı kızın ağzının içine daldı, nefesinin kesilmesine ve aklının dağılmasına neden oldu. Arabella son direncinin de eriyip gittiğini hissetti. Marcus'un her halükârda sonunda istediğini elde etmesi muhtemeldi, bu yüzden o da nezaketle teslim olabilirdi. Ayrıca, onunla bir kez daha birlikte olmasının ne gibi bir zararı olabilirdi ki?

"Pekâlâ," dedi daha iyi düşünmesine rağmen. "Bu seferlik seninle geleceğim."

Ona elini uzatırken yüzünde beliren yavaş gülümseme muhteşemdi. "Gel, kız kardeşlerini engellemek için arka kapıdan gizlice çıkacağız."

Arabella gülmekten kendini alamadı. "Kuşaklı bir kontun kendi malikânesinde sinsice dolaşması ne kadar da asil bir davranış," diyerek onun elini tuttu.

Marcus kuru bir sesle, "Gerçekten de öyle," dedi. "Ama çaresiz önlemler almak zorundayım. Şimdi sesini alçalt. Kimsenin bizi duymasını istemiyorum."

Onu bitki bahçesine açılan arka mutfak kapısından çıkardı ve oradan da ana bahçelere götürdü. Arabella, düzgün çalı sıraları ve çiçek tarhları arasından geçip malikânenin arka tarafına doğru ilerlerken kahkahasını bastırdı. Sevgilisiyle evden gizlice kaçtığı için kendini çok kötü hissediyordu ama yine de pişmanlık duymuyordu. Tüm sağduyusu kaybolmuştu ama tüm hisleri canlanmıştı. Gece çok güzeldi, ay ışığıyla gümüş gibi parlıyordu ve baharın tatlı kokularıyla tazeydi.

Ancak onu beklenti, heyecan ve ihtiyaçla dolduran şey, yanındaki adama dair acı veren farkındalığıydı.

Teraslı çimenlere ulaştıklarında Marcus onu kendine çekti ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Kendimi okuldan kaçan bir çocuk gibi hissediyorum... ama hiçbir okul çocuğu bu kadar acı verici bir şekilde şişmemişti."

Parmaklarını pantolonundaki devasa şişkinliğe doğru götürdü ve Arabella ürperdi. Onu ne kadar çok istediğini bilmek, kalçalarının arasında zonklayan bir ağrıyı uyandırdı ve onu kendi özlemiyle nefessiz bıraktı.

Sözsüz bir anlaşmayla, nehri çevreleyen ve onları koruyan ağaç sırasına ulaşana kadar adımlarını hızlandırdılar

Malikânenin görüş alanından uzaklaştılar. Bir koruluktan geçerken yavaşlamak zorunda kaldılar ama tekrar ay ışığına çıktıkları anda Marcus durdu ve Arabella'yı kendine doğru çekerek ağzına şiddetle sahip oldu.

Öpüşmeleri tutkulu bir alevle patladı. Adamın yarattığı sıcaklık Arabella'nın kanında kıvılcımlar çaktırıyordu, onu vahşi bir açlıkla dolduruyordu. Onu, kendisini şok eden bir vahşilikle istiyordu.

Ona dokunmak için çaresizce uzandı ve pantolonunun ön düğmelerini karıştırdı. Marcus onun bu cüretkârlığı karşısında keskin bir nefes aldı ama sonra ona yardım etmek için acele etti, sertleşmiş boyunu serbest bırakmak için neredeyse düğmeleri koparacaktı.

Arabella'nın soluk alma sırası, adamın şık belinden gururla dışarı fırlayan karanlık, nabız gibi atan şaftı gördüğünde gelmişti.

"Buraya gel," diye .

Daha fazla gerek duymadan itaat etti.

Hızla kızın eteklerini beline kadar kaldırdı ve kalçalarının arasındaki ipeksi bukleleri avuçladı. Kız şimdiden onun için utanmazca ıslanmıştı ve adamın gözleri karşılık olarak karanlık bir şekilde parladı. Ay ışığında adamın yüzünü görebiliyordu -sert, güzel, arzuyla gergin- ve kadınsı kıvrımlarını yoklarken aynı arzunun onun yüz hatlarında da yazılı olduğunu biliyordu.

Adam seksinin hassas tomurcuğunu okşarken Arabella nefesini tuttu ve uzun bir parmağını içine gömdüğünde ona doğru eğildi. Sadece ihtiyatlı olma ihtiyacı vahşi bir zevkle inlemesini engelledi.

Yine de kızın tepkisi Marcus için yeterince vahşi değildi. Gece mavisi gözleri için için yanarken, kaslı bacaklarını kızın bacaklarının arasına soktu ve ellerini kalçalarından geçirerek kızın kıkına doğru kaydırды, sonra da onu yukarı kaldırdı.

Onun bu beklenmedik hareketi karşısında irkilen Arabella, dengesini sağlamak için adamın omuzlarına yapıştı.

"Bacaklarını belime dola," diye sert bir emir verdi.

"Marcus..."

Onu tekrar aceleyle öptü, dili ağzına derinlemesine girerken her türlü protestoyu içine çekti. Aşağıda, onun uyarılmışlığı kızın yarığına nüfuz etti ve yavaş, amansız bir baskıyla içeri girdi. Arabella'nın vücudu yumuşak ve teslimiyetçiydi, adamın sert gücünü kabul ediyordu ama yine de Arabella adamın sahiplenmesinin yakıcı hissi karşısında nefesini tuttu.

Marcus sesi ağzıyla yakaladı. Bacaklarını iki yana açarak onu kendine doğru sabitledi ve iyice içine girene kadar yolun geri kalanında ilerledi.

Arabella adamın kollarında titrerken, bedeni adamın büyük aletinin etrafında sıkıca şişti. Onun tarafından bu şekilde doldurulmak nefes kesiciydi. Nefes kesici ve çarpıcı bir yoğunlukta idi.

Onu sıkıca kendine doğru kilitledi ve kalçalarını hareket ettirmeye başladı, geri çekildi ve sonra yukarı doğru yükseldi, uzun, güçlü vuruşlarla daldı. Adam iri ve sert bir şekilde içine girerken, ağzı onunkini yutarken talepkâr, tahrik edici bir ritimle pompalarken, kadın çarpmanın etkisiyle ürperdi.

Adamın ham arzusu onu sarstı; aç yağmacılığı onu çılgına çevirdi. İnleyerek ona karşı kıvrandı, hareketlerini onunkilerle çılgınca eşleştirdi.

Sert, hızlı ve heyecan vericiydi... ve tamamen patlayıcıydı. Cehennem aynı anda üzerlerinde patladı ve her ikisinin de içinden ateşli his parçaları geçti. Arabella onun ağzına doğru hıçkırırken, Marcus güçlü kasılmalar karşısında sendeledi, kolları Arabella'nın etrafında kenetlendi. Arzuyla sersemlemiş bir halde, onun çaresizliğini

Ağlıyor, kendini onun içine akıtırken kendi boğuk iniltilerini çıkarıyordu.

Kadın ona doğru sarktığında hâlâ nefes nefese kalmıştı. Son bir kez vahşice içine girdi, sonra onu sarsmaya devam eden titremeler dışında hareketsiz kaldı.

Artçı sarsıntılarla titreşerek uzun bir süre birbirlerine yapışmış halde kaldılar. Vücutları vahşi titremelerini durdurduğunda bile, Marcus Arabella'yı sıkıca tuttu ve onun hissinin tadını çıkardı.

Yine de sonunda onu ayağa kaldırdı ve kendi başına ayakta duramayacak kadar zayıf bir şekilde ona yaslandığında onu kucaklayarak destekledi.

Marcus'un alçak sesle ettiği küfür gecenin sessizliğinde yırtık pırtıktı. "Lanet olsun... *yine* incelik yok."

Dudaklarından dökülen boğuk, bitkin kahkaha ona vahşi tepkisinden daha çok dokundu ama kendi vahşiliğini mazur göremezdi. Vahşiliği için özür dilemek amacıyla dudaklarını onun saçlarına bastırdı. "Affet beni Belle. Toy bir genç olduğumdan beri kontrolümü bu kadar kaybetmemiştim ama bekleyemedim."

"Affedilecek bir şey yok," diye homurdandı omzuna karşı. "Ben de bekleyemedim."

Kadının sesindeki kahkahayı, zevki, hoşnutluğu duyabiliyordu ve bir başka şiddetli arzu bıçağı onu delip geçti.

Sonra Arabella başını kaldırıp ona baktı, güzel yüzü ay ışığında parlıyordu. Adamın kalbi bu manzara karşısında yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bu şekilde sevişmenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum," diye fısıldadı neredeyse utangaç bir sesle.

Onun da hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiç bu kadar çılgınca sevişmemişti. Çılgınca bir acelecilik onu soluğa bırakmıştı. Arabella'dan başka hiç kimseyle böyle bir mutluluk hissetmemişti. Onunla sevişmenin verdiği tatmin sarsıcıydı.

Belki de bu onun deneyimsizliğiydi. Sevişmenin her yönü onun için çok yeniydi ve şaşkınlığı ve zevki ona da yeni görünüyordu. Yine de bu gece, ona nefesini, kalbini çalan ateşli bir tutkuyla karşılık vermişti-

Marcus birdenbire kıpırdayamaz hale geldi, çünkü çarpıcı bir şekilde farkına varmıştı.

Arabella'ya aşık olmuştu. Ona karşı hissettiği güçlü duyguları başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Bu düşünce onu fena halde sarstı; başı dönüyor, kalbi hızla çarpıyordu.

Yine de artık hiç şüphesi yoktu. Onu seviyordu.

Bu hiç de şaşırtıcı olmamalıydı, diye düşündü yüzüne biraz şaşkınca bakarken. Arabella'ya karşı böylesine ezici bir sahiplenme hissederken değil. Onunla birlikteyken böylesine haz duyarken değil. Böyle bir memnuniyet. Böylesine basit bir neşe.

Hiçbir kadın onu Arabella kadar etkilememişti; hiç kimse ona yaklaşılamamıştı. Hayatında eksik olan ateşi o sağlamıştı.

Drew ve Heath ona deli derlerdi ve belki de öyleydi. Çarpılmıştı, Arabella'yı düşündüğü anda içini kaplayan şefkat ve heyecan duygusunu açıklamanın başka bir yolu yoktu. Daha önce hiç onunla olduğu gibi biriyle birlikte olmak için bu kadar derin bir ihtiyaç hissetmemişti.

Marcus sakinleştirici bir nefes aldı. Güzel koğuşuna karşı beklenmedik bir tutku geliştireceğini hesaba katmamıştı. Peki şimdi ne olacaktı?

Bu konuda ne yapabilirdi ki?

Kendini kaşlarını çatarken buldu. Arabella onun kalbinin savunmasına saldırmıştı ama onunki hâlâ sapasağlamdı. İçinin sıkıştığını hissetti ve bahsi kazanmaktan çok daha büyük bir ikilemle karşı karşıya olduğunu fark etti. Artık onunla mantık evliliği yapmaya razı olamazdı. Duygularının derinliğini nihayet fark etmişken olamazdı.

Ama Arabella'nın kalbini kazanmak, onunla evlenmekten çok daha zorlu bir görev olacaktı.

"Sorun ne?" sordu adam ona bakmaya devam edince.

Marcus yüz ifadesini kayıtsızlığa alıştırdı. Ona anlatsa bile inanmazdı; yaptığı her aşk itirafı onu baştan çıkarma çabasının bir parçası olarak görülecekti.

"Yanlış bir şey yok," diye yalan söyledi. "Sadece ay ışığında ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum."

Kadının ağzını kavislendiren yumuşak gülümseme kalbinin hızlanmasına neden oldu ama kadın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğunda kalbi yeniden çarpmaya başladı.

"Kız kardeşlerim gittiğimi fark etmeden önce eve dönsem iyi olacak," diye fısıldadı.

Hayır, gitmene izin vermeyeceğim, diye düşündü Marcus şiddetle. Arabella'yı buradan çok uzaklara götürmek için vahşi bir dürtü duyuyordu, Arabella sonunda onunla evlenmeyi ve kalbini ona vermeyi kabul edene kadar onu tutsak tutmak için ilkel bir arzu duyuyordu.

Yine de güç kullanarak teslim olmayacağını biliyordu. Ona sevecek kadar güvenmiyordu. Ona zarar vermeyeceğine güvenmiyordu.

Bir şekilde Arabella'yı aksi yönde ikna etmesi gerekiyordu.

Bu konuyu dikkatle düşünmesi gerektiğini fark eden Marcus geri çekilip pantolonunu bağladı, sonra da kadının giysilerini düzeltti.

Onunla tekrar sevişme isteğini bastırarak elini tuttu ve onu koruluktan geçirip teraslı çimenlerin üzerinden bahçelere götürdü.

Eve çıktıkları yoldan, arka mutfak kapısından girdiler. Marcus, Arabella'ya arka servis merdivenlerine kadar eşlik etti ve burada durup bir duvar aplikinin loş ışığında onu seyretti. Onu yatak odasına yalnız göndermeden önce iyi geceler öpücüğü vermek istiyordu, ama onu kollarına aldığı anda, yukardan gelen bir ses durmasına neden oldu.

Başını kaldıran Marcus sessizce küfretti.

Arabella'nın kız kardeşleri merdivenlerin başında onları bekliyordu ve ikisi de mutlu görünmüyordu. Roslyn'in yüz ifadesi sıkıntılıydı, Lilian ise dehşete düşmüş görünüyordu.

"Gördün mü, Belle'in tehlikede olduğunu söylemiştim," dedi Lily, sesi kısık, boğuk ve umutsuzdu.

Bölüm On Dört

Biz kadınlar ne kadar aptal olabiliyoruz, çekici bir adres ve yakışıklı bir yüzün bizi baştan çıkarmasına izin veriyoruz.

-Arabella'dan Fanny'ye

Marcus korumacı bir tavırla Arabella'nın önüne geçti ama Arabella onun arkasına saklanmaya izin vermedi.

"İyi geceler lordum," diye mırıldanarak yanından geçip gitti.

Onun kolunu yakaladı. "Bana ihtiyacınız olursa-"

"Teşekkür ama kız kardeşlerimle yalnız konuşsam iyi olacak."

Onları fena halde hayal kırıklığına uğrattığının farkında olan Arabella merdivenlerden ikinci katın sahanlığına çıktı. Lily ve Roslyn onu koridordan yatak odasına kadar takip ettiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Ortaya çıkan gergin sessizlik uzun sürmedi.

"Bunu nasıl yaparsın, Arabella?" Lily mutsuzca sordu. "Gece yarısı buluşması için Kont'la gizlice kaçmak. Onu öpüyordun, değil mi? Saçların dağılmış, ağzın kızarmış ve morarmış."

Arabella, şömine camındaki yansımasına baktığında, gerçekten de mükemmel bir fahişe gibi göründüğünü fark etti. Üzüntüyle alt dudağını ısırdı. En azından kalçalarının arasındaki nemli, hassas ağı görünmüyordu.

Onun sessizliği Lily'yi daha da üzüyordu. "Lord Danvers ile olan ilişkin ne kadar ileri gitti Belle?"

Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Bekâretini Marcus'a vermekle kalmayıp son üç geceyi onunla çılgınca, tutkulu bir aşk yaşayarak geçirdiğini itiraf etmeye hiç niyeti yoktu.

Ancak Lily onu daha fazla sıkıştıramadan Roslyn daha yumuşak ama bir o kadar da sıkıntılı bir ses tonuyla araya girdi. "Senin için endişeleniyoruz, Arabella. Tehlikeli bir tutkunun tüm belirtilerini gösteriyorsun. Tekrar incinmeni istemiyoruz."

Arabella yüzünü buruşturdu. "Endişelenmene gerek yok, gerçekten. Geçen seferki gibi aşık olmama izin vermeyeceğim."

"Ama yine de yaralanabilirsin," diye işaret etti Roslyn. "İyi düşün, Arabella. Eğer bu şekilde devam edersen, Lord Danvers'la evlenmekten başka çaren kalmayabilir. Bir skandal yaratmayı göze alamazsın - akademimizin itibarının zedelenmesini görmeye hazır değilsen tabii. Eğer patavatsızlıkların ortaya çıkarsa, onunla evlenmek tek seçeneğin olacaktır."

Bu olasılığı kabul etmek istemeyen Arabella sertçe yutkundu. Marcus'la birlikte olmanın verdiği anlık zevk uğruna skandal riskini bile bile göz ardı etmişti.

"Evet, lütfen *düşün*, Arabella," diye yalvardı Lily. "İtibarını kurtarmak için onunla evlenmek zorunda kalmak istemezsin."

"Daha da kötüsü," diye ekledi Roslyn usulca, "annemle babam gibi bir birlikteliğe mahkûm olma ihtimali. Kont seni sevmiyorsa, babamın anneme yaptığı gibi senin hayatını da cehenneme çevirebilir."

"Biliyorum," diye mırıldandı Arabella. "Pervasızca davrandım. Ama bir daha olmayacak."

"Umarım değildir," dedi Lily, sesinde gerçek bir sıkıntı vardı. "Eğer dikkat etmezsen, seni baştan çıkaracak. Sonunun annem gibi olmasını, bir büyücünün büyüsüne kapılıp tüm ailenin zararına olacak şekilde bir adamın peşinden koşmak istemezsin, değil mi?"

Bu düşünce Arabella'ya bir darbe gibi çarptı. *Yaptığı şey bu muydu?* Dehşet içinde en küçük kız kardeşine baktı. Annesinin ayak izlerini takip ediyor olabileceğini düşünmek onu dehşete düşürmüştü.

"İş o noktaya mı geldi, Arabella?" Roslyn daha sessiz konuştu. "Annemin yaptığı gibi kalbinin aklının önüne geçmesine izin mi veriyorsun?"

Arabella ciddiyle başını salladı. "Kalbim buna dahil değil. Marcus'u ancak birkaç haftadır tanıyorum. Bu, kalıcı bir tutku geliştirmek için çok kısa bir süre."

"Kendine engel olamayabilirsin," dedi Lily. "Şüphesiz senin kadınsı zayıflığına güveniyor, seni kendisine aşık edebileceğine inanıyor. Fiziksel arzularınızla oynuyor ve açıkça başarılı da oluyor."

Arabella bu suçlamayı reddedemezdi; aynı şey hakkında kendisini sayısız kez uyarmıştı. Bir elini şakağına götürdü. "Ona karşı fiziksel bir çekim hissettiğimi inkâr etmeyeceğim, ama hissettiğim sadece tutku."

"O zaman ondan tamamen uzak dursan iyi edersin," diye öğüt verdi Roslyn. "Tutku evlilik için sağlam bir temel değildir. Tutku çabucak tükenebilir ve sonra geriye ne kalır?" Roslyn duraksadı, ona sempatiyle baktı. "Birbirinizi sevmе şansınız olsaydı durum farklı olabilirdi."

Roslyn'in aşkı savunması şaşırtıcı değildi. Lily gibi evliliğe karşı değildi; sadece bir birlikteliğin gerçekten başarılı olma şansı varsa aşkın önce gelmesi gerektiğini güçlü bir şekilde hissediyordu.

"Bunun pek şansı yok," diye yanıtladı Arabella. "O bir aşk evliliği istemiyor. Sadece kendisine varisler doğuracak uygun bir eşle mantık evliliği yapmak istiyor."

"O zaman kur yapmayı şimdi bitirmelisin."

"Evet," diye destekledi Lily. "Ona aşık olma riskini göze alamazsın, Belle. Aşk seni tam bir aptala dönüştürebilir, diğer her şeyi görmeni engelleyebilir."

Arabella başıyla onayladı. Roslyn üçü arasında en akıllı olanıydı ve durumu mantıklı bir şekilde analiz edeceğine güvenilebilirdi. Lily ise tamamen duygularıyla konuşuyordu. Huysuz tavırlarına rağmen Loring kardeşler arasında en hassas olan oydu ve annelerinin onları terk etmesinden en çok o incinmişti.

Yine de Arabella bu durumda Lily'nin duygularını paylaşıyordu. Aşk bir kadını çok fazla savunmasız ve deliliğe yatkın hale getiriyordu. Hem kendi deneyimlerinden hem de annesinin deneyimlerinden aşkın neden olabileceği acıyı çok iyi biliyordu. Victoria Loring aşık olmuş ve bu yüzden ailesini mahvetmişti....

Arabella, "Haklısınız, elbette," diye mırıldandı.

Belli ki Lily onun samimiyetine ikna olmamıştı. "Ona karşı koymana yardımcı olmaya çalışabiliriz ama ona karşı hissettiklerini çok ileri gitmeden sadece sen bastırabilirsin."

"Biliyorum." Marcus' aşık olmasına *izin veremezdi*, veremezdi. Omuzlarını dikleştirdi. "Benim için endişelenmene gerek yok, Lily. Bahsimiz Pazartesi günü sona eriyor, sadece iki buçuk gün kaldı."

"Asın şu lanet bahsi!" Lily açıkladı. "Bunu derhal iptal etmelisin. Bu riske değmez."

Bahsi şimdi iptal edemezdi. Bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Kendisi düşünmesi gereken kız kardeşleri de vardı. Onların bağımsızlığı

aynı zamanda tehlikedeydi. Bahsi kaybederse, Lily ve Roslyn bunun acısını çekecekti.

Derin bir nefes alarak, yeni bir kararlılıkla dolu bir şekilde onlara baktı. "Hayır, gerçekten. Şu andan itibaren Marcus'tan uzak duracağıma söz veriyorum. Gece yarısı buluşmaları yok... her türlü buluşma yok. Bir daha asla onunla yalnız kalmayacağım."

Arabella kendi kendine, bu sözü tutmaya kararlı olduğuna dair yemin etti. Annelerinin davranışını hatırlatmak tüyler ürpertici bir etki yaratmıştı ve annesinin yaptığı gibi kalbini kaybetmeye kesinlikle niyeti yoktu.

Ertesi günün büyük bölümünde verdiği sözü tutmayı başardı. Marcus'un öğleden sonra Londra'da siyasi bir konuyla ilgili bir randevusu olduğunu bilen ama önceden onunla karşılaşma riskini almak istemeyen Arabella, kahvaltı etmekten kaçındı ve akademiye sığınmak için kız kardeşleriyle birlikte Danvers Hall'dan erken ayrıldı. Orada bütün sabah müzik dinleyerek dikkatini dağıttı.

Cumartesi olduğu için öğleden sonra çok daha yavaş geçti. Sadece yarım gün ders yapılacağı için genç hanımlar öğleden sonra istediklerini yapmakta serbestti. Çoğu köye alışverişe gitmeyi tercih etti, bu da okulu alışılmadık derecede sessiz bıraktı.

Arabella'nın tüm iyi niyetine ve kız kardeşlerinin onu oyalama çabalarına rağmen, Marcus düşüncelerini çok sık meşgul ediyordu. Bu yüzden Roslyn ve Lily, okulun günlük işlerini yürüten kız kurusu Jane Caruthers ile erken bir çay içmelerini önerdiklerinde bunu hemen kabul etti. Tess Blanchard da onlara katılmayı tercih edince, bu keyifli ara, akademiye açmadan önce beşinin düzenli olarak bir araya gelip planları tartıştığı ilk günleri anımsattı.

Daha sonra hanımlar, öğrencilerinin kendi çaylarını içmekte oldukları yemek odasına geçtiler. Jane, evin hizmetçisi Bayan Phipps tarafından çağrıldığında daha yeni yerleşmişlerdi.

Kısa bir süre sonra Arabella da Bayan Phipps'in kendisine yaklaştığını fark etti ve "Böldüğüm için başışlayın Bayan Loring, ama Bayan Caruthers sizinle özel olarak konuşmak istiyor," diye fısıldadı.

", nerede o?" Arabella sordu. "Yatakhane.

Bayan Newstead'in odası."

Arabella sonunda Sybil Newstead'in yatak odasına çıkan merdivenleri tırmandığında Jane'i ellerini ovuştururken buldu.

Jane hemen, "Sybil ortadan kayboldu," , "korkarım araziyi terk etti."

Arabella kaşlarını çatı. Sybil çaya gelmemişti, ama bu kendi başına endişe verici değildi, çünkü okul arkadaşlarından biri hastalandığını ve odasında dinlendiğini söylemişti. Ama belli ki kız yatağında değildi.

Arabella Jane'e, "Onun araziyi terk ettiğine seni inandıran nedir?" diye sorarken Tess de onlara katıldı.

"En iyi elbiselerinden birkaçıyla birlikte bando kutusu da kayıp. Ona göz kulak olması için görevlendirdiğimiz hizmetçi de ortadan kayboldu. Caroline Trebbs dışında hiç kimse bu sabahtan beri Sybil'i görmedi."

Arabella'nın kaşları daha da çatıldı. İki kız bu yatak odasını paylaşıyordu ve Sybil'in hastalığını bildiren Caroline olmuştu.

"Arabella, "Bence acele bir sonuca varmadan önce Bayan Trebbs'le konuşsak iyi olur," dedi.

Sesini sakın tuttu ama midесinin derinliklerinde bir huzursuzluk hissetti. Sybil Newstead her türlü patavatsızlığı yapabilecek biriydi, ama neden kaçmış olabileceği kafaları karıştırıyordu. Hizmetçiye gelince, Sybil muhtemelen başka tarafa bakması için hizmetçiye rüşvet vermiş olabilirdi, ancak bu onun konumuna değecekti-

"Sence kaçmış olabilir mi?" Tess açıkça endişeli bir şekilde sordu.

Arabella'nın tedirginliği telaşa dönüştü. "Yüce Tanrım, umarım öyle değildir." Ama bu Sybil'in ortadan kaybolmasının mantıklı bir açıklaması olabilirdi.

Jane, Caroline Trebbs'i salondan almaya gittiğinde Arabella, Tess'le birlikte sabırsızlıkla bekledi. Arabella, Sybil'in son zamanlarda gözlemlediği olağandışı davranışları hatırlamaya çalışırken zihninde bir koşturma olduğunu biliyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca öğrencilerine pek dikkat etmemişti, Marcus'a kur yapmakla o kadar meşguldü ki. Ama bir kaçış için Sybil'in bir talibi olmalıydı-

Cevap kafasına dank ettiğinde telaşı bir korku düğümüne dönüştü: *Jasper Onslow*. Kötü şöhretli çapkını Perry'lerin balosunda balkonda Sybil'den bir öpücük çalarken yakalamıştı. Onslow gibi bir serseri, büyük serveti için bir değirmen varisiyle evlenecek kadar alçalabilirdi. Ama Sybil isteyerek mi gitmişti? Kayıp elbiseleri.... zorlamanın gerekli olmadığını gösteriyordu.

Arabella'nın dönüp duran düşünceleri Jane'in Caroline'le birlikte dönmesiyle kesildi. Bayan Trebbs tombul, sade görünümlü bir kızdı. Belli bir isteksizlikle yatak odasına girdiğinde, yüzündeki suçlu ifade çok şey anlatıyordu.

Arabella kibar sorularla vakit kaybetmedi. "Caroline, Sybil'in nereye gittiğini bize söylemen gerekiyor."

Kız başını eğerek anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Sana güvendi, değil mi?" Arabella sabırlı olmaya çalışarak bastırdı.

"Evet, Bayan Loring.... Ama söylemeyeceğime söz verdim. Sybil birine tek kelime edersem dilimi keseceğini söyledi."

Arabella yavaş bir nefes aldı. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz Caroline. Lütfen, bize neler olduğunu anlatmanı istiyoruz. Tehlikede olabilir."

Caroline'in aceleyle, "Sybil gerçekten tehlikede değil, Bayan Loring," demesi için uzun bir an daha geçti. Gretna Green'e gitti."

Jane kısık bir inilti çıkarırken, Tess de Arabella'nın gözlerine benzer bir dehşetle baktı. Görünüşe göre Sybil, tam da korktukları gibi servet avcısı talibiyle İskoçya'ya kaçmıştı.

"Bay Onslow'la mı gitti?" Arabella sordu.

Caroline şaşkınlıkla bakarken çenesi gevşedi. "Nereden biliyorsun?"

"Boş ver. Sadece bize ne planladığını söyle. İskoçya'ya gitmeleri en az üç gün sürer, belki de daha fazla. Ne gibi düzenlemeler yaptılar? Ne zaman ayrıldılar?"

"Dersler bittikten kısa bir süre sonra... köye alışverişe gittiğimizde. Bay Onslow bizi orada arabasıyla karşıladı."

"Hizmetçisiyle nasıl başa çıkmayı planlıyordu?" Tess sordu. "Martha'nın Sybil'in itiraz etmeden kaçmasına izin vereceğinden şüpheliyim."

Caroline utanmış gibi başını öne eğdi. "Sybil, Martha'nın sessiz kalmayacağını biliyordu, bu yüzden onu da kendileriyle gelmeye zorladı. Onu bu gece daha ileride indirmeyi ve yarın posta arabasıyla eve götürmeyi planlıyorlardı. Bu akşam Sybil'in yerine ben bakacaktım.

hasta olduğunu söyledi. Birinin onu en erken yarın kiliseden sonra düşünüyordu."

"Yine de Bayan Phipps," dedi Jane sıkıca, "Martha'nın nereye gittiğini merak etmeye başladı ve bu yüzden bu odayı aradı ve Sybil'in eşyalarının kayıp olduğunu gördü."

"Evet," diye fısıldadı Caroline. Bakışları Arabella'ya döndü. "Yalan söylediğim için çok özür dilerim, Bayan Loring, gerçekten."

Arabella kıza saldırmamak için dilini ısırды ama Jane bunu yapmadı. "Bu bizi mahvedebilir," diye mırıldandı. "Bay Newstead çok öfkelenecek-"

Ama Arabella akademinin işlerini öğrencilerinden birinin önünde tartışmak istemiyordu. "Caroline, şimdilik yemek odasına dönmeni istiyorum. Ve lütfen diğer kızlardan hiçbirine tek kelime etme."

"Yapmayacağım, yemin ederim."

Ancak Jane'in yeterince sabrı kalmamıştı. "Genç hanımlar Yemin ederim, Bayan Trebbs."

"Evet, Bayan Caruthers...ah, hayır, Bayan Caruthers...." Caroline titreyen bir uysallıkla odadan çıkarken Jane'e geniş bir mesafe bıraktı.

Arabella iki arkadaşına ortak bir dehşet içinde baktı, onları tehdit eden skandalın dayanılmaz bir şekilde farkındaydı. Zengin genç öğrencilerinden birinin, evlilik olsun ya da olmasın, bir servet avcısının pençesine düşmesine izin verirlerse, hiçbir ebeveyn kızlarını bir daha akademiye emanet edemezdi.

Daha da kötüsü, Sybil itibar kaybından daha fazlasını yaşayabilirdi. Koruması için sadece bir hizmetçiyle kaçarak, ırzına geçilme riskini göze almıştı. Kız ne kadar can sıkıcı olursa olsun, bu kadarı hak etmiyordu. Ve ne olursa olsun, tüm geleceği tehlikedeydi. Eğer sadece akılsızsa

Kendini aşık sandığı için baştan çıkarılmasına izin verecek kadar büyük bir hata yapıyordu, çünkü Onslow kendinden başkasına değer verecek türden bir adam değildi. Sybil'in onun karısı olarak yaşamaktan zevk alması pek mümkün değildi.

Arabella herhangi bir masum genç kızın, hatta baş belası fingerdek Sybil'in bile o zalimin merhametine kaldığını düşünmekten nefret ediyordu. Ayrıca, diye düşündü acımasızca, Sybil'in onun koruması altında olması gerekiyordu. Öğrencilerini güvende tutmak onun sorumluluğuydu ve görünüşe göre bunu başaramamış olabilirdi.

Tess, "Onları bir şekilde durdurmalıyız," diyerek üçünün de aklından geçenleri dile getirdi.

"Ama nasıl?" Jane sordu.

"Hemen peşlerinden gideceğim," diye cevap verdi Arabella, elini şakağına götürüp çılgınca düşünürken. "Neredeyse dört saatlik yolları var ama muhtemelen bu gece bir handa konaklayacaklardır. Sybil'in arabada uyumak gibi bir zahmete katlanacağını sanmıyorum. Gece boyunca arabayla gidersem onları yakalayabilirim."

"Ama yardıma ihtiyacınız olacak," diye belirtti Tess. "Lord Danvers size eşlik etmek ister mi?"

Arabella başını salladı. "Eminim isterdi, ama bugün Londra'da ve sanırım bu sabah yağmur yağma tehlikesi olduğu için arabasını aldı. Leydi Freemantle'dan arabasını ve birkaç yiğit uşağını bana ödünç vermesini isteyeceğim. Bay Onslow'u Sybil'le ilgili planlarından vazgeçmeye ikna etmemde bana yardımcı olabilirler."

"Ya çoktan..." Jane sözünü kesti, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Arabella soruyu anlamıştı ama önce Tess konuştu. "Şimdiden namusunu mu talep etti?" diye ekledi. "Sybil, evlenmeden önce ona dokunmasına izin verecek kadar aptaldır ve o zamana kadar üstünlüğü elinde tutacak kadar da kurnazdır."

Arabella, "Onu zorlayacak kadar alçak olabilir," diye gözlemledi.

"Belki, ama riske gireceğini sanmıyorum," dedi Tess güven verici bir şekilde, "çünkü Sybil onu zorlamaya kalksa evlenmeyi reddedecek kadar inatçı. Kaçarak evlenmeyi bir macera olarak gördüğüne ve sonuçlarını tam olarak düşünmediğine şüphe yok. Babasının onu kocası olarak kabul etmesi için ikna edilebileceğini düşünmektedir. Onslow bir çapkın ve serseri olabilir ama çoğu çevrede bir beyefendi olarak kabul edilir ve bir tüccar kızı için uygun bir eş olabilir."

Jane'in ağzı kederli bir yüz ifadesiyle buruştu. "Ama Bay Newstead sonunda evliliği kabul etse bile, akademimiz bu darbeden asla kurtulamayacak."

"Biliyorum," dedi Arabella acımasızca. Son üç yıl boyunca uğruna çabaladıkları her şey mahvolacaktı.

Kadın sessiz kalınca Tess onun yüzünü inceledi. "Lord hazretlerinin dönmesini beklemeyi tercih etmez miydin?"

Aslında Marcus'u beklemeyi tercih ederdi ama zamanı yoktu. "Hemen gitmeliyim, Tess. Kaçışı gizli tutmayı umuyorsak, kimse kaybolduğunu fark etmeden Sybil'i geri getirmem gerekecek."

Tess, "Belki ben de sizinle gelmeliyim," diye teklif etti.

Arabella, "Yalnız gitmemin daha iyi olacağını düşünüyorum," diye cevap verdi. "Benim okulda olmayışım dikkat çekmez ama ikimiz de gidersek bu fark edilir. Roslyn ve Lily de burada kalmalı ve her zamanki gibi yarınki kiliseye katılarak görüşlerini korumalıdır."

"Peki Sybil'in yokluğunu nasıl açıklayacağız?" Jane sordu.

Tess bu soruyu yanıtladı. "Hastalandığını ve Arabella'nın onu Leydi Freemantle'ın özel doktorunu görmesi için Londra'ya götürdüğünü söyleyebiliriz."

"Bu yeterli olacaktır," dedi Jane. "Sybil'i bulup evliliği engelleyebileceğinizi varsayıyorum."

Arabella kararlılıkla, "Onu bulacağım," dedi. O sinir bozucu küçük pisliğin ne kendisini ne de akademiye mahvetmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. "Ve Sybil'i saçlarından tutup eve sürükleyebilmek için Winifred'in uşaklarına Onslow'u alt etmelerini emretmek zorunda kalsam bile evlenmelerine engel olacağım."

Kaybedecek zamanı olmayan Arabella kız kardeşlerini buldu ve onların planı onaylamalarını sağladı. Yalnız gitmesine izin vermek istemeseler de, Roslyn ve Lily ihtiyatlı davranmaları gerektiğini açıkça anladılar ve geride kalıp uydurdukları numarayı desteklemeyi kabul ettiler.

Sonra Arabella arabayı hızla Freemantle malikânesine götürdü. Winifred'in arabasını ve uşaklarını ödünç alır almaz yola çıkmayı umuyordu ama arkadaşının buna yanaşmayacağını hesaba katmamıştı.

Arabella'nın isteğini dinledikten sonra Winifred kararlı bir şekilde başını salladı. "Onların peşine tek başına düşmen bile aptalca bir şey canım. Bu işi Danvers'a bırakmalısın."

"O burada değil, Winifred," dedi Arabella, onun reddetmesi karşısında şaşırılmıştı. "O Londra'da."

"O zaman onun dönüşünü beklemelisin."

Arabella sabırsızlığını bastırmaya çalıştı. "Bekleyemem. Sybil benim sorumluluğumda, Winifred. Onun iyiliğinden ben sorumluyum. Gerçekten tehlikede ."

"Ve onu takip edersen kendini tehlikeye atmış olursun. Sana yardım etmesi için Danvers'a güvenmelisin. Ne de olsa o senin koruyucun."

"Uzun sürmeyecek. Önümüzdeki hafta kız kardeşlerimi ve beni vesayetinden azat etmek zorunda kalacak. Ama bu konunun tamamen dışında."

Winifred ona sert bir bakış attı. "Koruman olmadan İngiltere'yi tek başına gezip tozamazsın, Arabella."

"Arabacınız ve uşaklarınız beni koruyacak." "Lord Danvers

bir sürü hizmetçiden daha iyi iş görür."

Şüphesiz öyle olacaktı, Arabella sessizce kabul etti. Çaresizce Marcus'un burada olup ona yardım etmesini diledi. Öte yandan, kim bilir ne kadar süre boyunca onunla kapalı bir vagonda kapalı kalmayı hiç istemiyordu, çünkü bu onun iradesini ciddi bir şekilde sınayacaktı.

Kendi istekleri veya çekinceleri ne olursa olsun, yine de gecikmeye cesaret edemedi.

"Burada durup tartışmaya niyetim yok, Winifred. Eğer bana yardım etmeyeceksen, posta hanından bir araba kiralayacağım."

Arabella sabırsızlıkla topuklarının üzerinde döndü ama Winifred'in protestosuyla durduruldu. "Pekâlâ, arabamı ve hizmetçilerimi alabilirsin. Ama eğer boyundan büyük bir işe , canım, seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

"Yapmayacağım," diye söz verdi Arabella.

Çeyrek saat sonra, Leydi Freemantle'ın arabacısı at takımını hazırlarken Arabella kadife döşemelere yaslandı. Beş iri yarı seyis ve uşak, postacı ve öncü olarak görev yapıyor, Arabella'nın nihayet kaçan çiftin peşinden yola çıkarken rahat bir nefes almasını sağlıyordu.

Sybil'in yaptığı şey içler acısıydı, diye düşündü Arabella, ama öfkesine ve hatalı öğrencisine karşı duyduğu dehşete rağmen, yapabiliyordu.

bir dereceye kadar sempati duyuyorum.

Ne de olsa, baştan çıkarıcı bir talibe karşı koyamayan kız da kendisinden çok farklı değildi.

Rahatlaması sadece birkaç saat sürdü. Araba başlangıçta iyi zaman geçirmiş, doğrudan beş ana yolun birleştiği yakınlardaki Hammersmith kasabasına yönelmiş ve hava kararmadan önce kuzey Londra'ya ve İskoçya'ya giden ana yola ulaşmıştı. Ancak bundan sonra, kaçan Sybil ve alçak talibini sormak için her posta evinde durakladıkları için sayısız gecikmeyle karşılaştılar.

Arabella, hem hancının hem de kendisinin itibarını korumak için Sybil'in kuzeni olduğuna dair bir masal uydurdu ve Sybil'in annesi ağır hasta olduğu için eve acil bir yolculuk yaptıklarını iddia etti. Ancak ne yazık ki, hancılardan hiçbiri kuzguni saçlı genç bir hanımefendiyi hizmetçisi ya da beyefendi refakatçisi olsun ya da olmasın gördüğünü hatırlamıyordu.

Gece çöktüğünde Arabella'nın arabacısı hızlarını oldukça yavaşlatmak zorunda kaldı, çünkü ay ışığı gökyüzünü kaplayan kalın kara bulutlar tarafından büyük ölçüde azaltılmıştı. Takım değiştirmek için bir handa kısa bir süre durduklarında, diğer yolcular ileride, tam yollarının üzerinde şiddetli bir fırtınanın kopmakta olduğu konusunda uyarıda bulundular.

Uyarı fazlasıyla doğru çıktı. Çalkalanan bulutlar hızla uğursuz bir hal aldı ve çok geçmeden rüzgâr arabayı savurmaya, Arabella'yı içeride sallamaya başladı. Çatıya vuran ilk damlaları duymadan çok önce havadaki ağır yağmur kokusunu alabiliyordu.

Fırtına yarım saat sonra tüm gücüyle bastırdı ve sık sık çakan şimşekler ve gök gürültüsüyle noktalanın kör edici bir yağmurla onları kırbaçladı.

Arabanın tekerlekleri tehlikeli bir şekilde kaymaya başladığında tehlike daha da büyüdü. Yol çamurdan dolayı tehlikeli bir hal almıştı ve Arabella, araba bir çukurun üzerinden her savrulduğunda koltuktan fırlamamak için kendini kayışı tutarken buldu.

Gerginlik içini kapladı ve birkaç dakika sonra aracın yavaşlayarak durduğunu hissettiğinde de azalmadı.

Arabacı onunla konuşmak için küçük sürücü panelini geri çektiğinde, yağın yağmurun altında sesini duyurabilmek için bağlamak zorunda kaldı. "Faydası yok, Bayan Loring! Fırtına geçene kadar bir yere sığınmalıyız."

Arabella bu gece aramayı durdurmaktan başka çareleri olmadığını bilerek başını salladı. Yıldırım çarpmasından kurtulmuş olsalar bile, ciddi bir kaza geçirme ve hatta bir tekerleği kaybetme ya da bir çukura düşüp devrilme riskiyle karşı karşıyaydılar.

"Bir sonraki hana varıp geceyi geçirebilir miyiz?" diye bağırdı gürültünün içinden.

"Evet, bir ya da iki mil ileride Duck ve Bill var. Ama ekibi daha fazla sakın tutamam."

Sanki onun ne demek istediğini vurgulamak istercesine, gökler yeniden patladı: Parıltılı bir şimşek geceyi bembeyaz aydınlattı ve ardından korkmuş atları çılgınca ileri fırlatan muazzam bir gök gürültüsü koptu.

"Elinden geleni yap," diye ısrar etti ve koç ileri atılırken kayışı tekrar kavradı.

Neyse ki arabacı ekibini durdurmaya başardı, ancak iki postilyon aşağıya inip ürkek atları saran fırtınada elleriyle yönlendirirken bir gecikme daha yaşandı. Çamur ve şiddetli yağmurda ağır ağır ilerliyorlardı ve ancak salyangoz hızında ilerleyebildiler.

Şiddetli fırtınaya maruz kalan zavallı hizmetkârlara ve hayvanlara acıyan Arabella, sinirli bir yemin mırıldandı. Şüphesiz Sybil bir handaki yatağında mışıl mışıl uyurken, takipçileri onu kovalamak için canlarını tehlikeye atıyorlardı.

Bir mucize eseri araba Duck ve Bill'e sağ salim ulaşmış ve ıssız ahır avlusuna topallayarak girmişti. Yağmur hâlâ sağanak halinde yağıyordu ve arabanın kapısı uşaklardan biri tarafından açıldığında, Arabella'nın nefesini kesecek kadar güçlü bir rüzgârla geri çarptı.

Kukuletalı pelerinini sıkıca üzerine çekmesine rağmen, hana girdiğinde sırlıslıkam olmuş ve titriyordu. Ama hancı ve karısı onu ağırlamaya hevesliydi, hizmetkârları ve atlarıyla ilgileneceklerine söz verdiler ve Arabellaya son boş yatak odasını teklif ettiler. Han neredeyse mahsur kalmış yolcularla dolu olduğu için özel bir salon yoktu.

Bavulunun olmayışını da benzer şekilde, geceyi burada geçirmeyi planlamadığını söyleyerek ve teyzesinin ağır hasta olduğu hikâyesini anlatarak açıkladı. Ancak "kuzeni" Sybil'i sorduğunda, Sybil ve Onslow'un tariflerine uyan bir çiftin üç saat kadar önce orada at değiştirip akşam yemeği yediğini duymak Arabella'yı memnun etti, bu da en azından doğru yolda olduğuna dair güven verdi.

Hancının karısı Arabella'yı üst kattaki küçük ama rahat yatak odasına götürdü ve ocaktaki ateşi yaktı, sonra da ona biraz akşam yemeği ve sıcak şarap getireceğine söz vererek ayrıldı. Çok geçmeden, Arabella'nın kemiklerini olmasa da odanın soğuşunu alacak kadar parlak bir ateş yandı.

Arabella çamurlu pelerinini, çamura bulanmış ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve kurumaları için ateşin önüne dizdi. Yine de kıpırdamadan oturamıyordu. Bunun yerine, kendini tamamen güçsüz hissederek ocağın önünde huzursuzca volta attı. Fırtına ona ulaşma planlarını bozmuştu.

Sybil bu gece. Şimdi tek umudu eloperlerin de korkunç hava yüzünden gecikmiş olmasıydı; öyle olmasa bile yarın bir ara onlara yetişebilirdi.

Ancak bir süre sonra, bu hareketsizlik Arabella'nın düşüncelerini farklı bir yola sürükledi ve kendini kendi çıkmazına, yani Marcus'la girdiği bahse odaklanırken buldu.

Ateşe bakarken üşüyen kollarını ovuşturarak, Marcus'un kazanmak için daha fazla zaman isteyip istemeyeceğini merak etti, çünkü bugün onunla birlikte olmasına hiç izin vermemişti ve yarına kadar evde olmayabilirdi. Ve oradan, dün geceki mehtaplı buluşmalarını hatırlamaya başladı... Marcus'un onu nasıl ayakta götürdüğünü, yakıcı tutkuyu-

Düşüncelerinin onu nereye fark eden Arabella bir homurtu kopardı ve ocaktan uzaklaştı.

Aniden bir yorgunluk dalgası onu ele geçirdi. Bu akşam yapabileceği başka bir şey olmadığından, uyumaya çalışabileceğine karar verdi, ancak fırtınanın gürültüsü muhtemelen bunu zorlaştıracaktı. Yağmur panjurlara çarpıyor, rüzgâr saçaklarda inliyordu.

Gürültüyü duymazdan gelmeye çalışarak geceliğini, kombinezonunu ve korsesini çıkardı, geceliği olmadığı için vardiyasıyla uyumaya niyetlendi. Tam ısınmak için etrafına bir yorgan çekmişti ki kapının hafifçe vurulduğunu duydu. Hancının karısının akşam yemeği ve şarapla döndüğünü düşünen Arabella, kadının seslendiğini duymak için tam zamanında odaya girdi: "Hanımefendi? Kocanız geldi."

Kocası mı? Arabella şaşkınlıkla düşündü.

Yorganı üzerine daha sıkı çekerek, dışarı bakmak için kapıyı yarıya kadar açtı.

Gözleri önce şaşkınlıkla, sonra da sevinçle açıldı. Marcus koridorda , ıslak abanoz saçları başına yapışmış, büyük paltosunun pelerinleri yağmurdan damlıyor, çizmelerinin üstü çamurla kaplanmıştı. Bir koluna astığı deri heybesi de, taşıdığı uzun kunduz şapkası gibi sırılsıklamdı.

Ona soğukkanlı bir gülümseme sunduğunda, Arabella onu görmenin tadını çıkardı ve onun bir şekilde peşinden geldiğini fark etti. Onu görmenin sadece içini sevinçle doldurmakla kalmayıp, tüm yorgunluğunu ve mutsuzluğunu bir anda buharlaştırması tuhaftı.

"Ah, buradasın canım," dedi, kapıyı iterek açtı ve onun yanından geçip odaya girdi. "Sonunda sana yetişebildiğime sevindim."

On Beşinci Bölüm

Ona karşı ne kadar az savunmam olduğu içler acısı.

-Arabella'dan Fanny'ye

Marcus şapkasını ve heybesini masanın üzerine fırlattıktan sonra Arabella'nın güzel yüzünü öfke ve rahatlama arasında bir duyguyla incelemek için döndü. Şiddetli fırtınayı sağ salım atlattığı ve onu geçmeyi başardığı için rahatlamıştı. Kendi güvenliğini hiç düşünmeden, potansiyel olarak tehlikeli bir göreve tek başına çıktığı için öfkeliydi.

En azından hanın sahibesinin önünde onun kocası olduğu iddiasını reddetmemişti. Belli ki Arabella itibarını korumak için bu yalanı onaylaması gerektiğini anlamıştı, çünkü ona bir hoş geldin gülümsemesi sundu. "Beni takip etmeni beklemiyordum, sevgilim."

"Benim korumam olmadan tek başına bu kadar uzun bir yolculuğa çıkmadan hoşlanmadım, aşkım," diye tersledi Marcus.

"Ama sizi böyle bir zahmete sokmak istemezdim."

Bakışları Arabella'ya yöneldiğinde, Arabella'nın ışıltılı gri gözleri ona sabit bir şekilde karşılık verdi.

Kibarca temizlenen bir boğaz Marcus'a yalnız olmadıklarını hatırlattı; ev sahibesi yatak odasının kapısının hemen dışında oyalanıyordu.

Kadın taşıdığı tepsiyi gösterdi. "Hanımefendi için bir kap sıcak şarap ve biraz da akşam yemeği getirdim, lordum."

Marcus, "Lütfen masanın üzerine koyun," diye talimat verdi. "İsterseniz daha fazlasını getirebilirim."

"Buna gerek kalmayacak. Karımın paylaşmaya istekli olduğundan eminim." Arabella memnuniyetle, "Elbette," dedi.

Odaya giren ev sahibi kadın tepsiyi heybelerin yanına bıraktı ve gitmek için döndü. "Çizmelerinizi kapının dışına koyarsanız, lordum, sabaha kadar onları temizleyip parlatırım."

Marcus harap olmuş botlarına sabırsız bir bakış attı. "Bu çifti hiçbir şeyin kurtarabileceğinden şüpheliyim. Ama şafak sökmeden kahvaltıyı hazırlamanızı rica ediyorum. Sabah erkenden yola çıkmak istiyoruz."

"Peki lordum." Hancının karısı reverans yaparak geri çekildi ve kapıyı arkasından kapatarak Marcus'u Arabella ile yalnız bıraktı.

Tehlikeli bir sesle, "Bir açıklama bekliyorum, tatlım," dedi.

"Açıklama mı?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Leydi Freemantle bana kaçıştan ve bunu durdurmaya çalışma planınızdan bahsetti. Bilmek istediğim şey neden benim dönüşümü beklemediğiniz."

Adamın öfkeli sesi karşısında gözleri büyüdü. "Başka seçeneğim yoktu, Marcus. Durum çok acildi. Onslow pekâlâ Sybil'i baştan çıkarabilir. Onunla evlense bile, bunun sağlıklı bir evlilik olması mümkün değil."

"Bu, kendi güvenliğinizi riske atmanız için bir mazeret olamaz."

Arabella ona baktı. "*Bana* kızdığina inanamıyorum! Öğrencimin bir çapkın tarafından mahvedilmesinden endişeleniyorum, Marcus. O benim sorumluluğumda."

Ona doğru yürüdü. "Ve sen benim sorumluluğumdasın." Parmaklarıyla onun çenesini yakalayan Marcus, onu kendisine bakmaya zorladı. "Senin koruyucun olduğum sürece, güvenliğini sağlamakla yükümlüyüm. Ve vasi ol ya da olma, sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Eğer başın beladaysa, yardım etmeyi umuyorum."

Çenesi inatla yükseldi. "Sybil'in kurtarılmasıyla başa çıkabilecek durumdayım."

"Bu tartışılabilir, ancak bu savaşı tek başınıza vermenize izin vermeye niyetim yok."

"Tek başıma değilim! Korunmam için yanımda bir hizmetkâr ordusu getirdim."

"Yani Onslow ile fiziksel bir kavgaya girmeyi mi

planlıyorsun?" "Sybil'i bırakmaya zorlamak için gerekirse."

"Onu ikna etmenin daha iyi yolları varken bu aptalca görünüyor."

Burun buruna durup birbirlerine bakarlarken Arabella'nın dudakları sıkıca birbirine yapıştı. Ama sonra ifadesi birden yumuşadı. "Haklısınız, elbette. Kaba kuvvet kullanmak istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, burada olduğunuz için rahatladım. Onslow'la tek başıma uğraşmayı hiç istemiyordum."

"Umarım öyle değildir."

Kaşları çatıldı. "Onu durdurmak zorundayım Marcus. Sybil zarar görmeden kurtulsa bile, bir kaçış okulumuzun itibarını yerle bir edecektir."

Ses tonundaki sıkıntı çok açıktı ve öfkesinin bir kısmı bir nebze olsun dağıldı. "Yine de beni aramalıydın."

"Belki de öyledir." Ağzı kıvrıldı. "Gerçekten, yardımınız için minnettar olacağım." Adam cevap vermeyince, bakışları aşağıya, adamın sıırlsıklam paltosunun üzerinde gezindi. "O korkunç fırtınada at sırtında mı gittiniz?"

"Ne yazık ki evet, çünkü zaten iki saatlik bir avantajınız varken bir araba çok yavaş olurdu."

"Böyle sefil bir deneyim yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Marcus ona sakinleştirici bir bakış attı. "Eğer yatıştırmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak."

"Hayır mı?" Arabella ona baktı, dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. "Belki de daha sıcak olsaydın, öfken daha soğuk olurdu. Islak paltonu çıkarmalı ve biraz sıcak şarap içmelisin. Tamamen üşümüş olmalısın."

Tartışmak için mantıklı bir neden bulamayan -sapıkça istese de- Marcus sıırlsıklam olmuş paltosunu çıkarıp kuruması için duvardaki bir çiviye asarken Arabella masaya geçip bir fincana sıcak şarap doldurdu. Şarabı ona getirdi, sonra da ateşin önünde ısınmak için ocağa döndü.

Marcus bir yandan şarabını yudumlarken bir yandan da onu izliyordu. Omuzlarına dökülen ve yüzünün etrafında kuruyan tutamlar halinde kıvrılan nemli saçları, çıtırdayan alevlerin arasında bronz renginde parlıyordu.

Bakışları Arabella'nın omuzlarında tuttuğu yorganın altından görünen çıplak ayaklarına kaydı. Yorganın altında çıplak olup olmadığını merak etmek, vücudunun soğuk hava nedeniyle yarı donmuş hissetmesine rağmen onu anında sertleştirdi.

Marcus şehvetini disipline ederek bardağı ona doğru taşıdı. "Al, iç. Benim hissettiğim kadar üşümüş görünüyorsun."

Arabella bardağı aldı ve gözlerini ona dikerek yudumladı. "Marcus, evde olsaydın senden memnuniyetle yardım isterdim."

Böyle bir özür karşısında, onu azarlamaya devam etmenin kabalık olacağını biliyordu. Ne de olsa o sadece pervasız öğrencisini ve akademisini korumaya çalışıyordu. Arabella ve kız kardeşlerinin son üç yıl boyunca uğruna çok çalıştıkları her şey tehlikedeydi.

Ve doğrusu, ona duyduğu hayranlığı da inkâr edemiyordu. Onun güvenliği için endişeleniyor ve asi öğrencisini kurtarmak için uçarak kendini tehlikeye atmasına çok sinirleniyordu ama Arabella'nın cesaretine, sorumluluğundaki genç kızları korumak için kendini riske atmasına hayranlık duymak zorundaydı.

Marcus, şu anda bunu ona itiraf etmeyeceğine karar verdi. Arabella çok bağımsızdı.

Hâlâ onun yüzünü izliyor, sanki öfkesinin derinliğini ölçüyordu. Sonunda yumuşak, yalvaran bir ses tonuyla, "Kavga istemiyorum Marcus. Sen istiyor musun?"

"Hayır," diye huysuzca cevap verdi, saatlerce peşinden koştuğu için öfkesi hâlâ geçmemişti.

"Belki de yeni bir ateşkes ilan etmeliyiz."

Marcus ona uzun uzun baktı. "Aklında ne var?"

Tek kişilik yatağa bir bakış atan Arabella yutkundu. "Dediğin gibi, ikimiz de iliklerimize kadar üşüyoruz. Birbirimizi ısıtabiliriz."

Bu, onunla sevişmesi için açık bir davetti. Bu olasılık onun kötü ruh halini bir dereceye kadar yatıştırdı. İlk defa

Arabella ilişkilerinde ilerleme kaydetmişti. Marcus daha

sakin bir sesle, "Pekâlâ, ateşkes," dedi.

Son şarabı da içtikten sonra bardağı bir kenara bıraktı ve ceketinden, yeleğinden ve çizmelerinden başlayarak giysilerini çıkarmaya başladı. Kravatını bir kenara atarak gömleğini, pantolonunu ve çekmecelerini çıkardı ve giysilerini kuruması için astı.

Artık tamamen çıplaktı, masanın üzerinde duran mumun alevini üfleyerek söndürdü ve yatak odasını sadece ateşin sıcak ışığıyla aydınlattı.

Adam Arabella'ya doğru ilerlerken, Arabella yorganı omuzlarından düşürdü. Marcus olduğu yerde durdu, nefesi boğazında düğümlendi. Ateşin ışığı Arabella'nın güzelliğini geceliğinin sırmalı kumaşından ele verirken, saçları muhteşem, dalgalanan bir alev yelesi halinde aşağıya dökülüyordu.

Adam onun önünde durmak için hareket ettiğinde, kadın

yumuşak bir attı. "Bu kadar eğlenceli olan ne?" diye sordu.

"Bu. Karı koca gibi davranmamız." Uzanıp parmak uçlarıyla onun dudaklarına dokundu. "Başından beri istediğin bu değil miydi Marcus? Bana karım diyebilmek?"

Bu tam da onun istediği şeydi. Ona baktıkça öfkesi ve hayal kırıklığı azalıyor, yerini arzu ve şiddetli bir şefkat alıyordu. Arabella'yı sevdiğinin farkına vardığında hâlâ biraz afallamıştı. Ama artık bunun geçici bir heves ya da pervasız bir saplantı olmadığını biliyordu.

Bu duygu daha derin, daha derindi. Arabella günlerinin geri kalanını birlikte geçirmek istediği kadındı. İçinin derinliklerinde ona karşı yakıcı bir ihtiyaç hissediyordu. Doyurulmak için can atan bir sıcaklık ve açlık...

Onun bakışlarını tutan Marcus daha da yaklaştı. Onu kendi mülkiyetiyle damgalamak niyetindeydi. Ona ait olduğunu kabul ettirmek istiyordu. Kendisiyle aynı ilkel ihtiyacı hissetmesini sağlamak.

Bu sessiz yeminle birlikte Arabella'ya uzandı, onu üstünden çıkardı ve cırılçıplak kollarına çekti. Uzun bir an boyunca onu kendine doğru çekti, vücutlarının soğukluğu birbirine karıştı, bakışlarının sıcaklığı birbirine karıştı.

Onun bedenini kazanabilirdi, bundan hiç şüphesi yoktu; şimdi istediği onun kalbiydi.

Kalbi çarpmaya başlayan Marcus, onu nazikçe öpmek için ağzını eğdi; teninin ve nefesinin tatlı bir şekilde birleşmesi, içindeki vahşi arzuya dair pek bir işaret vermiyordu. Yine de dudakları onunkilerle buluştuğunda, yeni bir duygu ona saldırdı.

Sevdiği kadınla sevişmek gibi özel bir yeniliği daha önce hiç yaşamamıştı. Ve bu olağanüstü bir duyguydu.

Ağızlarını birbirine kenetleyen Marcus, onu yatağa çekti ve çarşafların üzerine uzanarak kendisiyle birlikte çekti.

Arabella isteğiyle Marcus'un kucağına gömüldü, vücudu Marcus'un muhteşem formuna sanki onun için yaratılmış gibi uyum sağladı. İhtiyaçtan kıvranan Arabella, Marcus'un öpücüğüne misliyle karşılık verdi, parmakları Marcus'un saçlarını kavrarken onun vaat ettiği coşkuyu körü körüne arıyordu.

Onunla tekrar sevişmek kuşkusuz bir hataydı ama yine de onunla son bir kez daha birlikte olmanın zevkini inkâr edemezdi. Onu neredeyse korkutucu bir özlemle istiyordu.

İhtiyaç dayanılamayacak kadar arttığında, kontrolü tekrar ele aldı, onun üzerinde yuvarlandı ve kalçalarını kendi kalçalarıyla ayırırken kollarını başının üzerinde sabitledi. Adam kadının derinliklerine doğru ilerlerken kadın hevesle ona doğru açıldı.

Kalbi küt küt atarken, altın rengi ateş ışığında ona, onun arzuyla kararmış yakışıklı yüzüne baktı. Arabella kısık sesle, "Seninleyken iradem yok," diye fısıldadı.

"Çok iyi bir şey," diye homurdandı memnun bir sesle, "çünkü benim de sende hiç yok."

O zaman hareket etmeye başladı, canlı ve güçlü, onu tutkusuyla, açlığıyla dolduruyordu. Birkaç dakika içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı... ve sonra doruk noktası geldi, daha önce yaşadıkları tüm sevişmeler kadar güzel ve sarsıcıydı. Kadın adamın etrafında sarsılırken coşkuyla haykırdı, Marcus ise aynı ezici güçle titredi ve inledi.

Daha sonra Arabella onun altında nefes nefese yattı, hareket edemiyordu. Onun sonsuza dek içinde kalmasını, bu mutluluğun sürmesini istiyordu. Marcus içindeki boşluğu doldurmuş, ona kendini tamamlanmış hissettirmişti.

Yine de sonunda yan yattı ve onu vücudunun kıvrımlarına doğru çekti. Kolları arkadan sahiplenici bir şekilde ona dolandı ve bacaklarını onunkilerle birleştirirken onu şefkatle tuttu. Arabella kalbinin güçlü atışını sırtında hissederken, kendi kalbi de içinde çalkalanan kaotik duygularla gümbürdüyordu.

Marcus'la birlikte olmanın ne kadar *doğru* bir his olduğunu fark etmekten korkuyordu. Arabella gözlerini kapadı. Onu çok fazla istiyordu, onunla birlikte olmayı çok fazla istiyordu. Onu gördüğüne bu kadar sevinmiş olması içler acısıydı. Bahislerinin bitmek üzere olmasından neredeyse pişmanlık duyması daha da içler acısıydı.

Keskin bir nefes aldı ve titredi.

"Üşüdün mü?" Marcus'un boğuk sesi aralarındaki sessizliği bozdu.

"Hayır... artık değil."

Çıplak kolunu okşuyordu, dokunuşu artık tahrik edici olmaktan ziyade yatıştırıcı ve rahatlatıcıydı. Onun koruyucu şefkatinin tutkusundan bile daha tehlikeli olduğunu fark etti, çünkü bu şefkat kendi kalbini de sızlatıyordu.

Arabella acilen Sybil'i bulması gerektiğini biliyordu. İskoçya'ya kadar onunla yalnız seyahat etmek zorunda kalırsa Marcus'a karşı koyabilmesinin hiçbir yolu yoktu, çünkü bu şefkatli yakınlığı sürdürmek onu tamamen savunmasız ve her zamankinden daha savunmasız bırakacaktı.

Arabella'nın umduğu gibi, ertesi sabahın ilk ışıklarıyla Freemantle arabasıyla kaçanların peşine düştüler. Hız çok önemliydi, çünkü Marcus Sybil ve Onslow'un dün muhtemelen fırtınanın en kötüsünü kaçırarak kadar ileride olduklarına inanıyordu.

Arabella'nın hayal kırıklığına uğramasına rağmen, arabacısı ancak salyangoz hızında gidebiliyordu. Sağanak yağmurdan sonra yollar çamur deryasına dönmüştü ve Winifred'in iyi yaylanan arabası bile sayısız tümsek ve çukurdan geçerken sarsılıp sıçradığı ve savrulduğu için tutunmakta güçlük çekiyordu. Günün soğuk ve gri olması Arabella'nın endişeli ruh halini daha da artırıyordu.

Ayrıca handan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Marcus heybesinden bir çift tabanca çıkarıp ateşleme durumunu kontrol ettiğinde de küçük bir endişe duydu.

"Marcus," dedi huzursuzca, "Onslow'u düelloya davet etmek istemiyorsun, değil mi?" Babası bir düelloda öldürülmüştü ve böyle bir şiddete başvurmayı düşünmek bile onu ürpertiordu.

Marcus alaycı bir tavırla, "Hayır, onu çağırmayacağım," diye karşılık verdi. "Bir düello duruma çok fazla dikkat çeker. skandala yol açmamız değil, skandalı önlememiz gerekiyor."

Arabella'nın bir buruşukluk belirdi. "Evet, aynen öyle."

"Bunları kullanmak niyetinde değilim ama her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmak istiyorum."

At arabası bir başka tekerleğin üzerinden sekerken kayışa yapıştı. "Güzel. Onu vurmayı düşünmek bile istemiyorum. Ancak, Onslow'un mantıklı düşünmesini sağlamak zorunda kalırsak, yumruklarınızı kullanmanızdan çok mutlu olacağımı itiraf etmeliyim."

Marcus ona eğlenen bir bakış gönderdi. "Kan , öyle mi?"

"Oldukça," diye mırıldandı.

"şu baş belası Newstead'e daha çok öfkelenmeni beklerdim. Kaçma olayının azmettiricisi muhtemelen o, öyle değil mi?"

Arabella içini çekti. "Bu son derece mümkün. Sybil son derece şımarık ve düşüncesiz biri. Ama ben onu kurtarılamaz biri olarak görmüyorum. Onu sağ salım geri getirmem gerekecek ve kaçışından kimsenin haberi olmayacak. Özellikle de babasının."

Marcus ona, "Onları eninde sonunda bulacağız," diye güvence verdi.

Arabella endişesini bastırmaya çalışarak, "Umarım zamanında gelir," dedi hararetle.

Mucizevi bir şekilde, bir saat sonra yolun kenarında, bir tekerleği kaybolduğu için doğal olmayan bir açıyla eğilmiş, kapalı bir at arabasına rastladıklarında umudu karşılık buldu. Arabanın Onslow'a ait olması için dua eden Arabella nefesini tutarken, Marcus arabayı araştırdı. At, arabacı ya da yolculara dair hiçbir iz yoktu ama bagajda Sybil'in baş harflerini taşıyan üç dantel mendilin bulunduğu bir valiz vardı.

Arabella rahatlasın mı yoksa telaşlansın mı bilemedi.

"Marcus, "Tekerleği tamir edecek bir tamirci bulmak için bir sonraki hana kadar yürümüş olabilirler," diye önerdi.

Başını iki yana salladı. "Sybil'in yol boyunca bu kadar uzağa gittiğini düşünemiyorum. Muhtemelen burada arabanın içinde hizmetkârların sorunu çözmesini beklerdi."

"yle olsaydı fırtınaya yakalanırdı...." Marcus etrafına bakınıp kırsal bölgeyi araştırdı. "İşte orada." imenli bir tarlanın ötesinde çatısının yarısı eksik olan eski bir samanlığın kalıntıları duruyordu. "O terk edilmiş ahıra sığınmış olabilirler."

Arabella, arabadan tabancalarını alırken ona hayranlık dolu bir bakış gönderdi, kaçaklar için yol kenarındaki bir ahıra bakmayı asla dşnmeyeceğini biliyordu. Silahlı gelmeyi de düşünmemişti. Marcus yanında olduğu için gerçekten de çok minnettardı.

Bir tabancayı arabacıya verdi, diğerini de kendisi taşıdı ve Arabella'nın koluna girerek engelbeli ve kaygan zeminde ilerlemesine yardım etti. Seyislerin de onu takip etmesiyle, tarladan geçerek yıkık dökük ahıra doğru ilerledi.

Arabella tartışırken yükselen sesleri duyduğunda hâlâ birkaç düzine metre uzaktaydılar. Sybil'in ağlamaklı sözlerini tanıyınca içini bir rahatlama dalgası kapladı. Arabacı ve seyislere beklemelerini işaret eden Arabella, Marcus'a baktı. "nce onunla ben konuşayım, lütfen?"

"," diye kabul etti, ancak onun arkasında kaldı ve tabancasını hazır tuttu.

Adımlarını hızlandırdı ama menteşelerinde sarhoş gibi asılı duran büyük ahır kapısına ulaştığında durdu.

Kasvetli i meknda, Onslow'un sabırsızlıkla yerde volta attığını görebiliyordu. Sybil görünürde yoktu, ama tiz sesi yukarıdaki çatı katının kenarından süzülerek hem varlığını hem de

Bay Onslow'un ne kadar zalim bir adam olduğunu anlatırken mutsuzdu.

Onslow, Arabella'yı görünce gözle görülür bir şekilde irkildi ama Arabella'nın şaşkınlığına rağmen yüzünde belirgin bir rahatlama ifadesi belirdi. Ancak Marcus'un Arabella'nın hemen arkasında elinde bir tabancayla durduğunu görünce bir anda vazgeçti.

Yüzü soldu, ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve kararlı adımlarla ilerledi. "Bayan Loring," dedi hararetle, "sizi gördüğüm için ne kadar minnettar bilemezsiniz."

Onun selamıyla Sybil'in tiradı aniden kesildi; bir kalp atışı sonra, çatı katının kenarından bakarak aşağıdaki gri kasveti araştırdı. "Oh, Bayan Loring! Tanrıya şükür beni kurtarmaya geldiniz. O canı beni kaçırdı!"

Onslow kıza sert bir bakış fırlattı. "Seni kaçırdılar! Ben böyle bir şey yapmadım."

"Senden istediğimde beni eve reddettin! Bu adam kaçırma değil de nedir?"

"Reddettim çünkü fırtınanın ortasındaydık, seni küçük aptal!"

Yüzü öfkeyle buruşan Sybil dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kalçalarına koydu. "Bana küfretmene gerek yok, seni... *şeytan*! Eğer bu kadar züppe olmasaydın, daha iyi tekerlekleri olan bir araba kiralardın. Ve düzgün yayları! Dün bütün gün oradan oraya savrulmaktan mosmor olduğuma yemin edebilirim."

"Kiraladığım araba gayet yeterliydi. Tekerleğin kırılması sadece şanssızlıktı. İnatçılığınız için de beni suçlayamazsınız. Bir handa sıcak ve kuru kalabilirdin ama hayır, bir sonraki köye yürümek için terliklerini kirletmeyi reddettin."

"Tabii ki reddettim!" Sybil ılık attı. "İnsanların içinde böyle perişan bir halde görünmek istemedim."

Gerçekten de perişan görünüyordu, diye düşündü Arabella. Kuzguni saçları darmadağınktı ve samanla doluydu, tıpkı pelerinde olduğu gibi. Ve hiç şüphesiz üşümüş ve acıkmıştı.

Arabella daha konuşamadan Sybil, Onslow'a söylenmeye devam etti. "Hizmetim bile refakatçi olmadan geceyi seninle yalnız geçirmek istemedim! Ama hayır, Martha'yı yirmi mil ötedeki handa bırakmakta ısrar ettin çünkü onu geceleme için birkaç şilin daha harcayamayacak kadar eli sıkı biriydin."

"Hizmetini kovmak ve evine göndermek *senin* fikrindi! Fırtına da benim suçum değildi."

Onslow zr dilercesine Arabella'ya baktı. "Geceyi burada geçirmeye niyetimiz yoktu, Bayan Loring. Arabacımın dün gece yeni bir tekerlekle dönmesi gerekiyordu ama sonra fırtına çıktı, biz de buraya sığınmak zorunda kaldık."

"Bana bu kadar iğrenç davranmanız yine de affedilemezdi!" diye mırıldandı kız. "Beni bir *ahırda* uyuttunuz!"

Arabella gülümsemesini bastırdı. Durum bu kadar ciddi olmasaydı Sybil'in öfkesi eğlenceli olabilirdi, ama en azından kız Onslow'la kaçmak gibi aceleci bir davranışta bulunduğu için pişmanlık duyuyordu, çünkü görünüşe bakılırsa Onslow'un onu alıştığı lüks içinde yaşıtmaya gücü yetmiyordu.

Arabella sert bir ifade takınarak ahıra doğru ilerledi. "Sybil, dua et de bağırmayı kes ve buraya gel."

"O kötü adam gittiğinde yapacağım."

Onslow bakışlarını çökmekte olan çatıya doğru kaldırdı, sanki kurtuluş için cennete yalvarıyordu. "Tanrı'ya şükür buradasınız, Bayan Loring. O cadalozu ellerimden alabilirsin."

Sybil, "Evet, Tanrı'ya şükür, Bayan Loring," diye karşılık verdi. "Bay Onslow'la evlenmek istediğimi düşünmekle aptallık etmişim. Beni çok kötü kandırdı. Başından beri sadece benim servetimin peşinde olduğuna artık tamamen ikna oldum."

Bu gereksiz iddia karşısında Arabella alaycı bir cevap verme isteğini bastırdı ve sadece emrini tekrarladı. "Sybil, hemen aşağı gel."

Kız bir an için gözden kayboldu, sonra çatı katının kenarından eğilerek cılız merdivenden indi; bu manevra, yanında bir bando kutusu olduğu ve onu düşürmeyi reddettiği için daha da zorlaştı.

Sybil yavaşça aşağı inerken, Arabella sert bakışlarını Onslow'a çevirdi. "Genç masumları avladığınız için kendinizden utanmalısınız, Bay Onslow."

"Sizi temin ederim hanımefendi, Bayan Newstead masum değil," diye mırıldandı. "O kadın kılığına girmiş bir engerek yılanı."

Arabella ona fiziksel zarar verme dürtüsüyle savaşıırken ellerinin kenetlendiğini hissetti.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, teslim olmak için kendi ellerini kaldırdı. "Ona hiç dokunmadım Bayan Loring, yemin ederim. Neyse ki zamanında aklım başıma geldi. Bırakın bir ömür boyu, o şımarık küçük dişi şeytanla evli kalmaya iki gün bile dayanamazdım."

Arabella, Sybil'in hâlâ bakire olmasıyla bir rahatlama dalgası daha hissetti. En azından bu felaket önlenmişti. Marcus'la minnettar bir bakış paylaştığında, Marcus bir adım öne çıktı.

Onslow endişeyle bir adım geri çekildi. "Lordum..." Tabancaya telaşla baktı. "Beni vurmayacaksın, değil mi?"

"Eğer önümüzdeki on saniye içinde gözümün önünden kaybolursan olmaz."

"Evet, tabii ki...."

Kapıya doğru yöneldi ama Marcus onu durdurdu. "Oh, ve Onslow, araban tamir edildiğinde, uzun bir süre kalacağın İskoçya'ya doğru yoluna devam edeceksin. Eğer yüzünü bir daha Chiswick yakınlarında -ve eğer bir varisle kaçarak servetini onarmaya çalıştığını duyarsam- benimle düello meydanında karşılaşır ve bir kurşun yersin. Seni hiçbir şey kurtamaz. Yeterince açık konuştum mu?"

Ses tonu soğuk ve ölümcüldü ve Onslow ona açıkça inanmıştı, çünkü yüzü bembeyaz kesilmişti. "Tamamen açık, lordum. Ama endişelenmenize gerek yok. Dersimi aldım, yemin ederim."

Marcus tabancayla kapıya doğru işaret ettiğinde, Onslow sanki küçük dişi şeytan peşindeymiş gibi ahırdan dışarı koştu.

Bunu izleyen sessizlikte Sybil, Arabella'nın yanına geldi, başını alçakgönüllülükle eğdi. "Ah, Bayan Loring, beni hiç affedebilecek misiniz?"

Böyle bir uysallığa inanamayan Arabella kıza dikkatle baktı. "Bunu yapmam için bir neden düşünemiyorum."

"O alçak servet avcısıyla evlenmek istediğimi düşünerek korkunç bir hata yaptım."

"Gerçekten de öyle yaptın," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. "Hiç mi aklın yok, Sybil?"

Kız garip bir şekilde müzik kutusunun iplerini çevirdi. "Kaçarak evlenmenin romantik olacağını düşünmüştüm."

"Ve sen geleceği hiç düşünmedin. Bırakın yirmi yılı, iki gün sonra başınıza neler geleceğini bile düşünmediniz." Arabella'nın sesi yumuşadı. "Evlilik en iyi koşullar altında bile bir risktir. Düşüncesiz fevriliğin yüzünden hayatının geri kalanında acı çekebilirdin."

Arabella bununla birlikte ahırdan çıkmak için döndü.

Sybil bando kutusunu taşıyarak onun peşinden koştu. "Babama neredeyse kaçtığımı söylemeyecek misin?"

"Bu soruyu hala tartışıyorum."

"Lütfen ona söylemeyin, Bayan Loring! Babam beni okuldan alacak kadar öfkelenecek ve ben okuldan ayrılmak istemiyorum. Çıkışım gelecek sezona kadar değil."

Arabella yola varıncaya kadar başka bir şey söylemedi. Bir seyis Freemantle arabasının kapısını açmak için acele ederken, Sybil'a, "Bin," diye emretti.

Kız sessizce itaat etti. Onun ardından içeri giren Arabella, Sybil'in yanına yerleşirken, Marcus el çantasını bagaja yerleştirdi ve arabacı da Sybil'in valizini Onslow'un bozulan aracından taşıdı. Arabayı geri döndürmek için bir sonraki kavşağa kadar sürme konusunda kısa bir tartışmadan sonra Marcus da onlara katıldı.

Sybil yalvaran bir ses tonuyla tekrar konuşana kadar araba hareket etmişti. "Lütfen Bayan Loring, babama söylemeyin. Eğer akademiden ayrılmak zorunda kalırsam, gelecek sezondaki çıkışıma hazırlıklı olamam. Şu itibaren tamamen ihtiyatlı davranacağım, yemin ederim. Mükemmel bir melek olacağım."

Arabella soğuk bir kaşını kaldırdı. "Peki bundan sonra senin sözüne güvenmem için ne sebep var?"

Kız umutsuz görünüyordu. "Son derece aptalca davrandığımı biliyorum Bayan Loring, ama umarım beni affedecek yüreği kendinizde bulursunuz." Sesinde gerçek bir samimiyet vardı. "*Lütfen*, bu kalamaz mı? Size *yalvarıyorum*."

Arabella bir karara varmış gibi omuz silkmeden önce uzun bir süre bekledi. ", bunu aramızda tutacağız - eğer bu

bu noktada mümkün bile değil."

Otobüs tam o sırada yön değiştirmek için yavaşladı ve kısa bir süre sonra Londra'ya doğru geri dönüyorlardı.

"Beni okula geri götüreceksin?" Sybil sordu, sesi hâlâ hafifti.

"Hemen değil. Bir ya da iki gün Leydi Freemantle ile kalacaksın. Hastalandığınızı ve sizi Leydi Hazretlerinin doktorunu görmeniz için Londra'ya götürdüğümü söyleriz. Bir süre onun evinde dinleneceksiniz. Leydi Freemantle size açıkça kefil olursa, bu en kötü dedikoduları bastırmak ve itibarınıza kalıcı bir zarar gelmesini önlemek için yeterli olacaktır."

"Oh, *teşekkür* , Bayan Loring."

Arabella kıza sert bir gülümseme gönderdi. "Hanımefendileriyle birlikte yaşamaya başladığında o kadar minnettar olmayabilirsin. Akademimizi düşüncesizce tehlikeye atan birini o kadar affetmeyecektir. Bu deneyimi hoş bulacağından şüpheliyim."

Arabella, Marcus'un gözlerindeki eğlenerek parıltıyı yakaladı ve hızla tarafa baktı. Bir yandan Sybil'i bulduğu için son derece rahatlamıştı. En acil sorunu çözülmüştü -ya da kaçış gerçeğini gizleyebilirlerse çözülmüş . Ve can sıkıcı pislik daha ciddi bir soruna yol açmadan önce muhtemelen iki kez düşünecekti.

Öte yandan, Marcus'un halledilmesi gereken çok daha büyük bir sorunu vardı.

Arabella geçip giden kırlara bakarken alt dudağını ısırırdı. En azından Sybil'in arkadaşlığı onu Marcus'la daha fazla yakınlaşmanın cazibesinden kurtarmıştı.

Hâlâ kızı boğazlama dürtüsü hissediyordu ama yine de kız kardeşlerinin yanına dönene kadar onun varlığından çok memnundu.

On Altıncı Bölüm

Tekrar aşık olmama izin verdiğim için on kat aptalım.

-Arabella'dan Fanny'ye

Sybil'i Leydi Freemantle'ın yanına yerleştirip hanımefendinin arabasıyla Danvers Hall'a döndüklerinde öğleden sonra olmuştu. Eve dönüş yolunda Marcus'la yalnız kalan Arabella, onun yanında oturduğunun farkındaydı. Araba malikânenin önünde gümbürdeyerek durduğunda midelerini sıkıştıran sinirler daha da gerildi, çünkü onun delici mavi bakışlarının kendisini değerlendirdiğini hissetti.

"Sybil'i kurtarmama yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi gerginliği kırmak için.

"Bakmayın siz ona. kabul ettim."

Kapıyı iterek açan Marcus aşağı indi ve Arabella'ya elini uzattı. Onun sadece dokunuşuyla bile arzudan titrediğini hissetti. Tanrıya şükür bahisleri neredeyse bitmek üzereydi. Atlatması gereken sadece bir akşam daha vardı.

Arabella, "Sizi böyle aniden terk ettiğim için beni bağışlayın," diye mırıldandı. "Kız kardeşlerimi bulmam ve Sybil konusunda içlerini rahatlatmam gerekiyor."

"Elbette," dedi Marcus yumuşak bir sesle, çakıl taşlı yoldan ön merdivenlere doğru ilerlerken. "Ama yemekten önce seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Neden bir saat sonra çalışma odamda bana katılmıyorsun?"

Arabella aceleyle eve girmeden önce, "Pekâlâ," diye cevap verdi.

Beklediği gibi, kız kardeşleri onun gelişini bekliyorlardı, çünkü onu giriş salonunda karşıladılar.

"Peki, başarılı oldun mu?" Roslyn mırıldandı, belli ki haberleri duymak için sabırsızlanıyordu ama yolculuğun amacını tüm hizmetkârlara duyurmak istemiyordu.

"Çok şükür, evet," diye yanıtladı Arabella. "Bana üst katta eşlik edersen sana anlatırım."

Lily, Arabella'yı yatak odasına kadar takip etmek için dönmeden önce Marcus'a kaşlarını çatarak baktı ve geceyi Marcus'un kollarında geçirdiği gerçeğini atlayarak geçen günün olaylarını anlattı.

Ancak Sybil'in güvenliğinden emin olduktan sonra kız kardeşleri endişelerini ona yönelttiler.

"İyi misin Arabella?" Lily sordu, belli ki sıkıntılıydı. "Seni Kont'tan korumak için yanında olamadığımıza üzülüyorum. Senin peşinden yola çıkacağını bilseydik, en azından ona eşlik çalışırdık."

Arabella ona, "Ben gayet iyiyim," diye

güvence verdi. "Umarım ona karşı

koyabilmişsinizdir."

Yanaklarına doğru yükselen kızarıklığı bastırmaya çalıştı. "Yeterince iyi idare ettim," diye geçiştirdi. "Neyse ki yarından sonra Kont için endişelenmeme gerek kalmayacak. Bu akşam yemekten önce benimle konuşmak istedi. Sanırım bahsimizin çözümünü tartışmak istiyor."

"Peki ona ne söylemek istiyorsun?" Roslyn sordu.

Arabella gülümsedi. "Neden, tabii ki kazandım."

Roslyn düşünceli bir ifadeyle ona baktı ama Lily rahatlamış görünüyordu. "Güzel," dedi Lily ısrarla. "Onunla evlenme şansın olmadığını anlaması gerekiyor."

"Hayır, hiç şansımız yok."

Rahatlayan kız kardeşleri hizmetçisini çağırdı ve Arabella'yı yıkanması ve giyinmesi için yalnız bıraktı.

Arabella zamanını Marcus'a yapacağı konuşmayı dikkatle hazırlayarak geçirdi ama sonunda onu aramak için aşağıya indiğinde midesinde bir kelebekler ordusu dolaşıyordu.

Onu çalışma odasında, masasında otururken buldu. Bir mektup yazmakla meşguldü ama o içeri girer girmez tüy kalemını bıraktı.

Yüz ifadesi bir gülümsemeyle yumuşayan Marcus ayağa kalktı ve onu karşılamak için masanın etrafından dolaştı. Onun ilerleyişi karşısında Arabella aniden durdu.

Marcus durup merakla ona baktı. "Neden bu kadar gerginsin tatlım? Sana saldırmayacağım."

"Kesinlikle gergin değilim."

"O zaman neden kaçmaya hazırmış gibi açık kapının yanında duruyorsunuz?"

"Bilmen gerekiyorsa, seninle yalnızken kendime güvenmiyorum."

Tekrar gülümsedi ve sesini alçalttı. "Şu anda seninle sevişmek niyetinde değilim Arabella. Ciddi bir tartışma yapmamız gerekirken olmaz. Şimdi kapıyı kapat ki duyulmayalım."

İsteksizce itaat ederek odanın içinde daha fazla ilerlemeyi göze aldı. "Sanırım yarınki planlarını konuşmak istiyorsun, Marcus."

Londra'ya dönecek misiniz?"

Başını eğdi. "Neden Londra'ya döneyim ki?"

"Çünkü o zaman bahsimiz bitmiş olacak. Benimle iki hafta boyunca flört etmene izin verirsem evlilik teklifini kabul etmem için beni ikna edebileceğine dair bahse girmiştin. İki hafta yarın öğleden sonra sona erecek ve ben de şartları yerine getirmiş olacağım."

Onun bu gözlemini hamile bir duraklama izledi. Marcus geriye doğru bir adım atarak kalçalarını masaya yasladı. "Buraya gel, Arabella."

"Neden?"

"Çünkü ben istedim."

Temkinli bir şekilde adamın karşısına geçti.

Onun bakışlarını dikkatle tutan Marcus, elini tutmak ve onu daha yakına çekmek için uzandı.

Arabella'nın nefesi boğazında düğümlenirken, vücudunu bir sıcaklık dalgası kapladı. Yine de tüm direncini toplayarak avuçlarını adamın göğsüne bastırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun, Marcus?"

"Size olan hitaplarımı yeniliyorum."

Arabella yutkundu. "Bana başka bir teklif yapmana gerek yok. Bunun bir anlamı yok."

"Aynı fikirde değilim. Sana ilk evlilik teklifimi yaptığımdan bu yana koşullarımız çok değişti."

"Önemli olacak kadar değil."

Marcus bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

M¼cadele etmeden serbest kalmayı başardı, bu onu biraz şaşırttı. Arabella geri çekilirken "Hayır," diye tekrarladı. Sonra kendini geri çekilmemeye zorlayarak hazırladığı konuşmaya başladı. "Marcus... Benim, kız kardeşlerim ve Sybil için yaptıklarından dolayı sana teşekkür etmek istiyorum. Refahımızla bu kadar ilgilenmeniz çok nazik bir davranıştı. Ama vasiliğiniz neredeyse sona erdi. Bundan sonra artık bizden sorumlu olmayacaksınız."

"Senin sorumluluğundan vazgeçmek istemiyorum." "Ama anlaşmamıza sadık kalmak istiyorsan bunu yapmalısın."

Mavi bakışları kızın üzerinde sabitlenmiş, yüzünü inceliyordu. "Bunu onurlandıracağım ama küçük bir sorun var."

Ona dikkatle baktı. "Ne sorunu?"

"Seninle hâlâ evlenmek istiyorum Arabella, sadece nedenlerim değişti. Artık mantık evliliği istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Bir aşk ," dedi usulca. "Seninle gerçek bir evlilik istiyorum... çünkü seni seviyorum."

Arabella irkilerek nefesini içine çekti. Onun bu inanılmaz açıklaması karşısında midesi aniden düğümlendi. "Beni sevmiyorsun Marcus," diye cevap verecek aklı sonunda buldu.

Kadının şüpheciliği karşısında adamın gözlerinde eğlence parıldıadı. "Ah, ama ben biliyorum. Aşk benim için yeni bir deneyim, görüyorsunuz, bu yüzden kalbime neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ama salonumda bana kendi mızrağımla meydan okuduğundan beri aynı adam değilim."

Kız sessiz kalınca Marcus devam etti. "Beni büyülediğini, düşüncelerimi sürekli rahatsız ettiğini biliyordum. Ama seni ilk öptüğüm ana kadar bunun nedenini hiç anlamamıştım. Çünkü bana yaşadığımı hissettiriyorsun Arabella. Benim gibi tecrübesiz bir adam için çok değerli bir şey."

"Sen..." Kelime o kadar kısık çıkmıştı ki Arabella yutkundu ve boğazını temizledi. "Beni ilginç buluyorsun çünkü seninle aklımdan geçenleri konuşuyorum. Çünkü tanıdığın diğer kadınlar gibi sana dalkavukluk etmiyorum."

"Çekiciliğinizin bir parçası bu, doğru, ama çok daha derin etkisi bana hissettirdikleriniz."

Kalbi dehşet içinde hızla çarparken, geriye doğru bir adım daha attı. "Beni sevmiyorsun. Bunu sadece bahsi kazanmak için söylüyorsun."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme beliren Marcus başını salladı. "Üzgünüm meleğim ama bana ne hissettiğimi söyleyemezsin. Aslında seni oldukça derinden seviyorum. Ve bahsimizin bununla hiçbir ilgisi yok."

Arabella kendini solgun hissetti. Marcus'un onu gerçekten sevdiğine inanmıyordu. Kendine izin veremezdi. Bu acı verici yoldan daha önce de geçmişti, bir talip ona aşkını itiraf etmişti. Parmaklarını koruyucu bir şekilde birbirine kenetledi ve avuçlarının nemlendiğini fark etti.

"Nişanlım beni sevdiğini iddia etti," diye mırıldandı sonunda, "ve ben ona inanacak kadar aptaldım. Bir daha bu kadar saf olmayacağım, Marcus."

Adamın dudaklarının kızgınlıkla birbirine yapıştığını gördü. "Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ben senin nişanlın *değilim*."

Kız onun sert ses tonu karşısında irkildiğinde, adam yavaş bir nefes aldı. "Açıklamalarıma güvenmekte neden zorlandığını anlıyorum Arabella, ama sana söz veriyorum, bu senin teslimiyetini kazanmak için bir hile değil. I

Seni seviyorum. evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorum. Günlerimin geri kalanını seninle geçirmek, seni mutlu etmek istiyorum."

Arabella gözlerini Marcus'a dikti. "Bana karşı hissettiklerinin geçici olduğuna eminim. Bunu yakında atlatacaksın-"

"Hayır, bunu atlatabayacağım. Hissettiğim şey gerçek ve devam edeceğinden hiç şüphem yok. Bu aşk, Arabella." Durakladı, onu dikkatle inceledi. "Yüzündeki dehşet dolu ifadeye bakılırsa, duygularıma henüz karşılık vermiyorsun. Ama bu önemli değil. Bir gün sen de beni sevmeye başlayacaksın."

"*Hayır*," diye fısıldadı. Yine de verdiği yanıt gelecekteki duygularının inkârı değil, şimdiki duygularının keskin bir şekilde farkına varmasıydı. Marcus'u zaten seviyordu. Yüce Tanrım, ne yapmıştı?

Kalbi aniden göğsünde çarpmaya başladı; nefes alamıyordu. "Hayır," diye tekrarladı Arabella kısık bir sesle. Tekrar aşık olacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Sesinde şimdi gerçek bir korku vardı ve bu da Marcus'un odayı geçip ona doğru gitmeden önce uzun bir süre hareketsiz kalmasına neden oldu. Marcus ona bakarken Arabella titrediğini hissedebiliyordu.

"Seni ikna etmek için ne yapmalıyım?" dedi sonunda, sessizce.

Gözlerini kapadı, göğsü panikle doldu. Kalbini Marcus'tan uzak tutacağına yemin etmişti ama bunu başaramamıştı. Tam bir aptal gibi, dört yıl önceki hatanın aynısını yapmıştı. Ve sonuç muhtemelen aynı olacaktı.

Kendini korumak için çok geç olduğu şu ana kadar Marcus'a olan hislerini nasıl fark etmemişti? Günlerce ilişkilerinin tamamen fiziksel olduğuna, ona karşı daha derin bir şeyler hissetmeye direnebileceğine inanmıştı. Ama tüm işaretler oradaydı. Sadece onlarla yüzleşmek istememişti. Her öpücükte,

Her okşayıŖta Marcus'un büyüsüne daha da kapılıyordu. Onu seviyordu. Tanrı yardımcısı olsun.

Ŗimdi tek umudu, öncekinden daha fazla acı çekmeden önce hain duygularını yenmeye  alıŖmaktı.

Arabella sakinleŖmek için çabalayarak omuzlarını  elikleŖtirdi ve yüzündeki tüm ifadeyi silmek için kendini zorladı. Bir adamın sevgisine güvenerek, karŖılığında onu severek, sadece duygularına ihanet edilmesi, inancının kırılmasıyla ge miŖi tekrarlamayı reddediyordu. "Tekrar ediyorum Marcus, yaptığın her Ŗey için minnettarım ama yarın bahis bittiğinde ben kazanmış olacağım. Evlilik teklifini kabul etmeyeceğim."

Adam bir adım daha yaklaŖırken yüz hatlarını hayal kırıklığı kapladı ama o daha yaklaŖmadan kadın tekrar konuŖtu. "Lütfen inan bana. Seninle evlenmek gibi bir arzum yok."

Başını yavaŖ a salladı. "Bence kendini kandırıyorsun Arabella. Benim hissettiğim ateŖin her zerresini hissediyorsun. Birlikte olağanüstü bir tutkumuz var-"

Kasıtlı olarak araya girdi. "Ya yaparsak? Tutku evlilik için iyi bir temel değildir. Öyle olsa bile, bu konunun tamamen dıŖında. Ŗimdi asıl soru, bahsimizi onurlandırmaya niyetli misin?"

Çenesi gerildi. "Kesinlikle  yle. Ben sözünün eri bir adamım." Marcus arkasındaki masaya, yazmakta olduğu mektuba doğru bir iŖaret yaptı. "Avukatlarıma, vesayetimden kurtulmanız için bir s zleŖme hazırlamaları talimatını yazdım bile. Benimle evlensen de evlenmesen de sen ve kız kardeŖlerin  zg rl ğ n ze kavuŖacaksınız. Kararınızın bana olan duygularınız dıŖında hiçbir Ŗeye bağlı olmasını istemiyorum."

"O zaman avukatlarınızdan haber bekliyorum."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ama gergin sessizlik sona erdiğinde Arabella sesini sakinleŖtirerek Ŗ yle dedi

Yarın gidiyoruz, Marcus. Burada daha fazla kalman için bir neden yok."

"Öyle görünmüyor." Adamın gözlerindeki derin parıltı aniden çok sinirlendiğini gösteriyordu. "Merak etme tatlım, bu gece Londra'ya döneceğim. Bu gece Londra'ya döneceğim."

Arabella ona sessizce baktı, Marcus'un bu kadar kolay teslim olmasına inanmıyordu. Ve tabii ki teslim olmamıştı.

Elleri kızın omuzlarına uzandı, onu kendine çekti ve öpmek için ağzını indirdi; dudakların sert, öfkeli buluşması sevgiliden çok cezalandırıcıydı. Öyle bile olsa, Arabella'nın içinde anında sıcaklık ve açlık uyandırdı.

Sonunda Marcus sözünü kesip başını geriye çektiğinde gözleri öfke ve zaferle parlıyordu. "Sen de benim hissettiğim tutkuyu hissediyorsun ama bunu itiraf etmek istemiyorsun çünkü korkunun seni yönlendirmesine izin veriyorsun. Seni piç nişanlının yaptığı gibi incitmeyeceğim Arabella... ama buna inanman için seni zorlayamam."

"Hayır, yapamazsın," diye yanıtladı titreyerek.

Çenesindeki kaslar tekrar sıkıştı ama Marcus öfkesini dizginlemeyi başardı ve sıkıca, "Avukatlarım sizinle irtibata geçecek," dedi.

Masasına dönerek mektubunu aldı, sonra topuklarının üzerinde dönerek kapıya yöneldi. Kapıyı açarak, ardında derin bir sessizlik bırakarak, ona bir daha bakmadan odadan çıktı.

Sarsılan Arabella bir sandalyeye doğru ilerledi ve yere çöktü, elini göğüs kemiğine götürdü, acımasız bir yumruk göğsünü sıkıyordu. Marcus'un söylediklerine inanmak istemiyordu, her ne kadar bir yanı bunun doğru olmasını çok istese de.

Seni seviyorum. Seninle evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorum. Günlerimin geri kalanını seninle geçirmek, seni mutlu etmek istiyorum.

Hatırladıkça boğazı ağrıyordu-

Bu saçma duyguyu hemen bırak! Arabella kendini azarladı. Marcus onu sevmiyordu. Onun fikrini değiştirmeye çalışmadan, bahsin son gününü oynamayı bile talep etmeden gitmişti. Onunla tartışmaya bile tenezzül etmediğine göre ona karşı hisleri ne kadar güçlü olabilirdi ki?

Onunla tartışmak istemişti. Onu geri aramak ve ona karşı neler hissettiğini söylemek istemişti.

Arabella kalbinin acıyla çarpması üzerine gözlerini sıkarak kapattı. Ne aptallık! Geçen seferkinden daha büyük bir incinme riskine girmeden önce onu bilerek uzaklaştırdığı için mutlu olmalıydı. Yine de hiçbir rasyonel mantık, içindeki korkunç acıyı, içi boş yıkım duygusunu açıklayamazdı.

Titreyen Arabella kollarını kendine doladı. Onun nesi vardı? Gözlerinde yanan nemi hissetmek çok saçmaydı. Saçma ve acınası. Gözyaşlarından *nefret ederdi*. Babasının ölümünün yasını tutmak dışında, ailesinin neden olduğu korkunç skandallar sırasında hiç ağlamamıştı. Annesinin acı verici kaybına ve nişanlısı tarafından herkesin önünde reddedilmesine bir kez bile gözyaşlarına teslim olmadan katlanmıştı. Aşağılanmaya, reddedilmeye ve ardından gelen yoksulluğa metanetle katlanmıştı. Peki neden şimdi çaresizce ağlamak istiyordu? Marcus'tan kurtulmuştu. Tehdit sona erdiği için çok mutlu olmalıydı.

Yine de boş ve acı bir zafer gibi görünüyordu.

Tam o sırada Lily'nin arkasından mırıldandığı yemini duydu. "Kont seni *ağlattı* mı Belle? Yemin ederim, onu çizip dörde böleceğim!"

Arabella çılgınca gözlerini ovuşturdu ve en küçük kız kardeşine bakarken zayıf bir kahkaha attı. "Küfretmek hanımefendilere yakışmaz, Lily. Ve bir kontu parçalamakla tehdit etmek de kesinlikle kibarlık değildir."

"değil! Seni incittiği için onu  ld recekim."

Lilian'ı kenara çeken Roslyn, Arabella'nın üzerine eğildi ve elini tuttu. "demek istemedi. Sadece seni böyle acı içinde görmekten nefret ediyoruz."

"Bunu atlatacağım."

Yapacağım! Arabella bunun gerçekleşmesinin uzun alacağını bilmesine rağmen şiddetle yemin etti.

On Yedinci Bölüm

Marcus beni sevdiğini söylediğinde ona inanabilir miyim? Aşka tekrar güvenmeye cesaret edebilir miyim?

-Arabella'dan Fanny'ye

Ne yazık ki acı dinmemişti. Marcus'un hiddetli ayrılışından neredeyse tam bir hafta sonra, Arabella aksi yöndeki tüm çabalarına rağmen kalan etkileri hâlâ hissediyordu.

Bu cumartesi öğleden sonra hava mükemmeldi -tembel ve güneş ışıyla parlaktı- ve yine de Arabella'nın kasvetli ruh haliyle tam bir tezat oluşturuyordu. Akademinin öğrencileri Freemantle malikanesinde bir gezintinin tadını çıkarıyorlardı; bazıları Roslyn'le birlikte çimenlerin üzerinde Pall Mall oynuyor, diğerleri Tess ve Lily'nin gözetiminde süs gölünde kayıkla kürek çekiyor, diğerleri de Jane Caruthers'ın rehberliğinde bahçelerden çiçek toplayıp saçlarını ve bonelerini süslemek için çelenk yapıyorlardı. Daha sonra karaağaçların altında Lady Freemantle'ın başkanlığında görkemli bir çay içilecekti.

Ancak Arabella bu ikramdan pek zevk almadı. Bunun yerine, bir karaağacın gölgesine çekildi; orada melankolisini gizlice bastırıyor ve göldeki eğlenceyi gönülsüzce izliyordu. Kızlar kayıklarla kovalamaca oynamaya, birbirlerine su sıçratmaya ve sık sık sevinç çığlıkları atmaya başladıklarında, Tess Blanchard'ın da onlara katılmasına şaşırırdı.

Arabella, gülümseyecek kadar uzun bir süre için kendini asık suratlı düşüncelerinden uyandırdı. Tess'i gülerken ve bir süreliğine de olsa hayatın tadını çıkarırken görmek güzeldi.

Son iki yıldır yas tuttuğundan beri değişmişti. Nişanlısının korkunç Waterloo Savaşı'nda ölmesiyle nişanı sona ermeden önce, hiç kimse Tess kadar canlı ve yüksek ruhlu olmamıştı. Bir zamanlar alışılacelmiş neşesinin bir kısmını şimdi gösteriyor olması, sonunda hayata yeniden katılmaya karar verdiğini gösteriyordu.

Belki çeyrek saat sonra Tess kendini göl savaşımdan kopardı ve gülmekten nefesi kesilmiş bir halde Arabella'nın tek başına oturduğu yere doğru ilerledi.

Tess, Arabella'yı ayağa kaldırmak istercesine ellerini aşağı doğru uzatarak, "Seni bizim tarafımıza almaya geldim, Arabella," dedi. "Takviye için sana ihtiyacımız var."

Arabella solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Teşekkür ederim ama ben de sizin gibi sırlıklam olmak istemiyorum. Geçen hafta korkunç bir fırtınada Sybil'in peşine düştüğümde yeterince ıslandım."

Tess omzunun üzerinden, Leydi Freemantle'ın katı emirleri altında bahçelerde dolaşan Sybil'e eğlenen bir bakış attı. "Belli ki yaptığın fedakârlığa değmiş. Sybil'in itibarı akademimizle birlikte kurtuldu. Daha da iyisi, okuldan atılma ihtimali onu o kadar tedirgin etti ki davranışları tamamen melek gibi oldu. Yemin ederim onu artık tanıyamıyorum." Tess dikkatini Arabella'ya geri verdi. "Gel bakalım, güneş elbiseni çabucak kurutacak kadar sıcak. Böyle muhteşem bir günde üzölmene izin vermeyeceğim."

Arabella cevap vermeyi reddedince Tess kaşlarını çatı ve onun yanındaki çimlere oturdu. "Sorun nedir, canım? Lord Danvers Londra'ya gittiğinden beri çok mutsuzsun."

Yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı. Marcus gittiğinden beri kendini ne kadar perişan hissettiğini itiraf etmek canını sıkıyordu. Hayatının normale döneceğini ummuştu ama umutları boşa çıkmıştı çünkü nereye dönse onu hatırlatan bir şeyler buluyordu. Sefaletine bir de

zamandır *ne* ondan ne de avukatlarından tek kelime duymamıştı.

Arabella, "Belki de humma yüzünden hastalanıyorum," diye geçiştirdi. Tess ona delici bir bakış attı. "Belki de aşk hastasıdır."

Suçlamayı inkâr edemeyince, esprisiz bir kahkaha attı. "Durumum bu kadar açık mı?"

"En azından mutsuzluğunuz ortada." Tess'in bakışları onun yüzünü aradı. "Ama ona karşı hissettiğın şeyin aşk emin misin Arabella, sadece güçlü bir fiziksel çekim değil? Bu sadece karasevda değil mi?"

Arabella, Marcus'a olan duygularından pek şüphesi olmadığını düşündü ama ikilemini onu anlayabilecek biriyle konuşmak iyi olacaktı. Tess gerçek aşkı biliyordu, çünkü nişanlısına içtenlikle aşık olmuştu. "Bunun aşk olduğuna inanıyorum ama nasıl ?"

Arkadaşının bakışları düşünceli bir hal aldı. "İşaretler genellikle fark edilebilir. Bir erkeği sevdiğinizde, o sizin dünyanızın merkezi haline gelir. Onunla birlikte olmak için can atarsınız ve olmadığınızda da aklınız sürekli ondadır. Gününüzü aydınlatır. En basit dokunuşu içinizde tutku uyandırır... şefkatli bir bakış kalbinizde bir sıcaklık yaratır. Onsuz hayat boş geliyor." Tess durakladı. "Lord Danvers hakkında böyle mi hissediyorsun Arabella?"

Birbirine kenetlenmiş parmaklarına bakan Arabella başını salladı. Marcus'a karşı hissettiği *tam olarak* buydu, boşluk da dahil. O gittiğinden beri, göğsünün içindeki boşluk hissi geçmeyen amansız bir ağrıya dönüşmüştü.

"Onu çok özölüyorsun, değil mi?" Tess sempatik bir ses tonuyla dürttü.

"Evet." Onu özlemiştir.

"Peki bu konuda ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Arabella çaresiz bir kahkaha attı. "Bilmiyorum."

"Karşılığında seni sevebileceğini düşünüyor musun?" Tess sordu. "Sevdiğini iddia etti."

Tess bakakaldı. "Lord Danvers gerçekten seni sevdiğini mi söyledi?"

"Evet... geçen hafta, Sybil'i kurtarmaktan döndükten hemen sonra. Ama ona inanmadım. Beni teklifini kabul etmeye ikna etmek için böyle söylediğinden korktum."

Arkadaşı tereddüt etti. "Arabella, o bana istemeden aşkını ilan edecek türden bir adam gibi gelmiyor. Başka bir kadına böyle bir itirafta bulunduğundan şüpheliyim."

"Hayır, ."

"Peki onun bu açıklamasına nasıl karşılık verdiniz?"

Bu anıyı hatırlayınca yüzü kızardı. "Korkarım panikledim. an onu sevdiğimi fark ettim ve birden dehşete kapıldım. Marcus'a bahsi kazandığımı ve onunla evlenmeyeceğimi söyledim. Bir an önce gitmesinin daha iyi olacağını söyledim."

"Danvers Hall'u bu yüzden mi terk etti? Onu siz mi uzaklaştırdınız?" "Evet."

"Pekala," dedi Tess yavaşça, "meseleleri düzeltmek için çok geç değil. Eğer seviyorsanız."

Panik bıçağı Arabella'nın göğsüne saplanmak üzere geri döndü. "Ama sorun da bu, görmüyor musun? Onun sevgisinden emin olamam. Ve şimdi beni biraz sevse bile, duygularının olacağını nereden bilebilirim?"

Birini sevmek ve karşılığında sevilmemek kadar incitici bir şey yoktur. Biliyorum çünkü ben bunu yaşadım."

Tess başını salladı. "Vikont Underwood'un aşkınıza layık olmadığı açıktı ama Lord Danvers'ın layık inanıyorum. Siz de öyle düşünüyor olmalısınız, yoksa sevginizin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermezsiniz. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Onu Underwood'u sevdiğin kadar seviyor musun?"

"Çok daha fazlası." Marcus'a olan aşkı ilk aşkından çok daha güçlüydü, bu da tek taraflı olduğu ortaya çıkarsa yıkımın çok daha büyük olacağı anlamına geliyordu.

"O zaman belki de teklifini kabul etmelisin," dedi Tess.

Arabella arkadaşına umutsuz bir bakış gönderdi. "Evlilik her türlü eşitsizliği daha da kötüleştirir. Annem ilk başta babamı sevdi ve evliliklerinin nasıl bittiğine bir bakın."

"Ama bana anlattıklarınıza bakılırsa, anne babanız korkunç bir uyumsuzluk içindeymiş. Siz ve Lord Danvers çok daha uygunsunuz."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Tess gülümsedi. "Sizi birlikte gördüm, onunla nasıl olduğunuzu. Birbirinize nasıl baktığınızı. Ona baktığınızda gözlerinizde bir ateş yanıyor, biliyor muydunuz?"

Bakma sırası Arabella'daydı.

Tess devam etti. "Bunu itiraf ettiğim için ne kadar şaşırsam da, onun sizin için ideal bir eş olabileceğini düşünüyorum. Sen onu her zaman zorlar ve ilgisini çekersin, o da aynısını senin için yapar."

Arabella inkâr edercesine başını salladı. "Bundan emin ."

"Hayır, sanırım yapamazsın. Ama hayatta hiçbir şeyden emin olamayız, Arabella. Ve aşk için bir şans, incinme riskine değer. Geçmişte olanlar yüzünden geleceğin umut etmekten gerçekten vazgeçmek istiyor musun?"

Arabella parmaklarını kucağında çevirerek başka tarafa baktı. Marcus onu korkunun kendisini yönetmesine izin vermekle suçlamıştı ve bunun doğru olduğunu biliyordu; tekrar incinmekten korkuyordu. Ama zaten canı çok yanıyordu. Acı şu anda hissettiğinden daha büyük nasıl olabilirdi?

Kız sessiz kalınca Tess sessizce sordu: "Seni sevdiğinden emin olsaydın onunla evlenir miydin?"

"Evet," diye mırıldandı sonunda.

Tess içini çekti. "Buna kendin karar vermelisin ama onsuz mutlu olacağını sanmıyorum. Ve onun da senin karar vermeni sonsuza kadar bekleyeceğini sanmıyorum." Ayağa kalkarak Arabella'ya baktı ve sesi yumuşadı. "Bence risk almalı ve onun teklifini kabul etmelisin, Arabella. Gerçek aşk ziyan edilemeyecek kadar değerlidir. O şansa tekrar sahip olmak için her şeyimi verirdim."

Arkasını dönen Tess, Arabella'yı savaştan duygularıyla boğuşurken bıraktı.

Gerçek aşk ziyan edilemeyecek kadar değerlidir. Eğer öyleyse, tekrar incinme korkusunun onu Marcus'la mutluluğu aramaktan alıkoymasına izin vermesi tam bir aptallık olurdu.

Telaşlı düşüncelerini yatıştırmak için yalnız kalmak isteyen Arabella, kız kardeşlerini ve Tess'i etkinliği denetlemeleri için bırakarak, çay daha başlamadan erkenden eve doğru yola çıktı. Salona varıp da Danvers armasını taşıyan bir arabanın yolda durduğunu gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Marcus geri dönmüştü!

Arabayı ahıra götürüp seyise teslim ederken hevesini kontrol altında tutmaya çalıştı ama yine de kendini eve doğru acele ederken buldu.

Simpkin onu koridorda karşıladı, şapkasını ve spencer'ını aldı ve bir ziyaretçiye haber verdi. "Leydi Loring aradı, Bayan Arabella."

Arabella dondu kaldı, doğru duyduğundan emin değildi. "*Annem* burada mı?"

"Evet. Onu küçük salona yerleştirdim."

Yüzünün renginin solduğunu hissetti. Başı dönerek sallandığında Simpkin hemen endişelenmeye başladı. "İyi değil misiniz, Bayan Arabella?"

"Hayır.... Ben sadece... şaşırdım." *Şok, dehşet ve şaşkınlık* duygularını daha iyi açıklıyordu.

Bunca zaman sonra annesinin onu aramaya geldiğini düşünmek. Tanrı aşkına ne istiyordu? Ve nereden gelmişti? Dört yıl önce Victoria'nın sevgiliyle birlikte Fransa'da Brest yakınlarındaki Bretanya sahillerine kaçtığı söyleniyordu, İngiltere hâlâ Fransa'yla savaş halindeydi. Seyahat tehlikeliydi ve iki ülke arasındaki iletişim en iyi ihtimalle tahmin edilemezdi. Ancak uzun savaş ertesi yıl Napolyon'un tahttan çekilmesiyle sona erdikten sonra bile ondan bir daha haber alamadılar.

Arabella tereddütlü adımlarla koridordan salona doğru yavaşça yürüdü ve eşikte durup kanepede oturan tanıdık yabancıyı inceledi.

Sarışın ve zarif olduğu her halinden belli olan bir hanımefendiydi. Görünüş olarak Victoria en çok Roslyn'e benziyordu, aynı altın inceliği ve aristokrat duruşuyla. Ve hâlâ oldukça güzeldi. Üç çocuk doğurmuş ve skandallarla dolu bir dulluk dönemi geçirmiş olmasına rağmen yıllar ona iyi davranmıştı.

Onu görünce Arabella'yı bir duygu karmaşası ve acı dolu anılar sardı. Sonra Victoria başını kaldırdı, yüzünde tereddütlü, savunmasız... hatta korkulu bir ifade vardı.

Arabella refleks olarak ellerinin öfke ve acı tatlı bir mutlulukla kenetlendiğini hissetti. Annesini, kendisini ve kız kardeşlerini terk ettiği ve onları skandalın içinde bıraktığı için asla affetmemişti. Yine de bir yanı Victoria'yı tekrar gördüğü için çok mutluydu.

Arabella sakın kalmaya çalışarak odaya girdi ama mesafesini korudu. Annesi onu temkinli bir şekilde izlediğinde, gergin sessizliği bozdu. "Seni buraya getiren nedir anne?"

"Siz, tabii ki," diye sessiz bir cevap geldi. "Kızlarımın nasıl olduğunu öğrenmek istedim."

Arabella sesindeki acıyı tutamadı. "Tek kelime bile etmeden geçen dört yılın ardından, birdenbire nasıl gittiğimizi umursamaya mı başladın?"

"Her zaman önemsedim. Seni tekrar görmek harika Arabella." Victoria yanındaki koltuk minderini okşadı. "Gelip benimle oturur musun?"

"Ayakta durmayı tercih , teşekkürler."

Küçük, hüzünlü bir gülümseme annesinin ağzını büktü. "Beni affetmeyeceğini biliyordum. Ona  yle söyledim."

"O mu?"

Victoria i  çekti. "Lord Danvers."

Arabella'nın kaşları çatıldı. "Bu konuda ne söyleyecek?"

"Burada olmamın sebebi o. Lord Hazretleri bu hafta beni İngiltere'ye götürmek üzere Fransa'ya bir gemi gönderdi. Sekreteri beni Dover'da karşıladı.

dün, arabası da bugün beni buraya getirdi."

Marcus Fransa'da annesinin peşine mi düşmüştü? Arabella biraz afallamış bir halde merak etti. "Ne için?"

"Çünkü kızlarımla barışabileceğime dair umutları var. En azından, yaptığım şeyi açıklamam... ve sizden özür dilemem konusunda kararlı."

Annesine bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çocuklarını kalpsiz bir şekilde terk etmeni mazur gösterecek nasıl bir açıklama yapabilirsin? Tek bir veda kelimesi bile etmeden hayatımızdan çıkıp gittin anne, sonra da bizi babamın ölümüyle baş başa bıraktın."

"Çok üzgünüm, Arabella."

Ağzı gerildi. "Özür dilemek için biraz geç değil mi? Her şey uzun zaman önce oldu, bu yüzden bunu tartışmanın bile bir anlamı olduğundan emin değilim."

Victoria yüzünü buruşturarak elini kaldırdı. "Lütfen, en azından hikayenin benim açımdan olan kısmını dinlemeyecek misin?"

Arabella sonunda, "," dedi.

"iyi olur. Bu uzun bir hikaye."

İsteksizce kanepenin karşısındaki berjer koltuğa doğru ilerledi. Annesi uzun bir süre onun yüzünü inceledikten sonra alçak bir sesle, "Hayatını mahvettiğim için gerçekten özür dilerim Arabella. Seni, Roslyn'i ve Lilian'ı incitmek istememiştim."

"Ama sen yaptın anne." Vahşi bir sızı boğazını sıktı. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Hepimiz senin gidişinle yıkıldık, özellikle de Lily. Sonrasında *haftalarca* ağladı."

"Biliyorum. Davranışlarımların sizi nasıl etkileyeceğini . Kızlarımı ilk sıraya koymalıydım. Ama bir kez ilk adımı attığımda, yaptıklarım geri dönülemez hale geldi."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum."

Victoria alt dudağını ısırđı. "Babanla olan evliliğimin ne kadar mutsuz geçtiğini anlamalısın."

"Oh, *anlıyorum*," diye karşılık verdi Arabella. "Babamla senin bunca yıl vahşice kavga ettiğimizi gördükten sonra nasıl anlamayayım? Ama senin mutsuzluğun zina yapmanı haklı çıkarmaz."

Victoria sanki bir darbe almış gibi tekrar yüzünü buruşturdu. "Belki de değil, ama çok yalnızdım. Eminim babanızın bir dizi metres tuttuğunu biliyorsunuzdur."

Arabella ses tonunu sertleştirerek, "Bu gerçeğı bilmiyor olmam mümkün değil," dedi.

"Charles bir zamanlar ilişkileri konusunda ketumdu, ama metreslerini yüzüme karşı sergilemeye başladığında, buna fazla dayanamadım."

"Yani intikam almak istediğın için bir sevgilin oldu."

"O kadar basit değildi, Arabella. Sanırım intikam almak istiyordum, ama daha çok yakınlık istiyordum. Henri Vachel ile Londra'da tanıştım. Ailesi Terör sırasında giyotine gönderildikten sonra çocukken İngiltere'ye gelmişti. Annesinin ailesi İngilizdi, bu yüzden onlarla Surrey'de yaşıyordu. Henri çok nazik ve kibardı.... Babanızın ihmalinden sonra ona karşılık vermem şaşırtıcı değil."

Arabella sessiz kalınca Victoria inatla devam etti. "Baban bunu öğrendiğinde, boynuzlandığı için çok kızdı. Evlilik yeminlerimizle alay etmesine izin verilebilirdi ama hanımefendi eşine izin verilemezdi. Charles ayrılmamı istedi.

İngiltere'ye gitmemi ve bir daha yüzümü göstermememi söyledi ve bunu yapmazsam Henri'yi öldürmekle tehdit etti. Yapacağını biliyordum Arabella."

Kaşlarını şüpheli bir şekilde çattı. "Babam bize böyle söylemedi. Sevgilerinize karşı şiddetli bir tutku beslediğinizi ve onunla birlikte olmak için Fransa'ya kaçtığınızı söyledi."

"Elbette Charles beni kötü adam yapmak istediği için böyle bir iddiada bulunacaktı. Ama bu doğru değildi. Henri'yi sevmiyordum. O zamanlar sevmiyordum. Ve sadece babam beni buna zorladığı için ayrıldım."

Arabella kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturarak baktı. "Babam iki hafta sonra bir düelloda öldürüldü anne. O zaman İngiltere'ye dönebilirdin."

"Hayır, ," dedi Victoria üzüntüyle. "Savaş yüzünden dul kaldığımı öğrenmem aylar sürdü ve o sırada üvey kardeşim senin vasiliğini üstlenmişti. Lionel bana o kadar öfkeliydi ki, geri dönmeme izin vermeyi reddetti. Skandalın yatışması için uzak durmazsam sana ve kız kardeşlerine verdiği maddi desteği çekeceğine, seni sokağa atacağına yemin etti. Her halükarda... Sebep olduğum rezaletten sonra bensiz daha iyi olacağınızı düşündüm."

Arabella'nın direnci biraz yumuşadı. Anneleri kızlarına tamamen sırtını dönmemiş olabilir miydi? En azından üvey amcalarının onları evinden kovmakla tehdit etmiş olması inandırıcıydı, çünkü zaten hiçbir zaman onların sorumluluğunu almak istememişti. Ama bu annesinin yaptıklarını tamamen temize çıkarmıyordu. "Yazabilirdin anne."

"Yaptım. Tam bir yıl boyunca her hafta. Henri mektuplarımı Fransa'dan getirtmek için kaçakçılık bağlantılarını kullandı. Ama yakın zamana kadar onlara ne olduğunu hiç bilmiyordum. Lionel hepsini yaktı."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Uşığınız Simpkin, Lord Danvers'a söyledi. Danvers onu bu konuda oldukça dikkatli bir şekilde sorgulamış. Lionel ne zaman mektuplarımdan biri gelse öfkeden deliye dönüyor ve hepsini ateşe atıyordu. Eğer bana inanmıyorsanız, Simpkin'le konuşabilirsiniz. O da bunu doğrulayabilir. Lionel o zamana kadar benden o kadar nefret ediyordu ki, benimle tüm iletişimini kesti."

Arabella olayların bu versiyonunun doğruluk payı olduğunu kabul etti. Yaşlı uşak ve kahya, üvey amcasına Danvers Malikânesi'nde onlarca yıl hizmet etmişti ve bu yüzden merhum kontun işlerinin çoğunu biliyor olmalıydı.

Düşünceleri de huzursuz duyguları gibi karmakarışık bir şekilde dönerken annesine baktı ve anlattıklarının geri kalanına inanmaya cesaret edip edemeyeceğini merak etti. Victoria'nın kızlarını terk etmesi gerçekten de kendi kontrolü dışında mıydı? Önce kocası, sonra da üvey kardeşi tarafından İngiltere'den sürgün edildiği için mi? Eğer öyleyse, babalarının annelerinin sevgilisine olan bağlılığı konusunda onlara başından beri yalan söylemiş olması da mümkün müydü?

Bu düşünce Arabella'nın canını sıktı, boğazını temizledi ama bir sonraki sorusu yine de kısık sesle çıktı. "Başta Mösyö Vachel'i sevmediğinizi söylemişsiniz. Bununla ne demek istediniz?"

Victoria'nın gülümsemesi bu kez daha az kasvetliydi. "İlişkimiz başlangıçta sadece fizikseldi, ama ona karşı hislerim zamanla büyüdü. hiçbir yerim yokken Henri yanımda durdu. Bana sadece koruma sağlamakla kalmadı, sürgünümü de paylaştı ve beni babasının Bretanya'daki evine götürdü. Pek çok erkek bu kadar şefkatli ve fedakâr olamazdı. Sonunda onu sevmeye başladım. Kendime engel olamadım. Sonunda onunla evlendim, Arabella. Artık Leydi Loring değilim. Sadece Madam Vachel'im. Senin bir üvey baban var."

Arabella sustu. Annesinin yeniden evlendiğini düşünmek garip geliyordu. Ama Victoria'nın diğer ifşaatları onu daha çok rahatsız etmişti. Bütün bu zaman boyunca o ve kız kardeşleri

annelerinin delicesine aşık olduğu için onları terk ettiğini söyledi. Ama görünüşe göre bu doğru değildi. Victoria aşk yüzünden aklını kaybetmemişti-

Düşünceleri tam o sırada annesinin kısık bir sesle, "Sence beni affedebilecek misin Arabella?" diye sormasıyla bölündü.

Arabella gözlerini kaçırdı. Bunca zaman annesini yanlış değerlendirdiğini düşünmek onu dehşete düşürmüştü. Victoria'nın son birkaç yıldır neler çektiğini hayal etmek daha da dehşet vericiydi. Yine de onu kaybetmenin acısı hâlâ çok gerçektir. Tüm üzüntü, öfke ve acı, kızları yerine sevgilisini seçmesini daha açıklanabilir kılan hafifletici koşullar olduğunu öğrenerek anında iyileşemezdi.

Arabella sonunda, "Bunu düşünmem gerekecek anne," dedi.

"Elbette sana söylediklerimi sindirmek için zamana ihtiyacın var. Ve eğer beni affetmeyi yüreğiniz kaldırmazsa... gitmemi isterseniz bunu anlayışla karşılarım." Omuzları bir darbeye göğüs gerer gibi kamburlaşan Victoria sessizce mırıldandı: "Eğer istersen Fransa'ya temelli dönerim."

"Ne istediğimden emin değilim." Arabella elini şakağına götürdü. "Henüz hiçbir şeye karar veremem. Önce Roslyn ve Lily ile konuşmalıyım."

Victoria tereddütle, "Onları görmek isterim," dedi.

Annesinin acısını arttırmak istemediğinden, cevap verirken sesini yumuşak tuttu. "Seni görmek istememeleri mümkün anne. Lily çok incindi, Roslyn de öyle."

"Ben... anlıyorum." Parmaklarını çaresizce birbirine geçirdi. "Bana ulaşmayı tercih ederseniz, Chiswick'teki Red Boar'da kalıyor olacağım. Henri benimle İngiltere'ye geldi ve burada kalmaya niyetliyiz."

Surrey'e gitmeden önce birkaç gün orada kalacak. Henri orada ailesini görmek istiyor."

Kızı cevap vermeyince Victoria yavaşça ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Orada başını eğmiş, acının resmini çizerek durakladı. "Tanrı seni korusun ve kutsasın, Arabella."

Arabella'nın kalbi annesinin sesindeki sessiz acıyla burkuldu ve Victoria başka bir şey söylemeden salondan çıktığında buna dayanamadı.

Arabella sandalyesinden sıçrayarak onun peşinden koştu ve ona seslendi. "Anne?" Victoria durup arkasını döndüğünde usulca ekledi: "Roslyn ve Lily'ye senin durumunu anlatıp anlamalarını sağlamaya çalışacağım."

Gülümsemesi acı tatlıydı. "Tek istediğim bu."

Annesinin koridorda gözden kayboluşunu izleyen Arabella uzun bir süre öylece durdu, düşünceleri karmakarışık, affedilme meselesini düşünürken duyguları dehşetten umuda uzanan bir yelpazede gidip geliyordu.

Victoria'nın önemli hatalar yaptığı kesindi. Ama kocası ve üvey kardeşi tarafından da haksızlığa uğramıştı. Ve kızlarını incittiği için gerçekten pişmanlık duyuyordu.

Belki de gerçekten önemli olan tek şey buydu. Annemin *önemsediği*.

Kız kardeşlerinin bunu görmesini sağlamalıydı, diye karar verdi Arabella sonunda, onların dönüşünü beklemek üzere yatak odasına giderken.

Annelerini geri alma şansı kadar sevindiriciydi.

Arabella annelerinin Chiswick'teki varlığıyla ilgili şaşırtıcı haberi verdiğinde Lily bembeyaz kesildi, Roslyn ise şaşkın bir anın ardından ciddi ve düşünceli bir hal aldı. Ama ikisi de Arabella'nın Victoria'yla yaptığı konuşmanın her ayrıntısını anlatmasını ve affedilmelerini savunmasını dikkatle dinlediler.

Ateşli ve son derece duygusal tartışmaları akşamın ilerleyen saatlerine kadar sürdü. Arabella'nın beklediği gibi, ikna edilmesi en zor olan Lily'ydi ama kendisinden çok Roslyn için endişeleniyor gibiydi.

"Bunun sonuçlarını gerçekten düşündün mü Rose?" Lily yalvardı. "Bu skandal, tam da artık başladığımız bir anda yeniden gündeme gelebilir. Evlenmeyi hiç düşünmediğim için benim için pek önemli değil, ama evlenmek istiyorsan, Annemi geri kabul etmek şüphesiz iyi bir eş bulma şansına zarar verecektir."

Roslyn yavaşça başını salladı. "Belki de öyle, ama sanırım bu almam gereken bir risk."

Sonunda hepsi yumuşamaya karar verdi. Victoria onların annesiydi ve geçmişte ne yapmış olursa olsun ya da gelecekte kendilerine neye mal olursa olsun, onu hayatlarına geri istiyorlardı.

Arabella eski Danvers arabasının onları annelerinin kaldığı yakındaki Red Boar Inn'e götürmek üzere hazırlanmasını emrettiğinde saat sekizi geçiyordu. Yolda çok az konuştular ve hana vardıklarında Lily geride kaldı. Böylece, özel bir salona girdiklerinde, kısa bir süre sonra kapı yavaşça açıldığında Lily kapıya en yakın yerdeydi.

Victoria sanki içeri girmeye korkuyormuş gibi eşikte duruyordu. Arabella gergin sessizliği bozana kadar kızlarının bakışlarıyla teker teker karşılaştı. "Geri dönmene çok sevindik anne."

Victoria ürpertici bir iç çekişle ellerini kızlarına uzatmadan önce bir an için yüzünü elleriyle kapattı. "Ah, sevgili kızlarım..."

Lily küçük bir hıçkırık attı ve kendini Victoria'nın kollarına attı. Victoria daha sonra iki büyük kızını kucakladı ve çok geçmeden hepsi gülmeye ve ağlamaya başladı.

Arabella'nın yalnız olmadıklarını anlaması biraz zaman aldı. Bir beyefendi onlara katılmış, salonun kapısını arkasından sessizce kapatmıştı.

Sonunda Victoria davranışlarını hatırlayacak ve yeni kocasını tanıştıracak kadar sakinleşti. Koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü Henri Vachel kasvetli bir adam gibi görünüyordu ama Victoria'nın yanında korumacı bir tavırla duruyordu ve Arabella bu yüzden onu daha çok seviyordu. Victoria gülümseyip kızlarıyla yalnız kalmasına izin vermek için yatak odalarına dönebileceğini söylediğinde rahatlamış görünüyordu.

Mösyö Vachel geri çekildiğinde, ocağın etrafındaki sandalyelere yerleştiler. Ardından gelen gözyaşları ve özürler, dokunaklı ve duygusal bir yeniden birleşme sağladı. Victoria dört yıllık yokluğu sırasında başlarına her şeyi duymak istiyordu ve kızlarının kendi davranışları yüzünden çektiği sıkıntılar için kendini suçlamaktan kaçınmayarak dikkatle dinledi.

Ancak Victoria gelecekleri konusunu açtığında sohbet biraz garipleşti. "Lord Danvers bana hiçbirinizin evlenmeye hevesli olmadığını söyledi." Her birini tek tek süzdü ama bakışları en çok Arabella'nın üzerinde kaldı. "Evlilikten tiksinsenizin suçlusu benim, biliyorum."

Arabella alaycı bir gülümsemeye geçti. "Bunu sadece sen yapmadın anne. Sanırım babam da biraz sorumluluk taşıyor."

"Sanırım babanızın büyük bir rolü oldu. Ama siz kızların takip etmesi için korkunç bir örnek oluşturdum. Yine de yaptıklarımız yüzünden geleceğinizi mahvedemezsiniz."

Arabella'nın gülümsemesi soldu. Bu gerçeğin farkına çoktan varmıştı. Geleceğiyle ilgili önemli kararları yalnızca

Ailesinin geçmişinde ya da kendi geçmişinde neler olduğunu.

Arabella cevap veremedi Victoria sandalyesinde öne eğildi, yüzünde niyetli bir ifade vardı. "Yaptığım aptalca seçimlerden dolayı çok pişmanım Arabella, ama sen her zaman benden daha akıllı ve daha güçlü oldun. Benim koşullarımın aşk ve evlilikle ilgili duygularını kendi aleyhine etkilemesine izin vermemelisin."

Belki de annesinden daha güçlüydü, diye düşündü Arabella, ama daha akıllı olduğundan o kadar da emin değildi. Hayatını çok uzun süre korkunun yönetmesine izin vermişti. Ama artık değil.

Victoria, "Tüm ilişkileri benimle baban arasında olanlarla yargılayamazsın," diye ısrar etti. "Berbat bir evliliğimiz olması, iyi bir evliliğin mümkün olmadığı anlamına gelmez."

"Bunun farkındayım anne." Bu sonuca kendisi de çoktan varmıştı.

"Evlilikte aşkı ve mutluluğu bulabilirsiniz. Ben sonunda buldum. Henri'nin ne kadar iyi bir adam olduğunu anlamam yıllarımı aldı. Bunca zaman burnumun dibindeyken gerçek aşkı bulmak yıllarımı aldı. Belki de gerçek aşk senin de burnunun dibindedir."

Annesine dikkatle baktı. "Ne diyorsun anne?"

"Zaten iyi bir adam bulmuşsun, Arabella. Lord Danvers senin için büyük zahmetlere katlandı. Bu kadar zahmete girdiğine göre seni çok önemsiyor olmalı. Aksi takdirde barışmamıza yardımcı olmak için asla bu kadar kararlı bir çaba göstermezdi."

Gerçekten de Arabella, Marcus'un onun vasisi olarak yükümlülüklerinin çok ötesine geçtiğini düşündü, özellikle de geçen hafta oynadıkları bahis sonucunda bu görevi bırakmayı kabul etmişken.

Arabella, onun kendisini önemseydiğine dair bir kanıt arıyorsa, başka yere bakmasına gerek olmadığını biliyordu. Ama bu onu gerçekten sevdiği anlamına mı geliyordu?

iddia etti? Umutsuzca öyle olmasını umuyordu.

Arabella, "Sanırım beni önemsiyor," diye mırıldandı.

Victoria başını salladı. "Ve babana hiç benzemiyor gibi görünüyor. Charles'ın böyle biri için kendini ortaya koyduğunu hayal edebiliyor musun?"

Hayır, böyle bir şeyi hayal bile edemezdi. Marcus babasından çok ama çok farklıydı.

Roslyn tam o sırada konuştu, ses tonu ciddiydi. "Lord Danvers'ı önemsiyor musun Arabella?"

Sadece bir an tereddüt etti. "Hem de çok." Lily'ye özür dileyen bir bakış gönderdi. "Ona aşık olmayacağıma yemin ettim ama sonunda başka seçeneğim olmadığını anladım."

Lily ona ciddiyetle baktı, itirafından rahatsız olduğu belliydi ama Roslyn gülümsedi. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Arabella. Eğer onu seviyorsan, önemli olan tek şey bu."

Ancak Lily aynı fikirde değildi. "Önemli olan tek şey bu değil, Belle. Underwood'u sevdin ve bak seni ne kadar incitti. Aynı hatayı tekrar yaptığını görmeye dayanamam."

"Biliyorum," dedi Arabella sevgiyle. "Ama Marcus beni sevdiğini söylüyor."

"Underwood seni sevdiğini iddia etti ama sevmiyordu. Kontun doğruyu söylediğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

Arabella hafifçe omuz silkti. "Emin olamıyorum, bu yüzden ona güvenmek zorundayım."

Lily hâlâ ikna olmamıştı. "Eğer onunla evlenirsen, babamın anneme yaptığı gibi o da seni perişan edebilir."

"Bunu riske atmaya hazırım."

Gerçekte, başka bir şey yapamazdı. Tess'in bahsettiği türden, ruhunun derinliklerine işleyen bir aşkı hararetle istiyordu. Annesinin ikinci evliliğinde bulduğu türden bir aşk. Marcus'la bu aşkı yaşayabileceğini düşündü, umdu. Ama onu sevmese bile, hiç şüphesiz, onsuz hayatı dayanılmaz derecede boş olacaktı. Bu acı dersi geçtiğimiz hafta boyunca öğrenmişti.

"Lily..." Arabella duygularını nasıl açıklayacağını düşünerek başladı. Sonunda sadece gülümsedi. "Marcus'la evlenmek niyetindeyim çünkü onsuz yaşamak istemiyorum. Bu basit."

Lily'nin gözlerindeki endişeli bakış önce dalgalandı, sonra kayboldu. "Eğer gerçekten istediğin ..."

"Öyle. Bunu tüm kalbimle istiyorum."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Victoria.

Arabella annesinin gülümseyen bakışlarıyla karşılaştı, sonra cesaretinin bir miktar sarsıldığını hissedince derin bir nefes aldı.

Marcus'la evlenmek onun söylediği kadar basit olmayabilirdi. Hiddetli ayrılıklarından sonra, Marcus onun Hades'e gitmesini dileyebilirdi. Aşk ilanına inanacak kadar ona güvenmeyerek onu derinden kızdırmış ve evlilik teklifini bu kadar kararlı bir şekilde reddederek onu daha da öfkelenmişti.

Ama onu affetmeye ikna edeceğine yemin etti Arabella, ayaklarına kapanmak zorunda kalsa bile. Bahsi kazandığını kabul ederek işe başlayacaktı. Aklının başına geldiğini anlamasını sağlayacaktı. Ve eğer Marcus onu sevdiğinin yarısı kadar sevseydi, inatçı körlüğünün birlikte mutlu olmalarına engel olmasına izin vermezdi.

On Sekizinci Bölüm

Biri nasıl düzgünce yalvarır? Sanırım onu bu kadar sinirlendirdiğim için bunu Marcus'a borçluyum.

-Arabella'dan Fanny'ye

"Sana ne oldu böyle, Marcus?" Heath, Marcus'un Londra'daki evinde Pazartesi sabahı yaptıkları eskrim seansı sırasında öfkeli bir hamle telaşıyla neredeyse şişlendikten sonra talep etti.

Vahşi saldırısını durduran Marcus folyosunu indirdi ve ağır ağır nefes alarak ayağa kalktı.

Kenardan Drew bir adım öne çıktı. "Neden sabahı etmiyorsun, yaşlı adam? O bıçakla çok tehlikelisin."

Marcus bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Özür dilerim Heath. Sinirimi senden çıkarmamalıydım."

Heath daha ciddi bir tavırla, "Bunu fark etmen ne kadar iyi," dedi ve ekledi: "Keşke hastalığına bir çare bulabilsen. Londra'ya döndüğünden beri yaralı bir kurt gibi davranıyorsun."

"Biliyorum." Arabella'dan ayrıldığından beri, öfkesini dindirmek için şeytanca bir çaba göstermesine rağmen ruh hali kötüydü.

"Neden Bayan Loring'i omzunuza atıp bir yerlere götürmüyorsunuz?" Heath önerdi. "Eğer bir ayın olsaydı

onunla yalnız kalırsan, eminim onu davayı kabul etmeye ikna edebilirsin."

Marcus, alaycı bir mizahla başını sallamadan önce bu fikrin haklı olduğunu düşündü. "Barbarlığa başvuracak noktaya henüz gelmedim."

"Kazara bizi yok etmeden önce bir şeyler yapmalısın, eski dostum. Pişman olursun, bundan eminim."

"Sanırım yapardım." Drew eskrim antrenmanına devam etmek üzere Heath'le birlikte piste çıkarken Marcus yüzündeki alaycı gülümsemeyi bastırarak kenara çekildi.

Gerekirse kaçırılmaya bile razı olurdu, diye biliyordu Marcus rapierini masanın üzerine fırlatırken. Arabella'ya kur yaparken kalıcı bir yenilgiyi kabul etmeye hiç niyeti yoktu. Aslında yeni bir plan tasarlıyordu. Avukatları ona ve kız kardeşlerine vesayetinden bağımsızlık veren yasal belgeleri hazırlamışlardı ama onları henüz göndermemişti, çünkü hâlâ onları en iyi şekilde nasıl kullanacağına karar vermeye çalışıyordu.

Bu arada, öfkesinin yatışmasına izin veriyordu. Geçen hafta aşk ilanına inanmayı reddettiğinde Arabella'yı boğazlamak istemişti. Daha önce hiçbir kadına böyle şaşırtıcı bir itirafta bulunmamıştı ve teklifiyle birlikte bunun da yüzüne çarpılması kanını kaynatmıştı.

Hâlâ Danvers Hall'a dönüp Arabella'yı inatçı körlüğünden kurtarmak istiyordu. Geçmişinin geleceğini mahvetmesine izin vererek büyük bir hata yapıyordu. Onu özleyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Tıpkı onun şeytanı özlediği gibi-

Ön kapı tokmağının uzaktan gelen sesi Marcus'un karanlık düşüncelerini böldü ama uşağının cevap vereceğini bildiğinden, tanıdık bir kadın sesi gelene kadar pek dikkat etmedi. Marcus mide kaslarının sıkıştığını hissetti. *Arabella*.

Kadının özgürlüğünü talep etmek için geldiğinden şüphelendi ama daha iyi duyabilmek için kapıya yaklaştı.

Hobbs'un yasaklayıcı sesi koridordan aşağı süzüldü. "Lord Hazretleri şu anda başka bir işle meşgul, Bayan Loring."

"Ah, evet, yine eskrim yaptığını söyleyebilirim. Ama beni kabul edeceğine inanıyorum."

Hobbs muhtemelen onu geri çevirme şansını tartışırken kayda değer bir duraklama oldu. Belli ki boşuna olduğunu anlamıştı. "Burada beklerseniz Bayan Loring, lord hazretlerinin şu anda kabul edip etmediğini soracağım."

"Böyle bir törene gerek yok, Hobbs... öyle değil mi?" Arabella sordu, ses tonu etkileyiciydi.

"Evet, madam, adım Hobbs."

"Hobbs, bir bekârın evine uğramamı onaylamadığın çok açık ve normal şartlar altında ben de seninle aynı fikirde olurdum. Sizi temin ederim, genelde *oldukça* düzgün biriyimdir. Ama bu sefer Lord Danvers ile acil bir işim var. Ve o benim vasım olduğu için, bu ihlal o kadar da korkunç değil, öyle değil mi?"

"Belki de değil," diye cevap verdi uşak, direnmekten kaskatı

kesilmişti. "O halde onu görmeme izin verecek misiniz?"

"Pekala, Bayan Loring, eğer ısrar ediyorsanız... beni takip edebilirsiniz."

"Zahmet etmenize gerek yok. Ben yolumu bulabilirim." Ayak sesleri mermer giriş holünde yankılandı, sonra duraksadı. "Hobbs?" diye seslendi. Marcus onun omzunun üzerinden konuştuğunu hayal edebiliyordu. "Efendinizin mahremiyetini koruduğunuz için takdir edilmelisiniz. Bağlılığınızı bildiğinden emin olacağım."

"Teşekkür ederim hanımefendi," diye cevap verdi uşak, belli ki sinirlenmişti.

Bir an sonra Arabella kapıda belirdi. Marcus kendini hazırlamış olmasına rağmen, onu görünce kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Odayı incelemek için durakladığında, sıcaklık ve açlık Marcus'un içine saplandı. Sonra bakışları ona kilitlendi ve açlık daha da kötüleşti.

Yüz ifadesi yoğun bir şekilde odaklanmıştı, gri gözleri araştırıyordu. Yine de bir kalp atışından sonra, ona öyle tatlı, öyle parlak bir gülümseme verdi ki, kendini sersemlemiş hissetti.

Arabella bakışlarını ayırıp arkadaşlarının dikkatini çeken ilk kişi oldu. Marki ve Dük onu izlemek için çalışmalarına ara vermişlerdi.

Odaya doğru ilerlerken parlak gülümsemesini iki asilzadeye çevirdi. "Lordlarım, umarım eskrim seansınızı bir kez böldüğüm için beni affedersiniz. Beni çok can sıkıcı buluyor olmalısınız."

Ekselansları Arden Dükü bir kaşını kaldırdı. "Çalışmalarımıza burnunuzu sokmayı alışkanlık haline getirmişsiniz gibi görünüyor, Bayan Loring."

Ama Claybourne Markisi'nin yanıtı daha cana yakındı. Gözleri parlayan Claybourne ona çapkınca bir gülümseme verdi. "Bu davetsiz misafirin hoş karşılanmayacağı anlamına gelmez. Sizi görmek gerçekten büyük bir zevk."

Marcus'a kısa bir süre baktı. "Lord hazretlerini birkaç dakikalığına çalmamın bir sakıncası var mı?"

Dük ona cevap verdi. "Onunla burada konuşabilirsiniz, Bayan Loring. Zaten işimiz neredeyse bitmek üzereydi."

Dükün gitmeye hazır görünmesi Arabella'yı memnun etmişti, çünkü onun gelmesinden memnun olmadığı belliydi. Yakın zamanda onun fikrini kazanabileceğinden şüpheliydi,

Denese bile. Masaya doğru ilerleyen Dük, folyosunu kutusuna geri koydu ve ona nazik bir selam verdikten sonra salondan çıktı. Marki omuz silkip onu takip etti ama geçerken ona çekici bir sırıtış fırlattı.

Marcus'la yalnız kalan Arabella yavaşça dönüp ona baktı. Şimdiye kadar tek bir kelime bile etmemişti ve bunun uğursuz bir işaret mi yoksa hayırlı bir işaret mi olduğunu bilemiyordu. Sadece onu tekrar gördüğünde ne hissettiğini biliyordu: katıksız bir mutluluk. Bu ve özlem. Kendini onun kollarına atmak istedi. Onun sevgili, yakışıklı yüzüne ateşli öpücükler kondurmak istiyordu...

Marcus'a olan aşkının derinliğini daha önce fark etmemiş olsaydı, umutsuzlukla geçen berbat bir haftadan sonra onunla yeniden birlikte olmak duygularını netleştirirdi.

Ancak Marcus'un onu gördüğüne gibi görünmediğinin de farkındaydı. Arabella belirsiz bir sessizlik içinde ona baktı, ani bir endişe halinin neden olduğu kalp atışlarının farkındaydı. Adam onu ağırbaşlı bir tavırla izliyordu; hiç de umduğu gibi bir karşılama değildi bu.

"Peki tatlım, bu ziyaretini neye borçluyum?"

Arabella'nın kalbi onun vurdumduymaz ses tonuna dayanamadı. Tereddütle bir adım öne çıktı. "Bir kere, annemi Fransa'da bulup eve getirdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Bizim için büyük bir zahmete girdin Marcus ve hem benim hem de kız kardeşlerimin minnettarlığını kazandın."

Geniş omuzları omuz silkerek kalktı. "Minnettarlığınız gereksiz. Ben sadece vasiniz olarak görevimi yaptım - ki şüphesiz asıl endişeniz de bu. Eğer buraya özgürlüğünüzün durumunu öğrenmek için geldiyseniz, içiniz rahat olsun. Bağımsızlığınızı sağlayan uygun belgeler hazırlandı ve sadece benim imzam gerekiyor."

Gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim ama gelmemin asıl nedeni bu değil."

"O zaman ne?"

"Aslında... Evlilik teklifinizi kabul etmek için buradayım."

Onun bu açıklamasını derin bir sessizlik karşıladı. Marcus'un gözleri kısılana kadar birkaç kalp atışı geçti. "Kendini hamile mi buldun Arabella?"

Kendi gözleri de büyüyünce yanaklarının kızardığını hissetti. "Hayır, hamile değilim. Benim... kurslarım geçen hafta başladı. Ama Fanny'ye göre, seninle sadece birkaç gece birlikte olduğumuz için gebe kalma olasılığım çok düşük."

Marcus'un ifadesi çileden çıkarıcı bir şekilde esrarengiz kalmaya devam etti. "Bazen bir erkeğin tohumunun kök salması için sadece bir kez gerekir. Ve bu, daha bir hafta önce bu kadar kararlı bir şekilde reddettiğin teklifimi şimdi kabul etme isteğini açıklıyor."

"Seninle evlenme fikrimi değiştirmemin nedeni bu değil." Arabella ona kuşkuyla baktı. "Teslimiyetimden memnun kalacağını düşünmüştüm."

"Bu tamamen nedene bağlı." Marcus kollarını göğsünde kavuşturdu, duruşu direnişin resmiydi. "Sana söyledim Arabella, mantık evliliğiyle ilgilenmiyorum."

"Ben de öyle. Ben de senin gibi bir aşk maçı istiyorum." "Öyle mi?"

Kendini birden savunmasız hissederek ellerini birbirine kenetledi. "Evet. Haklıydın Marcus. Korkuyla hareket ediyordum. Kalbimin tekrar kırılmasından korkuyordum, seni sevme riskini göze alamayacak kadar korkuyordum. Ama sonunda kendime engel olamadım."

Adamın mavi gözlerinde bir duygu titreşimi vardı ama kadın bunu okuyamadı. "Yani beni sevdiğini söylüyorsun."

"Evet... Seni seviyorum."

Kollarını sıkıca kavuştururken ona şüpheli bir bakış attı. "Sana neden inanayım ki? Belki de duygularınızda bir yanlışlık var."

Arabella kızgınlık ve korku arasında gidip gelerek başını salladı. Görünüşe göre Marcus onu bu kadar sert bir şekilde reddettiği için kolay kolay affetmeyecekti ama fikrinin değişmesini hiç umursamadığını düşünmek de onu korkutuyordu. "Hayır, duygularımda hata yapmadım. Seni seviyorum, Marcus."

"Beni ikna etmeniz gerekecek."

Sözcükler bir meydan okumaydı ve daha çok eski Marcus'a benziyordu.

Ona gergin bir gülümseme sundu. "Sizi ikna etmek için ne yapmalıyım? Eğer isterseniz ayaklarınıza kapanmaya hazırım."

Adamın mavi gözlerinde nihayet bir eğlence parıltısı belirdiğinde Arabella keskin bir umut nefesi çekti.

Marcus, "Sanırım biraz ayaklarına kapanmak gerekiyor," dedi. "Bana çektirdiğin eziyetten sonra, biraz acı çekmeyi hak ediyorsun."

Arabella ısrarla, "Acı çektim," diye cevap verdi. "Gittiğin andan itibaren kendimi tamamen sefil hissettim. Seni dayanılmaz bir şekilde özledim." Adam daha fazla boyun eğme belirtisi göstermeyince, onu gerçekten sevdiğine inandırması gerektiğini anladı. Devam ederken sesi yalvaran bir mırıltıya dönüştü. "Marcus, sen gittiğinde hayatımda büyük bir boşluk oluştu... kalbimde." Yumruğu göğüs kemiğinin üzerinde kapandı. "kendimi *boşlukta* hissettim. "Sensizliğe dayanamıyorum.

Hayatımın geri kalanında böyle yaşamak istemiyorum. Sensiz yaşamak *istemiyorum*. Sana karşı hissettiğim şey aşk Marcus," diye ısrar etti ve bir hafta önce ona söylediği aynı sözleri tekrarlardı.

Cevap vermeyince Arabella onun yüzünü inceledi. "Sen de aynı şekilde hissettiğini söylemiştin. Beni sevdiğini söylemiştin."

Bir kaşını kaldırdı. "O geçen haftaydı. Belki de artık ilgimi kaybetmişimdir."

Yutkundu. "Belki de öyledir. Ama beni sevmesen bile karın olmak istiyorum."

Ancak yine de merhamet etmeyecek gibi görünüyordu. "Korkarım bu yeterince iyi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aşkının yanı sıra güvenini de istiyorum Arabella."

"Sana güveniyorum, Marcus."

"Günlerimizin sonuna kadar sana sadık kalacağımı söylediğimde bana inanacak kadar mı?" Cevabını beklerken gözleri dikkatle onunkileri tuttu.

"Evet." Ona ciddiyetle baktı, ne sorduğunu anlamıştı. "Sen benim babam değilsin."

Adamın ifadesi memnuniyete benzer bir şekilde yumuşadığında, kalbi nihayet daha normal bir ritimle atmaya başladı.

"Bunu fark etmene sevindim meleğim." Kollarını kavuşturdu ve ona doğru yürüdü. "O zaman sanırım seninle evlenmeyi düşünebilirim."

Eğer Marcus'un gözlerindeki gülme belirtisi olmasaydı paniğe kapılırdı. Ama Marcus'un onu bilerek kışkırttığını biliyordu. Rahatlama

içinden geçerken, gülümsemesine izin verdi. "Bunu *düşünebilir* misin? Ne demek istiyorsun? Haftalardır seninle evlenmem için peşimdesin."

"Ama l bkz. Hayır Sebep için acele et Şimdi osen var sonunda teslim oldu."

Kendi gözleri de belli belirsiz bir eğlenceyle parıldayan Arabella ellerini kalçalarına koydu. "Sanırım yeterince yalvardım."

"O kadar emin değilim. Bu alçakgönüllü daha çok seviyorum." "Mütevazı bir eş istemiyorsun, bunu sen söyledin."

"Doğru, bilmiyorum. Ama daha iyi şartlar için beklemek akıllıca olur." "Yani şimdi evliliğimizin şartlarını mı müzakere etmek istiyorsun?"

"Ya yaparsam?"

Arabella'nın bakışları asilzadelerin eskrim seansında kullandıkları kılıçlara . Masaya doğru ilerleyerek bir folyo aldı ve Marcus'a doğru ilerledi. "Beni kasıtlı olarak kışkırtırken silahlarını ortalıkta bırakmaman gerektiğini daha iyi bilmelisin." Ucu ile hafifçe göğsünü dürttü. "Şimdi bana cevap versen iyi olur, Marcus. Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin? Seni uyarıyorum, reddedersen sana bedensel zarar verebilirim."

Gülerek kızın bileğini ve meçini kızın elinden aldı, sonra güçlü bir kolla kızın beline sarıldı ve onu sıcak, sert bedenine doğru çekti. "Ah, tatlım," dedi keyifle, "beni büyülemekte asla başarısız olmuyorsun."

"Öyle mi?" Arabella ona buğulu bir şekilde gülümseyerek sordu.

"Bunu çok iyi biliyorsun. Seninle ilgili her şey beni büyülüyor. Gözlerinde parlayan ateşi seviyorum. Bana hissettirdiğin ateşi seviyorum."

Seni seviyorum,

Arabella." "Ama benimle

evlenir misin?"

Kadın nefesini tutarken, adam sonsuz bir an daha onu düşündü. "Evet, yapacağım... ama önce sana vermem gereken bir şey var."

"Ne oldu?"

"Benimle gel."

Onu şaşırtan Marcus, Arabella'nın elinden salondan çıkarmak için onu serbest bıraktı. Arabella kendini koridorda ve Hobbs'un ayrılmasına yardımcı olmak için hazır beklediği giriş holünde buldu. Kâhya, lord hazretlerinin tuhaf davranışını fark etmemiş gibi davranırken, Marcus hâlâ folyoyu taşıyarak onu çalışma odası gibi görünen geniş bir odaya götürdü. Büyük bir masanın başına geçerek meçini yere bıraktı, sonra bir tomar kâğıt çıkarıp Arabella'ya uzattı.

"Bunlar vesayetinizi değiştiren belgeler mi?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman nedir bunlar?"

"Kendiniz okuyun."

Arabella'nın bakışları ilk sayfayı taradı, sonra yüce hukuk dilini daha yavaş incelemek için en başa döndü. Sonraki sayfaları çevirdiğinde, tanıdığını fark etti. Marcus, Freemantle Akademisi'nin tapusunu Winifred'den satın almış ve ona devretmişti.

Gözleri yaşaran Arabella şaşkınlıkla ona baktı. "Akademimizi benim için mi satın aldın?"

"Evet ve siz kafamı koparmadan önce , bu bir sadaka değil. Her şeyden önce, bunun için çok çalıştın. İkincisi, okulu sana düşün hediyesi olarak vermeyi umuyordum."

"Teşekkür Marcus," dedi usulca. "Bunu el üstünde tutacağım."

Kâğıtları masanın üzerine bırakarak yaklaştı. Sıcak bir şekilde gülümseyerek uzandı ve kollarını onun boynuna doladı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Söyledin. Ama bana tekrar anlatmanı istiyorum. Bunu duymaktan asla ."

"Seni çok seviyorum, Marcus."

Yüz ifadesi kendini beğenmiş bir memnuniyete dönüştü. "Biliyorum. Kendini tutamadın."

Arabella içinden kahkahaların yükseldiğini hissetti. Marcus onun kendisini seveceğini biliyordu. Onu, Arabella'nın kendisini anladığından daha iyi anlamıştı. "Kendinize çok güveniyorsunuz, benim kibirli lordum."

Parlak mavi bakışları eğlendirici, şefkatli ve sevgi doluydu. "Sadece şimdi, sevgilim. On dakika önce bu kadar iyimser değildim."

"Seni seviyorum, Marcus. Seni çılgınca, delice seviyorum. Her zaman da seveceğim."

"Hislerimiz karşılıklı." Kıkırdadı. "Kalbimi sana kaptırmaya hiç niyetim olmadığını itiraf etmeliyim, Belle. İlk andan itibaren ilgimi çektin. Beni folyomla tehdit ettiğin andan itibaren seni istedim. Ama birine karşı böyle bir aşk hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Dudaklarına hafif bir öpücük kondurmak için başını eğdi. "Ben de bu kadar şanslı olmayı hiç beklemiyordum Arabella. İdeal eşim olan kadını buldum, benim için mükemmel bir meydan okuma."

Kalbi bu açıklamayla sevinçle doldu. "Teşekkür , Marcus." "Ne için?"

"Vazgemediğin için. Yeniden sevme riskini almam için bana sebep verdiğin için. Kalbimi açtığın için."

Başparmağı yanağını okşamak için yukarı çıktı. "Senin kalbini asla kırmayacağım Arabella. Bu konuda sana söz veriyorum. Seni asla terk etmeyeceğim. Geleceğimizde ne olursa olsun seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Bir an için gözlerini kapattı. "Kendi inatılığım yüzünden seni kaybetmekten korktum."

Marcus kızın çenesini hafifçe kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Asla. Seni memnun olacağımı dűřündűysen aklını kaçırmışsın demektir. Ben sadece yeniden toparlanıyor ve yeni kampanya stratejimi planlıyordum."

Arabella güldű, kalbi aşk ve arzuyla dolup taşıyordu. "Ben de kendiminkini planlıyordum. Anneme bugün buraya gelip seni ne kadar çok sevdiėimi itiraf etmek istediėimi söyledim. Eėer artık benimle evlenmek istemiyorsan, seninle yeni bir bahse girmeye hazırdım ama annem buna gerek olmadıėını dűřündű."

"Yani onaylıyor mu?"

"Evet. Annem evlendiğimizi görmek için sabırsızlanıyor. Belli ki onu etkilemişsin, tıpkı tanıştığın her kadını etkilediğin gibi."

"Her kadın değil. Seni etkilemek için çok uğraştım, kız kardeşlerinden bahsetmiyorum bile. Birlikteliğimiz hakkında ne söyleyecekler?"

Arabella'nın gülümsemesi daha da yumuşadı. "Roslyn benim adıma çok mutlu ve Lily de umutlu. Onları sensiz yaşayamayacağıma ikna ettim."

Buna karşılık Marcus ona öylesine içten, öylesine sıcak ve tatlı bir öpücük verdi ki dizlerinin bağı çözöldü. Yine de onu şaşırtarak ve hayal kırıklığına uğratarak öpücüğü aniden kesti. Çalışma odasının kapısına giderek anahtarı çevirdi ve onları içeri kilitledi.

"Ne yapıyorsun?" Adam dönüp önünde durduğunda Arabella merakla sordu.

"Birbirimiz için ne kadar derinden hissettiğimizi keşfetmek."

Adamın şehvet dolu bakışları kadının içini ısıttı ve kalbi yavaş yavaş çarpmaya başladı. Kapüşonunun kurdelelerini çözüp bir kenara bıraktı, ardından spencer'ının düğmelerini çözdü ve omuzlarından aşağı kaydırđı. Altında gök mavisi muslin kumaştan zarif bir elbise vardı.

Onu pelüş deri koltuğa çektiğinde Arabella, Marcus'un tutkulu bir sevişmeye niyetlendiğini anladı. "Uşağınız skandala uğrayacak," dedi muzip bir gülümsemeyle. "Hobbs ve ben iyi bir başlangıç yapmadık ve eğer burada metres olacaksam, belki de onun edep duygusunu daha fazla rencide etmemeliyim."

Kanepeye uzanırken Marcus'un sırtışı hoşgörölüydü. "Hobbs birlikte yalnız kalmamıza alışmak zorunda kalacak. Karım olduğunda, seninle kilitli kapılar ardında çok zaman geçirmeyi planlıyorum. Merak etme, şu anda elbiseni ya da saçını dağıtmayacağım. Ama bu bir süre için seninle sevişmek için son şansım olabilir ve bunu boşa harcamayacağım."

Arabella itiraz etmedi. Zaten Marcus'u reddetme şansı da yoktu. Baştan çıkarmaya kararlıyken olmazdı. Bu kadar karşı konulmazken olmazdı. Kendisini kucağına çekmesine izin verdi ve hemen kollarını boynuna doladı. Adam onu saplantı haline getirmiş, kıskırtmış ve onu istemekten deliye döndürmüştü.

Kulak memesinin altındaki yumuşak deriyi kemirerek onun itaatkârlığından yararlandı.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, sesi aniden boğuk ve kalın çıkmıştı, "konu adaba uygunluk olduğunda, vasım olarak berbat bir örnek teşkil ediyorsun."

"Doğru, ama bunun pek önemi yok, çünkü koruyucu rolümü . şu andan , yalnızca sevgili ve koca olarak rolümle ."

Marcus onun boynunu ısırdı, nefesi omurgasından aşağı sıcak bir zevk ürpertisi gönderirken, eli elbisesinin etekleri üzerinde aşağı doğru gezindi. Etek ucunu bulan parmakları çıplak kalçasından yukarı doğru kayarak kadının tümseğinin nemli, kadınsı kıvrımlarını okşadı.

Arabella kendi arzusunun ısrarlı kabarışını hissetti ve Marcus'un büyüü eline doğru eğildi ama bu zevkin sadece kendisine ait olmasını istemiyordu. "Marcus... beklemene gerek yok. Senin için fazlasıyla hazırım."

"Demek öylesin." Başını kaldırdı, tembel ve ateşli bir gülümseme ağızını kıvırdı. "Ama geçen hafta beni çılgına çevirmenin cezası olarak sana biraz eziyet etmek istiyorum."

"Bilmem gerekirdi."

Parmakları kadının ayrılmış kalçaları arasındaki zarif eti okşadı, duyularına gür bir saldırıyla seksini okşadı. Bir parmağını kadının derinliklerine kaydırıp onu arzuyla ıslanmış bulduğunda, kadının iç kasları onun etrafında titredi.

Zevkten nefesi kesilen Arabella onun koluna yapıştı. "Bu kadar eziyet yeter."

"Katılmıyorum. Eğer yeterli olsaydı, durmam için bana yalvarıyor olurdun." "Yalvarmayacağım...."

"Göreceğiz, aşkım."

Başını eğdi, kızın geri kalan sözlerini yakıcı öpücüklerle boğarken, sesi kadar baştan çıkarıcı olan eli kızın hazır bedeniyle çıldırtıcı oyunlar oynamaya devam etti.

Onu ihtiyaçtan sızlayana, uyarılmışlıktan başı dönene ve sıvı hale gelene kadar okşadı, ustaca dokunuşlar yaptı, öpücüklerini dilinin sıcak darbeleriyle noktaladı. Adamın sondalı parmaklarının tekrar yavaşça içine girdiğini hissettiğinde, boğazından yumuşak bir çığlık yükseldi.

"Sus, bağırmak yok," diye uyardı Marcus. "Hobbs'u rezil etmek istemezsin, unuttun mu?"

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

Neredeyse inleyerek, yüzünü adamın boğazına gömdü ve adam işkence edici büyüsunü yapmaya etti. Kısa süre sonra titriyor ve sarsılıyordu ama bu mutluluk verici olsa da tam anlamıyla tatmin edici değildi. Arabella Marcus'un kendisini doldurmasını istiyordu, onunla yakın bir şekilde birleşmesini istiyordu, onun yokluğunun yarattığı boş acıyı yatıştırmasını istiyordu. Daha da ötesi, Marcus'un içinde parıldayan aşkı hissetmesini istiyordu, öyle ki bu aşkla patlayabileceğini düşünüyordu.

"Marcus, lütfen... beni al," diye yalvardı sonunda.

"Bana hâlâ yalvarmıyor musun?"

"Evet... ne istersen."

Adamın boğuk kıkırdaması Arabella'nın kulağında çınılıyordu ama belli ki Arabella'ya yeterince eziyet etmişti, çünkü Arabella'yı kollarına aldı ve onunla birlikte kanepeden . Arabella'yı Aubusson halının üzerine yatırıp sırt yatırdı ve pantolonunun önünü kısa bir süre için açarken ateşli gözlerle onu izledi. Sonra onun üzerine eğildi, vücudunu onunkine uydurdu ve ağırlığını onun kalçalarının beşiğine verdi.

Sert boyu yavaşça Arabella'nın içine dolarken, Marcus onun ağzını öpücüklerle boğdu. Arabella saf bir zevkle hıçkırarak kollarını ona sıkıca sardı ve Marcus'u kendine çekerek onun sahipliğini memnuniyetle karşıladı. Göğsü ona duyduğu aşkla ağrıyordu; tüm duyuları aşkla yükselmişti. Adam sonuna kadar içine girdiğinde, bu coşku neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Başının geriye düşmesine ve göz kapaklarının kapanmasına izin verdi.

"Hayır, o güzel gözlerini aç meleğim. Benim için geldiğinde yüzündeki ifadeyi izlemek istiyorum."

Arabella itaat etti ve şaşkınlıkla Marcus'a baktı. Marcus'un onun gözlerinde aşk ve tutku gördüğünü biliyordu, çünkü aynı duyguları onun gözlerinde de fark etmişti. Sevinç, zafer ve katıksız şehvet Marcus'un yüzünde parlıyordu, Marcus onun içine girerken hareketleri yavaş ve tutkuluydu, erkek ve kadın kadar zamansız bir ritme, aşkın ritmine başlamıştı.

Arabella tüm kalbiyle karşılık verdi ve zevklerinin bir ateş fırtınasına dönüşmesi, sonra da şimşeklerden oluşan ateşli bir alevle patlaması uzun sürmedi. Marcus, bu çarpıcı fırtınada Arabella'ya katılırken onun coşku dolu hıçkırıklarını içti.

Daha sonra Marcus'un bedenine sarılmış, nefessiz, doygun, içinden neşe fısıldayarak yattı. Sonunda adam yanına uzanmak için gevşediğinde, gözlerini açtığında Marcus'un hâlâ onu şefkatle izlediğini gördü. Mükemmel bir memnuniyetle içini çekti ve ona uykulu, alaycı bir gülümseme sundu. "Bir süredir senin harika bir aşık olduğumu biliyordum ama sanırım aynı zamanda harika bir koca da olacaksın."

Kendi gülümsemesi karşı konulmaz bir şekilde yıkıcıydı. "seni bu konuda ikna çalışıyordum. Sonunda başardığımı bilmek ne kadar sevindirici."

Uzanıp parmak ucuyla onun şehvetli ağzının izini sürdü. Arabella, "Bahsimizi kazandığın için çok mutluyum ama her zaman kazanamayacaksın, biliyorsun," diye mırıldandı.

"Her zaman kazanmak istemezdim. Seninle savaşmak hayata nefis bir baharat katıyor. Beni sevdiğin sürece, arada sana yenilmeyi kabul edebilirim."

"Seni seviyorum, Marcus, söyleyebileceğimden çok daha fazla, ama madem evliliğimizin şartlarını görüşüyoruz..."

Bir kaşını kaldırdı. "Hâlâ müzakere ediyor muyuz?"

"Evet, bir konuda, sanırım yapmalıyız."

"Seninle tekrar sevişmeyi tercih ederim."

Marcus onun ağzını almak için öne doğru eğildiğinde Arabella parmaklarını Marcus'un dudaklarına bastırdı. "Bu ciddi bir mesele Marcus."

Anında ayıldı. "Pekâlâ, tüm dikkatim sende tatlım."

"Akademiği yönetmeye devam etmek istiyorum."

"Düğünümüze ve sonrasında bir düğün gezisine zaman ayırdığınız sürece yapamamanız için bir neden göremiyorum."

Arabella rahatlayarak gülümsedi. Marcus'un tepkisinden endişe etmişti ama yine de mesleğine devam etmesine izin vereceğini bilmeliydi.

"İki hafta sonra okullar kapandıktan sonra düğün için yeterli zamanım olacak," diye cevap verdi. "Yaz dönemi Haziran ortasında başlıyor ve öğrencilerimizin çoğu eve gideceği için ben ders vermeyeceğim. Jane Caruthers işlerin çoğuyla ilgilenecek."

"O halde bir sorunumuz olmamalı. Töreni yapabilmemiz için en az bir ay geçmesi gerekecek. Özel bir ruhsatla evlenebiliriz, ama ben ilan edilmesini tercih ederim. Acele ediyormuşuz gibi görünmesini istemiyorum." Onun burnunun ucunu öptü. "Ve ben bir

büyük bir düğün. Chiswick kilisesinde evlenebilir ve birkaç yüz konuk davet edebiliriz."

Bakışları şüpheyeye dönüştü. "Kilisenin yeterince büyük olduğundan şüpheliyim."

"Daha sonra tonun yarısını Danvers Hall'da bir düğün kahvaltısına davet edeceğiz. Sosyeteeye kabul edilmenize yardımcı olacağı için kontesimi sergilemek niyetindeyim."

Arabella başını salladı ve onun planının ne kadar akıllıca olduğunu anladı. Danvers Kontu ve Kontesi'nin nikâhını kutlamak için alacağı bir davet, en sert muhaliflerinin bile gönlünü kazanmasına yetecekti. Yine de sosyetenin yüksek kibarlık anlayışına ancak bu kadar boyun eğmek istiyordu.

"Annemin düğünümüze ve sonraki şenliklere katılmasını istiyorum," dedi Arabella, skandal yaratan eski Leydi Loring'in ton'un en yüksek titizleri tarafından muhtemelen dışlanacağını bilerek. "Ve Fanny Irwin de öyle. Fanny ünlü bir Kıbrıslı olabilir ama o çok sevdiğim bir arkadaşım ve sırf bir kontla evleniyorum diye ona sırtımı dönmeyeceğim."

"Elbette katılabilirler. Kız kardeşim Eleanor da şüphesiz kahvaltı planlarına yardım etmekten hoşlanacaktır. Düğün gezimize gelince, seni birkaç haftalığına Devonshire'daki aile evime götürmek istiyorum. Salon, kız kardeşlerin varken bize çok az mahremiyet sağlayacaktır. Bir süreliğine tamamen bana ait olmanı istiyorum."

Arabella'nın gülümsemesi zevkle yumuşamıştı. "Bu hoşuma giderdi." Ancak dük ve markizi hatırlayarak kapalı kapıya baktı. "Sizce iki arkadaşınız beni eşiniz olarak kabul edecekler mi?"

"Evet, elbette. Eninde sonunda seni sevmeye başlayacaklar. Bu arada, sonunda bir çözüme ulaştığımız için sonsuz derecede memnun olacaklar. Bu sabah eskrim antrenmanımız sırasında neredeyse Heath'in kafasını koparıyordum çünkü hayal kırıklığı içindeydim."

"O'nun lütfu evliliğimize pek sevinmeyecektir."

"Drew aşk konusunda alaycı çünkü daha önce hiç yaşamamış. Heath daha maceracı, bu yüzden seni deli gibi sevebileceğimi kabul etmeye daha istekli. Ama benim uysal bir milksopa dönüştüğümü görmek istemiyor. Sanırım beni dizginlerimden tutup endişeleniyor."

Arabella güldü. "Seni dizginlemeye niyetim yok, benim dizgin takmaya niyetim olmadığı gibi."

"İlişki de tam olarak böyle olmalı."

Marcus ona bakarken, sonsuz mavi derinliklerde gördüğü tutku gözlerini kamaştırdı ama kalbini çarptıran şey orada parlayan . Sonra onu tekrar öptü ve saçındaki tokaları çıkarmak için uzandığında kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Arabella, "Saçımı dağıtmak niyetinde olmadığını sanıyordum," diye mırıldandı.

"Fikrimi değiştirdim." Yavaş, son derece erkeksi gülümsemesi, kuşkusuz istenmeyen kurları sırasında kalbini kazanmış olan o harika hınzır cazibeyi taşıyordu. "Eğer bir ay kadar sana tekrar sahip olamayacaksam, o zaman Hobbs olsun ya da olmasın, burada birlikte geçireceğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum."

Tekrar güldü, kendini Marcus'un inanılmaz tutkusuna bırakırken nefesi onun dudaklarına fısıldıyordu.

Sonsöz

Marcus'un kalbim için bahse girip kazanmasına ne kadar sevindim. Keşke sen de aşkta aynı mutluluğu bulabilsen, Fanny.

-Arabella'dan Fanny'ye

Beni aşkta mutlu edebilecek bir adamla hiç tanışmadım. Ama senin için çok sevindim, sevgili Arabella. Düğününüzde dans edeceğim, eğer topluluğu rezil edeceğimden korkmuyorsanız.

-Fanny'den Arabella'ya

Danvers Hall, Haziran 1817

Arabella sandalyeye çöküp mutlu bir şekilde içini çektiğinde Roslyn sevgi ve memnuniyetle gülümsedi. "Bugün harika bir gelin oldun, canım. Aşık olmak sana yakışıyor."

"Gerçekten de çok güzel görünüyorsun, Belle," diye karşılık verdi Lily.

Üçü de Lily'nin yatak odasına yerleşmiş, özel bir veda etme fırsatını değerlendiriyorlardı. Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve düğün kahvaltısı ile balo neredeyse bitmek üzereydi, bu yüzden kız kardeşler bir süreliğine misafir kalabalığından uzaklaşıp merdivenlere gitmişlerdi.

Lily gece kıyafetlerini ve birkaç kişisel eşyasını bir kutuya koyuyordu, çünkü Roslyn ile birlikte bu gece Tess'in yanında kalacaklardı.

yeni evlilere düğün gecesi için mahremiyet sağlar.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Arabella iltifatlara, kız kardeşlerinin bu sabah giymesine yardım ettiği göz alıcı gelinliğe . "Bu şekerlemenin içinde *kendimi* çok güzel *hissediyorum*."

Fildişi ipekten ampir bel elbisesinin bedeni ve etekleri altın iplikle incelikle işlenmişti ve zengin kumaş, krem rengi güller ve sarı saçlarına doladığı altın kurdelelerle uyumluydu.

Arabella gururla, kız kardeşlerinin de çok güzel göründüklerini, soluk gül rengi ipek elbiseler giydiklerini düşündü.

Son birkaç haftanın çılgınca faaliyetlerinden sonra Roslyn ve Lilian'la baş başa geçirdiği bu zamandan çok memnundu. Salon'daki tadilatın bitirilmesi gerekmele kalmamış, düğün kutlamalarının büyüklüğü de zorlayıcı olmuştu. Yetenekli bir ev sahibesi olan Roslyn, muazzam düğün kahvaltısını ve balosunu düzenleme görevini üstlenmiş, günlerdir çılgınca hazırlık yapan hizmetçi ordusunu denetlemişti.

Arabella, "Ve muazzam çabaların için teşekkür ederim Roslyn," dedi. "Her şey mükemmel oldu."

Roslyn gülümsedi. "Benim çabalarım o kadar da olağanüstü değildi." "Gerçekten de öyleydi."

Lily araya girdi. "Kesinlikle öyleydiler. Bu kadar çok ayrıntıyı asla bu kadar kusursuz bir şekilde yönetemezdim Rose. *Denemek* için bile sabrım olmazdı."

Roslyn en küçük kız kardeşine eğlenen bir bakış atarak, "Bence tören çok güzeldi," dedi. "Bence Lily'nin bile hoşuna gitti."

Lily burnunu kırıştırdı ama güldü. "Şaşırtıcı bir şekilde öyle."

Tören Chiswick kilisesinde arkadaşları ve ailesinin eşliğinde yapılmıştı. Damat Marcus ise kız kardeşi Eleanor, teyzesi Leydi Beldon ve iki arkadaşı Arden Dükü ve Claybourne Markisi ile birlikte bu sabah Londra'dan doğrudan kiliseye gelmişti. Gelin tarafı da kısa bir süre sonra gelmiş ve nikâh töreninin hemen ardından Danvers Hall'da kutlamalar başlamıştı.

Roslyn usulca, "Annemin burada olması çok güzeldi," diye ekledi.

"Evet," diye yanıtladı Lily. "Annemin eve dönmesini sağladığı için Kont'a büyük bir teşekkür borçluyuz."

Arabella tamamen aynı fikirdeydi ve Marcus'un onları anneleriyle birleştirmek için yaptıklarından dolayı minnettarlık duyuyordu.

Leydi Freemantle da son birkaç haftadır Victoria ve Fransız kocasını kanatları altına alarak yardımcı olmuştu. Eski Leydi Loring'in kızıl bir kadın olduğu düşünülse bile, Mama'nın Danvers Kontu'nun gözüne girmek isteyen komşuları tarafından yavaş yavaş kabul görmeye başlaması Arabella'nın içini ısıtmıştı.

Arabella, kötü şöhretli Fanny Irwin hem nikâha hem de sonrasındaki şenliklere katıldığı için, komşularının bugün daha da büyük bir hakareti sineye çekmeleri gerektiğini muzip bir mizah kıvılcımıyla düşündü. Roslyn ve Lily, Fanny'nin kendini dışlanmış hissetmemesi için ona yakın davranmışlardı ama orada bulunan beyefendilerin ünlü fahişeden etkilendikleri ve onu bütün gece dans ettirecek kadar etkilendikleri açıktı.

Fanny birkaç dakika önce Londra'ya doğru yola çıkmıştı ve Tess de kısa bir süre sonra balodan ayrılmayı planlıyordu. Lily şimdi Tess'e eve kadar eşlik etmek istiyordu ama Roslyn son konuklar gidene kadar kalacak ve Simpkins'lerle yarın Salon'u düzene sokmak için görüşecekti.

Arabella yorgun bir memnuniyetle iç geçirdi. Bütün gün keyifli bir koşuşturma içinde geçmişti ama neyse ki neredeyse bitmek üzereydi. Sabah Marcus'la birlikte bir ay sürecek bir düğün gezisine çıkacaklardı. İskoçya'yı ve İngiltere'nin kuzeyindeki Göller Bölgesi'ni gezmeyi, sonra da Devonshire'daki Pierce baronluk aile konağında zaman geçirmeyi planlıyorlardı, böylece Arabella Danvers Hall'a dönmeden önce oradaki mülkünü ve kiracılarını tanıyabilecekti.

Arabella hem yolculuğu hem de Marcus'la geçireceği düğün gecesini sabırsızlıkla bekliyordu çünkü geçen ay boyunca çok az yakınlaşma ya da tutku fırsatı bulmuşlardı. Sonunda yeni kocasıyla nikâh yatağını paylaşacağı düşüncesi dudaklarına özel bir gülümseme getirdi.

Lily bunu anlamış olacak ki neşeyle, "Marcus'la evlenmene karşı çıkmakla hata ettiğimi kabul ediyorum, Arabella. Sana hak ettiğin gibi davranacağından artık hiç şüphem yok. Seni sevdiği çok açık. -Ve onu sevdiğini. Gerçekten mutluluktan *parladığınıza* yemin edebilirim."

Arabella sakince gülümsedi. "Bu beni şaşırtmadı. Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç hayal etmemiştim Lily. Keşke sen de bunun yarısı kadar mutlu olabilsen."

Lily güldü. "Bunu evlilikte bulamayacağım kesin. Eğer kızlarınız olursa, evde kalmış teyzeyi oynamaktan ve onlara görgü ve terbiye öğretmekten memnun olurum."

Roslyn'in eğlenen gözleriyle karşılaşan Arabella alaycı bir ifadeyle başını salladı. Lilian her türlü fiziksel aktivitede -özellikle ata binme, araba kullanma, okçuluk ve dans- çok başarılıydı ama görgü kuralları ve davranışlar onun en iyi olduğu şeyler *değildi*.

Hem Lily hem de Roslyn bundan sonra akademide daha büyük roller üstleneceklerdi. Arabella bu çabanın başarılı olmaya devam edeceğini bildiği için büyük bir rahatlama hissetti. Okul sadece düzinelerce alt sınıftan genç kıza daha iyi bir gelecek sağlamakla kalmayacak, onlara

Gerçek birer hanımefendi olacaklardı ama bu Lily ve Roslyn'e tatmin edici bir iş ve bağımsızlık sağlayacak, hayatlarını kazanmaya devam etmelerine olanak tanıyacaktı - her ne kadar Marcus'un onlara yaptığı cömert anlaşımdan sonra beş parasız kalmak artık bir endişe kaynağı olmasa da.

Sosyal statülerini de büyük ölçüde yükselttiği için Roslyn artık kendi evlilik olasılıklarını düşünebilirdi. Lily'nin böyle bir arzusu yoktu. Arabella'nın yeni keşfettiği mutluluğu görmek bile Lily'nin çok sevdiği özgürlüğünü bir kocaya teslim etmeyi reddetmesini sorgulamasına yetmemişti.

Arabella sevecen bir bakışla, "Evlilik sana uygun olmayabilir, Lily," diye onayladı.

Lily hiç de hanımefendiye yakışmayan bir çıkardı. "Keşke Winifred'e bu gerçeği hatırlatsan. Çöpçatanlık girişimleri beni çılgına çeviriyor."

"Çöpçatanlık mı?"

"Marcus'un iki arkadaşını evcilleştirmek ve yakalamak için planlar yapıyor. Eşe ihtiyaçları olduğunu iddia ediyor ve bu akşam onları Roslyn ve benimle dans etmeye zorlamak için neredeyse kollarını büktü."

Arabella gülümsemekten kendini alamadı. Winifred bu son derece uygun iki asilzadeyi kız kardeşleri ya da bir başkası için bir araya getirmekte zorlanacaktı. Arden Dükü ve Claybourne Markisi, Ton'un evlilik düşünen annelerinin baş belasıydı, Marcus'tan bile daha zor bulunurlardı.

Lily tiksintiyle, "Winifred, Lord Claybourne için beni seçti," diye yakındı. "Panayırdaki ödüllü bir düve gibi onun önünde sergilenmek son derece utanç verici."

Roslyn Lily'ye biraz takılmadan edemedi. "Yine de son derece yakışıklı, ayrıca son derece zengin ve unvan sahibi."

"Ah, yeterince çekici biri," diye mırıldandı Lily. "Ama kendi iyiliği için fazla kibirli, ayaklarına kapanıp bayılmamı bekliyor."

Arabella bir kaşını kaldırdı. "*Bu* yüzden mi balodan erken ayrılmaya karar verdin? Marki ile daha fazla ilişki kurmamak için mi?"

Lily gerçekten de kızardı. "Evet. Yemin ederim, daha önce hiç bu kadar *inatçı* bir adam. Onunla başa benim yeteneklerimin çok ötesinde."

Roslyn kahkahalarını bastıramayınca Lily ona kaşlarını çatarak baktı. "İkilemimi eğlenceli bulabilirsin sevgili kardeşim ama kendine dikkat etmelisin. Winifred bundan sonra senin için Arden'le bir eşleşme ayarlamaya çalışacak, çünkü öyle söyledi."

"Endişeli değilim," dedi Roslyn sakince. "Arden'la evlenmek gibi bir niyetim yok."

Sesindeki alışılmadık inanç tonu Arabella'yı şaşırttı. "Ama onunla daha bu sabah tanıştınız. Bu kadar kısa bir tanışıklığa dayanarak onu gerçekten yargılayabilir misiniz?"

Roslyn tereddüt etti. "Dürüst olmak gerekirse, dükle bugünden önce tanıştım." Arabella ona ölçülü bir bakış atarken, Lily "Ne zaman?" diye sordu.

"İki hafta önce," diye itiraf etti Roslyn, "Fanny ile maskeli baloya katıldığımda. Maske taktığım ve ona adımlı söylemeyi reddettiğim için Ekselansları kim olduğumu bilmiyordu."

"Rose, onunla tanıştığını hiç söylemedin!" Lily haykırdı. "Peki ne oldu?"

Yanaklarında çekici bir kızarıklık oluştu. "Şöyle diyelim, o olsa bile ben bu tanışıklığı ilerletmeye hevesli değildim."

Lily gibi Arabella da Roslyn ile Arden Dükü arasında neler geçtiğini öğrenmeyi çok istiyordu ama bu konuda ısrar etmenin bir anlamı olmadığını da biliyordu. Roslyn'in ilgi alanı başka yerlerdeydi, çünkü komşuları Haviland Kontu'na karşı bir ilgisi vardı. Neyse ki Lord Haviland bugünkü düğün kutlamalarına katılmıştı da Roslyn onun yanında önemli bir zaman geçirebildi. Sadece aşk için evlenme konusundaki kararlılığı, her iki tarafın da gerçekten aşık olma fırsatına sahip olmasını gerektiriyordu, bu yüzden her karşılaşmayı iyi değerlendirmek ona yakışırdı.

Ama Roslyn aşk ve evlilik hakkındaki görüşlerini tartışmak yerine konuyu hemen değiştirdi. "Arabella, gitsek iyi olacak. Marcus seni bekliyor olacak."

Bu hatırlatma üzerine Arabella ayağa kalktı ve kız kardeşlerini içtenlikle kucakladı. Onlar vedalaşırken gözleri biraz yaşardı. Bu, birlikte geçirdikleri kızlık döneminin sembolik bir sonuydu ve paylaştıkları sevgi ve yoldaşlığı özleyecekti. Uzun zamandır dünyaya karşı üçü birlikteydi.

Ve şimdi Marcus'a sahipti. Onunla yeni bir hayata başlama ihtimali karşısında Arabella kalbinin heyecan ve hevesli bir beklentiyle dolduğunu hissetti.

Onu aramak için aşağı indiğinde Marcus'u çalışma odasından çıkarken buldu. Marcus'un ona attığı şefkatli bakış karşısında kalbi daha da kabardı.

"İşte buradasın aşkım," dedi. "Nereye gittiğini merak ediyordum." "Kız kardeşlerime veda ediyordum."

"Ben de az önce arkadaşlarımla benzer bir konsey yaptım." Marcus tekrar çalışma odasının kapısına baktı. "Drew ve Heath hâlâ çalışma odamdalar ve benim

en iyi konyak deposu ve bekarlığımı kaybetmenin yasını tutuyorum."

Arabella ona merakla baktı. "Kaybettiğin için yas mı tutuyorsun?"

"Hem de hiç değil." Adam kıkırdadı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Son iki ayda ne kadar değiştiğimi fark ettim. Bir zamanlar evliliğin uğursuz bir kelime olduğunu düşünürdüm ama artık değil. Gelin, kalan konuklarımızı bulalım ve gitmeleri için onları cesaretlendirelim. Düğün gecemizde hepimizi kendime istiyorum."

Ancak Marcus'un isteğine kavuşması için neredeyse iki saat geçmesi gerekti. Son arabalar da uzaklaşırken Simpkin ön kapıyı kapattı ve giriş salonundan gizlice çıkarak kontu ve yeni kontesini baş başa bıraktı.

"Gidelim mi?" Marcus ona elini uzatarak üst kata kadar eşlik etmesini istedi.

"Evet," diye yanıtladı Arabella, elini onun elinin içine sokarken sakın sakın gülümseyerek.

Merdivenleri tırmanıp lordun dairesine giden koridorda ilerlerken parmaklarını birbirine geçirdi. Yatak odasına girdiklerinde onları yumuşak bir lamba ışığı karşıladı, devasa yatağın üzerindeki örtüler davetkâr bir şekilde indirilmişti.

Marcus kapıyı arkalarından kapatıp onları içeri kapattı.

"Sonunda yalnızım," diye mırıldandı boğuk bir sesle, Arabella'yı kucağına çekerek. "Bugünün asla gelmeyeceğini sanıyordum."

"Biliyorum," dedi hararetle, gri gözleri sevgi ve kahkahayla dans etse de. "Kendinizle gurur duymalısınız lordum. Tam da tahmin ettiğiniz gibi bahsimizi kazanmayı başardınız."

"Oh, . Ve düğün gecemizin başlaması için sabırsızlanıyorum."

Arabella ellerini adamın göğsünde gezdirdi ve kravatını çözmeye başladı, gülümsemesi baştan çıkarıcı ve yaramazdı. "Hatırlarsan haftalar önce düğün gecemizi kutlamıştık."

Bu çekici gülümseme karşısında kanı tehlikeli bir şekilde ısındı. "Resmi olarak değil. O zamanlar evli değildik." Bakışları onunkileri yakaladı. "Ama şimdi evliyiz. Artık benimsin," diye ekledi Marcus usulca.

"Evet," dedi Arabella aynı yumuşak sesle. "Ve sen de benimsin."

Onun gözlerinde o kadar çok şefkatli duygu gördü ki, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Gitmene asla izin vermeyeceğim karıcığım."

"Karım... Bu kulağa hoş geliyor, kocacığım."

"Benim de."

Birbirlerini yavaşça soydular, sık sık öpüşmek ve okşamak için zaman ayırdılar. İkisi de çıplak kaldığında, adamın bakışları kadınınkilere kilitlendi.

"Pişman değil misin?" Marcus sordu.

"Hem de . Evliliğimizin içinde geçeceğini biliyorum." "Öyle olması

için elimden geleni yapmaya niyetliyim."

"Hiç şüphem yok." Onu bekleyen kolların arasına adım attı, gözleri aşkla parlayarak ona bakıyordu.

Bu manzara nefesinin kesilmesine ve kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Hiçbir kadına karşı bu kadar güçlü, bu kadar derin bir şeyler hissedeceğini tahmin etmemiştir. Ama Arabella'ya olan hislerinin bir ömür boyu süreceğinden de hiç şüphesi yoktu. İçindeki aşk acı verecek kadar güçlüydü; açlık ve arzu tatlı bir sızıya dönüşmüştü.

"Ee," dedi Arabella alaycı bir tavırla, kollarını onun boynuna dolamak için uzanarak, "bana ne kadar harika bir koca ve sevgili olduğunu göstermeye niyetli misin? Aşk konusundaki yeteneklerinle birden fazla kez övündüğünü hatırlıyor gibiyim."

Bu sözler, Marcus'un karşı koyamayacağı açık bir meydan okumaydı.

Kısık bir kahkaha atarak Arabella'nın elini tuttu ve parmaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu, sadakat ve sevgi üzerine ciddi bir söz verdi. Sonra onu evlilik yatağına götürdü ve birlikte geleceklerine başlamaya hevesli bir şekilde aşağı çekti.

Kur Savaşları'nın bir sonraki baştan çıkarıcı romanına bir göz
atmak için okumaya devam edin

Bir Güzelle Yatmak

Yazan: Nicole

Jordan

Ballantine Books'tan geliyor Kitap

satılan her yerde mevcut

Londra, Haziran 1817, Maskeli Balo

Roslyn parmaklarını şakağına bastırmak için uzandı. Başı peruk ve başlığının ağırlığı altında zonklamaya başlamıştı ve boğucu maske sol yanağındaki çiğ bir noktaya sürtünüyordu.

En azından rahatsız edici kaputu ve maskeyi çıkararak çektiği acıyı biraz olsun hafifletebilirdi.

Roslyn çenesinin altındaki kurdeleleri çözdü ve boneyi kaydırarak çıkardı, ardından maskesinin iplerini gevşetip aşağı çekti. Serin gece havası yüzünü serinletirken rahat bir nefes aldı... ta ki arkasından alçak, erkeksi bir ses konuşana kadar.

"Demek kendini sakladığın yer burası."

Roslyn irkilerek döndü ve orada duran uzun boylu, heybetli asilzadeyi tanıyınca hemen başlığını düşürdü. Geniş, domino giysili omuzları dar koridoru doldururken, kehribar rengi saçları ay ışığında altından çok gümüş gibi parlıyordu.

Dükü görünce telaşlandı ve yüzünü net bir şekilde görmemiş olmasını umarak maskesini yerine takmaya çalıştı. "Beni nasıl da korkuttun..." diye haykırdı soluk soluğa, ipleri bağlamayı bitirirken.

"Bağışlayın beni. Niyetim bu değildi - güzel bir kadını rahatsız etmek."

Roslyn'in bakışları maskesinin ardından daraldı. Ses tonu ılımlı, hatta durgundu. Eğer onu pohpohlamaya çalışıyorsa, fazla çaba sarf etmiyordu. Ama belki de sadece beklenen bir oyunu oynuyor, onun duymak istediğini düşündüğü iltifatları sıralıyordu.

Ancak onun vücudunu tarayan sıcak bakışlarda hiçbir durgunluk yoktu. Onun yerine gözlerinde saf bir erkek ilgisi vardı ve bu da kadının nabzının hızlanmasına neden olacak kadar acınası bir etki yaratmıştı.

"Ben Arden."

"Kim olduğunuzu biliyorum, majesteleri," dedi Roslyn oldukça sinirli bir şekilde. O, Arden Dükü Andrew Moncrief'ti ve yakın çevresi tarafından "Drew" olarak biliniyordu. Ve hayatında hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti.

Adamın kaşları kadının ses tonu karşısında kalktı. "Ne yazık ki *seni* tanımıyorum, benim güzel Incognita'm. Sizi tanıştırmak isterdim ama beni gördüğünüz anda kaçtınız. Ve Fanny, ben daha adınızı bile öğrenemeden aniden ortadan kayboldu."

Geçerli bir savunması olmayan Roslyn sessiz kaldı. Dük bir adım öne çıkıp düşen şapkasını balkonun zemininden almak için eğildiğinde, korkuluk tam karşısında olmasaydı geri çekilecekti.

sırtını. Kapana kısılmış bir halde, onun incelemelerine katlanmak zorunda kaldı. Adam uzun parmaklarıyla kurdeleleri tutarak spekülasyonlar içinde onu izliyordu.

Roslyn kendine engel olamayarak ona baktı. Emin olmak için çok karanlıktı ama adamın gözlerinin yeşil olduğunu düşündü. Derin, canlı bir yeşil. Ve bu kadar yakından, zayıf, aristokrat yüz hatları uzaktan olduğundan daha da şehvetli bir şekilde çekiciydi. Adamın yakınlığı da kadının soğukkanlılığı üzerinde yıkıcı bir etki yaratmıştı.

O daha düşüncelerini kontrol edemeden adam konuştu. "Seni tebrik ederim, tatlım. Taktiğin işe yaradı."

"Benim taktiğim mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Seni burada takip edeceğimi umuyordun ve başardın. Seni takip edecek kadar ilgimi çektin."

Onu kasıtlı olarak bu oyuğa çektiğini mi düşünmüştü? "Bu bir hile değildi, majesteleri. Balo salonunu aşırı sıcak buldum ve biraz soluklanmak için buraya geldim."

Ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bir randevu için bu kadar donanımlı bir yer seçmeniz ne kadar uygun," dedi ve arkasındaki şezlonga başıyla işaret etti. Kadın itiraz edemeden adam devam etti. "Londra'da yeni olmalısınız. Sizi daha önce görmüş olsaydım kesinlikle hatırlardım."

Roslyn yüzündeki dehşet ifadesini gizledi. İki hafta sonra kız kardeşinin düğününde onunla karşılaştığında hafızasının bu kadar keskin olmamasını umuyordu. "Evet, Londra'da yeniyim. Ama size söz veriyorum, sizi buraya bir randevu için çekmedim."

Ve bu istenmeyen karşılaşmayı uzatmaya da hiç niyeti yoktu. Kibarca "teşekkür ederim" diye mırıldanan Roslyn, adamın elinden şapkasını aldı ve yanından geçmeye çalıştı.

Dük ise parmaklarını hafifçe bileğine dolamak için uzandı. "Benden kaçmaya gerçekten hevesli olduğunuz düşünülebilir."

"Biri olabilir."

"Neden?" Ses tonunda şaşkınlık ve gerçek bir merak vardı.

"Sanki satın alınacak bir malmışım gibi beni inceleme şeklinizden hoşlanmıyorum."

"Düzelتيyorum." Dudakları yavaş ve şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "bir mal olarak görmüyorum, emin ol."

O büyüleyici erkek gülümsemesini görmezden gelmek imkânsızdı ve Roslyn birdenbire kadınların neden Arden'ın peşinden akın akın koştuğunu anladı. "O zaman beni mazur görün," diye mırıldandı, sesi istediğinden daha düzensizdi.

İşaret ederek, onu hapseden kavrayışına baktı, ancak adam onu bırakmadı. "Şu anda esir misin?"

Gözlerini kırıştırdı. "Alındı mı?"

"Bir koruyucunuz var mı?"

Roslyn, Arden'ın şu anda bir ışık eteği olarak çalışıp çalışmadığını sorduğunu fark etti. Evet demeyi düşündü ama o zaman var olmayan koruyucusu için bir isim bulması gerekecekti ve Arden büyük ihtimalle yalanını anlayacaktı. "Hayır, koruyucum yok."

"O zaman neden sadece fiyatını söylemiyorsun? Pazarlık yapmaktan hoşlanmam." Gözlerini ona dikti. "Benden *metresin* olmamı mı istiyorsun?"

Gülümsemesi donuklaştı. "Tabii aklınızda başka bir teklif yoksa? Evet, senden metresim olmanı istiyorum sevgilim."

Roslyn çenesinin uygunsuz bir şekilde düştüğünü biliyordu ama elinde değildi. Adamın tamamen yabancı birine böylesine mahrem bir pozisyon teklif etmesi onu biraz şoke etmişti. "Biz tamamen yabancıyız, majesteleri. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Seni güzel ve çekici bulacak kadar şey biliyorum. Daha ne gerekli?"

"Bildiğiniz gibi, vahşi bir harpy olabilirim."

"Bunu riske atmaya hazırım. Zevk sırasında yılda bin pound. Yollarımızı daha erken ayırmaya karar verirsek bunun yarısı."

Roslyn şaşkınlıktan ağzı açık kaldığında başını eğdi ve bir karara varmış gibi kısa bir süre başını salladı. "Pekâlâ, iki bin dolar. Ve tabii ki tüm masraflarınızı karşılayacağım... bir ev ve araba, ayrıca giysi ve mücevherler için bir ödenek."

Roslyn eğlenmekten kendini alamıyordu. Fanny'nin bu miktarın birkaç katını kazandığını bilmesine rağmen, denenmemiş bir fahişeye teklif etmek için çok yüksek bir meblağ gibi görünüyordu. "Buna degeceğimden nasıl emin olabiliyorsun?"

Rahat bir omuz silkme hareketi yaparken takdir dolu kahkahası gözlerini aydınlattı. "Güzelliğiniz benim seçici zevklerimi tatmin edecek kadar çekici. Bilmen gereken başka bir şey varsa sana öğretebilirim."

Roslyn'in kendi eğlencesi, öfkesinin onu iğnelemesiyle soldu. Arden farkında olmadan sinir uçlarına dokunmuştu. Güzelliğinin -daha doğrusu sadece fiziksel özelliklerine imrenilmesinin- onun için acı verici bir nokta olduğunu bilemezdi.

Ayrıca, bu gece burada bir Kıbrıslı gibi davrandığı için, onun oldukça cömert teklifine içerlemenin saçma olduğunun da farkındaydı. Ancak son dört yılda aldığı diğer utanç verici sonra, soğukkanlılıkla karşılık veremezdi.

"Cömert teklifiniz için size teşekkür etmenin doğru bir yanıt olduğuna inanıyorum, majesteleri," dedi soğuk bir ifadeyle, bileğini adamın elinden çekerek, "ama reddetmek zorundayım."

Adamın kaşı, kadının kışkırtıcı ses tonu karşısında havaya kalktı. "Fiyatınızı artırmak için isteksizmiş gibi davranmak yaygın bir uygulamadır, ancak nazlanmayı sevmediğimi göreceksiniz."

Roslyn sinirlendi. "Ne bir fiyatım *var* ne de nazlanmaya çalışıyorum. Sadece sevgilim olarak görmek gibi bir isteğim yok - övündüğün ününe rağmen."

Gözleri kısıldı. "Fanny benden korkmanı sağlayacak bir şey mi söyledi?"

"Hayır."

"Niteliklerim konusunda kendinizi temin etmeniz gerekiyorsa, size göstermekten memnuniyet duyarım."

"Gösteriye ihtiyacım yok. Uzmanlığınızdan zerre kadar şüphem yok."

"O zaman belki de yeteneklerini test etmeliyiz." Kız nefes almaktan başka bir şey yapamadan, adam daha da yaklaştı ve kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Öp beni aşkım ve bana cazibeni göster."

Cesur hareketi onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Dük başını eğip onun ağzını kendi ağzıyla kapatınca Roslyn dehşetten kaskatı kesildi.

Sadece beklenmedik olduğu için değil, tüm vücudunda yarattığı etki nedeniyle de şaşırtıcı bir öpücüktü. Adamın dudakları onun dudaklarının üzerinde şefkatli, tahrik edici ve çılgınca heyecan verici bir keşifle hareket etti.

Daha önce de öpülmüştü ama hiçbiri böylesine değildi. Cildi birden sanki ateşe çok yakın duruyormuş gibi sıcakla kaplanmış gibi hissetti.

Adam sonunda okşamalarını ağzından uzaklaştırdığında kalbi küt küt atıyordu. Dudakları kısa bir süre çenesinden kulağına doğru ilerledi ve orada oyalandı. "Tadın masumiyet gibi," diye mırıldandı, sesi şaşırtıcı derecede boğuktu. "Bu büyüleyici bir hareket ama tamamen gereksiz."

Roslyn titreyerek, "Bu bir oyun değil," diye cevap verdi. "Ben tecrübeli değilim."

Onu inceleyecek kadar geri çekildi, bakışları şüpheciydi. "Dürüstlüğü tercih ederim."

Roslyn sertleşti. "Bana inanmıyor musun?" diye sordu uyarıcı bir tonda.

Parmak uçlarıyla uzanıp maskenin altından dudaklarının izini sürdü. "Diyelim ki ikna olmaya hazırım. Buraya gel tatlım...."

Bir kez daha ona doğru eğildi ve onu tekrar öptü, bu sefer daha tutkulu bir şekilde. Roslyn kendi tepkisinden ürkerek geri çekilmeye çalıştı ama Arden onu tamamen bedenine çekti ve sertliğini, canlılığını hissetmesine izin verdi.

Onun yıkıcı duygusallığı karşısında sersemleyen Roslyn, bir erkeğin kucaklamasından bu kadar tahrik olabildiğine şaşırarak inledi. Sonunda adam öpüşmeyi kesip başını kaldırdığında, Roslyn odaklanamadığı bir şaşkınlıkla ona baktı.

Gülümsemesi hüzünlüydü. "İtiraf ediyorum... çoğu kadın üzerimde bu kadar güçlü bir etki bırakmıyor. Sen de hissediyorsun Beauty, inkar etme."

Doğruydu, hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı - aralarında kıvılcımlanan bu çekim şimşegi. Bu

harap edici sıcaklık ve arzu. Bu özlem. Bunu

ona asla itiraf etmeyeceğinden değil.

Roslyn soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışarak boğazını temizledi.

"Gerçekten mi?" demeyi başardı neşeli bir kahkahayla. "Küstahlığınız hayret verici, majesteleri."

Belli ki beklediği yanıt bu değildi ve Roslyn ısrarını sürdürdü. "Yatağınıza atlamaya hevesli olduğumu düşünüyorsanız, kibriniz çok fazla şişirilmiş demektir."

Ona verdiği yavaş, çekici gülümseme inanılmaz derecede kötücül, inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı... ve bir azizi büyüleyecek kadar şehvetliydi. "Yatağa gerek yok. Arkamızdaki şezlongu kullanabiliriz." Oyuğun genel yönüne doğru el salladı. "Aynı zamanda yabancı olduğumuz gerçeğine de çare bulmuş oluruz."

"Sizinle daha yakından tanışmak gibi bir arzum yok." "Belki

fikrinizi değiştirebilirim."

Elini kaldırdı, sıcak parmakları boğazının çukurundan, çoban kıyafeti içinde belirgin bir şekilde yukarı doğru itilen göğüslerinin kabarıklığına doğru bir yol izledi.

"Ekselansları..." Roslyn itiraz etmeye başladı, ama adam başka bir öpücükle başka kelimeleri çaldı, ağzını şefkatli bir sahiplenmeyle talep etti. İpekle kaplı göğsünü avucunun içine aldığı anda, bunun küstah şoku onu hareketsiz bıraktı. Dekolte korsesinin altına korse giymemişti, bu yüzden adamın okşamasının sıcak baskısını narin kumaşın üzerinden hissedebiliyordu.

Duygularını bir heyecan dalgası kapladı; zonklayan göğsünü tutan elden ve adamın dudaklarından ateş yayılıyordu.

onunkini kullanıyordu.

Parmaklarıyla korse üstündeki çıplak teni okşayıp göğüslerinin arasındaki vadiye inerken, ağzı zahmetsizce onunkini tutmaya devam etti. Sonra eli alçak yakanın üzerinden kıvrıldı ve hafifçe çekiştirerek tümseklerin elbiseden dışarı dökülmesini sağladı.

Gecenin serin havası açıkta kalan bedenine değdiğinde Roslyn'in nefesi kesildi ama Dük'ün şehvetli öpücükleri sona erdiğinde ve adam geri çekildiğinde bile tek bir kelime bile edemedi.

Adam kızın çıplaklığına bakarken gözleri karardı ve esmer meme uçlarıyla taçlanan olgun sertliği inceledi.

Başparmaklarıyla sertleşmiş tepelerin etrafında yavaş daireler çizen adamın nefesi kesilen Roslyn'in nutku tutuldu. Bone'sinin kurdeleleri sinirsiz parmaklarının arasından kayarken boğazından kısık bir inilti döküldü.

Kızın tepkisi üzerine, göğüslerinin ağırlığını ellerine aldı ve parmaklarıyla hafifçe çimdikleyerek, başparmaklarıyla yatıştırarak, uzun süreli okşamalarla meme uçlarını gergin bir dikkatle çekiştirdi.

Roslyn derin, ürpertici bir nefes aldı ve hareket etmeyi imkânsız buldu. Usta elleri nasıl tahrik edeceğini, heyecanlandıracağını ve memnun edeceğini çok iyi biliyordu.

"," diye tekrarladı sonunda sarsılmış bir sesle. "Susun,

sizi memnun etmeme izin verin."

"Seni çılgınca mutlu , Arabella. Evlilik yatağımızdan zevk alacağından hiç yok."

Kontun cüretkâr beyanı karşısında kırılacağını mı yoksa eğleneceğini mi bilemeyen kadın, tekrar ona döndü. "Ne kadar da övünüyorsunuz, değil mi lordum?"

"Bu bir övünme değil. Sevgilim olmaktan zevk , bundan eminim. Ama sevgili olmamızın tek onurlu yolu evliliktir."

Kadının öfkeli sessizliği Lord Danvers'ı gülümsetti. "Senden yoğun bir şekilde etkilendiğimi kabul ," diye ekledi. "Öpüştüğümüzde sen de hissettin, inkâr etme. Benim için arzudan titriyordun."

Arabella'nın yanaklarına renk gelmişti. Adamın kollarında titremişti... ama bunu ona asla itiraf etmeyecekti.

"Saçmalama," diye cevap verdi. "Beklenmedik saldırınız karşısında sadece şok oldum. Sizi temin ederim, sizden zerre kadar etkilenmedim."

Danvers bir adım daha yaklaştı. "Bunu sana kanıtlayayım mı?"

Nicole Jordan tarafından

Kur Savaşları: BİR

BAYANI

ZEVKLENDİRMEK İÇİN

BİR GÜZELİ YATAĞA

ATMAK İÇİN BİR

GELİNİ BAŞTAN

ÇIKARMAK İÇİN

Cennet Serisi:

BAŞTAN ÇIKARMANIN

EFENDİSİ BAŞTAN

ÇIKARMANIN EFENDİSİ

KÖTÜ FANTEZİ

ATEŞLİ RÜYALAR

Notorious Serisi:

BAŞTAN ÇIKARMA

TUTKU ARZU

COŞKU

ZEVK PRENSİ

Diğer

Romanlar:

AŞIK SAVAŞÇI

BANA ATEŞLE DOKUN

To Pleasure a Lady bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

A Ballantine Books Mass Market Original

Telif hakkı© 2008 Anne Bushyhead tarafından

To Bed a Beauty'den alıntıdır telif hakkı© 2008 yazan Anne Bushyhead

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Ballantine Books tarafından yayınlanmıştır.

BALLANTINE ve kolofon Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Bu kitap Nicole Jordan'ın yakında çıkacak olan *To Bed a Beauty adlı* kitabından bir alıntı ermektedir. Bu alıntı sadece bu baskı için hazırlanmıştır ve gelecek baskının nihai içeriğini yansıtmayabilir.

www.ballantinebooks.com

eISBN: 978-0-345-50474-6 v3.0

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

